

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК НЕЖНАТА ИЗМАМНИЦА

Част 4 от „Плантация в Луизиана“

Превод от английски: Елена Продева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА ПЪРВА

Мелани Джонстън повдигна пастелносините си копринени поли и фустите с дантели и опря крачето си, обуто в сатенена обувка, на месинговата решетка пред камината. Когато топлината на тлеещите въглени облъхна глезена ѝ и се изкачи по прасеца, тя потръпна. Навън беше страшно студено. Наистина в Натчес, Мисисипи, рядко се случваше мразовита зима със сняг и суграшица, ала дъждът, който барабанеше по прозорците на голямата къща, известна под името Монмаут, беше примесен с парченца лед. Но лошото време не беше провалило бала, уреден от губернатора Джон Куитман, собственика на тази голяма къща с бели колони. Малцина искаха да пропуснат светското събитие на сезона или да се изложат на риска да обидят един от най-влиятелните мъже в целия щат. Дори в най-отдалечената стая на горния етаж, в която дамите можеха да пооправят тоалета си, Мелани чуваше звуците на валса и глъчката от оживените разговори.

Чудно, че беше сама в тази спалня, но това съвсем не ѝ бе неприятно. До гуша ѝ беше дошло да се усмихва и да води учтиви разговори, да разменя все едни и същи банални поздравления с все същия кръг от приятели и познати, които виждаше през последните три месеца почти всяка вечер. Зимният сезон се оказа дълъг, а на нея ѝ се стори още по-отегчителен поради твърдото решение на дядо ѝ да посещава всяко светско събитие, на което бяха канени той и неговата внучка. Никой не можеше да твърди, че той си седи мрачен вкъщи и се страхува да се срещне с клеветниците, които разпространяваха злостни слухове из града за него.

Мелани въздъхна и докосна с ръка челото си. Долните клевети, които се носеха за поведението на дядо ѝ през неотдавнашната война с Мексико, бяха неприятни, но още по-неприятен бе въпросът, как да убеди дядо си, че упоритостта му не помага да се сложи край на тези клевети. Той винаги се бе проявявал като човек на делото, който действа бързо и решително. Като ветеран от войната през 1812 година, от войната против семинолите^[1] и войната за независимостта на Тексас за него беше тежко да установи сега, че неопетнената му чест е

окаляна на стари години по необясним начин. Някои мъже, които бяха потеглили начело на своите доброволчески отряди, се върнаха с купища сребърни мексикански долари, които дадоха за претопяване и ги превърнаха в чаени сервизи, прибори за хранене и благозвучни камбани за своите плантации. Дядото на Мелани, полковник Изел Джонстън, се върна със съсипано здраве и вместо да се гордее с извоюваната слава, беше станал болезнено мнителен.

Мелани беше толкова потънала в мислите си, че се стресна, когато вратата зад нея се отвори.

— Мелани Джонстън! Тук значи си се скрила. Претърсих цялата къща, за да те намеря. Дом е много огорчен, че изчезна за мазурката, която си му била обещала, а тъкмо сега, в този момент, пропускаш предпоследния валс преди вечерята. Трябва да си най-предвзетата годеница на света, щом предпочиташ да си грееш тук, горе, пръстите на краката, вместо да си долу в балната зала, в прегръдките на годеника си!

Когато искаше, Мелани можеше да изглежда извънредно внушителна. Беше средна на ръст, но хубавата кестенява коса, която носеше сплетена и вдигната високо на главата, ѝ придаваше царствена осанка. Класическата красота на чертите ѝ можеше силно да помръква. Нежната синева на очите ѝ придобиваше израз на невероятна студенина. Не се променяше само чувствената извивка на устата, която загатваше за потисната страст.

— Ако Дом е искал да ме види — каза тя със сбърчено чело, — трябваше той самият да дойде да ме вземе, вместо да праща сестра си.

— Той самият? Да влезе тук? — попита Хлое Клемънтс и се изкиска глупаво. — Ти трябва да си се побъркала. Много добре знаеш, че той никога не би се осмелил да влезе тук! Освен това не е прилично един кандидат за женитба, пък дори и един годеник, да обикаля из къщата, чезнещ от любовна мъка, да надзърта в празни стаи и да търси зад завесите момичето, за което ще се жени. Така би станал за посмешище.

— А това никак не подобава на Дом, нали?

— Май чувам някаква пренебрежителна оценка за моя брат. Престани вече, Мелани! Знаеш, че не би могла да понесеш, ако Дом започне да играе ролята на страстен любовник, да се влачи непрекъснато по петите ти, да посяга с жадни ръце към тебе и да

притиска задъхан главата си в твоето деколте. Ти би отблъснала най-коравосърдечно горкия човек, ако направеше подобен опит. Аз, напротив, изпадам във възторг само при мисълта, че един мъж може да ме погледне сърдечно в очите и да ме примами в някой тъмен ъгъл.

Устата на Мелани се изкриви против волята ѝ в усмивка.

— Да, това ми е ясно.

— Особено ако е някой енергичен мъж, който просто ще ме метне в каретата си и ще препусне с мен. Знам, че тогава ще съм прекалено слаба, за да се съпротивлявам. Само ще се вкопча прехласната в него. Дано не даде Господ да го срещна тази вечер. Как става така, че винаги при важни случаи ме сполетява месечното неразположение? Човек може да се побърка, просто не се издържа вече!

Хлое изтича пред тоалетката в единия ъгъл на спалнята, наведе се напред и огледа загрижено отражението си в овалното огледало. Смръщи чело, извади от чантичката, която висеше на китката ѝ, пудриера и притисна пухчето върху тъмните кръгове под очите си.

Трудно беше да обичаш Хлое, но също тъй трудно беше и да не я обичаш. Смехът ѝ беше неприятен, тя гледаше света през мъглата на високопарните френски романи, които брат ѝ носеше при честите си пътувания надолу по реката, и все пак в думите и постъпките си тя беше така откровена, а в надеждите, които възлагаше на живота — така безгранично себична, че будеше непонятно възхищение. Чертите ѝ не бяха ярко изразени, русите ѝ коси бяха много тънки и непослушни. Но с големите си издължени кафяви очи, които приличаха на котешки, и с пропорциите на фигурата си, които за дребна жена като нея изглеждаха пищни, тя правеше впечатление — преди всичко на мъжете.

— Колкото и да се старая не мога да разбера защо гримирането се ползва с такава лоша слава — каза Хлое замислено и огледа лицето си от всички страни. — Малко цвят, който да отклонява вниманието от този блед тен, би стоял прекрасно. Чувала съм, че губернаторът Куитман донесъл на жена си няколко от онези червени кърпички, които мексиканките използват, за да си оцветяват страните и устните, но ако тя изобщо ги е употребявала вече, не съм забелязала да ѝ личи.

— Сигурна съм, че Илайза Куитман има по-важни занимания от това, да мисли за тези неща.

— Мила моя Мелани, защо се превземаш? Какво лошо има да се помогне малко на природата, особено когато тя не е била особено щедра към жените? Без всякакъв преход Хлое продължи:

— Като стана дума за Мексико... Спомняш ли си Роланд Донован?

Мелани рязко обърна глава и се втренчи в нея.

— Да, разбира се. Дядо ми командваше доброволческия корпус на Джонстън, а той му беше заместник.

— Да, спомням си — съгласи се Хлое с нея. — Много глупаво от моя страна, но винаги съм смятала, че по времето, когато корпусът бе сформиран и потегли, ти беше в онзи изискан девически пансион. Преди това Роланд Донован не беше добре приет в салоните на Натчес.

Това беше вярно. Роланд Донован не беше мъж, когото майките от доброто общество на Натчес биха посрещнали като желан гост. Изглежда обаче, че и гой не го желаше, защото пред скованата церемониалност, която цареше в големите къщи по стръмния бряг на Мисисипи, той винаги бе предпочитал други форми на забавление. Бързи коне, високи облози, силни напитки, жени, които привличат погледите, и още няколко други пристрастия. Мелани не го познаваше лично, но ѝ беше известна славата му и името му често беше споменавано, когато дядо ѝ разказваше спомени за кампанията в Мексико.

— Нали баща му е собственикът на Котънууд на отсрещния бряг на реката в Луизиана? — попита Мелани, като се изправи с ръце на кръста и се обърна с гръб към огъня. Той не само притежаваше имота, но и живееше там и това говореше лошо за него. Много от по-заможните жители на Натчес владееха огромни полски имоти в Луизиана от другата страна на Мисисипи, а също и в областта на делтата. Собственият ѝ дядо беше имал там голям парцел, преди да го продаде, за да бъде финансиран доброволческият корпус на Джонстън при последната война с Мексико. Къщата му обаче беше в Натчес, защото не беше модно, а и се смяташе за много нездравословно да се живее в подобни имения.

— Точно този човек имам предвид — отвърна Хлое. — Говори се, че през двете години след края на войната бил в Калифорния и направил там състояние от златните находища. Дали е вярно или не — сега във всеки случай си е отново вкъщи.

— Вкъщи ли? В Котънууд?

Момичето поклати глава.

— Говори се, че не се разбирал добре с баща си. Живее тук, в Натчес, в един хотел край реката. Мисля, че беше „Ривър рест“.

Край реката. Това указание означаваше, че хотелът се намира в ползващата се с лоша слава част на града, която бе разположена между реката, високите скали край брега и водата. Мястото се наричаше „Натчес под склона“ и беше кварталът на речните моряци, картоиграчите мошеници, пияниците, убийците, крадците и леките момичета — с други думи, на отритнатите от обществото. На мъжа, за когото говореха, му подхождаше да живее там.

— Защо гледаш толкова мрачно? Не се ли вълнуваш? — попита Хлое.

— От какво да се вълнувам?

— Разбира се, от това, че в града се е появил нов ерген, и то богат, ако се съди по онова, което говорят хората. Той е хубав едър мъж, обиколил далечни страни, извършил фантастични неща и преживял големи приключения. Днес следобед го видях на улицата да разговаря с губернатора Куитман и за малко не припаднах. Сигурна съм, че губернаторът, който в края на краищата също е ветеран от войната, го е поканил тази вечер на бала — той е един от тримата оцелели доброволци на Джонстън. Ако не дойде, ще се пръсна от разочарование.

— Не ставай глупава — смъмри я остро Мелани.

— Разбира се, човек никога не знае какво ще се случи — каза дълбокомислено Хлое и хвърли бегъл поглед в огледалото към Мелани, — ала нощта тепърва започва.

Копринените поли на Мелани прошумоляха, когато тя рязко се упъти към вратата. Дядо ѝ и Роланд Донован не биваше да се срещнат, не и тук, в къщата на губернатора, където се бяха събрали толкова много гости.

— Мелани, къде отиваш? — извика Хлое.

Мелани, която вече бързаше по широкия, постлан с винен килим коридор, не ѝ отговори.

На горната площадка на стълбата тя се спря и се хвана за перилата. В този момент се отвори голямата входна врата, водеща във вестибюла под нея. Мъж с тъмнозелена, поръбена с боброва кожа

пелерина върху вечерния костюм тъкмо подаваше на лакея високата си шапка, също от боброва кожа. На светлината на месинговия полилей къдравата му, синкавочерна коса проблясваше. Кожата му имаше загара на човек, който прекарва дълго време на открито, а около очите му се бяха образували малки бръчици, сякаш беше свикнал да обгръща с поглед големи разстояния. Имаше широките рамене на мъж, който познава тежкия труд, беше едър и стърчеше с най-малко пет сантиметра над лакея на губернатора, за когото се знаеше, че е по-висок от метър и осемдесет.

Хлое, която беше последвала Мелани, извика запъхтяна зад нея:

— Хубава работа, Мелани, какво става с тебе?

При звука на гласа ѝ мъжът под тях погледна нагоре и под рошавите му вежди те видяха очи с дълбок и извънредно наситен зелен цвят. В същия миг чуха името, което той каза на лакея:

— Донован, Роланд Донован.

— Добър вечер, мистър Донован — поздрави го лакеят. — Заповядайте. Очаквахме ви вече, сър.

Мелани вирна решително брадичка, изтича надолу по стълбите и остави Хлое със зяпнала уста.

— Мистър Донован — започна тя и гласът ѝ прозвуча едновременно умолително и властно, — мога ли да поговоря за момент с вас?

Роланд Донован, който тъкмо сваляше пелерината си, се спря. Въпросителен поглед, примесен с възхищение, се появи в очите му, докато гледаше как тя слиза грациозно по стълбите. Учудването му беше разбираемо. Млади дами не заговаряха чужди мъже дори при относителната сигурност на един частен дом с толкова хора наоколо. Ако дръзнеха все пак, можеха да бъдат обвинени в нахалство и натрапване, ако не и в нещо по-лошо. Той отговори едва когато тя беше две стъпала над него, на височината на очите му.

— Разбира се. — Дълбокият му глас прозвуча приятно, но преднамерено нелюбезно, докато свеждаше глава в едва забележим поклон. — Мис...

Мелани назова името си твърде сковано. Той с нищо не показва, че фамилията ѝ му е позната. Твърдо очертаната му уста се разтегли в усмивка.

— На четири очи ли ще разговаряме?

— Да, ако обичате — отговори Мелани. С известно притеснение тя го хвана под ръка, след това се спря и сбърчи чело. Не беше толкова просто да се намери място, където да разговарят насаме. Салонът гъмжеше от танцуващи двойки, библиотеката беше превърната в стая за игра на карти, в която, както тя се надяваше, дядо ѝ се бе разположил удобно. В трапезарията прислужниците подреждаха масата и привършваха приготовленията за вечерята. Горее имаше само спални — строго забранена територия, дори пътят към нея да не беше препречен от Хлое, която все още стоеше там и ги гледаше, вцепенена и ужасена.

— Не бихме ли могли... не можем ли да излезем навън? — попита Мелани; от напрежение и безпокойство гласът ѝ прозвуча рязко.

Роланд Донован вдигна едната си вежда.

— Без палто ще ви е студено.

— Няма значение. Това, което имам да ви кажа, няма да отнеме много време.

А след като го каже, мистър Донован щеше да изчезне от тази къща, щеше светкавично да напусне Монмаут.

Той кимна в знак на съгласие и я поведе към входната врата. Лакеят я отвори и Мелани излезе, без да обърне внимание на възмутения израз по лицето на чернокожия домашен прислужник.

Вятърът беше угасил фенера от ковано желязо, който висеше над вратата, и колонадата тънеше в мрак. Дъждът плющеше върху площадката. Леденият вятър развяваше полите на Мелани, голите ѝ ръце трепереха, настръхнали от студ. Сега, когато беше сама с Роланд Донован, тя почна да се съмнява в разумността на това, което възнамеряваше да стори. Изведнъж разбра, че ѝ липсват думи да му обясни молбата си. Да му каже направо това, което искаше, ѝ се струваше твърде нахално, а и обидно, но друга възможност, изглежда, не съществуваше.

— Мистър Донован, страхувам се, че ако сега прекратите прага на тази къща, ще си имате неприятности с моя дядо, полковник Изел Джонстън. Нямам право да съдя за това, което се е случило между вас. Мисля само за здравето и доброто на моя дядо. По тази причина трябва да ви помоля да напуснете къщата и да се върнете по друго време, когато в нея няма да има толкова много хора.

Мина един миг, преди гой да ѝ отговори, и в мрака гласът му прозвуча твърдо и спокойно.

— Не тая никаква злоба към вашия дядо.

— Може и така да е, нямам никаква представа. Но със сигурност знам, че той изпитва дълбока и нестихваща омраза към вас. Ще си отидете ли или не?

— Мисля, че преди да реша, трябва да получа по-подробни обяснения.

Мелани направи нетърпелив жест.

— Нямаме време за това.

Той пристъпи по-близо до нея. Мина малко време, докато Мелани разбере какво целеше с това. Правеше ѝ заслон с широките си рамене срещу студения вятър. С бързи, точни движения свали пелерината си и я наметна с нея, докато отговаряше:

— Мисля, че не бива да проявявате нетърпение, ако искате да изпълня вашето желание.

— Моля ви, мистър Донован — започна Мелани и повдигна лакти, за да смъкне пелерината, но ръцете му се склучиха здраво около раменете ѝ и не ѝ позволиха да я свали. За секунда тя усети топлината на тялото му, миризмата на колосана ленена тъкан и аромата на билков сапун. Внезапното докосване до неговата мъжественост ѝ подежда упойващо. Беше смешно, но тя изведнъж се почувства уязвима и малко уплашена. Тръпка, която не се дължеше само на студената нощ, мина по тялото ѝ, и тя заговори бързо.

— Откакто се върна от Мексико, дядо ми е жертва на подмятания и слухове, че през пленничеството си се е сработил с мексиканското правителство и е обещал да използва влиянието си пред хора като губернатора Куитман, за да ги убеди да се придържат към политика на ненамеса по отношение на мексиканските области. Говори се, че поради това той бил третиран снизходително и бил освободен преждевременно. Дядо ми твърди, че вие, капитан Роланд Донован, като офицер, с когото е имал най-много разногласия и който най-често е поставял под съмнение неговата военна стратегия и дисциплинарите му мерки, сте източникът на тези злостни обвинения.

— Разбирам — каза мъжът до нея, когато тя внезапно спря да говори. Гласът му сега звучеше малко приглушено. Той свали ръцете

си от раменете ѝ.

— Оспорвате ли това? — попита тя. Помъчи се да види лицето му в гъстия, шибан от вятъра мрак, но съзря само някакви смътни очертания. Изненада се, че той не спомена като доказателство за невинността си отсъствието си през последната година и половина, ако не и повече. За нея, разбира се, това нямаше да има решаващо значение. Наистина — слуховете се бяха появили по това време в Натчес, но, изглежда, водеха началото си още от преди края на войната в Мексико.

— Какво би се променило, ако отричам, щом полковник Джонстън вярва в това?

Горчивината в думите му беше нескрита. Мелани веднага схвана смисъла им.

— Значи ще си отидете?

— Дълго чаках да бъда поканен в Монмаут. Ще трябва да проявите изключително умение да убеждавате, за да ме накарате да се откажа от това удоволствие.

— Не ви ли убеждава фактът, че по този начин ще избегнете неминуем дуел?

— Да, разбира се, не бих искал да се стига дотам. И все пак това е за предпочитане, отколкото да се измъкна и да се откажа от такава мила компания.

— Ако се опитвате да ме ласкаете...

— По-скоро се опитвам да поискам един вид... обезщетение за жертвата, която ми налагате.

— Обезщетение ли? Какво искате да кажете?

— Каретата ми е само на няколко крачки оттук. Ако се съгласите да се разходите с мен, с удоволствие ще оставя дядо ви да се радва необезпокояван на гостоприемството на губернатора.

— Вие сте луд!

Ако се разходеше в среднощния мрак с него без придружителка, това щеше да е достатъчно да опетни доброто ѝ име и да я заклейми като разпуснатото момиче до края на живота ѝ.

— Уверявам ви, че съм напълно с ума си.

Отново тази нотка на горчивина в гласа му! И все пак тя имаше усещането, че той се усмихва и тайно се радва на дилемата, пред която

я беше изправил, докато продължаваше да чака отговора ѝ. Внезапно ѝ хрумна най-подходящото възражение.

— Това е невъзможно — обясни тя. — Ако изляза с вас на разходка, вие ще трябва да се дуелирате не с дядо ми, а с моя годеник.

— С вашия годеник?

— Дом... Доминик Клемънтс.

При споменаването на това име той занемя. Разбира се, че го познаваше. Не можеше да не го познава, защото Дом, дядо ѝ и той бяха единствените останали живи от доброволците на Джонстън. Най-после той каза:

— Наистина все още не съм виждал Дом след завръщането си, но се съмнявам, че има нещо против да прекарам няколко минути във вашата компания — заради добрите стари времена.

В гласа му трептеше още нещо — може би нотка на ирония, — което тя не разбираше. Знаеше само, че няма какво да му възрази, и това никак не ѝ се харесваше. Отговорът ѝ бе спестен, когато от къщата се раздадоха гръмки гласове. Внезапно големите крила на входната врата се разтвориха.

— Мелани!

Този глас, който трепереше от безпокойство и гняв, ѝ беше много добре познат. Нямаше смисъл да мълчи. Мелани пое дълбоко дъх.

— Тук съм, дядо — извика тя.

Полковник Изел Джонстън беше към края на шестдесетте, но бе запазил изправената си военна стойка. Гъстата коса над голямото чело и буйната брада бяха сребристосиви като очите му под щръкналите бели вежди. Лицето му беше изкривено в гримаса, когато излезе от къщата. В ръката си държеше елегантен бамбуков бастун. Неколцина от гостите, между които Хлое, брат ѝ Дом и домакинът, губернаторът Куитман, го следваха по петите.

— Какво означава това? — Гласът на полковника трепереше от гняв. — Не ви ли стига, че опетнихте доброто ми име, мерзавец такъв? И внучката ми ли трябва да опозорите?

— Не, дядо, нещата съвсем не стоят така — опита се да обясни Мелани. — Не се нервирай. Не си заслужава.

— Мелани има право — каза губернаторът и излезе пред насъбралите се хора. — Не съм сигурен за какво всъщност се касае, полковник, но сега не е времето и мястото за обяснения.

Полковникът не обърна внимание нито на молбата на внучката си, нито на разумния съвет на губернатора. Събираше се все по-голяма тълпа.

— Какво ще кажете в своя защита, жалко псе такова? Доживях деня човек като вас, капитан Роланд Донован, да бъде поканен в порядъчна къща! Или ще ми дадете обяснение за сегашното и предишното си поведение, или ще опитате бастуна ми!

— Дядо! — извика Мелани и пристъпи, за да го хване за ръката и да го възпре, но той рязко я отблъсна.

В този момент на вратата се появи лакеят с един свещник. На трепкащата светлина мургавата кожа на Роланд Донован изглеждаше бледа. Той заговори предпазливо:

— Не ми е известно да съм ви оскърбил, когато и да било и с каквото и да било, сър.

— А, така ли? По дяволите с вашето безсрамие! Позволявам си да се съмнявам в това и искам удовлетворение от вас.

— Съжалявам, сър, но не мога да се дуелирам с човек, който е два пъти по-стар от мен.

Дори Мелани усети, че тонът на младия човек се бе променил забележимо. В него не се долавяше страх, нито вина, а само известно чувство за дълг.

— Или ще застанете срещу мен на полето на честта, или сега ще ви ударя като мръсно псе, защото вие сте тъкмо това!

Полковник Джонстън вдигна бастуна си и шибна Роланд Донован по лицето.

Докато сред тълпата се носеше възглас на ужас, от скулите на младия мъж рухна кръв. Роланд вдигна ръка към лицето си, после се взря в полепналата по пръстите му кръв. Когато заговори, гласът му беше спокоен:

— Моля присъстващите да свидетелстват, че тази разпра ми бе наложена против волята ми.

— Сигурен съм, че всички те с удоволствие ще сторят това заради мен — изсъска полковникът. — Изпратете ми вашите секунданти.

— О, дядо, недей! — прошепна Мелани, която много ясно усещаше как се тресе крехкото тяло на стария човек.

Роланд Донован огледа тълпата, която се беше събрала на входа, и погледът му се спря на Доминик. Той сякаш искаше да помоли своя някогашен боен другар да му направи тази услуга. Гледаше настойчиво и съсредоточено годеника на Мелани.

Дом пристъпваше от крак на крак и лицето му изглеждаше напрегнато, когато очите му се спряха върху пелерината, която все още обгръщаше раменете на Мелани. Видът му показваше, че не иска да отвърне на твърдия поглед на другия мъж.

Едно мускулче трепна на бузата на Роланд Донован. Той леко кимна по посока на полковник Джонстън.

— Секундантите ми ще ви се представят веднага, щом е възможно!

— И то още тази нощ! — изфуча полковникът. — Бих искал историята да е приключила преди закуска. Дом, знам, че мога да разчитам на твоята подкрепа, а също и на вашата, Джон.

Губернаторът Джон Куитман се намръщи.

— В този щат дуелите са забранени. Бих предпочел да нямам нищо общо с това. От друга страна, не мога да не се погрижа дуелът да премине честно и по правилата.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас — извика доволен полковникът, преди да се обърне отново към Роланд. — Вашите приятели трябва да се обадят на губернатора и на Клемънтс, щом бъдат готови.

Младият мъж отново наведе глава.

— Както желаете.

Без да каже нито дума повече, той се обърна и забърза към стълбата.

— Сър — извика лакеят, — шапката ви.

— И това тук — добави Мелани, свали пелерината от раменете си и я подаде на лакея.

Роланд Донован се спря на горната площадка на стълбата, метна пелерината през ръка и пое шапката си. За миг очите му, които бяха твърди като смарагди, срещнаха синия поглед на Мелани. Дълбоко в тях тя прочете мъката на отритнатия от обществото.

Мелани пое шумно дъх, обърна се и застана отново до дядо си. Тя не сподиря с поглед Роланд Донован, когато той изчезна в

дъждовната нощ. Шумът от стъпките му по чакъла на входната алея отекваше още дълго в тишината на колонадата.

Студеният дъжд все още продължаваше, когато полковник Джонстън напусна къщата си, наричана Гринлия, за да отиде на мястото на дуела. В този предутринен час Мелани беше будна. Тя помогна на дядо си да си облече палтото, подаде му кутията от розово дърво, в която се намираха двата пистолета, целуна го по бузата и го изпрати с поглед, докато той се отдалечаваеше по алеята. Дом, придружен от губернатора и от най-добрия лекар в Натчес, бе дошъл да го вземе със затворена карета. Присъствието на лекар наистина се препоръчваше при дуел, но то ни най-малко не уталожихе страховете, които бяха обзели Мелани.

Облечена в палто от ситно кадифе, тя се разхождаше насам-натам по верандата над реката и от време на време се спираше, за да погледне с невиждащи очи забулената от пара и дъжд вода. Дядо ѝ беше всичко, което ѝ бе останало. Майка ѝ и баща ѝ бяха загинали при експлозия на един параход, когато беше още малка трагедия със свистяща пара и бързо разгарящ се огън, при който самата тя бе избягнала смъртта благодарение на Божията милост и на силните ръце на бавачката си. Баба ѝ — единственият добър човек, когото помнеше, беше умряла, когато Мелани беше на тринадесет години. Ако загубеше полковника, щеше да остане съвсем сама.

В главата ѝ се редяха ужасни картини, виждаше този горд старец да лежи, облян в кръв, на прогизналата от дъжда поляна. Виждаше го обезобразен, осакатен, осъден да прекара остатъка от дните си като инвалид. Колко противно щеше да му бъде това! Пламенната му гордост щеше да го изпепели. Смъртта би била въпрос на седмици.

И още един страх не я напускаше — че дядо ѝ не би се задоволил само да нарани противника си. Имаше ли късмет да даде първия изстрел, щеше да направи всичко възможно да го убие. Ако това се случеше, щеше ли съвестта му да намери покой? Някога, в разгара на сраженията, той бе уби вал хора, но никога хладнокръвно, ни кога на така нареченото поле на честта.

А как стояха нещата с Роланд Донован? Заслужил ли бе смъртта? Беше ли извършил това, в което го обвиняваха? Но и така да беше, не е ли смъртта прекалено тежко наказание?

Не, не, не биваше да мисли такива неща. Трябваше да вярва на дядо си, той действително бе заслужил безграничната ѝ преданост. Какво я засягаше смъртта на един мъж, когото едва познаваше? В случая дядо ѝ беше този, който се намираше в смъртна опасност, дуелирайки се с по-млад от него човек, с изпитан и силен войник. Не биваше да мисли за другия.

Страховете ѝ бяха толкова силни и нервите ѝ — толкова опънати, че изпита само някакво тъпо безпокойство, когато най-последно затворената карета се зададе откъм входната алея. Тя се приближаваше бавно, кочияшът грижливо избягваше дупките по алеята, в които се бе събрала дъждовна вода. Междувременно дъждът беше престанал и слънчевата светлина плуваше като лека омара между дърветата. Дядо ѝ трябваше вече да подаде глава през прозореца и да подкани кочияша да кара по-бързо, защото с нетърпение очакваше закуската, която беше наредил да приготвят в кухнята на Гринлия за него и секундантите му. Но той изобщо не се показваше. Бавният ход на каретата можеше да означава само едно.

Дом я пресрещна на стълбата. Светлината на бледото слънце огряваше русата му коса и хвърляше златисти отблясъци по небръснатите му бузи. Кафявите му очи, които много приличаха на очите на сестра му, бяха сериозни, когато той я погледна в лицето.

— Не гледай така, Мелани, скъпа. Той не е мъртъв. Донован не стреля и предостави първия изстрел на полковника. Сигурно ще ти е приятно да узнаеш, че дядо ти го рани.

Мелани поклати рязко глава.

— Нищо не разбирам — отвърна тя, сините ѝ очи се плъзнаха покрай него и се спряха върху Джон Куитман и лекаря, които свалиха от каретата безжизненото тяло на дядо ѝ.

— Лошото е, че дядо ти не се задоволи с раната, която нанесе на Донован. Изтръгна моя пистолет от ръката ми и даде още един изстрел. За щастие не го улучи. Тъй като не бе уговорен втори тур, тежко нарушение на всички правила е да се стреля по ранен човек, особено ако той се е отказал от своя изстрел. Това щеше да е чиста проба убийство. Във всеки случай дядо ти... не беше на себе си. Когато отказахме да му дадем и трети пистолет, той така побесня от гняв, че трябваше да го спрем насила. Стигна се до ръкопашен бой. В неговото пренапрегнато състояние сърцето му не издържа.

За повече обяснения нямаше време. Прислужниците бяха излезли от къщата. Цицерон, личният слуга на полковника, който беше край него от тридесет години, камериерката на Мелани — Глори, домашните прислужнички, дори готвачът и конярите — всички се бяха събрали. Възклицанията, жалните писъци и усилията им да помогнат при внасянето на болния в къщата предизвикаха такава бъркотия, че само Мелани можеше да я оправи.

Цицерон и другите мъже занесоха дядо ѝ на леглото му. Докато лекарят беше при него, Дом и губернаторът успокояваха нервите си с добър френски коняк в кабинета.

Минутите течаха бавно. Измина един час, след това още един. Тялото в леглото не помръдваше, но лекото повдигане и спадане на гръдния кош не преставаше. Накрая лекарят се изправи. Мелани, която стана от стола си от другата страна на леглото, го последва до вратата. Скръсти здраво ръце на гърдите си, вдигна сините си очи и видя благия му поглед.

— Кажете ми, докторе, какво трябва да правя, за да оздравее.

— Съжалявам, детето ми, но вие можете да направите твърде малко за него. Човешкото сърце е тайнствен орган. Понякога може да спре и след това отново да почне да бие в правилен ритъм, да оздравее от само себе си и да изпълнява функциите си още двадесет години, но може и да прескочи веднъж-дваж и съвсем да спре. Дядо ви не е вече млад, трябва да се примирите. Доколкото съм чувал, напоследък е бил изложен на големи натоварвания, а на всичко отгоре и този безсмислен дуел. Безполезно е обаче да се впускаме по-подробно в този въпрос. Можем само да се надяваме, че както е изтощен, няма да си навлече пневмония, защото беше мокър до костите. Това би било смъртоносно. Съжалявам, че не мога да ви дам големи надежди, но поне ви казах цялата истина.

— Да, и аз много ценя това — прошепна Мелани. — Благодаря ви.

С лице, подобно на бледа маска, тя се върна в стаята на болния.

Губернаторът дойде, за да изрази съчувствието си и да се сбогува. Когато напускаше къщата с доктора, той все още клатеше глава и се извиняваше, че имал известна вина в нещастиято.

Дом остана. Той поседя с Мелани край леглото на дядо ѝ, но много скоро по лицето му някак пролича, че човекът, който лежеше

неподвижно в леглото, му вдъхва неприятно чувство. Накрая Мелани заговори, за да отслаби напрежението:

— Разбрах, че Донован изобщо не е стрелял. Това означава ли все пак, че признава вината си, или не?

Дом се намръщи.

— Би могло и така да се тълкува — съгласи се той. — От друга страна, може би просто не е искал да мери сили с човек на годините на дядо ти.

— Ако не е имал намерение да се бие, защо е приел тогава предизвикателството?

— Той трябваше да го приеме, за да не бъде заклеен като страхливец. А това решително не може да се каже за човек, който стои като истукан, когато друг стреля срещу него и не спазва никакви правила.

— Значи не вярваш, че той е разпространявал слуховете?

Дом извърна поглед.

— Не мога да съдя за това.

— Защо? — настоя Мелани. — Ти беше лейтенант в доброволческия корпус на Джонстън и потегли заедно с Донован. Бил си в същия затвор заедно с него и с дядо ми. Трябва да имаш някаква представа как са започнали слуховете.

— Страхувам се, че... нямам — отвърна Дом. Като че ли не смееше да я погледне в очите, взираше се в пръстите на ръцете си, склучени между коленете му. — Знам, че отношенията между двамата са били обтегнати още от момента, в който са потеглили от Мисисипи. Капитан Донован беше поклонник на генерал Закария Тейлър, нашия главнокомандващ през време на мексиканската кампания. Полковникът нямаше добро мнение за него. Дядо ти беше привърженик на строгата пруска военна дисциплина и вярваше в усилените преходи и оскъдните дажби, които принуждаваха хората да се хранят с това, което намираха в движение. Капитан Донован, напротив, гледаше на подчинените си като на приятели, другари и братя по оръжие. Полковникът го обвиняваше, че кара хората да гледат на войната като на някакъв ловен излет, при който предварително се съгласуват само най-важните неща, а в бойна обстановка всеки разчита сам на себе си. Няколко пъти така се спречкваха, че пушек се вдигаше, но, разбира се, не пред хората. Това, което окончателно ги превърна във врагове беше твърдото

убеждение на Донован, че дядо ти бил виновен за пленяването на доброволците. След това нещата станаха неудържими.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мелани.

— Полковникът смяташе, че генерал Тейлър напредва прекалено бавно и не преследва неприятеля. Когато бе обърнат в бягство след решаващата битка, Старецът реши, че ако неговата част преследва в ускорен марш мексиканците, останалите подразделения на полка ще я последват въпреки заповедите на генерала. Той се излъга. Попаднахме в капан и всички бяха изклани, с изключение на седмина, които бяхме пленени.

Мелани кимна. Само трима се бяха върнали — дядо й, Дом и Роланд Донован. Останалите бяха починали или от раните си, или от жегата, от дизентерията и от странните тропически трески. Само тримата знаеха какво се бе случило в онова горещо и забравено от Бога място. И от тези трима единият беше на смъртно легло, а другият беше ранен.

— Дядо ми сериозно ли нарани Донован?

Дом поклати глава.

— Повърхностна рана на лявата ръка. Но още петнадесет сантиметра надясно и той щеше да е мъртъв.

Погледът на Мелани се спря върху дядо й, който лежеше с восъчножълто лице, и тя внезапно каза:

— Бих искала да е мъртъв.

Дом явно се стараеше да направи всичко каквото трябва и да бъде твърда опора и солидна утеха за жената, за която щеше да се ожени. Жалко, че атмосферата на болнична стая будеше у него неприятно чувство. Нервните му опити да я хване за ръката или да я вземе успокояващо в обятията си започнаха да ядосват Мелани. Всеки път, когато тя посегнеше към купата с вода или към влажната кърпа, той беше вече до масичката и преместваше купата, за да не може тя да я досегне, така че да я държи вместо нея и да изстиска кърпата, която все пак си оставаше прекалено мокра, когато й я подадеше. Изпреварваше всяко нейно действие и в стремежа си да й бъде полезен, непрекъснато й пречеше. В края на краищата тя не издържа и го отпрати.

Когато Мелани видя с какво облекчение си тръгва, за да се върне в адвокатската си кантора в Натчес, отново я обзе гняв към него. Не

защото щеше да има нужда от помощта му — можеше да разчита на Цицерон и Глори, които я отменяха, когато искаше да хапне нещо, или да се изкъпе или да се преоблече. Не можеше да си позволи обаче да се отдели от леглото на дядо си за повече от няколко минути.

Първият дълъг ден мина, след това още един. На сутринта на третия ден от гърдите на дядо ѝ се изтръгна хрипящ звук, което можеше да означава само едно — пневмония. Следобед той започна да се мята трескаво в леглото и да се оплаква от горещина и бълхи. Като че ли в някакво скрито кътче на съзнанието си той отново преживяваше времето в мексиканския затвор. Каквито и усилия да полагаше, Мелани не можеше да го успокои, макар че здраво държеше ръцете му, които той размахваше на всички страни, и тялото му, което се мятеше. Накрая сълзи на изтощение и състрадание потекоха по бузите ѝ. Не можеше да направи нищо за него. Повикаха лекаря. Той поклати глава и си отиде.

Надвечер дядо ѝ най-после се успокои. Беше време за вечеря. Мелани се опитваше да му налее с една лъжица малко бульон в устата, когато той внезапно отвори очи.

— Мелани — прошепна старецът, явно не я виждаше добре.

Притеснена и неспокойна, Мелани разля малко от бульона, докато оставяше купата на масичката. Това нямаше значение. Не обърна никакво внимание на мазното петно, което се появи на роклята ѝ, и се наведе над дядо си.

— Тук съм, дядо — отвърна тя, хвана и задържа горещата му, костелива ръка.

— Доброто ми дете — започна той, но кашлицата не му позволи да продължи. Мелани му помагаше, доколкото можеше, на драго сърце би дишала вместо него. Когато кашлицата му се успокои, той падна изтощен върху възглавницата и притисна с ръка гърдите си, сякаш го боляха.

— Мелани — отново продума той, — ти си... всичко, което ми е останало. Нищо друго... не съществува вече. Синът ми, жена ми, моята... чест.

— Не говори така, дядо!

— Трябва да ти го кажа. Помъчих се да изчистя петното от името си... но не успях. Само да се бях прицелил по-добре...

Нов пристъп на кашлица прекъсна думите му. Когато премина, устните му бяха посинели, а в очите му се бяха появили сълзи от напрежение.

— Не се опитвай да говориш, дядо — помоли го Мелани. — Трябва да си починеш.

— Как бих могъл да си почина, когато Донован е още жив и ще продължава да черни моето име, Мелани, а също и твоето.

— О, дядо — прошепна Мелани.

— Да... да, и твоето. Ти си последната Джонстън. Скоро, много скоро мен няма да ме има и ти ще останеш сама. Ще ти е нужен мъж, който да се грижи за теб, но как ще можеш да идеш при... при Дом? Как можеш да го помолити да се ожени за теб, ако честта на твоето семейство е опетнена? Това не бива да остане така.

— Какво говориш, дядо? Не разбирам.

— Ти... ти можеш да очистиш името ни. Научил съм те да зареждаш пистолет, да стреляш. Беше... добра ученичка. Ти си млада. Няма да се провалиш като мен. Можеш да освободиш света от този човек, който съсипа моята чест. Ти можеш да убиеш Донован.

Мелани поклати глава.

— О, не. Не бих могла.

— Можеш! — настояваше дядо й и воднистите му очи гледаха яростно и умоляващо. Обърна ръката си и я хвана за китката. — Трябва да го убиеш... заради мен. Как ще намеря иначе покой?

— Дядо...

— Обещай ми! Обещай ми, че...

Кашлицата отново го задави и той се замята в леглото, мъчейки се да си поеме дъх.

— Обещай ми — изхриптя той със смъртнобледо лице. Сълзи бликнаха от очите му и се застичаха бавно по бръчките — резултат от възрастта и суровия живот.

Силният някога мъж сега изглеждаше страшно — толкова болен, отпаднал и обладан от една-единствена мисъл, която го лишаваше от достойнство и не му даваше покой. Тя знаеше, че той бере душа, а можеше да направи толкова малко, за да предотврати смъртта му или поне да я облекчи.

Той раздруса ръката й и се загледа с широко отворени, умоляващи очи в изящно очертаното й лице.

— Обещай ми, Мелани, обещай ми — прошепна той и гласът му беше само дрезгаво хриптене, което едва излизаше от гърлото му.

Човекът, който беше причинил болестта на дядо й, беше здрав и силен. Заслужаваше ли да доживее до спокойствието на старостта, което бе отнел на дядо й? Заслужаваше ли го?

— Обещавам ти, дядо — прошепна тя.

Лека въздишка се изтръгна от гърдите на стария човек и той падна върху възглавниците. Лежеше със затворени очи и дишаше така, сякаш бе водил отчаяна борба. От време на време кашлица разтърсваше тялото му и на устните му се появяваше пяна. Преди да мине и един час, толкова силен пристъп на кашлица го раздруса, че той се приповдигна в леглото и вкопчи пръсти в гърлото си. Удари се рязко с ръка по гърдите и падна възнак, след което остана да лежи неподвижно с широко отворени, изцъклени очи.

— Дядо! — извика Мелани и се наведе над него, но знаеше, че вече няма да получи отговор.

---

[1] Индианско племе, водило две войни — през 1817–1818 и 1835–1842 г., с американската армия. Вожд на племето през време на втората война бил Оцеола. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Мелани бавно се изправи. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, но тя изобщо не ги усещаше. Известно време гледа мъртвия си дядо, след това сковано посегна към звънеца до леглото. Дръпна извезаната лента и месинговата камбанка на верандата зад къщата издаде мелодичен звън.

Щяха да минат няколко минути, докато дойде Циперон. Мелани извади кутията от розово дърво, която Дом ѝ беше върнал, кутията с пистолетите за дуел на полковника. С бързо движение грабна един от яркочервената кадифена възглавничка. Пистолетът, който дядо ѝ беше използвал. Беше прибран в кутията, без да е почистен. Следи от изгорял барут личаха по гладката цев, а по дръжката от орехово дърво бе полепнала пръст. Тя го зареди. Когато на вратата се почука, отпусна ръка надолу, за да скрие пистолета в широките си поли.

— Влез — извика тя.

Слугата на дядо ѝ се появи с бързи стъпки и с тревожен израз на посивялото си лице.

— За мен ли звъните, мис Мелани? Вече го очаквах.

— Аз... не знам... какво да правя сега — каза тя, заеквайки.

— Трябва да се съвземете. Починете си и оставете всичко друго на Цицерон.

— Да — отговори тя. — Ще се опитам. Мисля... мисля, че трябва да го облечеш в парадната му униформа. Ти как смяташ?

— Такова би било и неговото желание, мис Мелани. Въпреки всичко.

Невъзможно беше да се държи нещо в тайна от прислужниците. Те имаха своя собствена, безотказна осведомителна система.

— Да — съгласи се тя и избърса разсеяно сълзите, които капеха върху яката на роклята ѝ. — Въпреки всичко.

В спалнята си Мелани потъна в мисли, вторачена в пистолета. Чудесно изработено оръжие, сигурно и смъртоносно. Докато го гледаше, и през ум не ѝ мина да се откаже от обещанието, което даде на умиращия. През всички тези години, прекарани при полковника, тя

бе възприела неговите представи за чест. Дадената дума я задължаваше и трябваше да я спази. След като решението беше взето, стори ѝ се, че няма по-подходящ момент за това от сегашния, докато все още имаше кураж и в ума ѝ бяха запечатани ужасните последни мигове от живота на дядо ѝ. Изчакаше ли, грижите около погребението и 1 посещенията за изказване на съболезнования щяха да я погълнат и с течение на времето щеше да загуби решителността, която сега я подтикваше към действие.

А беше толкова уморена! През последните три-четири нощи не беше мигнала, ако смяташе и нощта преди дуела. Но все още можеше да разсъждава трезво. Много добре знаеше какво трябва да направи. Разбира се, щеше да се пази. Ако я хванеха... но тя нямаше да се остави да я хванат. Устата ѝ се изпъна в гневна черта, щом почна да разкопчава роклята си.

Половин час по-късно, когато излезе през двукрилата врата на горната веранда на Гринлия, тя беше облечена с костюм за езда от черно кадифе, с ботуши и с прибрана под шапката коса. В заключената ѝ стая слабо мъждукаше лампа. Ако имаше късмет, до сутринта никой нямаше да се реши да я обезпокои — достатъчно време, за да вземе с кон разстоянието до Натчес и обратно.

Нощта беше студена и мрачна. Луната се беше скрила зад гъста пелена от облаци, а вятърът бе натежал от влага. Мелани не се учуди, че заръмя слаб дъжд, докато извеждаше оседлания си кон от конюшната. Всички слуги — конярят, кочияшът, градинарят, домашните прислужници — се бяха събрали в кухнята на бдение за покойния си господар. Глори, камериерката ѝ, също беше там със зачервени от плач очи, твърдо убедена, че господарката ѝ е взела лауданум^[1] и спи дълбоко.

Пътят до града не беше дълъг само три-четири мили. Въпреки това Мелани трепереше от студ и дългата пола на костюма ѝ за езда беше прогизнала, когато зърна разпръснатите светлинки, мъждукащи във влажната нощ. Избягваше по-оживените места и се придържаше към покрайнините на града, докато стигна разкаляната улица, която водеше право към подножието на скалите.

Хотел „Ривърст“ беше ярко осветен. Той представляваше двуетажна сграда, в долния етаж имаше, изглежда, кръчма. От входната врата, която непрекъснато се отваряше и затваряше, долитате

дрънкане на пиано с тенекиен звук и се носеха гръмки гласове и възкиселата миризма на разлято уиски. Мелани се отпрати потъмните улички към задната част на занемарената сграда.

Хотелът не беше приятен подслон за пътниците, които оставаха да пренощуват. Според дамите от големите къщи в горната част на града той се ползваше с лоша слава заради задните си стълби и противните клиенти, а и защото името му често се споменава в във връзка със скандали или с внезапни смъртни случаи. На разклатените стъпала към стаите за първия етаж Мелани се поколеба. Трепереше, сякаш имаше треска, и сърцето ѝ биеше, толкова силно, че чувстваше ударите му в гърдите си. Тя стисна здраво тежкия пистолет в джоба на полата си и се огледа. Нямаше никой. Конят ѝ беше скрит добре в дълбоките сенки на върбите и на ниските дъбови дървета зад сградата. Един порив на вятъра превърна дъжда в ситни пръски, клоните на дърветата се разклатиха и заприличаха на движещи се сенки.

Чуха се стъпки. Някой вървеше покрай хотела, тътрейки се през уличната кал. Мелани се обърна бързо, праметна края на полата си през ръка и тихо се заизкачва.

Вратата на горния край на стълбите поддаде лесно и се разтвори широко на добре смазаните си панти. Мелани я затвори безшумно след себе си и погледна в коридора, който се простираше, тъмен и гол, пред нея. От двете му страни имаше високи, тесни врати с номера по тях, които едва се разчитаха. В двата края на коридора горяха лампи, но дебелият слой мръсотия по кръглите стъклени абажури замъгляваше светлината им. Студен полъх на вятъра премина по коридора и разнесе миризмата на мишки, урина и нечистоплътни хора. Мелани се спря, като дишаше през устата. Коя беше стаята на Роланд Донован? Тя не знаеше и не беше помислила за това. Много глупаво от нейна страна. Какво очакваше, да прочете името му на вратата? Отдолу се разнесе гръмлив подигравателен смях и заглуши измъченото дрънкане на пианото.

Една врата се отвори в средата на коридора. Тътрейки крака, излезе някакъв мъж и тръшна вратата. Беше брадат и плешив. Носеше издути на коленете панталони с тиранти над мръсното бельо. Погледът му се плъзна покрай Мелани, сякаш тя изобщо не беше там. Без да мигне или да каже дума, той бавно мина по коридора към друга стълба, едва забележима в тъмнината.

— Извинете, моля! Бихте ли ми помогнали?

Думите изненадаха Мелани почти толкова, колкото и мъжа. Той се стресна, обърна се и сега Мелани може да види пълното нощно гърне, което държеше в едната си ръка, и връзката ключове, която висеше в другата.

— На мен ли говорите? — попита той с глас, загрубял от дългогодишното пиене. В очите му се четяха подозрителност и дебелашка фамилиарност.

— Бихте ли ми казали коя е стаята на мистър Роланд Донован?

Мелани се приближи до мъжа, но предпочете лицето ѝ да остане в сянката. Стоеше, изпъната като струна, и стискаше дръжката на пистолета толкова здраво, че пръстите ѝ изтръпнаха.

— Май че сме много надути, а? — подигравателно каза мъжът. — Фукаш се със скъпите си парцали, ама това няма да ти помогне. Донован не си е в стаята.

От дългогодишния си опит с прислужници Мелани знаеше, че в този момент трябва да прояви твърдост.

— Тогава просто ще почакам — отвърна тя с възможно най-студения тон. — Коя е стаята?

Мъжът сви устни и посочи с главата.

— Вратата точно отсреща, но ти казвам, че си губиш времето. Както се налива с уиски, ще бъдеш доволна, ако все още може да се държи на краката си, а иначе за нищо няма да го бива!

Тръпки полазиха по гърба на Мелани от ехидните подмятания на мъжа, но думите му не отслабиха ни най-малко нейната решителност. Тя бързо изтича до вратата, която ѝ беше посочил, и поиска да я отвори.

— Заключена е — установи тя, обръщайки се към него.

— Ти какво очакваше? Не ти ли е дал ключ? Може би хич няма да му хареса да те завари в леглото си?

Със стиснати устни Мелани извади портмонето си от джоба и взе от него сребърен долар.

— Бъдете така добър и отключете вратата — каза тя. Наподобявайки един жест на дядо си, който беше наблюдавала твърде често, тя хвърли монетата на мъжа, за да не се приближава до него.

Той я улови, плю върху нея и я разгледа с присвити очи на мъждивата светлина.

— Бога ми, ти май наистина гориш от нетърпение? Чудя се само дали Донован ти плаща или обратното.

Мелани не отговори. Тя отстъпи една-две крачки, докато мъжът пхна ключа в ключалката, превъртя го и се отмести. Нарочно хвърли втората монета толкова далеч, че да не може да я улови. Щом той се затича да я вдигне, тя влезе в стаята и затвори вратата. В следващия миг отново чу щракането на ключа. Тя рязко се обърна, сграбчи дръжката на вратата и я натисна, но беше вече късно. Бяха я заключили в стаята.

Внезапно се паникьоса и заблъска по вратата. Когато отвори уста да извика, здравият ѝ разум надделя. Какво значение имаше това? Ако Роланд намереше вратата незаключена, може би щеше да се усъмни и да се запита кой ли е в стаята му. Сега ще му се наложи да отключи, за да влезе. Няма да предугади нищо лошо. По-късно, когато приключи с това, за което беше дошла, щеше да вземе ключа от трупа му.

В стаята беше студено и тъмно като в гробница. Спря за миг, докато очите ѝ свикнат с мрака. Вратата на къщата отсреща се отвори и през прозореца влезе малко светлина. Това, което видя пред себе си, беше истинска кочина. Под печката имаше камари пепел, леглото не беше оправено, смачканата покривка висеше от единия край. Подът беше застлан с мръсен килим, чиито шарки вече не личаха. Пожълтели пердета с умрели мухи висяха на прозорците, мрежа против комари се спускаше от тавана над леглото, но сега беше вързана високо поради зимния сезон. Освен разнебитеното легло, което се крепеше на четири подпори, в стаята имаше още само един скрин, чието най-долно чекмедже липсваше, един гардероб и мръсна табуретка със скъсана тапицERIA до леглото.

За миг видът на тази стая смая Мелани. Ако Роланд Донован се беше върнал от Калифорния като богат човек, защо живееше в такава обстановка? Но когато през тънките стени до нея стигна шумът на строшено стъкло, последван от пиански смях и пронизителен писък, тя вече знаеше отговора. Несъмнено това беше компанията, която му подходеше.

По всичко личеше, че е минало доста време, откакто мъжът, когото търсеше, беше напуснал стаята. Кога ли ще се върне? Беше вече късно, приближаваше полунощ. Ами ако не се върне цялата нощ? Какво ще прави тогава?

За това идеше да мисли, като му дойде времето. Трябваше ли да го предупреди и да му каже какво възнамерява да направи? Така беше най-добре. Той би трябвало да разбере защо ще умре. Ако тя беше мъж, щеше да му даде шанс да се защити. А може би и като жена трябваше да направи същото? Заслужаваше ли си? Можеше ли да рискува? Той беше силен, опасен противник и щеше да се защитава много добре. В плановите ѝ не влизаше да бъде победена от него. Щеше ли да стреля той срещу жена? Тя нямаше представа, но все пак беше по-добре да не позволява нещата да стигнат дотам.

Този отвратителен дребосък с ключовете! Той си беше помислил, че причината да чака в тази стая е съвсем друга. Разбира се, това беше близко до ума. Онзи сорт жени, които се промъкват тайно в спалнята на някой мъж, се срещаха тук далеч по-често, отколкото истински дами. Или не? Чувала беше слухове за отегчени съпруги, които слизали в подножието на хълма, когато съпрузите им пътували по служба надолу по реката или посещавали своите плантации. Хлое ѝ беше разказала за една млада съпруга, която имала някаква история с един картоиграч. А преди няколко години едно момиче от добро семейство избягало с един войник и било изгонено от богатите си родители, след което било изоставено и накрая свършило в един публичен дом в подножието на хълма. Мелани, която от седем години водеше домакинството на дядо си, надзираваше робите му, посредничеше при спорове, когато се касаеше за това, кой с кого да се събере и кой за кого да се ожени, и помагаше на жените при раждане, много добре знаеше каква е разликата между положението на жените, които живееха в подножието на хълма, и на онези, които живееха горе. Мисълта, че портиерът на хотела, ако той действително изпълняваше тази длъжност, не можа въпреки обстоятелствата да разбере от пръв поглед към коя от двете категории принадлежи тя, разтревожи Мелани.

Беше ѝ много студено. Сега, когато седеше неподвижно, чувстваше засъхващата влага по раменете на костюма, която я караше да зъзне до костите. Краката ѝ изтръпнаха, не чувстваше пръстите на ръцете си. По гърба ѝ минаваха една след друга ледени тръпки и тя обгърна с ръце раменете си. Не можеше да продължава така. Ако не се стоплеше, нямаше да може да се държи на краката си, когато настъпеше моментът, камо ли да държи спокойно пистолета, за да натисне спусъка.

На леглото имаше доста дебело одеяло от съшити квадрати вълнен плат. Мелани внимателно пъхна пръстите си в топлите му гънки и след това, решила внезапно, го дръпна от леглото. Стана, свали шапката си, разкопча жакета си и го сложи настрана. Тънката копиринена блуза, която носеше под лекия жакет, беше сравнително суха, но не и ленената кърпа около врата ѝ. Тя я развърза, хвърли я върху жакета, взе одеялото, метна го върху раменете си и седна. Сега състоянието ѝ се подобри, но краката ѝ бяха все така ледени. Размърда пръсти и установи, че не усеща вече и това движение. Когато се опита да походи нагоре-надолу, залитна схванато и несигурно. За нещастие и ботушите ѝ бяха мокри. Беше стъпила в един ров зад хотела, който не забеляза навреме.

Навън дъждът продължаваше да вали с монотонен шум. Беше изненадана, че още не е обърнал на сняг. Лютият студ, от който бе пронизан въздухът, вече миришеше на зима. Това, от което се нуждаеше, беше огън, голям, буйно горящ огън, но би се задоволила и с по-малък.

Стисна здраво устни и се наведе напред, за да свали първо единия, после и другия ботуш. След това седна върху леденостудените си крака. Щеше да поседи така наистина само няколко минути. Щом Роланд Донован бе отсъствал толкова дълго, нямаше основание да допусне, че ще се върне точно сега. И ако все пак се появеше, тя щеше да скочи при първия звук и да грабне пистолета. Докато влизаше през вратата, тя щеше да е готова. По-късно, когато той нямаше да представлява заплаха за нея, щеше да има време да нахлузи ботушите, да си вземе жакета и да изчезне.

Постепенно се постопли. Седеше, насочила неподвижен поглед в празното пространство. Не си позволяваше да разсъждава за това, което възнамеряваше да направи. Понякога нечий стъпки изтрополяваха нагоре-надолу покрай стаята. От време на време кола или карета минаваше по страничната улица. Дъждът, изглежда, капеше през камината и навлажняваше пепелта, защото във въздуха се носеше остра миризма, от която ѝ лютеше на очите. За миг притвори клепачи, под тях сякаш бе влязъл прах. Не ѝ се спеше, съвсем не, но тя отдавна не беше имала възможност да се отпусне. В съседната стая изскърцаха пружини на легло и някаква жена изохка — шум, който звучеше някак си нереално и монотонно. Долитаха и звуците на пианото. Някъде

навън изкрещя мъж — рязък вик, който се превърна в стенание. Жена се разнищя и мина доста време, преди да млъкне. Мелани поклати глава и се опита да не обръща повече внимание на всичко това. Трябваше да не забравя защо е дошла и да гледа да не ѝ изтръпнат краката. Можеше да си позволи да постои неподвижно още само няколко минути, след което трябваше да се измъкне изпод благодатната завивка, да обуе ботушите и да се поразтъпче из стаята. Още само няколко минути.

Събуди се внезапно, отвори широко очи и се взря в тъмнината. Когато чу тихи стъпки по изтъркания килим, се стресна и сърцето ѝ силно заби. Смътна фигура на мъж се движеше между нея и сивочерните квадрати на прозорците. Той се спря и тя долови тихото шумолене на дрехи. Доколкото можеше да разбере от движенията му, изглежда, току-що бе почнал да се съблича, без дори да запали лампата.

Бавно, крадешком Мелани посегна и потърси края на одеялото. Не можа да го намери. Просто не беше в състояние да си освободи ръцете. Колкото и да се взираше в тъмнината не можа да види пистолета. Мъжът пристъпи към скрина и тя чу как хвърли върху него копчетата за маншетите, а след тях и ризата. Обърна се и тръгна към леглото. Чу сподавената му ругатня, когато удари крака си в рамката на леглото. След това седна на края на леглото, изу ниски те си ботуши и ги пусна на пода.

Внезапно Мелани намери краищата на одеялото. Помъчи се да не диша, когато протегна ръка към дюшека. Пистолетът не беше там, където го бе оставила. От тежестта на мъжа на другия ръб на леглото, дюшекът се беше наклонил и оръжието бе излязло от обсега на ръката ѝ, плъзгайки се по-близо до него. Тя затаи дъх и започна да го търси опипом.

Без всякакво предупреждение той внезапно скочи от леглото. Преди да успее да се помръдне от мястото си, Мелани почувства, че бе грабната и захвърлена с голяма сила върху грубия дюшек. Следващия миг тя бе притисната върху леглото от тежестта на мъжкото тяло. Той понечи да я удари с юмрук. Слепешката и инстинктивно Мелани вдигна ръце, за да се предпази, и дъхът ѝ секна.

Той обаче не я удари, а отпусна ръка. За миг Мелани остана да лежи съвсем неподвижно, след това го заудря с всичка сила по гърдите,

изви гръб и започна да се бори както с одеялото, така и с мъжа, който я държеше здраво. Преди да успее да се освободи от одеялото, една ръка докосна рамото ѝ и след това се плъзна надолу по копринената ѝ блуза до нежните заоблени гърди.

Моментално натискът върху гръдния ѝ кош отслабна. Близко до ухото си тя чу гласа на Роланд Донован.

— Така си и мислех! Приятна изненада — промърмори той, когато ръката му се плъзна по-нагоре, за да извърне брадичката ѝ към него, — наистина приятна изненада.

Устата му се притисна — топла и завладяваща — върху, устните ѝ и тя усети дъха на бърбън. Тръпка прониза тялото ѝ и за секунда тя замръзна на мястото си, но после разсъдъкът ѝ бе завладян от спасителното възмущение, което ѝ даде сила да отдръпне устните си.

— Не, не! — извика тя и отблъсна ръката му, забивайки нокти в кожата му.

С бързо движение той се отскубна и я сграбчи със силните си пръсти за китката, вдигна я високо и я изви над главата ѝ.

— Не се превземай — предупреди я той с дрезгав глас. — Ще си получиш парите.

Още веднъж устните му намериха нейните за брутална целувка — едновременно предизвикателна и жадна. Накара я да разтвори устните си и тя изпита някакво странно чувство, което не познаваше до днес. Жаркият натиск на устните му я опияни. По кожата ѝ преминаха тръпки. Тя почна да се извива и да го удря с юмруци, но тежестта на тялото му върху бедрата ѝ не ѝ позволяваше да се помръдне и тъй като дебелото одеяло беше между тях, ударите ѝ имаха слабо въздействие, докато не улучиха лявото му рамо. Стори ѝ се, че той трепна конвулсивно. В следващия миг той пхна лявата си ръка под главата ѝ, за да я държи с нея за китката, и да може да действа свободно с дясната.

Въпреки всичко на нея ѝ беше ясно, че би могъл да използва далеч по-коварни и болезнени средства, за да се предпазва. Същевременно обаче това я накара да осъзнае колко големи са запасите му от сила и колко слаба е тя самата. Усети как пръстите му се плъзнаха отново по гърдите ѝ, и кончетата отхвърчаха, когато дръпна блузата ѝ. Почувства първо студения нощен въздух върху голата си

кожа, след това топлата му ръка, с която докосваше и разузнаваше чувствителната повърхност.

Вик на протест се изтръгна дълбоко от гърлото ѝ и тя замята глава, като същевременно се гърчеше и риташе.

— Нали ти казах, че ще ти платя — промърмори той суетни върху нейните и тонът му беше нетърпелив и малко сърдит.

Този път тя разбра смисъла на думите му. Той я смяташе за лека жена, която го беше чакала и му предлагаше да задоволи страстта му, защото се надяваше, че ще прояви щедрост. Подобно на плешивия портиер, той по погрешка я вземаше за проститутка! Гневът, който я обхвана, беше толкова силен, че тя поривисто се изправи. С голямо задоволство усети как го удари с челото си по устата и разцепи устната му. Чу сподавена ругатня, когато той загуби равновесие и падна настрана. Отново се нахвърли върху нея и се стовари отгоре ѝ така, че дъхът ѝ секна. Сега стисна китката ѝ толкова здраво, че пръстите ѝ станаха безчувствени. Действаше с такава решителност и сила, че в гнева ѝ се прокрадна страх.

— Почакай! — каза тя и смаяна установи, че гърлото ѝ се бе свило и можеше само да шепне. — Почакай, аз не съм...

Не можа да продължи. Натискът на устните му прекъсна думите, които искаше да изрече. Усети ръката му на кръста си и коланчето на полата ѝ и бухналата фуста, която беше облякла в бързината, се скъсаха едновременно. Мускулите на корема ѝ се обтегнаха, когато почувства докосването му, докато той смъкваше досадните части от облеклото надолу краката ѝ. В паниката си тя се извиваше и се опитваше да го рита, но е това само му помагаше. Когато ръката му докосна бедрото ѝ, потрепери от страх. Отново се опита да се изскубне от него, докато устата му се плъзгаше като огън по бузата ѝ чак до косата. Той докосна с устните си крайчеца на ухото ѝ и каза:

— По дяволите! Нямах да се стигне до това, ако си беше стояла мирно.

— Не, не мога! Не бива! Ти правиш...

— Я кротувай! — Той я прекъсна разгневен. — Не обичам ме разиграват. Спомни си, че ти дойде при мен. Аз не съм те канил.

В този миг тя можеше да изрече високо името си, но не посмя. Страхуваше се от реакцията му, той можеше да се сети защо е дошла тук.

Устата ѝ отново бе пленена от неговата и всеки протест бе задушен. С чувствена наслада той погали копrienената ѝ кожа и не обърна внимание на сгърчените ѝ мускули.

Отмести се и с бързо, ловко движение се освободи от панталоните си, преди да се стовари отново върху нея. Раздалечи насила бедрата ѝ и ръката му порази нежната ѝ плът с ласка, която накара кръвта ѝ да зашуми в ушите. И тогава той навлезе в нея. Това беше непредотвратимо и ѝ причини такава пареща болка, че дъхът застина в безгласен измъчен стон в гърдите ѝ. Тя се вцепени.

Известно време Роланд не се помръдна. След това прегръдката му се разхлаби и докосванията му станаха нежни. Мелани си помисли, че може би е приключил с нея, но се лъжеше. Сякаш подтикван от примитивна сила, той ѝ налагаше ритъма на своето желание, което придобиваше все по-неудържима сила, стигайки накрая до екстаза на страстта. Болката намаля. При все това сълзи се стичаха от очите на Мелани. С болезнено възбудените си сетива тя възприемаше пристъпа му като посегателство, което далеч надхвърля събирането на две тела и докосва нещо дълбоко вътре в нея, което досега бе само нейно и бе неприкосновено. Тръпки полазиха по кожата ѝ. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще се пръсне, и в ужасното си отчаяние знаеше, че никога вече няма да бъде същата, както преди.

Най-после Роланд се умири. Сложи ръка върху бузата ѝ и отметна косата от лицето ѝ с жест, който можеше да се изтълкува като един вид извинение. Мелани стисна здраво очи, когато почувства устните му да докосват нежно слепоочието ѝ и да се задържат там, когато усетил и вкуса на сълзите, които се стичаха в косите ѝ.

С рязко движение той я освободи и се отмести.

— Коя си ти?

В момента, в който я пусна, Мелани се дръпна в най-отдалечения край на леглото. Не смееше да проговори, защото се страхуваше, че гласът ѝ ще затрепери. С несигурни движения потърси пипнешком дрехите си. Искаше само едно: да се махне оттук.

С резки движения завърза панделките на фустата си и си облече блузата.

— Какво правиш там?

Мелани все още не отговаряше. Беше намерила полата на костюма си за езда, чиито дълги плохи падаха до земята. Когато я

придърпа към себе си, внезапно докосна някакъв студен черен предмет. Нейният пистолет. Дръжката от орехово дърво се плъзна хладно и галещо в ръката ѝ. Инстинктивно пръстите ѝ се сключиха около нея. Тя вдигна привичната тежест, насочи цевта от ковано сребро към Роланд, опъна спусъка и стреля.

Щракането на спусъка го беше предупредило. Докато отекваше в стаята, той вече беше скочил от леглото и се беше изтърколил настрани. Вдигна се пушек и очите на Мелани се насълзиха. Преди да може да види какво става, пистолетът ѝ бе изтръгнат от ръката ѝ и тя чу ядосания вик на Роланд.

— Какво, по дяволите, значи всичко това?

Дълбокото ѝ разочарование я направи непредпазлива.

— Опитах се да те убия — изсъска тя — и ми се иска да бях успяла.

— Защо, за Бога?

— Би трябвало да ти е ясно! Заради това, което стори на дядо ми и на мен!

— Кое то съм сторил на твоя...

Думите ѝ сякаш не стигнаха веднага до съзнанието му. Той лежеше неподвижно, но в тъмнината Мелани чуваше, че диша тежко и бързо.

— Ти... каза той най-после, — ти си внучката на полковник Джонстън!

— На няколко пъти се опитах да ти го кажа.

— Милостиви Боже! — извика той едновременно възмутен и невярващ. Разтърси глава, за да проясни ума си. — Първо този луд старец, а сега ти!

Мелани се наведе напред и подпря свитите си юмруци на коленете.

— Този луд старец, както го наричаш, е мъртъв и ти го уби съзнателно, все едно че му заби нож в гърдите. Само че ти липсваше дори куражът на стрелец от засада или на наемен убиец. Ти съсипа гордостта и душата му и накрая сломи с думи сърцето му. Ти си убиец, Роланд Донован, убиец! И аз бих желала да те изтезвам така, както ти измъчи дядо ми!

Яростните нотки в гласа ѝ и думите, които беше изсъскала, изглежда, не му оказаха почти никакво въздействие. Той внезапно

скочи и я изправи на крака. С бързи и сигурни движения натика полата и жакета в ръцете ѝ, обърна я и я тласна към вратата. Протегна ръка, отвори вратата и я изблъска в коридора. Преди да си поеме дъх, за да протестира, вратата зад нея се затвори с трясък.

Тя притисна дрехите до гърдите си и остана един миг, вцепенена от ужас. Чувстваше се гола, лишена от достойнство, от самоуважение и чест. Стоя известно време, изгубила ума и дума в тъмния коридор, докато лек шум, звучащ като сподавен смях, я пробуди от унеса.

Когато бързо обърна глава, видя, че се е събрала публика. Шумът от изстрела беше привлякъл хора, мъже и жени, които, повече или по-малко разсъблечени, се тълпяха в коридора. Не един от мъжете се наслаждаваше съвсем явно на гледката, която тя представляваше с широко отворените си от болка очи, с треперещите си червени устни, с косата, която се бе освободила от мрежата и падаше по раменете ѝ, с нежните бели закръгленици на гърдите, които се виждаха през зейналата ѝ блуза. Сред зрителите беше и портиерът на хотела, който стоеше разкрачен, с похотлив израз на ухиленото си лице.

Пламтяща червенина се разля по лицето на Мелани. Идеше ѝ да изкрещи или да зариде неудържимо, но не направи нито едното, нито другото. С твърд поглед вдигна високо брадичката си, обърна се на босите си крака и закрачи по коридора.

---

[1] Лауданум — описва тинктура. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

На погребението на полковник Изел Джонстън дойдоха много хора. Не беше трудно да се намерят мъже, които да носят ковчега до гробищата. Навремето той бе посрещан с голямо уважение и бе имал много приятели. Сега, след като беше починал, се намериха безброй хора, които заявяваха, че никога не са се съмнявали в него. Колко по-нормално щеше да е все пак, ако му бяха засвидетелствали верността си приживе.

Мелани, придружавана от губернатора Джон Куитман и от Дом носеше рокля от черен жоржет и воал, скриващ презрението, което изпитваше.

Приемаше съболезнованията с толкова такт, колкото можеше да се насили да прояви. Когато един-два пъти ѝ се стори, че джентълмените от поколението на баща ѝ и дядо ѝ стискат ръката ѝ по-силно от друг път, тя си обясни това със съчувствието им към положението ѝ на млада жена, останала сама на този свят. Ако те видимо се напругаха повече от обикновено да надзъртат през гънките на воала, който скриваше лицето ѝ, си казваше, че това е просто от любопитство, защото искат да видят как приема трагичната смърт на дядо си. Нито за миг Мелани не допусна, че би могло да има друго обяснение. Приятелите и съседите на дядо ѝ не бяха от хората, които посещаваха хотел „Ривърст“. Те не можеха да знаят за унижението, което беше претърпяла там. Не можеха да знаят абсолютно нищо за това.

Роланд Донован лично ѝ обясни колко много се лъже. Рано сутринта след погребението той се появи пред вратата на Гринлия. Мелани беше в кабинета на полковника, когато Цицерон ѝ съобщи за посещението му. Беше решила да прегледа книгата на дядо си. Но всъщност просто седеше, държеше бамбуковия му бастун и прокарваше ръка по гладкото дърво. Сега внимателно го остави настрана. Твърд израз се появи в тъмносините ѝ очи и устните ѝ се свиха.

— Цицерон, кажи, ако обичаш, на мистър Донован, че не желая да го видя. Нито сега, нито друг път.

Още не бе изрекла думите, когато Цицерон бе избутан настрана и Роланд влезе в стаята.

— Съжалявам — каза той с тон, който не изразяваше никакво съжаление. — Осмелих се да вляза, без да бъда поканен, защото бях сигурен, че само така мога да прекрача този праг.

Цицерон бе възстановил равновесието си и стоеше сковано изправен.

— Мис Мелани, желаете ли да го изпроводя?

Мелани се надигна пребледняла зад бюрото на дядо си.

Тя много добре знаеше, че старият прислужник ще направи всичко, което е по силите му, за да изхвърли този човек от къщата, но съвсем не беше сигурна, че ще се справи сам. Щеше да е нужно много време, за да повика помощ. Преди някой да дойде, прислужникът на дядо й можеше зле да пострада. Инстинктът й подсказваше, че трябва да нареди Роланд Донован да бъде изхвърлен безцеремонно, за да не се мярка повече пред очите й, но не можеше да даде такава заповед. Не само трябваше да внимава да не се случи нещо неприятно на Цицерон, но беше длъжна и да се държи възпитано като истинска дама. Двамата мъже чакаха и гледаха изпитателно.

— Благодаря ти, Цицерон. Тъй като мистър Донован е толкова настойчив, ще го изслушам.

Цицерон се поклони и се оттегли, макар и тя да беше сигурна, че няма да се отдалечи много. По всяка вероятност щеше да позвъни за помощ в конюшните. При това положение нямаше основание да се плаши от посетителя, но все пак потръпна, когато остана насаме с него.

Мълчанието стана потискащо. Роланд стоеше и я пронизваше със зелените си очи. Шапката от боброва кожа, която Цицерон не бе взел от него, си стоеше в ръцете му. Той разглеждаше чистия овал на лицето й и къдравата коса, която беше свита на кок на тила й. Погледът му падна върху дантелената яка на черната й рокля, после се спря на камеята, затваряща роклята на врата, и накрая се плъзна по заоблените очертания на гърдите, които напиреха над тясната талия през мекия плат на роклята.

— Е, какво има? — попита Мелани.

Той сякаш с усилие отмести погледа си. След това се огледа за стол, хвърли шапката върху седалката му и се приближи до бюрото.

— Да, наистина — каза той и се наведе леко напред, като опря свития си юмрук върху полираната махагонова повърхност. — Кажете ми само едно, мис Мелани Джонстън! Вие ли бяхте преди пет нощи в стаята ми в хотел „Ривърст“?

Въпросът му я обърка. Трябва да е бил много по-пиян, отколкото тя си мислеше, щом сега се налагаше да я пита за това. Тук, на дневна светлина, отпочинала и делова, освободена от спомена за последните часове на дядо си, всичко ѝ изглеждаше толкова недействително, че можеше да отговори само отрицателно. Трудно ѝ беше да повярва, че беше излязла от къщата с намерението да убие този човек. Всичко, което се беше разиграло в „Ривърст“, дългото завръщане у дома в студената нощ, при това ужасно измръзнала на площадката на задната стълба, сега ѝ се струваше просто сън. Когато в онази нощ се завърна в Гринлия, тя се съблече и се строполи в леглото. На другата сутрин каза на Глори, че излязла да поязди, защото не можела да заспи. Каdifеният костюм беше така непоправимо прогизнал от дъжда, че можеше само да го изхвърли. С изключение на едно болезнено място между бедрата и няколко синини не беше останало нищо, което да ѝ напомня за случилото се през онази нощ. Никакви доказателства. Поне досега. Колко много ѝ се искаше да не бе назовавала името си, да не бе предприемала този последен опит да го убие. Ако си беше събрала дрехите и се беше измъкнала, той може би никога нямаше да разбере коя е и може би никога нямаше да се освободи от заблуждението, че е друга жена. Нямаше да настане суматохата, която да привлече сеирджиите. Но колко безсмислени бяха сега тези разсъждения! В този ход на мисли тя би могла да си пожелае да не бе ходила никога там.

— Нямам представа за какво говорите, мистър Донован.

Язвителна усмивка трепна около устата му.

— С удоволствие бих ви повярвал, но смятам, че не притежавам достатъчно фантазия, за да си въобразя, че съм видял някоя подобна на вас.

— Не разбирам нито дума. Казвам ви, че не знам за какво говорите.

— Аз пък ви казвам, че вие лъжете — рече той кротко. — Не знам защо. Може би от гордост или от чувство за вина. Давам ви дума,

че нямам намерение да занимавам с това шерифа.

Докато говореше, той направи една крачка към ръба на бюрото и го заобиколи. Мелани се колебаеше, разкъсвана между огромното желание да отстъпи и срама да се покаже страхлива или нервна.

— Да занимавате с това шерифа ли? — повтори тя като ехо.

— Противозаконно нахлуване и опит за убийство.

От гняв ирисите ѝ придобиха тъмновиолетов оттенък, когато за пръв път го погледна в смарагдовозелените очи. Искаше да противопостави на обвиненията му друго обвинение — в изнасилване, но не можеше да си наложи да произнесе думата.

— Та това е просто смешно — изсъска тя.

— Така ли? Я да видим.

С едно-единствено ловко движение той я сграбчи, притегли я до яките си гърди и така плътно я притисна до себе си, че тя усети как копчетата на ризата му и ланецът на часовника му се впиват в гърдите ѝ. Когато пое въздух, за да извика за помощ, устата му докосна с бегла целувка разтворените ѝ устни. В следващия миг той я хвана здраво за ръцете и я отблъсна от себе си.

— Не — каза той дрезгаво, — не е смешно. Възможно е наистина да не знам точно какво съм правил през онази нощ, но има някои неща, които си спомням съвсем ясно. Колко си мека, уханна и сладка — това се е запечатало в паметта ми по-ясно, отколкото всяка друга жена, която съм познавал. Не мога да кажа коя е причината, освен може би тази, че това удоволствие за малко щеше да ми коства живота, но не се лъжа. Ще признаеш ли, или искаш още доказателства? В такъв случай вън в моята карета са пистолетът, с който се дуелира дядо ти, и един чифт малки дамски ботуши за езда. Да ги пробваме ли, за да видим дали ти стават, моя плаха Пепеляшке, или ще признаеш доброволно, че са твои?

За миг Мелани се поколеба, след което се изправи вдървено. Трябваше да се сети, че той ще провери каква е работата, вместо просто да изхвърли нейните неща. Мелани се загледа в гърба му, когато той заобиколи бюрото, и произнесе със сподавен глас:

— Е, добре, бях там. Отидох в „Ривърест“ и се опитах да ви убия. Какво искате от мен, да се извиня ли?

Той рязко се обърна.

— Не, дойдох, защото аз исках да се извиня.

Отговорът му беше толкова непринуден, че тя можа само да се вторачи в него. Зеленият му поглед не отбягна нейния. Когато тя не отговори на думите му, той продължи:

— Бих могъл да изтъкна като оправдание обичайните обстоятелства, количеството уиски, което бях изпил, преди да се кача горе, но това не е извинение. Постъпката ми е непростима, знам много добре. Мога да кажа само, че цели три дни бях търсил забрава в бутилката, но така и не успях. Понякога един мъж може да намери за кратко време утеха с жена. Ти беше при мен. Беше топла и мека и аз си помислих... — Той прекъсна думите си с бърз жест и не довърши изречението.

Той бе искал да забрави дуела с дядо й, дуел, при който не бе стрелял, а бе застанал пред стария човек като мишена на неговия гняв. Несъмнено разкаянието му бе предизвикано от чувството за вина.

— Е, добре — каза Мелани със сподавен глас. — Ако сте казали това, което имахте да ми кажете, ще бъдете ли сега така добър да си отидете?

— Чак когато свърша. Ти, изглежда, не си ходила напоследък в града, нали? Била си толкова вгълбена в своята мъка, че не знаеш какво става там.

— Какво става?

— Нищо особено — отговори той и в тона му прозвуча ирония, която, изглежда, се отнасяше както до него, така и до нея. — Само това, че са те видели и разпознали, когато онази нощ си излязла от моята стая.

Мелани усети как всичката кръв се оттегли от лицето й и след това отново нахлу, когато си спомни за недостойния начин, по който я бе изблъскал от стаята, и за тълпата, насъбрана вън. Наистина тя се бе опитвала да не си го признава, но винаги бе съзнавала, че „Натчес под хълма“ и „Натчес на Стръмния бряг“ не бяха достатъчно отдалечени един от друг, за да не се разнесе клюката за нейната авантюра. Погледът й се спря на слънчевите лъчи, които падаха през прозореца. Навън силният вятър разклащаше голите клони на дърветата. Пое дълбоко дъх и отново погледна към Роланд Донован.

— Откъде знаете това?

— През последните дни чух някои странни приказки. Изглежда хората подозират, че ти си била всъщност причината за дуела между

дядо ти и мен.

За миг Мелани почувства благодарност за тактичността, която той бе отговорил на въпроса ѝ. Без съмнение приказките, които бе чул, са били значително по-груби и по-недвусмислени. Хората винаги си мислеха най-лошото, а имаха и прекалено добра памет. Нямаше да забравят, че дядо ѝ я беше заварил в Монмаут сама с този мъж в тъмната нощ.

— Разбирам — каза тя. — Предполагам, че трябва да ви благодаря, задето ми го казахте.

— Да ми благодариш ли? — каза той и сбърчи вежди. — Ние двамата си разменяхме любезности повече от необходимото. Сега трябва да решим какво ще правим по-нататък.

— Какво ще правим ли? Какво има да се прави? Ако смятате, че има някакво решение, тогава много се лъжете.

— Не ме подценявай. Аз също съм роден и израснал тук, сигурно си спомняш, макар че живеях на другия бряг на реката. Знам какво говорят хората. За мен е без значение. Отдавна вече не ме интересува какво говорят или мислят. При теб случаят е друг. Няма да ти хареса начина, по който ще шушукат зад гърба ти или ще се отнасят с тебе. Остава само едно.

— И какво е то? — попита тя с леден глас.

— Знаеш го не по-зле от мен. Ще трябва да се омъжиш.

Думите му я смаяха, изтръгнаха от гърдите ѝ неприязнен смях.

— Да не би да ми правите предложение за женитба, мистър Донован?

— Да, точно така.

Изразът на смарагдовозелените му очи беше почти предизвикателен. Без съмнение предложението му бе съвсем сериозно и все пак не беше убедително. Някой почтен мъж сигурно би се чувствал задължен да ѝ предложи името си, но можеше ли да се очакват такива скрупули у човек като него, човек, който беше оклеветил дядо ѝ и го беше тласнал към смъртта?

— Защо?

Един мускул трепна под бронзовата кожа на лицето му.

— Ами че това е съвсем ясно.

— На мен не ми е ясно — отговори Мелани. — Освобождавам ви от задължението да проявявате галантност, защото имам сериозно

основание да се съмнявам, че знаете значението на тази дума. Каква друга причина може да има? Един брак с мен би ви направил господар на Гринлия, тъй като аз съм единствената наследница на дядо. Освен това, когато шумът около този неравен брак се уталожи, той ще ви помогне да получите достъп до отбраното общество на Натчес. Прекомерните ви грижи според мен се обясняват именно с тези две неща.

— Бих могъл да ти докажа, че се лъжеш, но се съмнявам дали ще ме слушаш.

— Наистина няма да ви слушам — съгласи се Мелани и гордо вирна брадичка. — Така че най-добре е да си спестите приказките, а също и предложението. Доколкото си спомням, още при първата ни среща вие научихте, че имам годеник. Поради това не се нуждая от обезщетението, което ми предлагате. Страхувам се, че напразно сте се жертвали да идвате чак дотук.

Иронията в гласа ѝ не му убягна.

— Не съвсем — каза той. — Поне успях да ти върна ботушите.

Той ѝ се поклони, докато тя стоеше онемяла от яд, и напусна стаята.

Ботушите за езда бяха предадени на Цицерон заедно с пистолета на дядо ѝ. Прислужникът ги постави на бюрото пред нея. Мелани избягваше погледа му, докато му благодареше. Ако той още не знаеше какво се е случило, много скоро щеше да го научи. Реакцията му щеше да бъде разочарование и неодобрение, но тя беше сигурна, че може да разчита на предаността му. Дори да не разменяха нито дума, той щеше да я защитава пред другите прислужници в града, макар че това нямаше да ѝ помогне с нищо.

Внезапно лицето ѝ помръкна. Посегна към бастуна на дядо си и заудря с него по чистите, лъснати ботуши. С приглушен шум те паднаха на пода и меката кожа заблестя под лъчите на студеното зимно слънце.

Колкото и враждебни да бяха чувствата ѝ към Роланд Донован, Мелани съзнаваше, че той има право. Единственият ѝ шанс да отблъсне вълната от слухове, която се надигаше като буря, беше да се омъжи. Тъй като още носеше траур, церемонията би трябвало да се извърши без много шум и това беше добре дошло. Щяха да присъстват по-малко хора, които да зяпат и шушукат с ръка пред устата. Колкото

по-скоро се уредеше цялата работа, толкова по-добре. При все това тя се колебаеше. Ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че всъщност не искай никога не е искала да се омъжва. Дори възможността да е бременна, която наистина бе невероятна, но все пак я безпокоеше, не променяше с нищо този факт. Вече не можеше да си спомни как точно се бе стигнало дотам да приеме годежа с Доминик Клемънтс. Това стана малко, след завръщането на победоносната армия от Мексико. Дом идваше често в Гринлия и разговаряше с дядо й — единствено той от някогашния му отряд се бе завърнал вкъщи с него. Полковникът харесваше младия мъж, нравеха му се почтителното му държание и респектът, с който слушаше мненията на по-възрастния човек. Полковникът се будеше рано и имаше навика да си ляга рано. Не виждаше нищо нередно да оставя двамата млади хора сами, след като им пожелаеше лека нощ. Разбира се, Глори винаги беше наблизо, седеше в ъгъла с някакво ръкоделие или влизаше и излизаше от салона, за да се погрижи за огъня или за лампите, да предложи освежителни напитки и да свърши куп други дреболии.

След няколко седмици за всички беше ясно, че Дом идва повече заради Мелани, отколкото, за да се види с бившия си командир. Тора всъщност зарадва, а не засегна дядо й. За него Доминик Клемънтс беше многообещаващ млад човек, който знае откъде духа вятърът. Смяташе, че с всеки друг мъж внучката му би се чувствала по-зле, отколкото с този солиден млад човек. Той най-малкото нямаше да напусне родния си край и щеше да продължи делото на баща си и на дядо си. Ще облече жена си в коприна, сатен и кожи, ще се отнася с нея като с принцеса и ще я води всяка година в Европа. Освен това беше амбициозен. Нищо чудно един ден да стане сенатор. Особено, ако беше достатъчно умен да се държи здраво за пешовете на Джон Куитман. А изглежда, че това му се удаваше.

Да, така се бяха развили нещата. Дядо й го беше одобрил като неин кандидат и беше разрешил на Дом да посещава Мелани и като на шега се беше погрижил тя също да е наясно по това. В края на краищата почти не се наложи Дом да й направи официално предложение. Дядо й беше започнал да говори за бъдещите си правнучета и въпросът беше вече решен.

Разбира се, дядо й не беше много въодушевен, че ще се лиши от компанията на Мелани. Така че на практика изобщо не настъпи

подходящ момент за сключване на брака. Всеки опит на Дом да определи някаква дата се отхвърляше под благовидни предлози. През зимата било много студено, а през лятото много горещо за сватбени пътешествия. Пролетта била много непостоянен сезон — никога не се знаело какво ще бъде времето, и освен това внучката му не искала да се нареди на опашката сред множеството енориаши, които точно тогава се втурвали да се венчават. Есента пък била тъжна. По есенно време полковникът бил загубил най-близките си хора и не искал да му се напомня за тях с букети и празненства. Понякога Мелани се питаше дали Дом не чувства облекчение от вечните отлагания. Той никога не се прояви като нетърпелив или като особено пламенен кандидат. Дори не се бе опитвал да я целуне така, както я целуна Роланд Донован. Една целомъдрена целувка по бузата или по челото — по-далеч не посмя да отиде. Такива бяха правилата на благоприличието, които трябваше да спазва една двойка в продължителния период на годеща. И все пак това не говореше за особено привличане между двамата.

Мелани седеше зад бюрото си в салона и гледаше втренчено в далечината, мастилото изсъхваше по перото, както го държеше върху хартията за писане. Тя се улови, че против волята си мисли за минутите, когато бе лежала в прегръдките на Роланд Донован, както и за думите му през този предобед. Те още кънтяха в ушите ѝ. Беше разбрала със сигурност, че той не е равнодушен към нея. Някакво физическо привличане положително съществуваше, колкото и унижително или срамно да беше това. Не, тя нямаше да си позволи да се поддава на подобни мисли. Чувствата на всеки друг мъж, с изключение на годеника ѝ, не биваше да имат никакво значение за нея. Тя отново потопа перото в мастилото, хапейки устни. Все още не можеше да напише нито дума. След като се бе убедила в необходимостта от спешна женитба, не ѝ идваше на ум как да формулира предложението си към Дом. Още по-малко знаеше какво да му каже, ако той се отзове на поканата ѝ и пристигне. Не можеше да го накара да се ожени за нея незабавно, без да му обясни причината, но как да изрази това с думи? И как да го направи, без да даде на Дом основание да се дуелира с Роланд Донован? Колкото и да не ѝ харесваше, все пак се налагаше да представи епизода като произшествие, за което беше виновна единствено тя.

Огънят в камината от бял карарски мрамор пламтеше и съскаше, хвърляше червени отблясъци върху мебелите от полирано орехово дърво и върху зеления брокат на гарнитурата в салона. От него изхвърчаха искри. Мелани остави перото и етана, за да намести бродирания параван, който я пазеше от топлината на жаравата. Стоеше пред гоблена с пасторална сцена, изобразяваща девойка в житна нива, когато на вратата се почука.

Беше Дом. Официален както винаги, той беше въведен в стаята от Цицерон. Всеки друг, който посещаваше къщата толкова често, навярно щеше да спести на стария прислужник труда да съобщи за пристигането му, помисли си Мелани. В следващия миг се усмихна и му подаде ръка, когато той се приближи до нея по обюсонския^[1] килим.

Дом не отвърна на усмивката ѝ. Не задържа ръката ѝ по-дълго, отколкото беше необходимо, за да се поклони. С израз на възмущение той мълчаливо изчака Цицерон да затвори вратата зад себе си.

— Надявам се, че не идвам в неподходящ момент?

— Съвсем не, макар че съм изненадана. Мислех, че си обещал твърдо на мисис Уесли да присъстваш на домашния концерт.

— Така е — отговори той, — но се случи нещо по-важно.

Челото между русите му вежди беше тревожно сбърчено. Мелани забеляза не само това, но и церемониалното му държание и съвсем ѝ примая. Все пак се постара да заговори със спокоен тон.

— Така ли? Ела, седни и ми разкажи.

При тези думи тя застана пред малкото двойно канапе до огъня и даде знак на годеника си да седне.

— Предпочитам да остана прав — каза той.

Тя не възрази. Той тръгна делово към камината и застана с гръб към весело пламтящия огън.

Светлината от месинговия полилей на тавана трептеше по златисторусата му коса и хвърляше сенки под високите му скули. От тях обаче устата му изглеждаше тясна и безформена. Странно, че досега това не ѝ беше правило впечатление. На Дом, изглежда, също му беше много трудно да подхване темата, която го беше довела, както и на нея ѝ беше трудно да съчини писмото до него.

— Мога ли да ти предложа чаша чай или може би малко шери?
— попита тя.

— Какво? О, не, Мелани, благодаря. Има нещо, което трябва да ти кажа.

Когато вдигна поглед, Мелани смаяна установи, че той бе леко зачервен — признак за силно смущение. Странно, но тъкмо това отслаби собственото ѝ напрежение.

— Да, какво има?

Дом я погледна и след това извърна очи.

— Не знам как да ти го кажа. Историята е твърде... деликатна.

— Но си сигурен, че трябва да разговаряме за това? — попита Мелани.

— Да, смятам, че имаш право да узнаеш какво се говори, така както аз имам право да узная какво от тези приказки е вярно и какво не.

Мелани пое дълбоко дъх. Стисна здраво ръце в скута си и вдигна сините си очи към лицето на Дом.

— Най-добре е да ми кажеш веднага какво те мъчи.

— Да — съгласи се Дом и се изкашля. — Надявам се само, че това няма да те засегне.

— Положително няма да ме засегне — отвърна Мелани и светлокафявите очи на Дом я стрелнаха с бегъл, почти обвиняващ поглед. Тя не можеше да не сравни неговата нерешителност и колебливост с прямотата, с която Роланд Донован бе почнал да говори за създалото се положение. Би могло наистина да се възрази, че Дом щеше да загуби повече, защото я обичаше. Изразът на лицето му обаче не издаваше нито яд, нито гняв. Може би това се дължеше на някакви още по-силни чувства. Дом се изкашля още веднъж.

— През последните два дни имах възможност да чуя една извънредно неприятна история. Щях да я отдам на злобата и завистта, ако не я бях чул от хора, на които имам пълно доверие. В целия град се приказва, моя мила Мелани, че са те видели да излизаш от хотелската стая на Роланд Донован.

Той следеше реакцията ѝ и я гледаше в лицето с присвити очи. Светлината на огъня придаваше цвят на бледите ѝ страни и искреше по къдравата ѝ кестенява коса. Тя съвсем не изглеждаше шокирана или болезнено засегната, но когато го погледна твърдо, за един кратък миг му се стори, че вижда в очите ѝ да припламва разочарование.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— Всичко ли? Не е ли достатъчно?

— Не, едва ли. От малкото, което каза, не следва, че срещата ми с Роланд Донован е била нещо повече от обикновено посещение. Твоите осведомители не ти ли разказаха например, че нямах придружителка, че си тръгнах оттам малко преди полунощ и че — нека го кажем така — бях твърде леко облечена?

— Мелани! — извика той. — Не говориш сериозно, нали?

— Ти не го вярваш? Това поне е някаква утеха за мен. И все пак те уверявам, че е истина.

— Защо, за Бога?

— Едно недоразумение, дори повече от едно — отговори тя с въздишка и без да откъсва очи от огъня, му разказа какво се беше случило през нощта след смъртта на дядо й. Докато говореше, Дом стоеше и я гледаше с такъв израз, сякаш я виждаше за първи път.

— Значи ли това — каза той, когато тя най-последно млъкна, — че той всъщност е спал с тебе?

— Да, значи.

— Боже мой! — Той се обърна, за да се хване за белия мраморен перваз на камината. — Как се е осмелил?

— Нали ти казах. Той ме взе по погрешка за друг сорт жена — разбираема грешка, ако се вземат предвид обстоятелствата.

— Как можеш да седиш пред мен и да говориш, сякаш не се е случило нищо особено? Не се ли безпокоиш какво ще направят хората от това? Ще има да злорадстват! Във всеки салон ще те вземат на подбив! Такава пикантна история! С удоволствие ще я сервират с коняка след вечеря!

— Има ли смисъл да ридая, да крещя и да падам в несвяст в обятията ти? — попита Мелани. — Ако смяташ, че това ще помогне, с удоволствие ще ти доставя тази радост, но според мен е по-добре да помислим какво ще правим сега и да вземем някакво решение.

При завръщането си в онази студена дъждовна нощ от Натчес в Гринлия тя не виждаше нищо, защото бе ослепяла от сълзи. Но не можеше да му каже това, не сега.

Дом бавно се обърна към нея.

— Да правим ли? — попита той, погледът му се плъзна покрай нея и се спря върху вратата. — Признавам, че не виждам какво би могло да се направи, освен ако си решила да заминеш. Няколко месеца

в Европа, дори една или две години. Сигурен съм, че можеш да си позволиш да останеш толкова, колкото ти хареса. Когато се завърнеш, може би всичко ще е забравено.

Искаше ѝ се да го запита дали той ще забрави дотогава, че е била обладана от друг мъж. Но това също спадаше към нещата, които минаваха за деликатни и които една дама не биваше да произнася пред един джентълмен.

— Това би било най-правилното — каза тя и се насили да се усмихне учтиво. — Ако пътувам достатъчно бавно, напролет бих могла да бъда в Париж. Да, идеята ти ми харесва. Това е значително по-добре, отколкото да се омъжа, както ми предложи мистър Донован. Като политик ти не би могъл, разбира се, да си позволиш да вземеш за съпруга жена с лоша репутация. Това ми е ясно. Спомни си само за клетия президент Джаксън и неговата Рейчъл. Преди няколко години те бяха охулени, и то само защото, хората погрешка бяха разбрали, че тя се е развела с първия си съпруг. При най-добро желание човек не може да знае какво би си помислила обществеността за брака ти с жена, дръзнала да... си има работа с човека, отговорен за смъртта на дядо ѝ.

— Това е доста разумно — съгласи се той с облекчение, без изобщо да долови иронията, с която бяха изпълнени думите ѝ. — Разбира се, ако предпочиташ брак, ако смяташ, че това е по-доброто решение, аз ще удържа на думата си.

При тази очевидна лъжа Мелани не можа да остане спокойна на мястото си и да гледа неискрената усмивка върху тънките му устни. Тя скочи, отвърна се от него и прекоси салона.

— Не бих ти позволила да направиш такава жертва — каза тя през рамо. В погледа ѝ се появи измъчено изражение, сети се, че само преди няколко часа бе казала горе-долу същото на Роланд Донован. — Не мога да поискам това от тебе.

— Нищо подобно. Трябва да ти възразя — каза той, тръгна бързо след нея и когато тя се обърна, двамата почти се сблъскаха. Той се дръпна, сякаш беше докоснал нажежено желязо. Лицето му стана тъмночервено и той взе да заеква.

— Аз... аз не съм сигурен дали това би помогнало. Един брак толкова скоро след смъртта на дядо ти само би потвърдил слуховете, които така усърдно се разпространяват.

— Разбира се, преди всичко трябва да се държи сметка за слуховете, които се носят. Какво мисля и чувствам аз, в края на краищата няма никакво значение!

— Ако смятах, че действително не си на себе си, щях да се разтревожа сериозно. Но ти си прекалено разумно момиче и прекалено много приличаш на полковника, за да извършиш някаква глупост.

Докато казваше това, той протегна ръце, сякаш искаше да я прегърне. Мелани се дръпна назад и бързо пристъпи към звънеца край камината.

— Наистина ли приличам на него? — отвърна тя и енергично дръпна шнура. — Тогава няма да си губя времето да слушам извъртанията ти. Цицерон ще те съпроводи до вратата.

От яд и гняв тя стоя права, докато Дом напусна къщата. Когато вратата се затвори след него, хвърли се на дивана и покри лицето си с ръце.

Какво да стори сега? Да отблъсква слуховете, както се бе опитал да направи дядо ѝ, след като бе изпаднал в немилост? Да отиде на заточение, както бе предложил Дом? Или просто да удължи траура, в резултат на което нямаше да участва в светския живот и щеше да общува малко с хората, да го удължи повече от година, да го проточи с две или дори с три години? Да остане завинаги самотна, докато стане предмет на възхищение и на състрадание: побърканата стара мома, затворила се сама в Гринлия, която нощем прави разходки, броди по улиците и плаши децата със старомодните си дрехи? Не, не!

Имаше и друга възможност. Акт на крайно отчаяние, но по този начин тя щеше да си възвърне донякъде достойнството и честта и да докаже на Дом, че не се нуждае нито от него, нито от половинчатите му предложения за решаване на въпроса. А най-вече това щеше да бъде средство да си отмъсти на Роланд Донован за всичко, което бе причинил на тялото и на душата ѝ. Защото кой би могъл да открие по-лесно слабостите на един мъж и да го използва по-добре от собствената му жена?

Тя можеше и щеше да се омъжи за Роланд Донован.

---

[1] От Обюсон — град във Франция, известен с производството на килими. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Каретата се носеше с умерена скорост по разбития път, както подобаваше за следобедната разходка на една дама. Кочияшът седеше на капрата, скован от неодобрение, а при изровените дупки пътничката му трябваше да се държи здраво с нежната си, облечена с ръкавица ръка. Когато каретата избягна труп на умряла свиня, Мелани запуши носа си с кърпичка. Вонята, която проникна в затворената карета, беше невероятна. Вмирисана риба съперничеше със зеленикавата мътилка в откритата канавка, а миризмата на конюшни — със смрадта на плитко изкопаните тоалетни ями. Ако в облачния зимен ден под хълма вонеше така ужасно, какво ли беше през летния зной?

На дневна светлина „Ривърст“ не беше по-привлекателен, отколкото в тъмна нощ фирмата му висеше накриво, боята на гредите беше олющена и на горния етаж липсваха повечето первази на прозорците. Все пак той беше в малко по-добро състояние от повечето други сгради в квартала. Те бяха изградени от нерендосани сиви дъски и по тях зееха квадратните отвори на прозорците, към които бяха прикрепени дървени кепенци.

Кочияшът спря пред дъските, които бяха поставени в тинята и служеха като един вид тротоар пред хотела. Слезе от капрата и пристъпи до прозореца. Когато Мелани го отвори, той свали шапка.

— Пристигнахме, мис Мелани. Какво ще правим сега? Да не искате да влезете вътре?

— Не, Джон. Вие ще ми спестите това, моля ви, и ще попитате в хотела за мистър Роланд Донован. Ако е там, ще го помолите да излезе за малко, защото искам да говоря с него. Ако не е там, ще оставите за него това известие. Да му го предадат, когато се върне.

— Да, мис Мелани — каза Джон и пое сгънатия лист хартия. Поколеба се за миг, сякаш искаше да изтъкне някакви възражения, след това сви рамене и се обърна.

Мелани се облегна и сподир с поглед Джон, който изчезна в хотела. Пръстите ѝ леко трепереха, когато приглади черните си ръкавици. Те бяха пристигнали едва тази сутрин от шивачката заедно с

черната сламена шапка, обточена с черна дантела и стоманеносиви панделки, с роклята от черна рипсена коприна и гарнираната с кожи пелерина. Доставка включваше и други семпли неща, но тя ги беше върнала. Този ансамбъл ѝ придаваше самочувствие, от което имаше крайна нужда. Едно беше да преценява дали да приеме предложението за женитба на мъж като Роланд Донован, а съвсем друго — да осъществи това намерение.

Духаше студен вятър, който носеше със себе си смразяваща влага от реката. Мелани отмести полите си настрана и потърси с нозете си топлата грейка за крака, сложена на пода. Ако Джон не побързаше, водата в керамичния съд скоро щеше да бъде леденостудена. А и решителността ѝ щеше да се екове в лед.

Не, това няма да стане, каза си тя, изправяйки гръб, и скръсти ръце в скута си. Тя беше твърдо решена да не спестява на Донован последиците от неговата постъпка, каквото и да ѝ костваше това. Щеше да се погрижи той да плати за всичко.

Мелани отново приглади ръкавиците си. Колко неприятно беше да носиш нови ръкавици, без да са разтегнати предварително. Но как можете да мисли сега за ръкавиците си? По-добре да се съсредоточи и да помисли какво ще му каже. Досега никога не беше молила мъж да се ожени за нея и макар че в случая просто приемаше предложението, което той ѝ беше направил, положително щеше да ѝ бъде трудно да му го припомни. Дали не беше наранила чувствата му със своя отказ? Не ѝ се вярваше, но все пак не можеше да не държи сметка за това. Разделиха се не особено приятелски. Тя го отблъсна толкова решително, че мотивите ѝ да заговори отново на тази тема не можеха да не събудят подозрение у него. Как да му го обясни?

Изумена, тя гледаше мръсотията и мизерията по улицата, когато внезапно бе изтръгната от своите размисли. Обърна се и видя, че Джон се качва на капрата, а Роланд Донован отваря вратата на каретата. Той се отпусна на плюшената тапицерия до нея и затръшна лакираната врата. С тласък, от който главата на Мелани отскочи назад, каретата потегли.

— Защо е това бързане? — попита тя нервно, измъквайки ръката си изпод лакътя на Роланд, и се поотдръпна, за да му направи място.

— Опитвам се само да пазя репутацията ви. Както знаете, това не е място за дами.

— Много благородно от ваша страна, но не смятате ли, че вече е твърде късно?

— Не и за млада дама, която ще се омъжи за амбициозен джентълмен като Доминик Клемънтс. Както чувам, той не само е член на адвокатската колегия, но има и политически амбиции. Нали знаете, жената на Цезар трябва да бъде вън от всякакво подозрение.

Мелани го изгледа остро. Той не предполагаше за какво го беше потърсила, но ѝ беше отправил идеална реплика, за да стигне до същността на въпроса. Единственият проблем беше, че тя още не бе готова за това. Внезапно Мелани усети, че нещо я души. Прекалено ясно чувстваше присъствието на мъжа до себе си, едрия му ръст, който в затворената карета правеше още по-силно впечатление. Виждаше как седи отпуснат, опънал дългите си крака. Като голяма пантера, която си почива. Разбира се, беше глупаво да реагира толкова остро. Такова нещо не ѝ се бе случвало никога. Несъмнено враждебността, която изпитваше към него, я правеше твърде податлива на подобни впечатления. Трябваше да помисли и за нещо друго. Той бе дръзнал да даде указания на кочияша ѝ и по този начин нещата се бяха обърнали против нея. Беше изпълнил наистина нейната молба за среща, но сега командваше той и тя едва ли можеше да направи нещо, без да наруши планове си.

— Къде отиваме? — попита тя, мъчейки се да си върне самообладанието.

— Движим се без определена цел. Казах на кочияша ви да завие на изток по някоя от улиците, които водят извън града, но ако предпочитате друга посока, разбира се, с удоволствие ще се съобразя с това.

— За мен всяка посока е добра.

Те млъкнаха и Мелани се загледа през прозореца. Пътуваха нагоре през плетеницата от застлани с калдъръм улички и стигнаха до шосето, водещо от Кентъки за Натчес, което се пресичаше с друга главна артерия — Камино реал, прокарана от испанските завоеватели. Пътят следваше реката и водеше към Луизиана, направо през Тексас и мексиканските провинции до Мексико сити. Сега този път почти не се използваше и понеже рядко минаваше през гъсто застроени селища, се считаше за опасен и спохождан от крадци и разбойници, които дебнеха всеки човек с пари в джоба. Но тук, близо до Натчес, лъкатушещи

меки пътища водеха до великолепните имения на собствениците на плантации и пътникът можеше да се чувства напълно сигурен, т.е. да се движи безопасно, но се излагаше на риска да загуби в дълбоките коловози някое колело или да се плъзне в някой ров и да се изтърколи надолу по стръмния склон.

Постепенно Мелани свикна с друсането и клатенето на каретата и сега без особен успех търсеше в съзнанието си тема за разговор.

— Днес наистина е мрачен ден, не намирате ли?

Роланд кимна. Небето беше забулено в облаци, които ставаха все по-гъсти. Тъй като от двете страни на пътя се издигаха високи насипи, в каретата цареше полумрак.

У Мелани се прокрадна подозрението, че той нарочно не подхвана темата. Хвърли му кос поглед и видя, че я наблюдава. Тъмните му смарагдовозелени очи се плъзнаха неспокойно по добре очертаната ѝ уста. Вдигнал едната си вежда, той отмести погледа си и кръстоса крак връз крак.

— Говори се, че сте се върнали неотдавна от Калифорния — осмели се да го заговори Мелани.

— Да, бях там повече от година.

— Предполагам, че сте намерили това, което сте търсили, защото иначе едва ли щяхте да се върнете.

— Логично заключение — отвърна той, без да ѝ даде каквато и да било информация.

— Трябва... да е било вълнуващо?

— Някои хора биха го определили така.

— Но вие не — каза тя и гласът ѝ издаваше раздражението ѝ от лаконичните му отговори.

— Не ми хареса, защото имаше прекалено много хора. Беше твърде шумно и цареше голяма неразбория, а и повечето хора загубиха, само малцина спечелиха нещо. Много приличаше на обстановката през време на войната. Но пък някои хора определят и войната като вълнуващо събитие.

Тя трепна неволно, смръщи чело и се запита дали с това не намеква за дядо ѝ, който винаги бе твърдял, че обича грохота на оръдията и свистенето на куршумите. Самохвалство или не, но той наистина с удоволствие потегляше на поход със своите хора.

— Предполагам, че както на война, така и в лагер на златотърсачи трябва да се понасят известни трудности.

Ако тази острога го бе засегнала, той не го показва.

— Това не е всичко, с което човек трябва да се справя — отговори той спокойно. — Нужни са известни качества, за да гледаш как умират хора.

— Напоследък имах достатъчно възможности да размишлявам по тази тема.

Искаше й се да произнесе фразата укорително, но вместо това в нея прозвуча цялата й мъка.

— Да — съгласи се той. — Досега не ми се представи подходящ момент да го кажа, но съжалявам за историята с полковника.

Тя би могла да се закълне, че говори сериозно. Но не биваше да мисли сега за това. Трябваше да намери начин да използва привидното му разкаяние за своите цели.

— Може би това е била една от причините да поискате ръката ми? — намекна тя и усети, че той внезапно застана нащрек.

— Донякъде, но другите причини бяха по-наложителни.

— Разбирам — каза Мелани бързо и прекалено нервно. Боеше се той да не се впусне в подробности. — Аз... аз се страхувам, че може би ви отблъснах доста грубо.

— При дадените обстоятелства това е напълно разбираемо.

Той чакаше тя да се изрази по-ясно. Нямаше намерение да я улесни, докато не разбере със сигурност каква цел преследва, а може би и тогава нямаше да ѝ помогне.

— Е, да — съгласи се Мелани и се втренчи право пред себе си, за да скрие лицето си под сламената шапка. — Тъй като имах време да поразмисля, започвам да разбирам, че вашето предложение има... би имало... своите предимства.

Тя му хвърли бегъл поглед с крайчеца на окото си. Той я наблюдаваше и някакво подобие на усмивка изви ъглите на устата му нагоре. Тя веднага отвърна очи.

— И какви биха били тези предимства? — осведоми се той.

— Както вече ми обяснихте, то ще задуши в зародиш слуховете, които се носят за посещението ми във вашата стая. Освен това хората ще сметнат, че то е станало причина за дуела. Ще повярват, че дядо, ми

е бил против женитбата. Това би ги навело на други мисли и те няма вече непрекъснато да се питат какво ли се е случило в Мексико.

— Струва ми се, че тъкмо тогава хората биха се питали защо полковникът ми е имал зъб.

— Но все пак би трябвало да се съобразят, че аз не виждам нищо толкова ужасно в това, щом съм готова да се омъжа за вас. Тогава ще бъдат принудени да повярват, че проблемът се е състоял само в личната антипатия на един по-възрастен човек към мъжа на неговата внучка.

За миг Мелани се почувства съкрушена от мисълта, че върши предателство към паметта на дядо си. Но в края на краищата това ще получи своето оправдание, каза си тя, когато Роланд Донован плати за всичко. Може би един ден ще е благодарна, че не го е убила. Бързата смърт е милосърдие. Имаше други, по-добри наказания, по-бавно действащи средства, по-подходящо изкупление за това, че бе отнел гордостта и честта на дядо ѝ.

Сякаш четейки мислите ѝ, той каза:

— Мога ли да смятам, че вече не искате да ми теглите куршума?

— Да. Аз... онази вечер бях преуморена ѝ съвсем изтощена, след като се грижих за дядо през последните му часове, така че просто не бях на себе си. Надявам се, че можете да ме разберете и да ми простите този злощастен инцидент.

Тя се преструваше. Какво значение имаха думите, стига той да правеше това, което тя искаше от него?

— Сваляте голям товар от сърцето ми — каза той с толкова странен тон, че Мелани му хвърли бегъл поглед. Той я гледаше усмихнат в очите. — Докъде бяхме стигнали? Мисля, че тъкмо изреждахте предимствата на евентуалния ни брак. Не забравяйте да споменете и обществения престиж, който ще ми донесете.

Това беше един от упреците, които Мелани му беше отправила. Тя реши да не обръща внимание на ироничния му тон, който граничеше почти със сарказъм.

— Да, и това влиза в сметката.

— Кажете ми едно — започна той развеселен. Обърна се към нея и вдигна една от панделките на шапката ѝ, която падаше върху гърдите ѝ. — Да не искате да кажете, че сте променили решението си?

— Това... това е възможно — отговори тя със заекване. Усети, че той дърпа панделките, завързани под брадичката ѝ.

— Защо? Може би годеникът ви е бил толкова нелюбезен, че ви е отблъснал, защото... не сте съвсем девствена?

Мелани му хвърли унищожителен поглед, докато топла червенина заля страните ѝ. Невероятна дързост беше да ѝ говори такива неща. Още по-лошо беше, че тя не можеше да ги оспори.

— Не беше точно така — изсъска тя. — Бих могла да стана негова жена, ако можех да се примиря да му бъда вечно благодарна, че ми е направил услуга. И трябваше да чакам една-две години и да убивам времето си в Европа, докато слуховете се уталожат.

— Разбирам — каза той провлачено, гъстите мигли скриваха израза на очите му, когато окончателно развърза възела под брадичката ѝ. — Значи благодарността не спада към нещата, които съпругът ви, който и да е той, може да очаква от вас?

— Не виждам защо това чувство да не почива на взаимност. Ясно ви е, смятам, че аз ще си възвърна репутацията, ако възвърна и вашата, и това е съвсем честна сделка... Но какво правите?

Той беше развързал панделките на шапката ѝ и внезапно свали творението от слама, дантели и панделки от главата ѝ. Тя посегна към шапката, но с небрежно завъртване на китката той я хвърли на срещуположната седалка.

— Никога не съм обичал шапки. Пречат ти да гледаш жената в лицето, когато говориш с нея.

— Какво обичате вие, е без значение за мен — отвърна тя и посегна за шапката.

— Дори и тогава — той стисна здраво ръката ѝ, за да я обърне към себе си, — когато стана ваш съпруг ли?

Мелани го изгледа смаяно със сините си очи и бръчките на раздразнение по челото ѝ изчезнаха.

— Наистина ли ще го направите?

— Да, но само ако ми дадете гаранции, че ще получа нещо в замяна, щом няма да има благодарност.

Когато я притегли към себе си и обгърна с ръка талията ѝ, смисълът на думите му стана толкова ясен, колкото и намеренията му. Тя си беше виновна за това. Не можеше да каже, дали е изненадана, или го е очаквала. Ако се бранеше и съпротивляваше, щеше да

застраши както женитбата си, така и плановите за отмъщение. Сега беше моментът да вземе решение: да преследва ли своите цели или не? Можеше ли да понесе безропотно това, което я очакваше с този човек, или от гърлото ѝ да се изтръгне вик на съпротива?

Устата му облада устните ѝ с нежно насилие. Мелани трепна конвулсивно при първото докосване, за миг споходена от спомена за пронизващата болка, но щом ръцете му бавно и твърдо се плъзнаха по гърба ѝ, почувства как постепенно се оставя на ласките му. Топли тръпки пронизаха жилите ѝ. Когато стана по-податлива, той задълбочи целувката си. Завъртя се малко, докато главата ѝ се отпусна върху меката плюшена седалка. Ръката му премина по тясната ѝ талия и по ребрата, за да потърси опипом заоблените ѝ гърди. Дланта ѝ неволно се плъзна по ревера на фрака му и тя разтвори устни. Чувствата ѝ надделяха. Роланд я притисна по-силно до себе си, а каретата отново забави ход. Ръката му запълзя по копринения плат и докосна набъбналото зърно на гърдата ѝ. Целувката му стана по-нежна. Устните му се задържаха дълго върху влажните, чувствителни ъгълчета на устата ѝ и оставиха знойна диря, докато се спускаха по бузите и покрай косите ѝ към изящната ѝ шия.

Без да забележат, каретата внезапно тръгна по нанадолните. Когато се свлякоха на калния под, ръката на Роланд я хвана по-здраво. Като чу Мелани да поема дълбоко дъх, той изруга и се изправи, повдигайки я в същото време върху седалката. С мрачно лице изръмжа:

— Боже милостиви, да, нека се оженим при всички обстоятелства, и то скоро.

Сватбата беше скромна и тиха. Мелани беше облякла сватбената рокля на майка си. Глори поплака малко, защото като младо момиче беше дошла в Гринлия с една друга булка — Сара Хауъл Джонстън. Тя беше сватбен подарък от бащата на Сара. След онази сватба се бяха случили много печални събития. Семейство Хауъл — дядото и бабата на Мелани по майчина линия, бе измряло при епидемия от жълта треска, след като бяха приели в къщата си заразен пътник. Плантацията им, която се намираше южно от Натчес, при Клинтън, Мисисипи, бе разделена между чичовците и лелите на Мелани и беше така раздробена, че вече не можеше да става и дума за плантация. След това дойде експлозията на парахода, която отне живота на мис Сара и

на младия ѝ съпруг. Глори също беше с тях. Именно тя скочи във водата с бебето Мелани, когато стана ясно, че параходът ще потъне. Именно тя завърза с връзките на престилката си бебето за кафеза за кокошки. Тя самата не умееше да плува и тъй като тази крехка опора не можеше да държи и двете над водата, остави кафеза да се носи по водата с ценния си товар, защото обичаше Мелани, както би обичала собственото си дете. Беше почнала да се дави, когато покрай нея премина една бъчва.

Сега нямаше полза да мисли за подобни неща. Днес беше или най-малкото трябваше да бъде щастлив ден.

— Мис Мелани, скъпа, сигурна ли сте, че не искате нещо за ядене?

— Благодаря, не ми се яде. Не бих могла да преглътна нито хапка.

— Защо? Да не би стомахът ви да се е свил на топка? Сигурно, щом се омъжвате за човек, когото почти не познаваме, за мъжа, който уби полковника. Държането ви е осъдително.

— Моля те, Глори. Не искам да говорим за това.

— Защо? Да не би да се страхувате, че мога да кажа нещо неприятно? Какво е станало с вас? Вече не ви разбирам. Не мога да ви позная от онази нощ, когато умря полковникът, а вие излязохте с най-хубавия си черен костюм за езда и го съсипахте. Знаете, че кадифето не бива да се оставя да подгизне. А и беше разпокъсано, като че ли бяхте яздили през някакви трънаци. Не ми казахте какво се е случило и аз не ви питах за това, но ми се струва нередно момиче да отива под венчило толкова бледо и с хлътнали очи, а мъжът, на когото беше обещана ръката ви, да бяга в Ню Орлиънс, сякаш го гонят триста дяволи.

Камериерката стоеше зад Мелани пред тоалетката и донатъкмяваше фризурата ѝ, преди да ѝ сложи воала. Мелани вдигна глава и погледна прислужницата в огледалото.

— Дом ли?

— Ами че кой друг, освен ако е имало и още някой, на когото сте обещавали женитба. Говори се, че заминал с парахода „Прайд ъв Натчес“ в деня, преди да оповестите сватбата си с мистър Роланд. Хората се питат защо е заминал, а също и как се е стигнало до сватбата. Подозират, че нещо се е случило, но не знаят точно какво. И

в опитите си да узнаят през последната седмица са напърагали главите си повече, отколкото през цялата година.

— Нищо не може да се направи, за да престанат — каза Мелани хладно.

— Може би сте права, но аз наистина не съм очаквала, че ще доживея деня името на моето момиче да бъде в устата на всички и хората да го предъвкват като някакво лакомство.

— Ще ти обясня всичко друг път, Глори — обеща й Мелани с въздишка. — В момента просто не ми се говори за това.

— Не искате да говорите, защото предполагате, че на мен хич няма да ми хареса това, което сте извършили, и защото се страхувате, че ако изредя всички възражения против женитбата ви с мистър Роланд, няма да имате сили да изпълните намерението си. Е, добре, щом непременно така сте решили. Няма да кажа нито дума повече. Може би наистина не ми харесва начинът, по който се развиха нещата, но трябва да призная, че мистър Роланд, макар да не е мъжът, когото полковникът е избрал за вас, и макар те двамата да не можеха да мелят заедно брашно, има вид на истински мъж и на джентълмен. Когато поглежда към вас, в очите му се появява блясък, който не може да бъде изтълкуван погрешно, сякаш знае как да бъде мил с една жена и все пак да се държи с нея като с дама. Повярвайте ми, скъпа, това е много важно!

Когато стоеше до него пред свещеника, Мелани си спомни за начина, по който Глори описа Роланд. Камериерката имаше донякъде право. Но дали той знаеше как да се държи с една дама — това беше съвсем друг въпрос.

Гласът й звучеше тихо и твърдо, когато повтаряше думите на обета, но хладните й тънки пръсти трепереха в топлата и силна ръка на Роланд. Той изглеждаше внушително в тъмносивия си официален костюм. На копринената му вратовръзка искреше диамантена игла и бялата яка на ризата контрастираше със загорялата от слънцето кожа. Мелани имаше наистина впечатлението, че той я погледна един-два пъти и че погледът му се спира върху стария дантелен воал, който скриваше косите й и чистия й като на мадона профил, но все пак не можеше да се насили да го погледне втори път. За разлика от свещите и гирляндите белите камелии, които държеше в треперещата си ръка, не излъчваха никакъв аромат. Те бяха хладни, чисти и безупречни.

Най-после всичко свърши. Студеният венчален пръстен тежеше на ръката ѝ. Устните ѝ горяха от нежната, почти целомъдрена целувка на Роланд. Беше време да се обърнат и да приемат поздравленията на гостите. Не бяха дошли много хора: губернаторът Джон Куитман, поел ролята на придружител на булката, жена му Илайза, адвокатът на дядо ѝ мистър Джексън Търнбъл, който беше и най-добрият му приятел, един познат на Роланд, който играеше ролята на негов кум и съвсем случайно бе собственикът на „Ривърст“, а зад тях стояха Глори, Цицерон, останалите домашни прислужници, конярите и градинарите от Гринлия.

Поздравленията и приемането на благопожеланията не трая дълго. Прислужниците се оттеглиха в кухнята, за да празнуват в своя кръг, а Мелани и Роланд заеха челните места на трапезата с малобройните гости. Имаше супа от костенурка, печено говеждо месо, пиле във винен сос, различни зеленчуци и накрая сватбена торта с бяла глазура и тъмен плодов сладкиш за младоженеца. За пиене имаше вино или обичайната напитка — смес от разбито на пяна подсладено мляко и ябълково вино.

Мелани седеше и си даваше вид, че яде. Беше ѝ до болка ясно колко загрижено се отнасят с нея губернаторът и жена му и колко официално се държат с Роланд и неговия приятел. Най-сетне последната капка вино беше изпита и празненството завърши.

Младоженците често потегляха наистина на неколкоседмично сватбено пътешествие в Ню Орлиънс или — през лятото — в селища като Уайт Сълфър Спрингс или Саратога, но не беше прието да тръгват веднага след бракосъчетанието. Често минаваха пет дни или дори седмица, преди да предприемат уморителното и изтощително пътуване. И при тази сватба нещата не стояха по-различно. Мелани и Роланд възнамеряваха да прекарат поне първата нощ, а може би и още няколко нощи в Гринлия, преди да прекосят реката и да стъпят на отсрещния, принадлежащ на Луизиана бряг, където Мелани щеше да бъде представена на бащата на Роланд. Присъстващите гости знаеха или най-малкото допускаха това. Те оставиха винените чаши, спогледаха се и станаха едновременно, сякаш внезапно им бе дошло на ум, че пречат на младоженците да се оттеглят в покоите си. Булката и младоженецът ги изпратиха до вратата, спряха се под златистата

светлина на фенера на верандата и им махнаха с ръка за сбогом. Няколко минути по-късно Мелани остана сама със законния си съпруг.

Тя се обърна с гръб към вратата, когато Роланд я затвори и пусна резето. Застана пред голямото стенно огледало, окачено в хола над една маса с инкрустации, свали булото и грижливо прибра косата си от лицето. Когато усети, че Роланд все още стои до вратата, хвърли поглед към него. Той я наблюдаваше. Тя сведе очи, вдигна воала и изглади с ръка гънките, образувани по него през време на вечерята.

— Изглеждаш уморена — каза той, — а и колкото и да е хубава, тази рокля трябва да е ужасно неудобна. Да се качваме ли горе?

Булчинската рокля от 1830 година навремето трябва да е била последна дума на модата. На гърба имаше петдесет и шест миниатюрни, облечени в плат копчета. Богатите ръкави, които стигаха от раменете до лактите, запазваха формата си благодарение на леки подплънки. Под лактите бяха скроени тясно, стигаха до китката и бяха закопчани с други двадесет и четири копченца. Сърцевидното деколте, което разкриваше горната част на снежнобелия ѝ бюст, беше обточено с дантела. Богатата пола беше набрана отзад в къс шлейф. За да се запази формата на безконечните метри тежък сатен, Мелани трябваше да нахлузи дванадесет фусти, а върху тях носеше кринолин.

— Да — съгласи сетя естествено и непринудено и тръгна към стълбата. — Ако обичаш, позвъни в дневната на Глори да дойде и да ми помогне при събличането.

— Това едва ли ще е необходимо — каза той провлачено.

Тя се обърна бавно. Лицето ѝ беше спокойно, а позата ѝ — величествена, когато застана над него на стъпалата. Раменете ѝ издаваха решителност. Ръката, стиснала здраво махагоновия парапет, беше побеляла до върха на пръстите.

— Не те разбрах добре — каза тя хладно.

— Мисля — отговори той и тръгна бавно към нея, — че, твърде умело се оправям с копчета.

— А, така ли? Но умението ти няма да ми помогне много, защото няма да имаме обща стая.

Лесно, беше взела това решение. Съвсем не гореше от желание да поеме задълженията на съпруга. Но най-важното ѝ съображение беше, че по този начин може да нанесе удар на Роланд Донован. Съвсем очевидно бе, че той я желае силно — единствената слабост,

която откри у него. Не беше ли логично предположението, че той ще страда, ако му бъде отказано това, което желае? Тя искрено вярваше, че е така.

— Наистина ли? — осведоми се той.

Не изглеждаше ядосан, а по-скоро развеселен и любопитен.

— Наистина — каза Мелани високо и ясно.

— И защо?

— Ще се съгласиш с мен, че нашият брак не е съвсем обикновен. Затова не виждам нужда да спазваме обичайните правила. Освен това случилото се между нас с нищо не променя факта, че аз продължавам да те смятам виновен за смъртта на дядо.

— Съжалявам за историята с дядо ти, но смъртта му не ми тежи на съвестта. Ако се беше вразумил, щеше да е още жив. Колкото до останалото, преди седмица ние с теб сключихме сделка в твоята карета. Аз изпълних моята част от споразумението и не смятам да те освободя от твоето обещание.

Думите му звучаха толкова решително и самоуверено, че тя кипна от яд. С леден израз в сините очи каза:

— Ти изглежда си твърдо убеден, че аз приемам твоите условия за брака. Никога не съм се съгласявала на такава сделка.

— Напротив. И ние скрепихме сделката с целувка. Това е доста по-обвързващо от ръкостискането, не си ли съгласна?

— Не, категорично не! Но така или иначе то нищо не променя. Ние сме чужди един на друг, оженени случайно. Спазихме правилата на общественото поведение и вече не е необходимо да продължаваме играта. Трябва само да се появяваме от време на време заедно пред хората, иначе можеш да вървиш по твоите пътища, а аз ще живея моя живот.

— Каква безсърдечност! — каза той тихо и зелените му очи имаха странен израз, докато наблюдаваше как гърдите ѝ бързо се вдигат и спускат под лъскавия сатен на корсажа и червенината на гнева залива бузите ѝ. Погледът му изразяваше, изглежда, възхищение, желание и още нещо, твърде близко до съчувствие. — Това съвсем не отговаря на представата, която имах за този брак.

— Не се съмнявам — изсъска тя и бузите ѝ се зачервиха още повече.

— А, така ли? — попита той, постави единия си крак върху най-долното стъпало и се опря с ръка на парапета. — Щом си знаела толкова добре какво съм си представял, питам се защо сега се страхуваш от това?

— Аз да се страхувам? Не ставай глупав!

— Да не би да съм наранил гордостта ти? Съжалявам, но ми се струва, че е точно така.

— Не се страхувам от теб — отговори тя нервно и веднага опроверга думите си, защото когато той пристъпи към нея, тя бързо се отдръпна назад.

— Наистина ли? Защо тогава бягаш от мен? Защо не ми докажеш, че се лъжа? Защо си толкова твърдо решена да поддържаш избраната от теб дистанция?

— Вече ти казах — грубо му отвърна тя.

— Да, но всичко това е минало. Останалата част от живота ни е пред нас и ние се свързахме като мъж и жена. Ако бракът ни няма да е истински, предпочитам свободата си. Питам се какви са шансовете за анулиране на нашия брак... при дадените обстоятелства. Може би ще се стигне и до развод.

— Няма да направиш това! — прошепна тя със задавен глас.

Така щеше да рухне всичко, което искаше да постигне със своята женитба. Злобните клюки щяха да тръгнат отново. И ако се стигнеше до развод, това петно щеше да ѝ бъде лепнато за цял живот. Със същия резултат би могла да замине веднага за Европа и да се присъедини към ползващите сее лоша слава слоеве на обществото, защото по-отритната и по-самотна, отколкото след един развод, не би могла да бъде.

— Не виждам никакъв друг изход — каза той, вдигайки рамене. — Мисля, че най-доброто решение е да напусна къщата веднага. Желая ви лека нощ... мисис Донован.

Гъстите му мигли се сведоха, за да скрият изражението, което се бе появило в очите му. Той наведе тъмнокосата си глава, обърна се, слезе по стъпалата и тръгна към вратата.

Загледана след него, Мелани мачкаше в ръце воала си. Не биваше да се стига до това. Тя очакваше, че той ще се развика и ще започне да спори с нея, но в края на краищата ще приеме условията ѝ и ще затръшне вратата на стаята, която бе наредила да приготвят за него.

Не знаеше какво да прави сега. Изглежда имаше, само една възможност да го спре, само един начин да го върне обратно.

Той издърпа резето и отвори вратата. Студеният нощен вятър нахлу в хола и от неговата струя свещите на полилея започнаха да капят, а пламъчетата трепкаха и танцуваха около фитилите. Вятърът изду полите на Мелани и тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Роланд — извика тя с гневна гънка около устата и с израз на отчаяние в добилите тъмновиолетов оттенък сини очи. — Е, добре... аз... аз ще се подчиня на твоите желания.

Изчака той отново да залости вратата. След това се обърна, повдигна полите си и се изкачи по стълбите.

В спалнята на Мелани на масата до леглото гореше лампа. На нейната светлина розовото дърво на мебелите и гълъбовосивите драперии над леглото слабо проблясваха. От огъня беше останала тлееща жарава, но топлината му ги облъхна, когато влязоха в стаята. Роланд затвори вратата зад тях, отиде бързо до камината, взе една месингова лопатка с порцеланова дръжка и хвърли въглища върху скарата.

Мелани се загледа за миг в него, преди да се обърне със свити устни, за да сложи воала си върху тоалетната масичка. Гледката, която той представляваше, докато вършеше тази дребна работа, опъна още повече преуморените ѝ нерви. Той не я попита дали трябва да разпали огъня. Изглежда, вече си присвояваше правото да определя живота ѝ според своите представи и да го подрежда според своите желания, без да се съобразява с нея.

Толкова ясно осъзнаваше присъствието му, че се обърна към него и се стресна, когато го видя да се изправя с рязко движение и да сваля жакета си. Много рядко се случваше някой господин да се яви пред дама по жилетка, дори в най-знойните летни дни. Дядо ѝ никога не бе свалял жакета си пред хора. Така че да се види един джентълмен по жилетка, беше все едно пред очите на мъж да се разкрие, макар и за част от секундата, глезенът на една дама. Мелани щеше веднага да отмести погледа си, ако под фината ленена материя на ризата му не се бе очертала дебела превръзка. Това беше раната, която дядо ѝ му беше нанесъл. През онази ужасна сутрин Дом каза, че полковникът го улучил в ръката. Тя почти бе забравила за това, но сега си спомни как

той трепна конвулсивно на грубия дюшек в „Ривърст“, когато го досегна там с юмрука си. Беше пазил лявото си рамо от нейните удари.

Внезапно осъзна цялата чудовищност на това, което вършеше тук. Имаше право преди малко. Те бяха напълно чужди един на друг. Почувства пристъп на антипатия, която нямаше нищо общо с грижливо кроените ѝ планове за отмъщение, обърна се бързо и се втурна към вратата.

Не беше изминала и половината разстояние, когато Роланд я настигна с дълги крачки и ѝ прегради пътя. Не се опита да я докосне. Но тя се закова, сякаш се бе изправила пред каменна стена.

— Къде отиваш? — попита той и в гласа му ясно се долавяха нотки на изчерпано търпение.

— Аз... аз исках да видя дали Глори е още будна и ме чака. Ще се чувствам ужасно, ако я оставя да се тревожи.

Това сякаш му напомни, че обеща да ѝ помогне. Той посегна към ръката ѝ и с лекота попречи на инстинктивните ѝ усилия да се отскубне. Обърна китката ѝ, сбърчи чело и взе да разкопчава копчетата на сатенения ръкав.

— Тъкмо тази нощ не би трябвало да мислиш чак толкова за камериерката си. Тя едва ли те очаква и ако е още будна, това положително не е, защото смята, че имаш нужда от нея.

— Тя вече не е млада и ми е като майка.

Мелани наведе очи. Струваше ѝ големи усилия да говори със спокоен глас, но беше безсилна да успокои треперещите си пръсти, когато те докосваха коравия плат на жилетката му.

— Ако ти е толкова близка, тя бездруго ще се тревожи. Но дали пък всъщност ти не си тази, която се тревожи... и малко се страхува?

Тя рязко вдигна глава.

— Трябва ли все отново да повтаряш това? Казах ти вече, че не се страхувам от теб.

Вниманието на Роланд беше изцяло съсредоточено върху това, което вършеше, и тъмнокосата му глава бе наведена над китката ѝ. Когато пръстите му докоснаха нежната вътрешна страна на ръката ѝ, Мелани почувства колко топли са те и колко непоносимо интимни са докосванията му. Тя наистина се пазеше от него и съвсем не гореше от желание точно сега да легнат в леглото, но не се страхуваше от него. Не, съвсем не.

— Защо тогава се стряскаш — каза той и тонът му прозвуча иронично, — когато се доближа до теб? Защо ти струва толкова усилия да ми се усмихнеш и защо точно сега искаше да избягаш от стаята?

Мелани го парира със същото оръжие, което беше използвал той — с думи:

— Не ти ли е идвало на ум, че това, което ме кара да се държа така, би могло да не е страх, а отвращение?

Пръстите му престанаха да разкопчават ръкава й. Мелани имаше впечатлението, че той пребледня, но когато вдигна поглед, зелените му очи бяха неподвижни и имаха почти замислен израз.

— Възможно е. Но и в двата случая трябва да предприемем нещо.

— Не знам какво би променило това — каза Мелани и хвърли бегъл страничен поглед към него, преди да извърне отново глава.

— Наистина ли не знаеш? — попита той, пусна едната й китка и хвана другата.

— Не подозирах, че чувствата ми имат значение за теб. Мислех, че те интересуват толкова малко, колкото моите причини да поставим нашия брак на платонична основа.

Усмивка повдигна ъглите на устните му.

— Уверявам те, че тези неща имат значение за мен. Само че моите причини за този брак бяха съвсем различни от твоите.

— Аз пък смятах, че причините ни са сходни — каза Мелани и смръщи чело, опитвайки се да проумее смисъла на думите му.

— Причините, които ти изтъкна пред мен, бяха много сходни. Това трябваше да бъде честна сделка. Ние искахме да си помогнем взаимно и да си възвърнем уважението на хората. Поне смятам, че тъкмо до това се свеждаха твоите думи. Не те слушах твърде внимателно. Страхувам се, че твоят вид ме разсея — толкова сериозна, решителна и разпалваща страстно желание. Но най-много ме разсеяха спомените, които ти събуди у мен.

Не беше нужно да го пита за естеството на спомените. Искрите, които припламваха дълбоко в очите му, бяха твърде недвусмислени. Мелани почувства, че дъхът й секва. В мига, в който той я погледна, тя вече не можеше да мисли ясно. Това беше съвсем ново преживяване, и то не съвсем приятно. Когато погледът му се върна отново към ръкава й, тя пое дълбоко и шумно дъх.

— Започвам постепенно да разбирам — въздъхна тя.

— Наистина ли? Не съм много сигурен.

— Не е трудно да се разбере. Ти ясно го показва още от първата ни среща.

— Какво съм показал? — попита той и пусна ръкава й. С леко усилие я обърна, за да разкопчее копчетата на гърба й.

— Че... че ме намираш привлекателна.

За нея беше много удобно, че не бе нужно да го гледа, когато произнесе думите.

— Разбира се, че те намирам привлекателна. Ти си чудно красива жена.

Тя му хвърли бегъл поглед през рамото.

— Много добре знаеш, че не говоря за това.

— Да — съгласи се той замислено, — но, от друга страна, не вярвам, че ти самата знаеш за какво говориш.

Тя не отвърна нищо. Смущаваше я чувството, че той я разсъблича. Вътрешното й напрежение се засилваше и тя не беше в състояние да скрие, че изправена сега пред него, малко залита било от умора, било от шампанското, или просто от нерви. Събираше сили за мига, в който той щеше да я вземе в прегръдките си.

— Толкова трудно ли е да повярваш — попита той и гласът му придоби категоричен тон, — че съм имал уважителни причини да ти предложа да те защитя с името си? Толкова невероятно ли е да си представиш, че бих могъл да се чувствам някак си отговорен за теб, след като дядо ти умря... и след всичко, което стана онази нощ в хотелската ми стая?

Това, че в този момент заговори по двете теми, й се стори преднамерено жестоко. Все пак не беше толкова непредпазлива да изрече това, което мислеше.

— Какво значение има? — попита тя задавено. — Вече сме женени.

Ръцете му спряха работата си.

— Да, женени сме — отвърна той, след като разкопча последните копченца и отстъпи назад. Мелани, която не беше сигурна дали вече може да се движи свободно, се обърна към него, придържайки с една ръка разтворения се корсаж. Той се отдалечи бързо от нея. Пред тоалетката свали иглата от вратовръзката си и копчетата за ръкавели от

ризата. След това развърза вратовръзката и почна да разкопчава с една ръка копчетата на жилетката си.

Мелани облиза изсъхналите си устни.

— Мисля, че е прието младоженецът да изчака долу в салона, докато младоженката си легне.

Той бавно се обърна към нея.

— Както вече подчерта, нашият брак не е съвсем обикновен. Затова не виждам причина да се държа като... обикновен младоженец.

— Погледна я със зелените си очи, в които прозираше лека усмивка, когато измъкна ризата от панталоните си. — И изобщо... не е ли малко късно за подобен свян?

— Прави ти удоволствие да ми напомняш за това, нали? — упрекна го тя. — Не мога да си обясня какво толкова забавно намираш.

— Не съм мислил досега — отговори той и вдигна едната си вежда, — но май действително ми прави удоволствие. Когато намеквам за това, ти се изчервяваш очарователно... и изглеждаш като жена, а не като студенокръвна богиня.

— Предполагам, че все някога ще престана да се смущавам от тези неща.

— В такъв случай ще трябва да намеря нови средства и начини, които да имат подобен ефект.

Мелани рязко се извърна от него, надявайки се, че няма да му достави удоволствието да види червенината, която бе стигнала до корените на косите ѝ. Какво да прави? До преди няколко минути настръхваше при мисълта за всяка стъпка, която той би предприел, за да я вземе в прегръдките си. Сега ѝ стана ясно, че е далеч по-просто да се остави да бъде съблечена от него, отколкото да се съблече сама под неговите зорки и насмешливи очи. Искаше ѝ се да го помоли да загаси лампата, за да може да се приготви за лягане под закрилата на тъмнината. Но беше сигурна, че ще откаже, затова дори не се опита. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да последва примера му. Колкото повече протакаше нещата, толкова по-ясно щеше да му стане, че всичко това я отвращава, и толкова повече щеше да ѝ се подиграва за нейната сдържаност.

Тя се движеше с бавна и неосъзната грация, когато тръгна към гардероба, отвори вратата с огледалото и извади оттам нощницата си. Метна я върху един стол в другия край на стаята, колкото е възможно

по-далеч от Роланд, и заизтегля ръкавите на роклята. След това пое дълбоко дъх и я съблече през главата си. Много метри сатен се прибавиха към нощницата ѝ на стола. След това наведе глава и се зае с панделките на фустата. Зад себе си долови шума, с който Роланд си събу ботушите. Значи му оставаше само панталонът. Мелани сведе още по-ниско глава и развърза панделките на фустата и шнуровите на корсета, след което се наведе бързо, за да вдигне нощницата и да я нахлузи през главата си. Така прикрита тя свали корсета и останалите долни дрехи и остави всичко на куп на пода, докато разпределяше равномерно гънките на бялата батистена нощница и пъхаше ръце в дългите ръкави.

Обърна се с облекчение. Роланд стоеше, загледан в огъня, подпрял ръка на перваза на камината. Челото между тъмните му вежди беше смръщено и лицето му имаше замислен израз. Той се загледа в нея, когато тя отиде до тоалетката и започна да изважда фуркетите от косите си, които падаха меки като коприна, на тила ѝ. Изразът на лицето му не се разведри. Мелани го наблюдаваше с крайчеца на окото си и се запита дали не го боли ръката. Не че изпитваше съчувствие. Той заслужаваше всяко възможно страдание. Тя стисна устни, посегна за четката и започна да разресва дългата си блестяща коса, измъквайки я напред през раменете, за да може да стигне по-лесно краищата ѝ. Когато косата ѝ беше пригладена и не остана разрошено място, тя я раздели на три дебели кичура и започна — както винаги преди лягане — да ги прави на плитки.

— Остави това.

— Какво? — попита Мелани и се обърна.

— Не си сплитай косата — каза той с подчертано заповеднически тон.

— Ако не я заплета, утре сутринта ще е съвсем сплъстена — отговори тя и пръстите ѝ отново посегнаха към копринените кичури.

— Това лесно ще се оправи.

— Така ли? И допускам, че ти отново ще играеш ролята на камериерка.

— Възможно е — каза той, стана и тръгна с решителни стъпки към нея. — Във всеки случай мога да ти обещаая, че сега ще разплета всяка плитка, която се опитах да направя. И изобщо доста дълго се размотавахме, време е да си лягаме.

Преди да предугади намеренията му, той я вдигна, притисна я до гърдите си и извървя с нея малкото крачки до леглото. Сложи я по средата на дюшека върху отметнатата покривка и след това легна до нея. Погледна я в смаяните очи, докато събуваше белите сатенени обувки, които все още бяха на краката ѝ. След това прекара ръка по прасците ѝ и събу чорапите. Изправи се и пак я погледна. Лицето му изразяваше нерешителност и лека самоирония, докато се взираше в меката, къдрава кестенява коса, която се разстиляше около главата ѝ, и в закръглените форми на тялото ѝ, очертани през тънката материя на нощницата.

Той рязко се отдръпна от леглото. Мелани бързо притвори клепащи, когато събу панталона си и изгаси лампата. Щом стана тъмно, тя се пхна под завивката и я издърпа под брадичката си, сякаш ѝ бе студено. Когато Роланд се върна до леглото, той остана за миг прав между нея и топлото сияние на огъня. На медночервения фон очертанията на мускулестото му тяло приличаха на древна статуя, изваяна от боговете като възплъщение на съвършената мъжественост. Това беше само бегло впечатление, но Мелани се разтрепери вътрешно. Тя не се помръдна, когато пружиниращият дюшек се огъна под тежестта му, продължаваше да лежи неподвижно и да гледа смътния силует на мъжа, който се надвесваше над нея и сега беше неин съпруг.

Той легна до нея и силните му ръце се протегнаха, за да я притиснат до голото му тяло. Мелани лежеше вцепенена и неподатлива, със здраво стиснати очи. Стори ѝ се, че той дълбоко вдъхва уханието на жълти рози, което се излъчваше от косите ѝ. Гласът му беше приглушен и безизразен, когато каза близо до ухото ѝ:

— Спи сега, почини си от днешните преживявания. И утре е ден.

ГЛАВА ПЕТА

Беше ѝ топло, приятно топло. Макар че в стаята бе хладно, обгръщаше я уютна топлина. Лежеше в полусън със затворени очи, наслаждавайки се на това усещане, но долови също ускореното движение на кръвта си и лека вътрешна възбуда. Протегна се и се сгуши още по-плътно в пухения юрган. В резултат на това движение влезе в още по-близък контакт с източника на топлина, от който беше обгърната. Беше се свила до силно мъжко тяло. Роланд. Гърбът ѝ бе притиснат до гърдите му. През нощта нощницата ѝ се бе плъзнала нагоре и тя чувстваше коленете му в свивките на своите. Батистата се беше набрала над гърдите ѝ и ръката му почиваше върху една от изящните заоблености, като нежно галеше зърното.

За миг изпита изкушението да продължава да си лежи кротко, за да види какво ще стане, какво ще направи този мъж, за когото бе омъжена сега. Веднага след това я обзе ужас от собствената ѝ слабост, клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Обърна главата си върху възглавницата и видя, че Роланд се е опрял на лакът и я наблюдава на мъжделивата светлина на настъпващото утро. Когато го погледна с виолетово-сините си очи, сякаш замрежени от булото на смущение и уязвимост, тя видя желанието, отразено дълбоко в очите му. Преди да успее да поеме дъх, устата му се сля с нейната и раздели насила устните ѝ, движейки се настойчиво. Езикът му докосна нейния и това докосване и опари като огън. Напрегна се, за да възпре сладостното чувство, което я прониза. Роланд не обърна внимание на това. Ръката му се плъзна по стегнатите мускули на корема ѝ, пръстите му се пъхнаха под края на нощницата, издърпаха я нагоре и напълно разголиха долната част на тялото ѝ.

Мелани обърна глава и изтръгна устните си от неговите.

— Роланд... — промълви тя умолително, без да го съзнава.

Той поклати глава и прокара устни по бузата ѝ непосредствено до ухото.

— Не мисли сега за нищо — прошепна той. — Продължавай просто да си лежиш спокойно.

Не бе възможно да последва съвета му, защото ръцете му вдигнаха нагоре нощницата ѝ и устата му се плъзна с палеца жар по шията ѝ до една от разголените гърди. Тя изви гръб, за да се отскубне от него, но усети, че една ръка се пхна под нея и я повдигна. Той ѝ свали нощницата през главата. Отново се притисна плътно до нея, мускулите на ръцете му бяха стегнати от желание. Въпреки вътрешното си вълнение и разпалената кръв, тя знаеше, че не може да направи нищо, че с никакво средство не може да го възпре, без да пожертва привичния начин на живот, на който толкова държеше. Добре, в такъв случай тя просто нямаше да се опитва да го възпира. Но нямаше и да реагира на неговото желание. Да видим дали той ще съумее да получи някакво удоволствие при това положение!

Не ѝ беше лесно да спазва това решение. Лежеше със стиснати юмруци, докато той безкрайно внимателно изследваше извивките на тялото ѝ, любуваше се на меката като коприна коса и предизвикваше в слабините ѝ сладка болка, която се засилваше и жадуваше за облекчение. Устата му опустошаваше устните ѝ, ласките му станаха по-смели и сякаш я подготвяха за това, което щеше да ѝ достави безгранична наслада. Дълбок стон се изтръгна от гърлото ѝ, тя замята глава от една страна на друга. Протегна ръка, за да го отблъсне, но вместо това обгърна раменете му и дланите ѝ се плъзнаха по здравите му мускули. Той се претърколи и легна върху нея, а коляното му раздалечи бедрата ѝ. Тя усети твърдостта и напора на неговото желание, но той проникна в нея внимателно. Прониза я остра наслада, от което цялото ѝ тяло потрепери и тя почувства опиянение. Обгърна раменете му с ръце, когато той навлизаше все по-дълбоко и безмилостно, докато стана част от самата нея. Сърцето му биеше до гърдите ѝ като ехо на собствения ѝ ускорен пулс. След това дивият ритъм на страстта увлече и двамата. Те бяха запратени някъде високо и с общи усилия се издигаха все по-нагоре в царството на всеобхватния мрак, а удивлението от този унес пресече дъха им. Беше невероятно — някакъв чуден, опияняващ екстаз на тялото и душата. Мелани се отдаде на страстта, отвърщаше на изгарящия плам на Роланд и все повече се доближаваше до болезнената граница на търпимото.

В пламенен екстаз достигнаха върха и телата им се сляха в едно, когато изпаднаха в шемета на кулминацията и се гмурнаха в примамливата бездна. Лежаха задъхани в плътна прегръдка, докато

усетиха хладния въздух по изстиващите си тела и отново дойдоха на себе си.

Роланд се отпусна до нея. Мелани лежеше със затворени очи. Не можеше да си обясни защо под клепачите ѝ се стичаха сълзи и не изпитваше желание да погледне в лицето човека, за когото беше омъжена. Чувстваше се измамена, и то не толкова от мъжа, който лежеше до нея, колкото от собственото си тяло. Имаше чувството, че не принадлежи вече на себе си. Никога не бе подозирала, че друг човек може да властва по този начин над чувствата ѝ, които вече не се подчиняваха на волята ѝ. Следващия път щеше да знае. Следващият път щеше да се подготви по-добре срещу тези нови и увеличащи наслади.

Чу шумолене, когато той се приповдигна на възглавницата до нея. С грапавите краища на пръстите си отметна един кичур коса от бузата ѝ.

— Наистина ли беше толкова лошо? — попита той с дрезгав глас.

Тя не бе готова да отговори на подобен въпрос и извърна глава. Нека си мисли каквото ще. Ако успее да събуди у него чувство за вина, задето ѝ се натрапи, и ако занапред е признателен, че се подчинява на желанието му, това далеч не беше достатъчно наказание за него.

— Бих искал да те накарам да забравиш първия път — продължи той и погали пълните ѝ гърди със сини жилки, които трепкаха с ударите на сърцето ѝ. — Не биваше да започнем така.

— Наистина не биваше — каза тя с мъка.

В това наистина бе твърдо убедена. В главата ѝ се мярна мисълта, че и той щеше да се държи по-различно, ако онази нощ бе постъпила другояче, ако веднага му бе казала името си... или поне не беше се оказала толкова дива в мълчаливата си отбрана. Това съвсем не беше успокоителна констатация.

— Поне започнахме да поправяме лошото впечатление, но смятам, че ще бъде грешка да спрем, преди да сме опитали всичко — до пълно изтощение.

Наведе се, за да притисне устни върху гърдите ѝ, движеше ги мъчително бавно и накрая я доведе до ръба на лудостта, когато почна да ближе розовите зърна.

Мелани беше толкова учудена от собствената си реакция и смутена от подигравателния му тон, че ѝ бе необходимо известно време, за да схване смисъла на думите му. Когато ръката му се плъзна по-надолу по плоския ѝ корем, намеренията му ѝ станаха ясни. Пое с мъка въздух и задържа ръката му.

— Роланд — изпъшка тя, — почакай!

— Защо? Утрото още не е настъпило. Много рано е още за ставане. Ще минат часове, докато позвъним за закуска. Безсърдечно би било да измъкнем прислужниците от леглата, защото ние не можем да спим. От друга страна, тъй като сме будни, трябва да се занимаваме по някакъв начин.

— Трябва ли?

— Мисля — каза той със задавен глас, — че дори е изключително важно.

Пресичаха Мисисипи със сала. Тъй като беше лъчезарен слънчев следобед, бяха потеглили с откритата двуколка на Роланд. Преди да стигнат средата на реката, Мелани вече съжаляваше за това решение. Макар и слънцето да грееше, вятърът над водата беше пронизващ и подплатеното ѝ с кожа пътено одеяло ѝ се струваше тънко като коприна. Докато Роланд седеше до нея, се чувстваше горе-долу добре и се сгриваше от топлината на тялото му, но той беше слязъл от каретата, за да говори със салджията. Щом забеляза, че се движат срещу вятъра, той съблече палтото си и отиде да помогне на възрастния човек да теглят тежкия сал по стоманените въжета през развълнуваната река. Когато видя как вятърът издува меката ленена материя върху напрегнатите му мускули, Мелани почувства, че я полазват ледени тръпки. Той се движеше сигурно и грациозно върху клатушкащия се по вълните сал, докато бурните пориви разчорляха черната му коса и развяваха яката на ризата му. Безстрашен в своята сила, стъпил с ботушите на самия ръб на сала, където вълните заливаха гредите, той нито веднъж не погледна надолу. Яростното клокочене и плискане на реката не будеше у него спомени за дълбоки детски страхове. Той не се поддаваше на зашеметяващия необясним ужас, който обзе Мелани, щом се отдалечиха от брега. Тя направи усилие да запази самообладание, затвори очи и си наложи да мисли за други неща.

Целта на пътуването им беше Котънууд — домът на Роланд в делтата на Мисисипи в Луизиана. Бяха се забавили една седмица в Гринлия, преди да тръгнат. Мелани имаше чувството, че на Роланд му е неприятно да предприемат това традиционно пътуване. Вечерта, когато се срещнаха за първи път, Хлое Клемънтс бе споменала нещо. Към това се прибавяха забележките, които той бе подхвърлил по време на разговорите и всичко, взето заедно, навеждаше Мелани на извода, че той и баща му не са в добри отношения. За майка си никога не говореше. От мълчанието му Мелани заключи, че е починала, и, основателно или не, реши, че това е причината за обтегнатите отношения между баща и син. Искаше ѝ се да научи нещо повече, но не намираше подходящите думи, за да засегне тази тема.

Понякога Роланд ѝ вдъхваше страх. Тъкмо когато изглеждаше, че постепенно се опознават и се отнасят един към друг по-свободно, той започваше да я отбягва и да се държи отчуждено. Това настроение можеше да трае насили цяла вечер и завършваше с внезапен порой от брутални целувки, които я оставяха без дъх, или пък той я понасяше ненадейно към спалнята и там веднага се хвърляше с нея в леглото. Тези изблици опъваха нервите ѝ и я правеха несигурна, докато стигна дотам да не знае как да се държи с него. Един-два пъти я осени предположението, че с тактиката си той може би цели да постигне тъкмо такова въздействие върху нея, или — което беше още по-лошо — тя би могла да се дължи на обстоятелството, че е прозрял мотивите, поради които се бе омъжила за него. Но не можеше да си наложи да се примири с тези предположения. Ако беше вникнал в душата ѝ до такава степен, той нямаше да я вземе за жена. Не. Все едно колко силно се чувстваше привлечен от нея — а тази притегателна сила не можеше да се отрече, — той нямаше да встъпи в подобен брак, ако бе наясно. Никой мъж не би понесъл спокойно такъв удар срещу самолюбието си, освен ако и той не е имал своите основателни причини.

Какви причини би могъл да има той? Същите, които го бяха докарали дотам, че да оклевети дядо ѝ ли? Дали не таеше злоба и не си въобразяваше, че спрямо него е извършена несправедливост? Ами ако през онази нощ в „Ривър рест“ той я е познал, преди тя да му разкрие коя е? Ако я е видял да влиза в стаята му и е разбрал, че именно тя го очаква? Той ѝ предложи брак прекалено бързо и при първоначалния ѝ

отказ изглеждаше разочарован. И по-късно, когато тя стигна до друго решение, не прие ли прекалено бързо предложението ѝ? Каква ирония на съдбата, ако Роланд Донован имаше своите сатанински причини за действията си, причини, които донякъде бяха сходни с нейните! Възможно ли е той подсъзнателно да изпитва злоба към нея, задето се бе опитала да го убие, и сега възнамерява според желанието и настроението си да я наказва за това? А може би причините му се кореняха далеч в миналото и стигаха чак до кампанията в Мексико? Дали някога ще разбере?

Наближаваха отсрещния, принадлежащ на Луизиана, бряг на реката. Роланд каза още няколко думи на салджията, потупа го по гърба и облече палтото си. Бликащ от здраве и вътрешен огън, той се метна отново на седалката на каретата. Когато тя се отдръпна от него, той се загледа в бледото ѝ лице.

— Какво има? Студено ли ти е?

— Не — отговори тя и се усмихна насила, — нищо ми няма.

— Хайде, хайде, сама не си вярваш. Може би наруших добрите маниери на един джентълмен, като помогнах малко на стария Джим да ни прекара през реката?

Тя му хвърли бегъл поглед, изненадана от гневния му тон.

— Не, съвсем не.

— Не ли? Преди малко изглеждаше направо стъписана.

Мелани прехапа устни при това не особено ласкаво изказване. Когато искаше, той можеше не само да прояви упорство, но и да се обижда. Най-добре беше да му каже поне половината истина.

— Ако непременно искаш да знаеш, не обичам много плавателните съдове, все едно от какъв вид — отвърна тя и след това му разказа за злополуката, която бе отнела живота на родителите ѝ.

— И въпреки всичко ти превъзмогна това чувство и се качи на сала — каза той замислено, когато тя завърши разказа си и прие съжаленията, които той ѝ изказа за случая.

— Салът не е параход. Той няма турбина, която може да избухне, и крайт на пътя винаги се вижда. Освен това дядо ми много държеше да превъзмогна този страх. Той не обичаше страхливците и настоя да го придружа, когато гостува на един свой стар приятел на отсрещния бряг на реката. Винаги съм настръхвала при мисълта, че някой ден ще

поиска да го придружа до Ню Орлиънс, но това ми бе спестено, защото той не обичаше особено този град.

— Щеше ли да тръгнеш с него? — попита той и гласът му издаваше любопитство.

— Мисля, че да. Щях да се опитам. Не съм сигурна дали щях да се справя. Просто нямам сили да се кача на борда на параход. Започвам да треперя от главата до петите и ме обзема чувството, че всеки момент ще се случи нещо ужасно.

— Значи от детските си години не си се качвала на параход?

Тя поклати глава.

— Дядо ми ме заведе в училището в Мобайл. Една част от пътя изминахме с каретата, а останалата пропътувахме с влак.

Дядо ѝ нямаше нищо против. Той с удоволствие измина още веднъж пътя, по който беше вървял още по време на войните със семинолите. Беше забавно пътуване. През пролетта тя се върна по същия път, пътува на етапи и се отби при една от съученичките си.

— Ще видим какво може да се направи срещу това — каза той.

Мелани се обърна и се вторачи в него, но вниманието му бе заето с конете, салът пристана на брега. Той взе поводите в ръка, шибна конете по гърбовете и подкара каретата по плодородната глинеста почва.

Изминаха няколко мили, без да разговарят. За разлика от хълмистата местност на източния бряг, областта на запад от делтата беше равнинна. По-голямата част от земята беше обработена, макар че по това време на годината нивите още не бяха засети. Изораните падени, в които между браздите се бе събрала вода, се простираха равни, тъмни и плодородни, докдето стигат очите. Тук-там покрай правите глинести пътища се виждаха постройки, които принадлежаха към именията на плантаторите — хамбари, складове, дървената къща на надзирателя, а зад нея — разположените в редове колиби на робите.

Вятърът бе стихнал. Слънцето грееше по-силно. Тъй като Роланд не желаше тя да носи шапка, която да предпазва лицето ѝ от слънчевите лъчи, Мелани разтвори един чадър, обточен със светлосиня дантела. Досадно беше да държи чадъра непрекъснато в ръка, но макар че слънцето беше приятно, на мода беше бледият тен.

Роланд ѝ хвърли поглед, след което отново се загледа в пътя пред тях.

— Остава още малко — каза той.

— Не е нужно да се безпокоиш за мен. Чувствам се великолепно.

— Мислех — каза той подигравателно, поглеждайки към чадъра ѝ, — че дамите изобщо не смятат, че притежават издръжливост, и предпочитат да бъдат третирани като слаби създания, които лесно се уморяват.

— Дядо ми нямаше вкус към подобни глупости. Той смяташе, че половината от всички проблеми, от които дамите се оплакват, се дължат на прекалено тесните корсети.

— Несъмнено е имал право, но ти едва ли ще се сблъскаш с проблемите, които занимават повечето дами, защото досега не съм виждал никоя, която да се нуждае по-малко от корсет от тебе, все едно дали е стегнат или не.

Нямаше смисъл да разисква този въпрос с него, защото през последната седмица именно той ѝ стягаше корсета. Във всеки случай тя разбра, че животът е по-приятен, ако поддържа поне привидно приятелски отношения помежду им. Притеснението да бъдат изправени един срещу друг с изтеглени саби беше прекалено неприятно, за да се понася по-дълго време.

— Много благодаря, сър — каза тя, давайки си вид, че напълно се владее, макар че по бузите ѝ се разля издайническа червенина.

— Няма защо, мисис Донован.

Тъй като се уплаши, че е издала доста неща за себе си, Мелани побърза да насочи разговора към друга тема.

— Разкажи ми за Котънууд.

— Това е плантация, която все още се обработва, но не на съвременен равнище. Къщата беше някога много хубава, но отдавна не е правено нищо за поддържането ѝ, по-точно — от двадесет години. Мисля, че последния път, когато беше боядисана, бях на дванадесет години.

— Казваш това, сякаш през онази година се е случило нещо важно.

— Така е. Това беше годината, когато майка ми напусна окончателно Котънууд. Тя и преди това често отсъстваше, веднъж дори замина за няколко месеца в Ирландия. Но онази година вече не се върна. Оттогава баща ми само обработва и засажда земята, оре нивите и прибира реколтата. В добри години е купувал още земя, в лоши

години винаги е успявал някак си да свързва двата края, но никога повече не е изразходвал и един цент за къщата, която беше построена за майка ми.

Гласът му звучеше толкова твърдо, сякаш говореше за чужд човек, а не за собствения си баща. Но тя не долови в думите му и нотка на самосъжаление. А всъщност и той е бил изоставен. След кратка пауза той продължи:

— Нямах намерение да събуждам състрадание у теб, исках само да ти обясня какво ще завариш в Котънууд. Баща ми е станал отшелник, никога не напуска плантацията. Всичките му сделки — купуването на семе за посев и продажбата на добивите, поръчването на хранителни продукти и запаси — се уреждат чрез неговия търговец на памук в Ню Орлиънс. Затова и не дойде на сватбата ни.

— Радвам се, че ми обясни — рече Мелани. — Трябва да ти призная, чудех се защо не дойде.

— Но не ме попита — забележителен пример за самообладание. Или просто случаят не ти се е сторил достатъчно важен, за да събуди нещо повече от смътно любопитство?

Отново този подигравателен тон, който толкова често се прокрадваше веднага след някой комплимент. Сякаш не искаше тя да остане с впечатлението, че ѝ се възхищава, а по-скоро бе твърдо решен постоянно да ѝ намира някакъв недостатък. Тя обърна към него широко отворените си сини очи.

— Предположих, че може би имаш сериозни причини да не желаеш той да присъства. А по това време ми се струваше, че нямам право да те питам за твоите мотиви.

Неволна усмивка се прокрадна в очите му, когато я погледна.

— От днес нататък — каза той — ти давам правото да си пъхаш носа в неща, които ме засягат.

Преди Мелани да може да отговори нещо, той подгони конете и се извърна.

Котънууд се намираше встрани от главното шосе, на края на дълъг път, който представляваше два коловоза и суха миналогодишна трева между тях. Две големи тополи без листа стърчаха над къщата. Белезникавите им стилове проблясваха на следобедното слънце и краищата на клоните докосваха небоядисаната западна стена на сградата. За разлика от Гринлия, която беше построена в

джорджиански стил, Котънууд беше скромна двуетажна постройка с по един комин от двете страни на покрива от палмови листа и с двойни аркади отпред. Засводените пространства над вратите в долния и горния етаж, извитите парапети на балконите и високите капаци на прозорците даваха основание да се предположи, че къщата е била някога прелестна и очарователна. Но това, изглежда, е било много отдавна. Сега боята беше овехтяла и се ронеше. Някои пречки на парапета липсваха и капациите на прозорците с олющена зелена боя висяха накриво и се удряха о стените. Постройките зад къщата изглеждаха доста по-поддържани и по-годни за обитаване.

Докато Мелани все още разглеждаше дома, Роланд слезе от двуколката, завърза конете за кола пред къщата и заобиколи каретата, за да ѝ помогне да слезе.

— Добре дошла в Котънууд — поздрави я той с нерадостна усмивка.

Поддържана за лакътя от Роланд, Мелани се изкачи по разклатените дървени стъпала, прекоси долната галерия и влезе през вратата, която Роланд отвори пред нея, без да почука. Появяването ѝ стресна един възрастен негър, който тъкмо в този миг минаваше през хола. Той се обърна и се вторачи в тях, след което на лицето му се появи широка усмивка.

— Мистър Роланд! Не очаквахме да ви видим толкова скоро.

— Добър ден, Сътон. Мелани, това е Сътон, който ме научи да ловя риба и да плувам и освен това ми втълпи малкото добри обноски, които притежавам. Сътон, бих искал да ти представя жена си.

— Нямам думи! Днес е хубав ден, наистина хубав ден, щом водите у дома булка, и то такава хубава дама. Страшно съм горд ѝ се радвам за вас, мистър Роланд.

— Благодаря, Сътон. Баща ми вкъщи ли е? Сянка премина по лицето на прислужника.

— Ще трябва да проверя, мистър Роланд. Ако вие и вашата съпруга искате да се освежите след пътуването, ще донеса напитки в дневната. Може би е най-добре тя да почака там, докато свършите горе.

— Искаш да си имаш компания, Сътон, така ли?

— Не, сър. Само си помислих, че на първо време жена ви би се чувствала там по-добре.

Разбирам — съгласи се с него Роланд и му намигна. — Както сметнеш за добре, Сътон.

Отвътре къщата не беше по-запазена, отколкото отвън. Килимите бяха протрити, тапетите — изцапани, оплутати от мухите и провиснали по стените. Пердетата на прозорците висяха грозни и прашни под почернелите месингови корнизи. Въздухът беше влажен и миришеше на мухъл, сякаш стаите не са били проветрявани дълго време и в тях рядко се е чувствала топлината на човешки гласове и смях. Докато миеше изцапаните си от пътуването ръце и ги бършеше с една ужасно мръсна кърпа, на Мелани й стана ясно, че домът на Роланд едва ли превъзхождаше стаята му в „Ривър рест“. Хотелът под хълма поне кипеше от живот, колкото и занемарен да беше иначе. Котънууд изглеждаше като гробница.

Роланд мълчеше гневно, когато влязоха в дневната. Взе една от чашите с шери, които Сътон беше сложил за тях, приближи се до прозореца и се загледа навън. В камината горяха дърва, а не въглища, които бяха предпочитани в Натчес. Мелани седна на ръба на едно канапе, наблюдавайки как огнените езици се вият около дъбовите цепеници. Предположи, че наистина е било необходимо да предприемат това пътуване, за да бъде представена на свекъра си, но й беше ясно, че посещението не доставя никаква радост на мъжа й. Тя от минута на минута се чувстваше все по-неловко. Шерито беше кисело и тя се съмняваше дали чашата е била измита, преди питието да бъде налято в нея, тъй като в оцетения му дъх можеше да усети миризмата на престоял прах. Въпреки това не остави чашата. По-добре беше да държи нещо в ръцете си, отколкото да седи, без да прави нищо. В студената стая огънят току-що беше запален и все още не топлеше.

Вратата се отвори рязко. Един мъж влезе важно в стаята. Носеше дрехи на работник — жилетка, закопчана до врата му, и вълнени панталони, напъхани в покрити със засъхнала кал ботуши. Беше едър и кокалест, раменете му бяха приведени така, че главата стърчеше напред, а очите му гледаха вторачено изпод веждите. Оредялата му кестенява коса, прошарена от сиви кичури, започваше от високо чело, на което бяха очертани дълбоки бръчки. Устните под огромния нос изглеждаха тънки и в ъглите бяха извити надолу, придавайки му сърдит вид.

Той се спря посред стаята и се втренчи мрачно в Роланд.

— Я виж ти — изграчи той, — не се надявах да те видя отново през следващите една-две години.

— Здравей, татко — продума провлачено Роланд за поздрав. — Сигурно нямаше да ме видиш толкова скоро, ако не се бях оженил и във внезапен пристъп на добри маниери не бях решил, че синовният ми дълг изисква да ти представя жена си.

— Жена. Проститутка от някой бар, предполагам?

— Съвсем не — поправи го Роланд, запъти се към Мелани и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. — Мелани, скъпа, мога ли да ти представя баща си, Робърт Донован. Татко, това е Мелани, внучката на полковник Изел Джонстън.

Старият човек изглеждаше смутен, когато Мелани стана и се появи иззад високата облегалка на канапето, но бързо се окопити.

— Внучката на полковника, така ли? Това беше човекът, с когото ти се дуелира, нали, Роланд? Чух, че по-късно починал. О, да. Чух всичко за това. Разбира се, не от теб. Предполагам, че старецът е бил против тази женитба. Това показва, че е притежавал здрав разум.

Погледът на Мелани се плъзгаше неспокойно между Роланд и баща му. В гласа на възрастния мъж се долавяше нещо повече от гняв и раздразнение към сина, който го бе пренебрегнал. Той излъчваше омраза. Мелани извика на помощ цялата си учтивост и каза:

— Добър ден.

Ледена усмивка трепна за миг по тънките устни на бащата на Роланд. Отвори уста, но думите останаха неизречени. Внезапен пристъп на кашлица го лиши от способността да говори. Цялото му тяло се тресеше и той се превиваше. Мелани инстинктивно тръгна към него, но една ръка на рамото ѝ я спря. Роланд поклати глава, когато тя го погледна. След това я пусна и извади носна кърпичка от редингота си. Подаде я на баща си, подпря с ръка гърба му, но беше моментално отблъснат с гневен поглед. След няколко секунди старият човек отново можа да си поеме дъх и да потисне пристъпа на кашлица. Изправи се и натъпка носната кърпа на сина си в ръкава, но преди това Мелани бе забелязала петната кръв по нея.

— Така — изпъшка той, — а вие двамата защо стоите и зяпате? Предполагам, че тъй като е време за хранене, очаквате да ви бъде сервирано нещо. Хайде да идем все пак и да видим какво е скалпил Сътон.

На масата бе сложена скромна храна — сушен грах, сготвен с пържена сланина, печени батати, хляб от царевично брашно и сладкиш със сос от сушени ябълки. През време на яденето бащата на Роланд мълчеше навъсено и поглъщаше огромни количества. Едва след като засити глада си, той погледна към сина си през масата с лукав израз в хлътналите си кафяви очи.

— Предполагам — каза той и опря ножа си на ръба на чинията, — че сега, като си женен, те занимава мисълта да се установиш някъде?

— Да, мислил съм по този въпрос — призна Роланд и се облегна на стола.

Мелани хвърли бегъл страничен поглед към мъжа си. Пред нея той не бе споменавал нищо за подобни планове, макар че тя също се бе питала какви намерения има и как смята да прекарат бъдещия си съвместен живот.

— Да не би случайно да си решил да се установиш тук? Котънууд? — попита баща му.

— Искаш да кажеш дали смятам да живея тук? Не — отговори синът му кратко и ясно. — Мелани има къща в покрайнините на Натчес, която наследи от дядо си. Но ми хрумна мисълта, че може би ти трябва помощ за всекидневната работа тук на плантацията. Ако съм ти нужен, ще ти помагам, разбира се, е удоволствие.

Смях разтърси мършавата фигура на бащата.

— Значи се виждаш като притежател на плантация, така ли? Представяш си, че ще живееш с контетата в горната част на Натчес и когато ти скимне, ще идваш през реката и ще проверяваш как са нивята, които се надяваш да наследиш един ден. А може би искаш да прибереш в края на годината и част от постъпленията от продажбата на реколтата? Красива представа. Наистина е жалко да бъде разрушена, но най-добре е веднага да ти кажа, че тази плантация е моя. Не се нуждая от каквато и да било помощ и мога да мина без съдружник, който да дели печалбите с мен.

— Печалби ли? — попита Роланд и вдигна едната си вежда. — Като съдя по всичко, което виждам, плантацията едва ли носи големи приходи. Ако в бъдеще поискам да изкарам нещо от нея, струва ми се, че преди това ще трябва да вложа маса пари.

— Говориш като някой фукльо, който се прави, че разбира от стопанство.

— Така ли? Я се поогледай и ми посочи поне един признак за богатство? Къде са луксът и красотата, създадени с печалбите, за които непрекъснато говориш?

— Ти сам знаеш, че за тези неща пет пари не давам и никога не съм давал. — Старият човек се засмя грубо. — Сътон се грижи добре за мен и не съм принуден да се разправам с тълпа от кискаци се прислужнички, които непрекъснато да ми се пречат, и да взема някоя чевръста стара жена за икономка, която ще се притеснява от най-малката мръсотия и непрекъснато ще ме кара да си харча парите, за да си придавам фасони пред хората. Още като момче, когато току-що бях пристигнал с кораба от Дъблин, научих, че има само едно нещо, което е от значение, а именно да имаш злато и да го умножаваш всяка година. С изключение на няколкото месеца, когато бях глупав млад мъж, винаги съм действал така и ще действам до деня на смъртта си.

— Наистина ли? С цените на памука, които всяка година спадат, и с разходите за обработването на земята, които всяка година се повишават? След всичко, което видях, твоите методи на садене са толкова остарели, колкото и представите ти за това, какво значи да си богат човек. Изсъхналите стъбла на памуковите храсти от последната година стоят още по нивите, земята няма свестни канали, по които да се отвежда водата, и никъде не видях тор, от който почвата има нужда, за да стане по-плодородна. Памукът изисква земя, богата на хранителни вещества. Казвали са ти го сто пъти, но ти не си правил нищо друго, освен да експлоатираш земята тук тридесет години, без да се грижиш за нея. Истинско чудо е, че все още горе-долу свързваш двата края.

— Глупави приказки, които си дочул в онова модно военно училище, в Джеферсъновия колеж. Време е да решиш дали искаш да бъдеш плантатор или войник, или просто искаш да живееш от парите на жена си.

Старецът се обърна към Мелани.

— Външният ти вид показва, че произхождаш от добра конюшня, момиче, трябва да ти го призная. Аз може наистина да съм невеж ирландски селянин, но се оправям по въпросите на произхода. И

затова сега ще ти кажа какво ще сторя. Ако нашият Роланд ти направи един син, обещавам ти да оставя на този син Котънууд в наследство.

Грубите изрази накараха Мелани да се изчерви до корените на косите си. Изпълненият с възхищение погнел, който Роланд ѝ хвърли, не ѝ донесе облекчение. Но мъжът ѝ поне ѝ спести необходимостта да измисли някакъв отговор.

— Не бих желал да разрушавам красивата ти илюзия — каза той на баща си, — но трябва все пак да ти напомня, че законът на Луизиана не допуска да лишиш единствения си син от наследство.

— Моят син! — изрече подигравателно старият човек. — Или копелето, натрапено ми от проститутката, за която бях женен?

— Нямах никакво доказателство за това — отвърна тихо Роланд. — Така или иначе според закона ти си ми баща, защото си ме приел за свой син, кръстен съм с твоята фамилия и имам правото да я нося. Дори да ме смяташ за син на някой друг, вече не можеш да се отречеш от мен.

Очевидно това, което Роланд казваше, не беше ново за човека, когото наричаше свой баща.

— Може би наистина не мога — каза задъхан старият човек, наведе се през масата и се вторачи в него с присвитите си, изпълнени с омраза очи, — но докато дишам, няма да получиш и един цент от мен.

Едва произнесе тези думи и отново се закашля. Лицето му стана пурпурночервено, кръвта нахлу в него, докато кашляше на пресекулки. Дишаше хрипливо и едва си поемаше дъх. Сътон, който влезе с кафето, остави бързо почернялата табличка с каната и чашите, за да помогне на господаря си. Преди ужасният пристъп да престане, две салфетки почервенияха от кръв и техният домакин успя да стане от стола само с чужда помощ. Опитите на Роланд да го подкрепи бяха грубо отхвърлени. Сътон го погледна в очите, поклати угрижено глава и изведе Робърт Донован от стаята.

След всичко това не им оставаше нищо друго, освен да се оттеглят в отредената им спалня. Наистина вечеряха рано, но зимният здрач вече се спускаше и трябваше да запалят лампа. След дългите часове, през които бе седяла вдървена в каретата, Мелани си мечтаеше да се потопи в гореща вана. Но в Котънууд, изглежда, още не бяха чували за подобен лукс. Вместо това ѝ предложиха един чебър, който изглеждаше точно като широкопола шапка, лежаща върху плоската

периферия, имаше диаметър около метър и двадесет и побираше най-много дванадесет до петнадесет литра вода. Къпещият се или коленичеше в средата или седеше на малко столче, което бе поставено за тази цел, сапунисваше се и се поливаше с водата, за да се изплакне. През лятото студените струи може би доставяха известно удоволствие, но през зимата не особено топлата вода беше истинско мъчение. Освен това ставаше течение, а и огънят не топлеше както трябва.

Мелани установи, че Роланд не я наблюдава, а се е втренчил в стената. Може би мислеше за грубите и оскърбителни думи, които му каза баща му?

Дали чу всичко това днес за пръв път, или е бил принуден да слуша тези обвинения още откакто майка му ги бе напуснала, т.е. почти през целия си живот? Дали се е питал каква ли случка в миналото на майка му е накарала баща му да смята, че е бил измамен, и е позволил да му бъде натрапено детето на друг мъж? Знаеше ли със сигурност истината за произхода си, или трябваше да се задоволи с разпореждането на закона, което не позволяваше на бащата да лиши от наследство дете, което вече е признал за свое? И ако знаеше това как ли се чувстваше при мисълта, че може да е незаконороден?

Когато разглеждаше профила му и ясно очертаните линии на лицето, раздалечените очи под гъстите вежди, класическата форма на носа му, твърдите устни и косата, която като гъст сноп се издигаше над широкото му чело, Мелани почувства към Роланд Донован нещо, което никога не бе смятала за възможно — съчувствие. Внезапно изпита мощен порив да го отвлече от мислите му или най-малкото да го накара да ги сподели с нея.

— За какво мислиш? — попита тя.

Неволно — така изглеждаше поне — той обърна поглед към нея, кимна към стената и каза:

— Току-що разглеждах настръхналата ти кожа.

— Какво? — извика Мелани и видя, че сянката ѝ пада, силно увеличена, върху стената. Чу шумоленето на спално бельо, когато Роланд стана. Сянката му закри нейната и той се приближи, вземайки кърпата от облегалката на стола.

— Хрумна ми — каза той спокойно, — че след като вече трепериш от студ, може би ще приемеш всеки метод, който ти предложи, за да те стопля.

Тя почувства облекчение, че случката на трапезата не го е разстроила прекомерно, но същевременно се стъписа, когато той се приближи. През последните дни той няколко пъти се бе събличал в нейно присъствие, но тя още никога не бе го виждала гол на толкова ярка светлина.

— Май че имаш право — призна му тя лекомислено. — Ако ми подадеш кърпата, ще изляза от чебъра.

— Не — отвърна той и поклати глава. — Ако ще се заема да те стопля както трябва, най-добре ще е да започна веднага.

Спря се до чебъра и метна кърпата на рамото си. След това хвана Мелани за ръката и я изправи на крака.

— Почакай! — извика тя, когато той я обхвана седна ръка през кръста, вдигна я и я сложи пред себе си.

Тя залитна към него и преди да възстанови равновесието си бюстът ѝ докосна гърдите му, но той, изглежда, не забеляза това, а започна да я изтрива с кърпата. Действаше толкова енергично, че не ѝ остана време да мисли за благоприличие, докато той я обръщаше от всички страни, а тя се мъчеше да запази кожата си от грубия пешкир.

— Ох, Роланд, недей! — задъхана каза тя. — Стига!

Той стигна до по-деликатните части на анатомията ѝ и движенията му станаха по-бавни. Когато пхна пръсти в косите ѝ и дръпна главата ѝ назад, за да я целуне, на нея отдавна ѝ беше топло, но я грееше и нещо друго — пламтящият огън на желанието.

Роланд пусна кърпата. Мелани се опита да я вземе, но ръцете, които я обгръщаха, бяха прекалено силни и прекалено бързи.

Роланд жадно се наслаждаваше на устата ѝ, плъзна ръце по гърба ѝ до хълбоците и я притисна плътно до долната част на тялото си. В страстта си той внезапно я пусна, наведе се, пхна ръка под коленете ѝ и я вдигна. С няколко крачки стигна леглото. Опря коляно върху дюшека и се отпусна с нея на постелята. В последния момент се обърна по гръб и я притегли върху себе си. Един продължителен миг те се гледаха в очите и в неговия поглед се четеше огромно желание, а в нейния — изненада от събудената страст и искрено съчувствие, нещо, което бе твърде близо до любовта.

В тези кратки мигове на Мелани ѝ стана ясно, че колкото и да се преструваше, думите на баща му го бяха засегнали и че той не е същият, както през другите нощи. Разбра, че иска от нея нещо, което

по-рано бе търсил у друга жена, нещо, от което бе имал нужда през онази студена дъждовна нощ в „Ривър рест“. Забрава. Странно, но това нямаше значение за нея. В трескавия пламък на мига ѝ се струваше, че тя би могла да намери същото в неговите обятия.

Той се претърколи върху нея. Тя опря длани върху гърдите му и се опита да успокои своята разбушувана кръв и да се противопостави на нежния женски инстинкт, който я караше да се поддаде на неговото желание. Победата ѝ бе краткотрайна. Тя наистина лежеше пасивно в обятията му и толкова дълго приемаше хладно твърдия настойчив напор на устата му и умелите докосвания на ръцете му, че изглеждаше, сякаш го отблъсква, но накрая не можеше повече да се съпротивлява. Постепенно силата на отбраняващите се ръце отпадна. Тя ги отпусна.

Роланд моментално се възползва от слабостта ѝ. Коляното му се плъзна между бедрата ѝ, а ръцете му я обгърнаха по-здраво. С притиснати устни и тела, които се сплитаха и извиваха едно в друго, те се съединяваха и слепешката търсеха опиата на страстта, приспивния покой на пълното изчерпване, което води след себе си съня.

По-късно, когато се грееше в прегръдките на Роланд, засилващ се шум от конски копита я изтръгна от полусънното състояние. Тя продължи да лежи, но бе напрегната, сякаш усещаше приближаването на опасност. Вторачи се в тъмнината, когато от долната галерия достигна тропот на стъпки и се чуха удари с юмрук по входната врата. Прозвуча глас, мъжки глас, който изглеждаше познат, макар че беше пресипнал от гняв и преливане, глас, който настояваше да му отворят вратата и викаше нейното име.

Това беше Дом.

ГЛАВА ШЕСТА

Ръце те на Роланд я обгърнаха по-здро̀во и тя разбра, че той не спи. Когато Мелани вдигна глава, за да се послуша тревожно, той я пусна, измъкна се от леглото и си навлече панталона. Щом наближи вратата на спалнята, от стълбите до него достигна гласът на Сътон, който спеше в едно малко помещение до стаята на своя господар. Мелани видя как мъжът ѝ излезе в коридора и тихо затвори вратата. Тя бързо отметна завивката и потърси нощницата и светлосиния си пенъоар, метнат в края на леглото. Облече ги и се затича боса към вратата.

В коридора спря, за да оправи дрехите си и да завърже колана на пенъоара си, преди да стигне до площадката на стълбата над хола. Кестенявата ѝ коса се разпиля по лицето и раменете ѝ, когато се наведе над парапета.

Под нея Сътон се опитваше с невъзмутим израз на лицето да затвори входната врата под носа на Дом, без да обръща внимание на гръмките му пиански настоявания да го пуснат при Мелани. Дом удряше с ръка по вратата и се опитваше да си пробие с рамо път в къщата.

— Знам, че е тук — настояваше той. — Не можете да ме отпратите с твърдението, че не е тук и не приема п-п-посетители. Няма да позволя това! Аз... аз трябва да я видя. Трябва непременно да говоря с нея!

Когато чу стъпки над себе си, той погледна нагоре.

— Роланд! — извика той, виждайки мъжа на Мелани, който беше опрял ръце на парапета някъде по средата на стълбата. — Роланд, кажи на този човек да ме пусне да вляза!

Сътон погледна към Роланд, той му кимна. Прислужникът отстъпи и така внезапно отвори вратата, че Дом се просна наред хола. На светлината на пушещата лампа, поставена в средата на помещението, Дом имаше изтощен вид. Вратовръзката му беше изкривена, не носеше ръкавици, а рединготът и панталонът му бяха покрити със сажди, сякаш не си бе направил труда да се преоблече,

откакто бе слязъл от парахода. Нощният вятър бе разчорлил тънката му руса коса, тя падаше върху бледото му лице. Очите му бяха зачервени, не беше се бръснал най-малко два, а може би повече дни. Не даде никакъв признак, че е благодарен, задето го бяха пуснали, а стоеше и гледаше мрачно нагоре към Роланд.

— Къде е Мелани? Какво си направил с нея? — попита той.

Когато Роланд отговори, гласът му бе спокоен, а тонът — невъзмутим.

— Тя вече се е оттеглила в спалнята, както Сътон се опитваше да ти обясни. Какво съм направил с нея ли? Разбира се, нищо друго, освен дето съм я довел вкъщи, както би направил всеки младоженец.

— Младоженец! — подигравателно изрече Дом. — Просто не вярвам. Тя никога не би могла да се омъжи за теб след всичко, което ти стори на дядо й...

— Какво точно съм му сторил? — попита Роланд.

Дом притвори очи, за да прикрие израза им.

— Сега не става дума за това. Няма да повярвам, че сте сключили брак, докато не го чуя лично от Мелани. Не съм сигурен, че е дошла тук с теб доброволно.

— Да не искаш да намекнеш, че съм я отвлякъл?

— Може и така да се каже — каза Дом, застана във войнствена поза и погледна нагоре към Роланд, олюлявайки се.

— Ти не си с всичкия си. Ако искаш да се увериш, че женитбата ни е факт, иди при губернатора Куитман. Той беше свидетел на сватбата.

— Никак не ме интересува какво ще каже губернаторът по този повод. Искам да го чуя от самата Мелани.

— Не бих ти позволил да я безпокоиш по това време, дори да беше в по-подходящ вид за пред дама.

Мелани не бе разчитала на такава закрила от страна на Роланд. Разбира се, не беше редно мъж в пияно състояние да иска да бъде приет от една дама. Досега не бе виждала мъж, пиян до такава степен, както беше Дом в момента. Често бе подушвала алкохол в дъха на някой джентълмен след вечеря, а понякога и сутрин, преди всичко мри по-възрастните мъже, с които другаруваше дядо й. Последва случаят с Роланд в онази паметна нощ. В обществото не се гледаше с добро око на мъже, които пиеха прекалено много на публично място. И ако все

пак бяха прекалили, от тях се очакваше да се оттеглят тактично. Припомняйки си тези неща, Мелани имаше чувството, че онази нощ в „Ривърест“ въздействието на алкохола върху Роланд беше незначително в сравнение със сегашното състояние на Дом. Всъщност на Роланд почти не му личеше — признак, че издържа на пиене. На това по принцип се гледаше като на критерий за джентълменско поведение, но понякога, изглежда, и то не беше сигурно мерило.

Макар че Дом разбираше колко убедителен е аргументът на Роланд, той продължи да настоява.

— Не можеш да я криеш от мен, да криеш жената, която обичам.

— Трябваше да помислиш за това, преди да заминеш за Ню Орлиънс и да я оставиш сама — отвърна Роланд и на лицето му се появи заплашителен израз.

Дом кимна с тъжна гримаса.

— Знам. Глупаво беше от моя страна да замина. Тя нямаше никого, към когото да се обърне. Не повярвах, че те мрази толкова много и е готова на всичко, за да си отмъсти за това, което ѝ стори.

Мелани пое дълбоко дъх и стисна здраво парапета, очаквайки отговора на Роланд. Когато го чу, въздъхна с облекчение.

— Не, Дом — каза той, — ти си мислеше, че можеш да я изолираш от обществото. Мислеше си, че можеш да я изпратиш тайно в Европа, за да чезне там, докато закопнее за близка среда. И след това какво? Смяташе да я посетиш там и да я въведеш в ползващите се с лоша слава среди на обществото, да я запознаеш с онази категория хубави млади жени, които също са извършили прегрешение срещу добрите нрави? Каква роля ѝ беше избрал? Ако името ѝ беше опетнено, което я изключваше като съпруга, все пак винаги можеше да я направиш своя метреса, нали? Жена, която въпреки произхода си няма покровител, е лесна плячка.

Мелани едва сподави една въздишка на възмущение, вниманието ѝ бе така погълнато от двамата мъже, че почти не забеляза как зад нея се появи бащата на Роланд.

— Това е з-з-злостна лъжа! — извика Дом.

— Ако искаш да чуеш истината, можеш винаги да ми обявиш дуел — предизвика го Роланд със заплашителен глас.

Погледът на Дом стана несигурен и той сведе очи.

— Искат ли те, нали? Защо да ти доставям това удоволствие?

— И аз не виждам причина да изпълня желанието ти да видиш жена ми.

— Може сега да е твоя жена, но беше моя годеница и аз никога не съм ѝ връщал годежа, никога! Казвах само, че трябва да почакаме. Не ми ли дава това правото да разменя няколко думи с нея, за да разбере дали е щастлива?

Дом произнесе тези думи така хленчещо и тонът му изразяваше такова самосъжаление, че Мелани се почувства неловко. Моментният му гняв се изпари и сега в очите му се появиха сълзи. Тя го наблюдаваше така, сякаш виждаше чужд човек. Разкаянието му не я трогна и загрижеността му не я убеди. Роланд се оказа прав. Къде бяха тези дълбоки чувства, когато тя имаше нужда от тях? В пристъп на огорчение, което съвсем не беше характерно за нея, тя разбра, че сега Дом отново се страхува най-много от това, какво ще си помислят хората за него. Каквото и да бе нейното поведение, фактът, че се бе омъжила толкова бързо за друг, не можеше да допринесе за авторитета му. Нещата изглеждаха така, сякаш той не бе успял да я задържи, и толкова по-правдоподобни ставаха слуховете, че тя бе предпочела Роланд Донован пред мъжа, когото дядо ѝ бе избрал за нея.

— Не, съвсем не — отвърна му веднага Роланд. — Ти загуби всякакво право, което някога си имал, щом не пожела да изтеглиш напред датата на сватбата.

— Много добре знаеш защо не можех да направя това и знаеш, че ти беше причината!

— Да! — процеди през зъби Роланд. — Излишно е да се впускаме в подробности и дори въобще да повдигаме този въпрос. А сега е най-добре да си тръгнеш, преди да изпаднеш в положение, за което утре сутринта ще съжаляваш.

Дом се изчерви. След това по обляното му в сълзи лице се появи израз на изумление.

— Нали някога бяхме приятели? — изхленчи той тихо с треперещ глас.

— Да, бяхме — отвърна Роланд. — Някога.

Мелани гледаше двамата мъже със смръщено чело и имаше чувството, че е доловила в думите им някакъв скрит намек, който не можеше да си обясни. За миг ѝ се стори, че разпратата им няма нищо общо с нея.

Изразът в очите на Дом показваше, че се чувства засегнат. Когато отвори уста, за да изтъкне нови възражения, Роланд му посочи вратата с рязко движение на главата и кимна на Сътон. Прислужникът пристъпи към нея и я отвори, а лицето му приличаше на маска, загледана в далечината.

Дом се поколеба и погледна първо прислужника, след това Роланд. Направи една крачка към царящия навън мрак и се обърна.

— Кажи на Мелани... — започна той.

— На жена ми — вметна Роланд натъртено — не са нужни нито извиненията ти, нито утешенията ти. Единственото, което можеш да направиш сега за нея, е да я оставиш на мира. Така те съветвам да постъпиш.

С внезапна смяна на настроението, характерна за пиан човек, Дом отметна глава назад и сви ръцете си в юмруци, поглеждайки нагоре към Роланд. Мелани видя напрежението, което го бе обзело, високомерната поза на главата и неподвижния поглед, с който кафявите му очи пронизваха мъжа ѝ. В този момент ѝ се стори, че Дом има намерение да се втурне по стълбата и да се нахвърли върху Роланд. Внезапен необясним страх я накара да хукне надолу.

Една ръка на рамото ѝ я спря. Бащата на Роланд, който стоеше до нея, поклати предупредително глава. Когато погледна отново надолу, видя, че раменете на Дом бяха приведени напред. С бавни крачки той тръгна към вратата. Роланд не се помръдна от мястото си и не предприе нищо, за да го спре или да ускори излизането му. Със залитане Дом изчезна в тъмната нощ.

Сътон затвори вратата и без да бърза, взе лампата. Роланд се дръпна от парапета и изкачи стъпалата пред Сътон. Мелани остана на площадката, докато се вслушваше в тропота на копита, който се отдалечаваше по входната алея.

Бащата на Роланд се появи иззад Мелани и препречи пътя на сина си. С ръце на кръста той попита троснато:

— Откога си присвояваш правото да отказваш на хората моето гостоприемство?

— Какво трябваше да направя според теб? Да гледам как един разочарован кандидат за женитба натрапва посред нощ вниманието си на жена ми ли?

Гневният поглед на Роланд се премести от баща му върху Мелани. Посегна за ръката ѝ и я придърпа до себе си. Стариият човек промени тактиката си и каза:

— Това наистина беше странна история. След всичко, което чух току-що, изглежда, че вашият брак май не е бил по любов. Дори не съм сигурен дали изобщо е почтен брак.

Мелани, която наблюдаваше двамата мъже, за пръв път забеляза приликата между тях — и двамата се усмихваха със същата язвителна ирония.

— Не е — съгласи се Роланд и поведе Мелани след себе си по коридора към тяхната спалня. — Това сигурно те прави щастлив. Нали винаги си го очаквал?

Мелани не спа добре. Часове наред лежа будна, загледана в тъмнината, и мислите ѝ непрекъснато се въртяха в кръг. Подозрението, че Роланд също не спи, не ѝ помогна много. Страхуваше се да помръдне, за да не го докосне, без да иска. Беше установила, че и най-лекото докосване е достатъчно да събуди желанието му. Когато след дълги часове той я придърпа към себе си и я притисна до тялото си, тя въздъхна примирено. Въздишката ѝ не беше оправдана. Той не направи нищо повече, а само я притегли към себе си и зарови лицето си в меките ѝ, ухаещи коси. Когато почувства топлината на равномерното му дишане в тила си, парещите ѝ клепачи най-после също натежаха и тя заспа.

Събуди се твърде бавно. Слънцето грееше в стаята, но лъчите му падаха под ъгъл, който показваше, че сутринта е доста напреднала. Въпреки ярката светлина навън бе страшно мразовито.

При всяко вдишване и издишване се образуваха малки облачета пара. Мелани потрепери и се мушна още по-дълбоко под завивката. Не усети топлина до себе си, а само гол, студен чаршаф. Роланд беше излязъл и бе предоставил леглото изцяло на нея. Трябва да е била поуморена, отколкото смяташе, щом той бе успял да се облече и да напусне стаята, без да я събуди.

Тя можеше да не обръща внимание на студа и да стане, но какво щеше да прави? Нямаше представа какво се очаква от нея. В Гринлия тя и Роланд закусваха в стаята си, но нищо не показваше, че той възнамерява да я карат така и тук. Напрежението между бащата и сина и особено произшествията през миналата нощ правеха невероятно

предположението, че двамата мъже закусват заедно в момента, освен ако това не е било неизбежно. Да не би всеки от тях да закушваше отделно? С това нямаше да спечелят симпатиите на домашната прислуга.

С въздишка Мелани отметна завивката толкова, че да може да достигне шнура на звънеца до леглото. Щеше да помоли за чаша горещ шоколад и да размени няколко думи с прислужничката, когато ѝ я донесе, защото се надяваше да подразбере по този начин нещо за реда в домакинството. Но не дръпна шнура. В тази къща нямаше никаква прислужничка, само Сътон. Ако искаше горещ шоколад, трябваше преди това да се облече и да слезе долу. Щом така и така щеше да се изложи на студа, за да се облече, можеше и веднага да потърси някъде огън, край който с удоволствие да изпие сутрешното си питие.

В рокля от черна мериносова вълна, обточена с тъмносиво рипсено кадифе, и със сив шал около раменете, тя слезе на долния етаж. В хладния хол я посрещна мирис на поддържан с дърва огън и тя безпогрешно го проследи до малка дневна в дъното на къщата. Почука леко на вратата, натисна дръжката и влезе.

Очевидно тук господарят на дома се оттегляше в самотните си вечери. Един люлеещ се стол с грозни възглавници беше издърпан пред камината. Малко плюшено канапе на неопределена възраст подсказваше с изтъркани части на тапицерията си, че е било използвано повече за лежане, отколкото за седене. По всички маси бяха натрупани списания и навсякъде бяха разпилени принадлежности за чистене на лула и тютюн. Между тях имаше чинийки с изтръскана пепел от лула и вмирисани остатъци от храна. Пред огнището бяха сложени чифт ботуши и тенекиена кутия с черна вакса, а четката за обувки се подаваше наполовина изпод канаето. Всичко беше покрито с толкова дебел слой прах, че дори порцеланът изглеждаше потъмнял.

Двама души седяха в стаята — Роланд и един мъж, когото тя бе срещала вече веднъж, мъж с пепеляворуса коса, блестящи сини очи и чаровна усмивка, която прикриваше бързата му и изключително точна преценка за хората. Когато тя влезе, двамата мъже станаха прави.

— Мелани — поздрави я мъжът ѝ, видимо зарадван, — тази сутрин имаме посетител. Спомняш си за Джереми, нали?

Джереми Роджърс беше свидетел на сватбата им, приятел на Роланд от времето на военната служба и спътник при авантюрите му в

Калифорния. Освен това той беше притежателят на „Ривърст“.

— Да, разбира се — отговори тя и му протегна ръка.

Поклонът му беше безупречен. Той задържа пръстите ѝ достатъчно дълго, за да изрази възхищението си, но не толкова, че да намекне за интимност.

— Наистина не съм ви забравил, мадам — започна той. — Най-красивата булка, която съм виждал някога.

— Мелани, не помня дали съм ти казвал, че Джереми е наш близък съсед. Семейството му притежава парче земя само на пет-шест мили оттук. Ние сме израснали заедно.

— Разбирам — рече Мелани и удостои мъжете с приветливата, нищо неказваща усмивка на домакиня. — Мисля също, че двамата имате общи подвизи и приключения, нали?

— Не съвсем — отвърна Роланд, — макар че ние си представяхме нещата така, когато потеглихме. Джереми беше при губернатора Куитман. Те се завърнаха от битката при Грасхопър Хил като герои, като завоеватели на Мексико сити.

— Хубави герои, които се сражаваха с невръстни младежи за един хълм, който след това върнахме веднага на неприятеля. Но мисис Донован сигурно не иска да слуша нищо за тази война. Колкото и облаги да ни донесе, тя отдавна е свършила.

— Облаги ли, мистър Роджърс? — осведоми се Мелани и седна там, където Роланд бе изчеткал канапето за нея.

— Разбира се, от гледна точка на правителството на Съединените щати. Имах предвид мирния договор, по силата, на който Ню Мексико, Аризона и Калифорния бяха отстъпени на нашата страна. Сигурно ви е ясно, че последната война в Мексико едва ли представляваше нещо повече от поход на отряди от военни авантюристи, които случайно имаха одобрението на правителството във Вашингтон.

— Съвсем не, мистър Роджърс. Доколкото знам, военният авантюрист е цивилно лице, което с наети войници, въоръжени със собствените му средства, се меси във вътрешните работи на друга страна.

— Това е вярно, но какво променя униформата, ако мотивите са едни и същи? Присъствието на редовна поиска показва само, че интервенцията се одобрява от нисши служители на правителството. Решаващо е това, че страната и най-важните ѝ стратегически пунктове,

срещу които е запланувано настъплението, може да бъде завладяна със сила.

Роланд стоеше с гръб към камината.

— И най-важното в тази политическа дискусия, което ти трябва да чуеш, Мелани — каза той със сух хумор, — е, че на Джереми вече му е омръзнало да ръководи своя хотел и е обзет от мисълта да се присъедини към друг отряд от военни авантюристи.

— Може да ми се присмиваш, но животът на притежател на хотел не е живот за един мъж. Бог ми е свидетел, че никога не съм искал такава работа и никога нямаше да имам нещо общо с нея, ако една нощ не ми бе провървяло толкова много на покер. Ако мога да продам „Ривърст“, да вложам парите в отряда на Лопес и да се върна от похода с хубаво парче земя в Куба, не бих се колебал нито миг!

— Лопес ли? — попита Мелани. — Генерал Нарсиско Лопес?

— Същият. Чували ли сте вече за него, мадам?

— Доколкото си спомням, дядо ми и губернаторът са споменавали за него и за амбициите му в Куба.

Джереми Роджърс кимна енергично.

— Това е много изгодна работа. В края на краищата Куба се намира само на сто мили от брега на Съединените щати, прекалено близо, за да допуснем да бъде владяна от чужда сила. Испанското правителство, което е на власт там, я използва, за да прави въртели вече близо двеста години на американските корабпритежатели и капитани. Всеки знае, че едва ли има наш кораб, който след като потегли от пристанището, да не спре там, за да натовари вода и свежи запаси на борда. Помислете само колко по-удобно би било, ако пристанището на Хавана се намираше под контрола на правителството на Съединените щати.

Дори само по тази причина идеята островът да бъде завладян е много уместна, да не говорим за плодородната земя и за топлото време, което позволява на селяните да обработват нивите цялогодишно.

— Знам, че губернаторът одобрява намеренията за анексиране на страната, най-вече защото си въобразява, че в края на краищата като робовладелска държава тя ще бъде присъединена към Съюза, но дядо ми беше по-предпазлив. Той беше убеден, че да се мерим със силата и

хитростта на една европейска страна като Испания е много по-различно от това, да се сражаваме с мексиканските селяни.

ДжерEMI се ухили.

— Според генерал Лопес силата на Испания е мит, а той би трябвало наистина да е информиран, защото е прекарал младостта си в испанската армия и се е издигнал до висок чин. От най-малко петнадесет години тази страна запада и сега е толкова слаба, колкото и нейното кралско семейство, което е увредено от бракове между близки роднини от поколения насам. Освен това на кубинския народ му е омръзнало да бъде управляван от страна, отстояща на две хиляди мили. Много от най-влиятелните хора са готови да приемат предимствата, които биха получили като граждани на Съединените щати. Ако ние отидем на острова, те ще се вдигнат, ще се присъединят към нас и ще съборят испанското господство. Освен това Лопес познава острова като петте си пръста. Вие знаете, че той заемаше висок пост по времето на генерал-губернатора Херонимо Валдес.

— Да, преди да бъде уволнен поради някакво закононарушение в поверената му служба.

— По този повод генералът би казал, че е освободен от служба поради симпатиите му към партията, която настоява за анексирането на Куба. В действителност той бе уволнен едновременно с генерал-губернатора Валдес. Лопес, който е родом от Венецуела, е решил да се обедини с кубинската хунта в Америка, вместо да се върне в Испания.

— Остава само да видим дали е взел правилното решение, мис — изрази съмнение Мелани, надсмивайки се леко над ентусиазма на пепеляворусия мъж.

— Мисля, че тъкмо това е сторил и че това ще стане известно още преди края на лятото.

— Толкова скоро ли? — Мелани обърна глава встрани. — Звучи така, сякаш смятате да отплавате до края на седмицата.

— Наистина бихме отплавали, ако можех да убедя мъже като Роланд да тръгнат с мен. Малцина могат да се мерят с него, когато трябва да бъдат организирани хора или набавени запаси, или пък недодялани новобранци да бъдат превърнати за една нощ във войници.

Тя хвърли поглед към мъжа си, той гледаше мрачно приятеля си със свити устни.

— Вие сте поканили моя... моя мъж да потегли с вас? — попита тя.

— Знам, че сега не е най-подходящият момент да отварям дума за подобни неща, защото вие двамата току-що сте се оженили, но нямаме време за губене. Генерал Лопес е в Ню Орлиънс, за да намери пари, да вербува хора, да организира доставянето на пушки и муниции и да набави хиляди дреболии, от които ще имаме нужда. Не бих упрекнал Роланд, ако ми каже да вървя по дяволите. Знам, че едва ли някой би могъл да ме накара да оставя жена като вас. Помислих си обаче, че при сегашното положение не би било зле да му направя все пак предложение.

— Ти какво му отговори? — попита Мелани и вирна брадичката си малко по-високо, защото разбра, че на Джереми. Роджърс са известни подробностите около тяхното бракосъчетание. Това не я изненадваше, нали той бе собственик на хотела, където започна всичко, и все пак не беше редно да се говори за тези неща така открито. Несъмнено неприятното чувство, което я обзе, се дължеше не само на откровеността на Джереми, но към това се прибавяше и нерадостната перспектива животът ѝ да се обърка за втори път. Тъкмо свикваше с мисълта, че е омъжена жена, тъкмо се замисляше как ли ще изглежда животът ѝ през идните години. Роланд щеше да е плантатор, ако не на земята на баща си, то на земите, с които сам се бе сдобил. Тя щеше да стои начело на трапезата му и да се грижи всичко в домакинството му да върви гладко, а с течение на времето щеше да му нареди деца. И бавно, както сега, или в леко променена форма, за която вече бе мислила, щеше да го накара да плати за това, което бе сторил на дядо ѝ и на нея. Но присъедини ли се към Лопес, всичко щеше да бъде другояче. Той щеше да изчезне от живота ѝ, щеше да бъде дълго време извън обсега на нейното влияние, все едно, че е напуснал къщата в нощта на сватбата.

— Досега още не ми е отговорил — отвърна Джереми на въпроса на Мелани. — Тъкмо се мъчех, доколкото мога, да му обясня изгодите от начинанието, когато вие дойдохте при нас.

— Ще трябва да се съгласиш — каза Роланд провлачено, като бегло я погледна в лицето и веднага отмести очи, — че думите на Джереми звучат убедително. Тъй като междувременно имах

възможност да размисля, Джереми, смятам, че отговорът ми е положителен. Тръгвам с теб.

По-нататък разговорът се завъртя около подготовката. Двамата мъже се споразумяха да заминат след една седмица заедно за Ню Орлиънс. Говориха за нещата, които щяха да вземат със себе си, и за чиновите, които се надяваха да получат под командването на Лопес. След това Джереми, постигнал това, за което бе дошъл, се сбогува.

В момента, в който вратата се затвори зад него, Мелани се обърна към мъжа си.

— Защо? Защо ще участваш в този поход срещу Куба?

— Мисля, че е съвсем ясно — отговори Роланд.

— Искаш да кажеш заради нашия брак ли? Не си давах сметка, че загубата на свободата те гложди толкова много.

— Нищо подобно — каза той лаконично.

— Защо тогава се опитваш да си възвърнеш свободата?

— Това са глупости. Истината е, че не мога вече да ти бъда полезен. Ако остана, хората отново ще си спомнят за това, което се случи. Ако замина, ще го забравят по-скоро. Докато изтече твоят едногодишен траур, някакъв друг скандал ще завладее вниманието им. Тогава ще можеш отново да заемеш предишното си място в обществото.

— Да, но като си помисля, че много малко домакини ще канят жена, която нито е овдовяла, нито е истински омъжена. От една страна, би било нередно да ме сложат на масата до неженен мъж, а от друга — много опасно да ме сложат до женен мъж.

— Не мога да ти помогна. Остава ти само да се надяваш, че ще ме убият в това военно начинание.

Мелани се изправи и попита, полуобърната към него:

— Достатъчно добре ли се чувстваш, за да заминеш?

— Какво? — Гласът му изразяваше учудване.

— Говоря за раната на ръката ти — отвърна тя, произнасяйки думите с мъка.

Мелани споменаваха за пръв път раната, макар че неведнъж някакъв импулс я бе карал да му помага при обличането и събличането на риза или жакет. Превръзката беше свалена и сега вместо нея имаше само пластир. Роланд сменяше превръзката на раната, която куршумът на дядо й му бе причинил, с помощта на Цицерон или сам. Гледката на

раната сякаш го смущаваше или го засрамваше, но може би искаше само да ѝ я спести, защото тя можеше да събуди у нея неприятни спомени. В намеренията на Мелани не влизаше да го измъчва физически. Затова често изпитваше страх, че може би му причинява болка, когато докосва горната част на ръката му или се сгушва нощем до нея. И да е било така, той никога не трепна и никога не възрази.

— Тя поначало не беше много сериозна и вече е почти заздравяла. Може би Джереми наистина е оставил у теб впечатлението, че кампанията ще започне всеки момент, но по всяка вероятност ще минат седмици, ако не и месеци, преди да потеглим.

— Какво ще правиш през това време?

— Ако ме приемат като офицер, ще ми възложат задължения, които ще трябва да изпълнявам, неща от рода на тези, които спомена Джереми — да обучавам новобранци, да организирам доставянето на запаси, да се грижа за правилното товарене на корабите. Няма да липсват задачи, с които да си запълвам времето.

— И ти ще вършиш всичко това отново? Останах с впечатлението, че ненавиждаш войната.

— Наистина ли? — попита той. — Не си спомням такова нещо.

Това беше толкова явна лъжа, че Мелани можеше да си направи само едно заключение: нежеланието му да остане при нея е по-голямо от отвращението към войнишкия живот. Тя пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Не ми се вярва баща ти да одобри това.

— Тук се лъжеш. Той никога не е имал нищо против, когато става дума за работи, които ме държат далеч от Котънууд.

Беше се обърнал с лице към огъня и сега протегна ръка към пламъците. Тя не можеше да види лицето му, но гласът му звучеше глухо и безизразно. Мъж, който я облада в пияно състояние, направи я своя жена и я докара дотам да се радва на съвместните им нощи — макар че тя не му го показваше — и след всичко това можеше съвсем спокойно да ѝ съобщи, че заминава. Мъж, който можеше да чуе, че го обявяват за незаконородено дете, без да му трепне окото и без да каже нещо по този повод, който можеше да гледа как баща му храни кръв и да стои равнодушен до него. Трябваше да се радва, че заминава, и тя наистина се радваше, но все пак отсега чувстваше някаква вътрешна празнота.

Ноктите ѝ се забиха в дланите.

— А аз какво да правя?

— Върни се в Гринлия — отвърна той — и изчакай, докато наследиш имуществото ми.

ГЛАВА СЕДМА

Имуществото на Роланд. Преди по-малко от месец тя щеше да се надсмее над тези думи, но сега, изглежда, се нуждаеше от всичко, което той щедро ѝ предоставяше. Пет дни след завръщането им в Гринлия Мелани бе посетена от Джексън Търнбъл, адвоката на дядо ѝ. Когато възрастният мъж си тръгна, тя се заразхожда нагоре-надолу из библиотеката и в голямото ѝ раздразнение полите я удряха по глезените. Това бе невъзможно, просто невъзможно и все пак бе истина. Беше останала фактически без средства. Дядо ѝ ѝ бе завещал къщата, Гринлия, цялото обзавеждане, робите, които работеха там, личните си вещи и сумата от двеста седемдесети три долара. Освен това сред личните му документи се намираше и една полица за шест хиляди долара, които дължеше на губернатора Джон Куитман. Този дълг трябваше да бъде изплатен, макар Мелани да не знаеше как. Не можеше и да си помисли да продаде къщата и робите, но дори да го направеше, повечето роби бяха вече стари и цената им на пазара щеше да е нищожна.

Къде бяха отишли тези пари? Мелани се досещаше. Бяха възникнали разходи за екипирането на доброволците на Джонстън, а когато мнозина умряха през време на кампанията, бяха постъпили молби от вдовиците и застаряващите родители, останали без средства. Войниците произхождаха наистина от най-добрите, но не непременно от най-заможните семейства в Натчес. Как дядо ѝ бе допуснал да стигне до просяшка тояга? Тъй като вярваше, че в близко бъдеще тя ще се омъжи за Дом, той е бил спокоен за нейното благополучие. Затова е сметнал, че може да си позволи да изразходва своя капитал и да вземе на заем още пари. Възможно ли бе налудничавата му постъпка да е признание на някаква вина от негова страна? Той ли носеше, както смяташе Роланд, отговорността, че хората му бяха безмилостно изклани, а оцелелите — пленени?

Не, съвсем не искаше да помисли такова нещо. Несъмнено той беше правил инвестиции и беше уреждал задължения, за които тя нищо не знаеше. Собствените ѝ разходи също трябва да са били

значителни. Положително дрехите, шапките, ветрилата ѝ и разните други дреболии не са били евтини. Защо дядо ѝ не ѝ беше казал, че парите им постепенно свършват? Тя охотно щеше да се ограничи. Само през последните месеци си беше накупила всевъзможни неща, без които можеше да мине спокойно.

— Май че имаш лоши новини?

Когато Мелани рязко се обърна, Роланд стоеше изправен пред нея, след като току-що беше затворил зад себе си вратата на библиотеката. Той беше в града, когато адвокатът пристигна. Стариият човек поиска да говори със съпруга ѝ и каза, че е чул за предстоящото му заминаване, за да се присъедини към Лопес. Само с големи усилия Мелани бе успяла да го склони да ѝ каже неприятните новини. В хода на разговора се бе стигнало до другото разкритие и споменът за него придаваше сега на очите на Мелани застрашителен виолетов оттенък.

Тъй като тя не каза нищо, Роланд продължи:

— По пътя насам срещнах каретата на Джексън Търнбъл. Беше начумерен като черен облак, но комай винаги има такъв вид.

Той се приближи до нея с небрежната, гъвкава грация на голяма дива котка. Усмивка бе изписана около ъгълчетата на устата му, когато обгърна с ръка кръста ѝ, притегли я към себе си и я целуна по устните за поздрав. Преди да може шумно да му се противопостави, той вече я беше пуснал и се бе отдръпнал от нея.

— Е — каза той и се облегна на бюрото, — какво искаше Търнбъл?

— Дойде да ми каже, че съм напълно разорена — призна Мелани без заобикалки. — И което е още по-лошо, дължа на губернатора Куитман шест хиляди долара.

Роланд се намръщи.

— Защо ти е казал всичко това? Нямаше нужда да те тревожи с тези неща.

— Страхувам се, че аз настоях. Той беше твърдо решен да говори с теб, преди да заминеш за Ню Орлиънс, а аз просто не му повярвах, че се касае за твоето финансово положение.

— Така ли? — попита той. — Никога ли не ти е идвало на ум, че Търнбъл може да е адвокат не само на дядо ти, но и на баща ми?

— Отначало не. Това ми стана ясно едва когато мистър Търнбъл започна да обяснява защо е обсъждал работите на дядо ми с теб преди

нашата женитба.

— Ти май здравата си досаждала на стареца с въпросите си? Но той е искал само да ти спести някои неща. Нашият годеж, ако изобщо може да се нарича така, беше наистина кратък, но в тази една седмица мистър Търнбъл имаше нужда от някого, с когото да се посъветва. Най-естественият партньор за разговор бях аз. Тогава, мисля, му казах, че ще платя дълговете на полковника към губернатора. Предполагам, че сега просто е искал да се увери, че все още имам това намерение.

— Не бива да го правиш — възрази остро тя.

— Защо?

— Това са дългове на дядо ми. Те би трябвало да бъдат изплатени от неговото наследство.

— И как ще го направиш? Ще продадеш Гринлия ли? Ще пратиш неколцина от твоите хора да работят за други семейства срещу възнаграждение или ще ги обявиш за продан? Не ставай глупава. Може дядо ти да е направил дълговете, но сега те са преминали върху теб като негова наследница и тъй като си моя жена, значи са и мои дългове. Вече съм дал съответните разпореждания. Утре сутринта губернаторът ще си получи парите.

Мелани се вгледа в него. След това вирна гордо брадичка и каза:

— По този начин ставам твоя длъжница. Гринлия струва много повече от тази сума, но аз ще ти припиша имението колкото е възможно по-скоро.

— Това не е нужно — каза той и поклати усмихнато глава. — Когато се ожених за теб, твоето имущество стана мое. Но ако непременно си решила да ме обезщетиш за разходите, знам по-приятни средства за изплащане на дълговете.

Мелани го погледна изпитателно в лицето, когато той се отдръпна от бюрото и се приближи до нея. Блясъкът, който видя в очите му, я накара да протегне отбранително ръка.

— Това... това е ужасно — промълви тя, възмутена и обезпокоена от факта, че той така леко отхвърли предложението ѝ.

— Ужасно ли? Ако поразмислим колко малко време ни остава, смятам това за доста щедро предложение. Не са много жените, които могат да твърдят, че една-единствена нощ с тях струва толкова скъпо.

Иронията и очакването се смесваха така неразгадаемо в очите му, че Мелани не беше сигурна дали не се шегува.

— Съвсем не мислех за това... — започна тя, но беше вече много късно.

Начинът, по който я целуваше, не оставяше никакво съмнение, че поне в това отношение всяка дума е била казана съвсем сериозно.

Една-единствена нощ. Това беше всичко, което им оставаше преди заминаването му. Параходът, с който щеше да тръгне надолу по реката, бе в пристанището на Натчес и щеше да потегли при изгрев — слънце. Багажът му бе вече качен на борда и прибран в каютата му. Сега им оставаше само нощта и тогава той ще събере последните си лични вещи и тя ще му махне с ръка за сбогом. Скоро ще изчезне от живота ѝ. Гринлия отново ще принадлежи само на нея, също както и леглото ѝ. Тогава ще бъде спокойна. Тя нито знаеше, нито искаше да знае дали това ще продължи седмици, месеци или завинаги.

Една-единствена нощ. Сутринта мина и стана следобед. И порано, отколкото предполагаше, се спусна мракът. Те бяха вечеряли и се оттеглиха в спалнята.

Мелани стоеше до прозореца, загледана навън в нощта, и решише дългата си коса, която падаше върху раменете и като блестящо златисточервено наметало. Свободата беше толкова близо, че тя трябваше да тръпне в радостно очакване и да бъде весела и довольна. Вместо това бе настроена меланхолично. С изненада установи, че кой знае защо се чувства така, както по времето, когато дядо ѝ потегляше на война. Изпитваше същото тъпо отчаяние, тъй като оставаше сама.

Опита се да си внуши, че това е детинщина. Ако сега ѝ се плачеше, то бе само защото мислеше за дядо си. Беше минало твърде малко време, откакто го бе загубила — това беше всичко, и оттогава се бяха случили толкова много неща. Наистина нямаше нищо чудно в това, че не може да владее напълно чувствата си. Започна да движи четката по-бавно. С опакото на ръката си избърса сълзите от клепачите си.

Бяха приятно отпуснати след току-що взетата баня и сега тя можеше да вижда в стъклото на прозореца отражението на Роланд, който си беше вързал кърпа около кръста и се бръснеше. Широкият му гръб завършваше с тесни хълбоци и тя наблюдаваше движението на мускулите му. Мина доста време, преди Мелани да разбере, че той също може да я вижда в малкото огледало върху мраморния плот на тоалетката.

Тя рязко се обърна и отиде до леглото. Когато се зави, Роланд хвърли поглед към нея, остави бръснача, изплакна остатъците от сапун по лицето си, приближи се до леглото и духна лампата върху нощното шкафче. Развърза кърпата и я пусна на пода.

Мелани наблюдаваше как се приближава до нея в трепкащото сияние на огъня. Може би беше игра на светлината, но на нея ѝ се стори, че очите му имат измъчен израз, израз на страдание, който той никога не би допуснал, ако знаеше, че тя може да го забележи. Видът му странно я трогна и това чувство се смеси някак си с отчаянието, че скоро ще остане сама. Помисли си колко е чудно, че той бе предложил да изплати дълговете на дядо ѝ. Нито преди, нито след сватбата бе споменавал за това и може би никога нямаше да каже нещо, ако тя не изтръгна сведенията от адвоката. Беше узнала също, че е останала без пари и е напълно зависима от него, а той изобщо не бе отварял дума по този въпрос. Разбира се, ситуацията не беше чак толкова необичайна, но тя по-скоро очакваше, че той ще се перчи с това и ще ѝ го натяква. Напротив, той го беше крил от нея. Такава щедрост — не точно парите, а начинът, по който ѝ ги предлагаше, справедливо погледнато, действително заслужаваше отплата. Тя знаеше кое платежно средство предпочита той най-много — неведнъж ѝ го беше казвал. За да не ѝ бъде съвестно, че изневерява на паметта на дядо си, настойчиво се убеждаваше, че ще е много полезно да му засвидетелства своето благоволение. Щеше да бъде добре, ако неоспоримото желание на Роланд към нея се засилеше през тази последна съвместна нощ, така че той да отнесе със себе си спомена за бурната страст и да копнее по нея, когато бъде далеч.

Дюшекът между тях се изду, когато той легна настрана. Протегна ръка към рамото ѝ и попита в тъмнината с плътен, дълбок глас:

— Какво ти е? Защо плачеш?

— Не плача — отвърна Мелани.

Той въздъхна дълбоко.

— Може би имаш всички основания за това.

— Нали ти казах, че не плача — каза тя предизвикателно, но съчувствието му я трогна. Без да разсъждава, тя измъкна ръката си изпод завивката и обхвана пръстите му.

Той продължаваше да лежи неподвижно и сякаш затаи дъх. Досега тя никога не бе проявявала отзивчивост, винаги бе търпяла

мълчаливо, когато той я любеше и изобщо не показваше, че изпитва наслада. Затова този малък жест, който, изглежда, изразяваше някакво обещание, му се стори подозрителен.

Пръстите му се плъзнаха внимателно от раменете ѝ към нежната пълнота на покритите от копринената нощница гърди. Без всякакво колебание тя пусна ръката му и му позволи безпрепятствен достъп до тялото си. Той почувства това и движенията му станаха по-смели, а пръстите му ловко се заеха с копчетата на нощницата. След като я разтвори, той впи устни в топлата заобленост, която бе разкрил.

Бурно чувство я прониза и тя затаи дъх. Събра всичкия си кураж, сложи ръка върху къдравата му коса, прокара пръсти по тила му и по силните мускули на раменете и почувства как те се движат под кожата, когато той плъзна ръката си върху тесния ѝ кръст. Съвсем бавно ръката му се спусна по-надолу и погали закръглените ѝ форми. Внезапно, изгарящ от нетърпение, той се отдръпна от нея, за да измъкне копринената ѝ нощница изпод хълбоците и да я изхлузи през главата ѝ. Останала гола, въпреки хладния нощен въздух в стаята тя изпита чувство на безпределна свобода. Роланд сложи нощницата настрана и издърпа завивката върху двамата. Под тази палатка и в сладостната анонимност на тъмнината Мелани се обърна с разтворени обятия към него. Той я притегли до себе си и тя се озова в стоманената му хватка. Бюстът ѝ се притисна до гърдите му и тя почувства знойната твърдост на пламенното му желание. Той обгърна с целувка устните ѝ, които горяха, когато тя ги притисна към неговите. Те се извиваха и търкаляха и се стараеха да слоят телата си в едно. Всяка мисъл и всякакъв разум изчезваха под напора на страстта, която бушуваше у Мелани. Дълбоко в слабините ѝ почна да се заражда и да се засилва желание, което беше по-настойчиво от всичко, което беше изпитвала досега, желание, което все повече се разпалваше от движенията на ръката му по хълбоците ѝ и по нежните вътрешни страни на бедрата ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна слаб стон и тя се потърка о него, когато допирът между телата им стана по-интимен и по-жарък. Страстта ѝ бе стигнала до краен предел, кожата ѝ гореше от неговите докосвания. Тя обгърна раменете му, защото искаше да бъде по-близо до него, трябваше да бъде по-близо и все по-близо до него.

Той се подпря на лакът. Бавно и сигурно проникна в нея и я изпълни с настойчиво желание, което все повече се засилваше. Тя

дишаше тежко и впи пръсти в ръцете му, за да намери опора в един свят, който замайваше главата ѝ. Не можеше да се съпротивлява. Това бяха вътрешни стихии, инстинктивно, неподдаващо се на контрол вълнение, което бушуваше в кръвта ѝ, засилваше се и пулсираше побурно с всяко движение на настойчивия му ритъм. Бяха се слели един с друг неотделимо и все пак тя искаше да го поеме в себе си още по-дълбоко, защото само така можеше да облекчи една прастара, вътрешна болка. Като насън усети, че сълзите, които бе възпирала толкова дълго, текат от очите ѝ, и почувства раздиращата експлозия на екстаза, който постепенно стихваше, оставяйки след себе си чувство на блажено отдаване. Тя се притисна до него и го накара да се вгълби в тишината, която носеше спокойствие в душите им.

Дълго още лежаха прегърнати, докато си поемат дъх и отново започнат да дишат равномерно. След известно време Мелани усети ръцете му върху косата си. Роланд я притегли до себе си, притисна устни до челото ѝ и след това я целуна по клепачите. Отмести главата малко по-назад и допря устните си, които се бяха навлажнили от солените ѝ сълзи, върху нейните.

— И сега ли не плачеш? — промълви той.

Тя поклати глава.

— Не — прошепна тя, — и сега не.

Най-после той замина. Мелани го придружи до парахода „Кресънт муун“, но до последния момент упорито отказваше да се качи с него на борда, за да се сбогуват. За миг повярва, че няма да замине — един безкраен миг, в който той, изглежда нерешително се бе втренчил в нея и нежеланието му да тръгне се отразяваше дори в зелените му очи. Но тогава Джереми им викна от палубата. Роланд колебливо сведе очи и изразът изчезна от погледа му. Лека усмивка се изписа около устата му, когато я притегли към себе си за пламенна прощална целувка. След това се обърна рязко и мина по мостика, без да погледне нито веднъж назад. Мелани остана на кея, докато параходът изчезна зад завоя на реката.

През първите дни беше толкова заета, че почти нямаше време да мисли за Роланд, и само понякога в кратък пристъп на любопитство се питаше къде ли е и какво прави. В старата къща имаше толкова много работа. Както често се случваше, през втората половина на януари и първите седмици на февруари времето се затопли. Това бе удобен

момент да се подхване пролетното чистене, който просто не биваше да се изпуска. Вълнените килими бяха събрани и изтупани пред къщата, подовите — изтъркани и излъскани с пресен пчелен восък. Във въздуха се носеше миризмата на лимоново масло, когато всички мебели бяха избърсани и полирани така, че да блестят, което още повече подчертаваше патината на времето. Подът на верандата бе боядисан отново, както и оборите, и навесът на каретата.

Едва докато наблюдаваше как постройките биват поправяни и боядисвани и отново придобиват първоначалния си вид, Мелани осъзна от колко отдавна в Гринлия не са били полагани грижи. От това заключи, че в последните си години дядо ѝ явно не е разполагал с нужните средства. Именно Роланд предложи тя да се заеме с ремонта и всичко се плащаше с неговите пари. Той беше все така удивително щедър и бе оставил за времето на отсъствието си не само пари за домакинството, но и за дрехи. Не че се нуждаеше от нещо ново през време на траура, но действително не знаеше как би платила черните дрехи, които поръча преди сватбата.

Тя и Роланд не размениха нито дума за пари. Търнбъл, адвокатът, ѝ обясни какви разпореждания са дадени и какви средства може да тегли месечно, като и назова една огромна сума, вложена на нейно име в случай на нужда. Мелани можа да си наложи да използва парите само защото виждаше в тях обезщетение, което той ѝ е предложил поради гузната си съвест.

Много бавно пристигаха новини за мъжете, които се бяха присъединили към Лопес. Един-два пъти Илайза Куитман, чийто мъж бе пътувал през последните седмици няколко пъти до града, бе така любезна да ѝ съобщи какво става там. Роланд, изглежда, бил повишен, в чин подполковник и бил на път бързо да стане един от най-любимите офицери на генерал Лопес. В Ню Орлиънс царяло въодушевление от похода срещу Куба и в главната квартира на генерала на „Магазин стрийт“ всеки ден влизали и излизали хора в униформи, между които имало много ветерани от мексиканската кампания като Роланд и Джереми. Мнозина от тях били в миналото офицери. Тези мъже се борели сега за честта да образуват полкове, за да се сражават с Лопес. С парите, които предали в негово разпореждане привържениците му в Мисисипи и Луизиана, Лопес купил два кораба, параход с името „Креол“ и тримачтов платноход, наречен „Джорджина“. Един

двумачтов кораб също бил подарен за кампанията от висш офицер — полковник Робърт Хуит. Губернаторът Куитман също съдействал решително за събирането на пари в родния си щат и се шушукало, че бил в контакт с Вашингтон относно възможността войскова част на Съединените щати под негово командване да бъде изпратена, ако в Куба въстане отцепническа група и се присъедини към Лопес.

За Роланд губернаторът не бил чул нищо. Това, разбира се, нямаше значение за Мелани. Не беше разчитала на някакви известия. Новите задължения едва ли му оставяха време за кореспонденция. Дядо ѝ винаги ѝ бе обяснявал това, когато му се караше, че не пише. А и те не бяха сключили брак по любов, в който и двамата да тръпнат от безпокойство, ако потокът от писма прекъсне. Съществуваше наистина теоретична възможност да ѝ изпрати някаква вест, но нищо подобно не се случи.

От Натчес научаваше толкова малко, колкото и от Ню Орлиънс. С изключение на случайните новини от жената ма губернатора Мелани трябваше — ако наистина искаше да узнае нещо за светския живот и за предишните си приятели и познати — да разчита на Цицерон, който ходеше веднъж в седмицата да пазарува в Натчес и научаваше новините, които се разменяха между робите. Никой не я посещаваше, а и тя не очакваше посетители. Беше изненадана, когато една хубава сутрин чу шум от колела по входната алея.

Беше Хлое Клемънтс в открита двуколка, с червени кожени седалки и червени колела, теглена от един кон. Облечена бе в рокля от бял муселин на червени точки с невероятно широка плисирана пола. На високо вдигнатата ѝ коса бе сложена миниатюрна бяла сламена шапка с червени панделки и черешки. Слънцето наистина грееше, но бледата му светлина все още не излъчваше горещината, която можеше да се очаква след няколко седмици. Хлое не само беше неподходящо облечена за пътуване с двуколката, която сама караше, но и бе изпреварила малко сезона. Винаги ѝ бе доставяло удоволствие първа да сваля дебелиите зимни дрехи. На момиче с нейните светли коси и блед тен по-тънките пролетни и летни дрехи прилягаха повече. Но този път си беше направила криво сметката. Тя изкачи направо бежешком стълбите на Гринлия и изтича трепереща в къщата, когато Цицерон ѝ отвори вратата.

Мелани наблюдаваше пристигането ѝ през прозореца на салона. Сега влезе в хола, за да поздрави сестрата на Дом. В траурната си рокля от корав черен жоржет тя се чувстваше като врана до пъстрокрил папагал.

— Мелани! — извика Хлое, сякаш се бяха видели за последен път преди един час и оттогава не се бе случило нищо необикновено. — Бъди така добра, заведи ме до някакъв огън. Уверявам те, че съм замръзнала. А ако можеш да ме съживиш с чаша чай, ще имаш вечната ми благодарност.

— Разбира се — отвърна Мелани и погледна към Цицерон, който кимна, поклони се бързо и се отдалечи. Тя посочи към дневната и продължи: — Заповядай. В салона гори огън, точно това, от което се нуждаеш.

Хлое влезе пред нея в салона, изтича към огъня и протегна ръце над него, треперейки пресилено. След това обърна големите си, изпитателни очи към Мелани.

— За Бога, какво си направила със себе си? — попита тя. — Заприличала си на стара вещица.

— Благодаря — отвърна Мелани. — Винаги е ободряващо да чуеш истината.

Хлое се засмя глупаво и разпери ръце.

— Не беше много любезно от моя страна, нали? Не исках да кажа това. Просто бях поразена от промяната в теб.

— Поразена ли? А пък аз бих казала, че си очаквала точно това и нищо друго. Нали се смята, че разпуснатостта и необуздаността изтощават човека.

— Скъпа Мелани, моля те, не започвай с този тон. Знаеш, че съм достатъчно разумна да не те упреквам, задето постави брат ми в неловко положение. Ако ти се сърдя, то е само защото хвана най-обаятелния мъж от балния сезон, преди да имам възможност да се запозная с него. Що се отнася до произшествията преди женитбата ти, категорично не вярвам, че действително си извършила нещо лошо. Няма значение какво говорят хората, знам, че твоите принципи няма да ти позволят да направиш такова нещо. Дом не искаше да ми каже какво си му разказала, но предполагам, че ако са те видели без дрехи, трябва да си била разсъблечена насила. Права ли съм?

Огромното любопитство в очите на Хлое беше толкова явно, че Мелани се възмути от нетактичността ѝ и се изчерви.

— Съжалявам — отвърна тя, — предпочитам да не говоря за това.

— Разбира се. Колко глупаво от моя страна — каза Хлое с извинителен тон и сведе тънките си руси мигли. — Хайде да говорим за нещо друго. Доколкото чух, твоят новоизлюпен съпруг заминал за Ню Орлиънс, за да се присъедини към военния авантюрист Лопес. Не можеш да си представиш какво облекчение почувствах, когато научих това. Толкова се страхувах, че той и Дом биха могли да се срещнат тук, в града. Това щеше да е трагедия, защото съм почти сигурна, че Дом възнамеряваше да предизвика Роланд Донован на дуел. Всеки ден се упражняваше в стрелба с пистолет. Ти би могла да предупредиш Роланд да се пази, ако се върне в скоро време.

По непонятни причини Мелани се ядоса от намека, че при евентуален дуел Роланд би трябвало да се страхува повече от Дом.

— Не се безпокой за това. Мъжът ми и Дом вече се срещнаха. При тази среща Дом имаше възможност да го предизвика на дуел, но не го стори. Не виждам защо би го направил по-късно.

— Така ли? Е, тогава може би няма да го направи, но мъжете понякога са странни. Те дълго премислят нещата и след това внезапно избухват. Жените са много по-съобразителни и ако сметнат, че е неразумно да действат открито, отмъщението им тръгва по заобиколни пътища.

В този миг влезе Цицерон с поднос с приборите за чай и Мелани се избави от необходимостта да отговори, обаче хвърли изпитателен поглед към Хлое, защото отново ѝ дойде на ум, че Дом най-добре е разбрал мотивите ѝ.

В Натчес пиенето на чай бе стара традиция, която произхождаше от Англия. В началото на осемнадесети век районът бе наистина заселен с французи, но скоро след това източният бряг на Мисисипи бе отстъпен на Англия. В усилията си да се укрепи здраво край реката, британската корона предостави обширни парцели плодородна земя, за да привлече хора с обществено положение и влияние като постоянни заселници. Към тези първи колонисти се присъединиха голям брой членове на партията на торите, мъже и жени, останали верни на Англия и принудени през време на войната за независимост да

напуснат щатите по източния бряг. По-късно испанците завзеха областта, но бяха принудени да отстъпят плячката си на американското правителство. При все това тук продължаваха да царят английските обичаи: следобедният чай, шотландските танци и котилйони на баловете и надбягванията с кучета в хладните есенни дни. Така че преди да поднесе чая в сребърния сервиз, Мелани трябваше да го запари. Взе малък ключ от верижката на колана си, който кротко висеше там заедно с ножичката ѝ за бродерия и с едно празно шишенце за амоняк, и се запъти към шкафа до стената. Когато го отвори, от него се разнесе не само ароматът на вносен чай, но и миризмите на индийско орехче, кориандър и джинджифил. В този шкаф, освен чай се държах под ключ и множество подправки, които се смятаха за твърде ценни, за да се оставят на открито. Наистина чаят и подправките не бяха вече толкова скъпи, както някога, но ритуалът от ония времена се бе запазил и досега.

След като заключи шкафа, Мелани се върна с чаените листенца при масата, отмери ги грижливо и ги пусна във врящата вода. Докато чаят се запарваше, двете жени говореха за мода и за дрехите, които бяха носили на последните официални приеми.

Когато се наведе напред, за да поеме чашата с чая от ръцете на Мелани, Хлое каза:

— Сигурно се питаш защо съм дошла. Уверена съм, че от всички други най-малко си очаквала мен.

— Съвсем не — отвърна Мелани учтиво.

— Снощи дълго разговарях с Илайза Куитман. Двете решихме да ти съобщим, че приятелите ще стоят зад тебе, когато премине едногодишният траур и дойде време отново да излезеш в обществото.

— Това е... много мило от ваша страна.

По-вероятно ѝ се струваше предложението да е изхождало от Илайза, макар че тя сигурно щеше да го формулира по-деликатно. Жената на губернатора беше дребна и кротка, но проявяваше по свой начин твърда воля и привързаност към всички, които бяха спечелили нейното приятелство или обич, и най-вече към мъжа си.

— Съвсем не — отговори Хлое. — Това е най-малкото, което могат да направят ония измежду нас, които все още вярват в тебе.

Думите ѝ внушаваха, че броят на тези, които все още ѝ бяха предани, съвсем не е голям. Но Мелани бе готова да подмине този

намек.

— Наистина съм ви признателна.

Хлое се усмихна леко, поклати глава и продължи:

— Никога няма да се сетиш какво е намислила Илайза. Заяви, че ако губернаторът се присъедини към Лопес, ще остави децата с домашните учители и гувернантките им в Монмаут и ще отиде с него в Ню Орлиънс. Така времето на раздялата нямало да им се стори толкова дълго. Не е ли чудесно? Двамата се обичат до полуда, не смяташ ли? Не съм виждала друг мъж да обожава жена си така, както губернаторът боготвори Илайза.

Отново прикрито жегване, този път под формата на намек, че Мелани не държи кой знае колко много на мъжа си и той на нея, защото иначе щяха да се опитат да бъдат заедно.

— Така е — отговори Мелани и се насили да се усмихне. — Тяхната привързаност е трогателна.

Хлое кимна изразително.

— Разбира се, Илайза няма да бъде сама. Ти може би не знаеш, но десетки мъже от Натчес отиват в Ню Орлиънс и не една съпруга потегля с мъжа си надолу по реката. Когато всички бъдат в Ню Орлиънс, тук ще настъпи печална скука. Говори се, че там ще се погрижат за всевъзможни развлечения, ще бъдат организирани десетки приеми и балове. Толкова много неща се предвиждат, като че ли отново идва карнавалът. Ако не се боях, че там неизбежно ще се кръстосат пътищата на Дом и Роланд или че Дом дори нарочно ще го потърси, щях да придумам брат си да ме вземе със себе си само заради празненствата.

Мелани направи усилие да се усмихне.

— Ти представяш всичко толкова чудесно, че почти се изкушавам да замина, за да бъда с мъжа си.

— Точно така! — извика Хлое. — Разбира се, ако говориш сериозно. Не искам да те разстройвам, но се носят приказки, че горкият Роланд се чудел какво да прави и през свободното си време непрекъснато киснел в театрите. Говори се, че най-много го влечало към театър „Сейнт Чарлз“. Там играела една френско — ирландска актриса — Колийн Антоанет Дюбоа. Миналата зима била звездата на сезона.

— Сигурна съм, че в Ню Орлиънс има множество по-долнопробни заведения, които той би могъл да посещава — отбеляза Мелани.

Да не би Хлое да намекваше, че Роланд проявява интерес към тази актриса? Това беше невероятно, но все пак тонът ѝ бе събудил лошо предчувствие у Мелани.

— Да, разбира се, и то много по-долнопробни — изкиска се Хлое. — Но Дом я е видял, когато беше там преди няколко седмици. Казва, че е наистина красива, и че не е от онези жени, които трябва да излагат прелестите си на показ, за да очароват публиката. Сигурно наистина е талантива, защото неотдавна имала голям успех при един ангажимент в Калифорния, по-точно в операта на Сан Франциско.

— Ах, така ли? — Мелани не се сещаше какво друго да каже.

— Заявих на Дом, че това звучи, сякаш той има база за сравнения, и го помолих да ми опише какъв сорт жени е видял още, когато е бил в града. Разбира се, той не ми каза и не щя и дума да обели, когато го попитах дали е бил в квартала с нощните заведения. — Хлое въздъхна и остави чашата на масата. — Откакто беше в „Ривърест“, копнея да отида там, но Дом чисто и просто не иска да ме вземе със себе си. Пукам се от завист, защото ти си била на това място, а аз не. Моля те, моля те, Мелани, разкажи ми как е там!

Мелани вдигна едната си вежда нагоре.

— Нямам представа за какво говориш.

— Хайде, Мелани, не може да не знаеш какво имам предвид! Видя ли там някакви жени? Видя ли какви бяха или какво правеха мъжете с тях?

— Мисля, че ако действително искаш толкова много да знаеш — изрече Мелани бавно, — би трябвало да отидеш там без Дом.

— Ти пък, Мелани, като че ли бих могла да извърша такава глупост! О, извинявай! Не исках да прозвучи така.

— Наистина ли? — попита Мелани с пресилена усмивка. — Но имаш право. Глупост е да се отиде там. Не мога да го препоръчам на никого, освен ако става дума за жена, изпаднала в безизходно положение.

Когато Хлое проумя значението на тази двусмислена забележка, кръвта нахлу в лицето ѝ до корените на косата и то стана матовочервено.

— Ако с това искаше да ме обидиш... — започна тя.

Мелани отвори широко очи и отвърна:

— Как можеш дори да си помислиш подобно нещо! Това бе казано без какъвто и да било лош умисъл, както и твоите думи преди малко.

Хлое се втренчи в нея с присвити очи, след като се изсмя пискливо.

— Разбирам. Трябва да внимавам повече, нали? Извини ме, но не мога да остана по-дълго. Имам час при шивачката, за да пробвам една нова рокля. Цветът на плата се нарича „синьо до припадък“. Наситено небесносиньо с блед виолетов оттенък. Ще отива великолепно на твоите очи, скъпа Мелани. Предполагам, че ако човек не придирва много, подобно нещо би могло да се носи след свалянето на траурните дрехи. Педантите все още държат на чистия светлосин цвят за този период, но аз бих казала, че всичко зависи от дълбочината на чувствата към покойния.

С престорена усмивка Мелани подмина това последно жегване. Тя пристъпи към шнура на звънеца, за да позвъни на Цицерон и когато той дойде, го помоли да изпроводи гостенката до вратата.

Предложението да последва Роланд в Ню Орлиънс съвсем не беше лошо. След като цели три дни размишлява върху това, Мелани реши, че подобно пътуване би имало твърде много добри страни. Първо, то беше начин да напусне Натчес, един край, в който всяка нейна крачка се следеше и обсъждаше. Освен това там най-после ще има какво да прави, вместо да открива недостатъците на Гринлия. Колкото повече мислеше за бурния живот надолу по реката, толкова повече ѝ се искаше да участва в него. Тя винаги бе слушала като омагьосана разказите на дядо си за походите и като дете често си бе пожелавала, като порасне, да стане мъж и да участва в подобни начинания. Не беше справедливо, че мъжете изключваха жените от толкова много неща.

Освен това напоследък се страхуваше, че ако остане още дълго далеч от Роланд, желанието ѝ за отмъщение ще отслабне. И сега острието на нейната решителност се притъпяваше. През малкото дни, които прекараха заедно, тя не постигна кой знае какво, освен ако внезапното решение на Роланд да се присъедини към военните авантюристи можеше да се обясни с нейната тактика. По-чувствителен

мъж вероятно щеше да предпочете да я напусне, отколкото да търпи да го прегръща без желание и да е вечно студена. Е, почти винаги без желание и почти винаги студена. Трудностите, с които се бе сблъскала, тъй като не винаги можеше да остава студена, я накараха да обмисли едно друго начинание. Още преди Роланд да потегли за Ню Орлиънс, я бе занимавала идеята да се опита да го накара да се влюби в нея. Как би го съсипала, ако можеше да му се надсмее и да го нарече глупак! Това ще го улучи в сърцето и ще накърни гордостта му — двете най-уязвими места, в които дядо ѝ бе най-дълбоко засегнат. Планът беше твърде примамлив, ала бе свързан с рискове. Той не можеше да бъде изпълнен, докато тя си стои в Натчес.

Какво ще прави, като отиде в Ню Орлиънс, зависеше от мъжа ѝ. Все ще могат да си намерят някакво жилище за времето, което оставаше до заминаването му. Несъмнено ще изберат някоя малка къщичка. Освен Глори не е необходимо да взема никой друг със себе си. По разбираеми причини няма да пътува с парахода. С каретата ще са им необходими няколко дни повече, но това няма как да се избегне. С кочияша и един-двама коняри за охрана не биха се изложили на голям риск. Ако не прати известие на Роланд, той няма как да ѝ разреши, нито да ѝ забрани да отиде при него. Дори да не я иска, той ще е принуден да направи за нея всичко възможно, щом се озове веднъж с целия си багаж в жилището му. Появи ли се там, на него действително ще му е трудно да я отпрати.

— Глори! — извика Мелани и очите ѝ бяха станали тъмносини от възбуда, когато се втурна към прислужницата. Тя беше в пералнята до кухнята и гладеше чаршафи.

— Веднага оставяй всичко и почвай да стягаш багажа. Заминаваме за Ню Орлиънс.

Глори остави ютията върху подложката.

— Мис Мелани — каза тя, защото както всички други роби в Гринлия продължаваше да я нарича така по навик, — вие да не сте се побъркали?

— Не — извика Мелани, заобикаляйки дъската за гладене, и хвана възрастната жена за ръката, за да я накара да побърза. — Ще заминем при Роланд и ще видим войската, която се готви за поход.

— Знаех си аз. Веднага разбрах, че този мъж ви липсва, страшно ви липсва. Човек може лесно да мине без праскови, ако никога не е

вкусвал този плод, но хапне ли веднъж, иска му се да си седи все до дървото.

— Нищо подобно! — извика Мелани припряно. — Искam само да се махна оттук.

В това, което Глори каза, нямаше зрънце, ама нито зрънце истина! Тя беше готова да признае, че не бе изпитвала чак толкова голяма неохота да дели леглото си с Роланд Донован, както бе очаквала преди това, най-вече след онзи първи път в „Ривърст“. Беше готова дори да признае пред себе си, че понякога сама се учудваше на страстта, която той разпалваше у нея. Но той не й липсваше и не й беше нужен в каквото и да било отношение. Глори просто не разбираше това, защото Мелани не й се доверяваше.

— Както желаете, — каза пълничката сивокоса жена, гледайки изпитателно Мелани с нескрито недоверие. Вдигна ютията да провери колко е гореща, наплюнчи върха на единия си пръст и след това докосна желязото. Когато се чу изсъскване, тя промърмори още веднъж: — Както намерите за добре.

Опаковането на багажа се оказа далеч по-уморително отколкото очакваше Мелани. Не защото гардеробът ѝ бе толкова голям. Проблемът бе да си състави представа обстановката, която ще завари там, да прецени колко време вероятно ще отсъства и дали тя и Глори трябва да се погрижат за обзавеждането на домакинството. Спално бельо несъмнено щеше да е необходимо, също и покривки за маса и всевъзможни кърпи, но ще има ли нужда от порцеланови съдове, кристални чаши и сребърни прибори? Кухненски съдове и принадлежности за чистене?

Всички тези размишления обаче се оказаха излишни. Преди още каретата да бъде докарана пред вратата и първият пакет да бъде натоварен, пристигна известие, че Лопес и хората му са отплавали.

След това всички приготовления за пътуване се прекратиха. В Ню Орлиънс не можеше да не цари разочарование, а през изминалата седмица и карнавалът беше свършил, сега идваха великите пости. В този католически град до Великден нямаше да се случи нищо особено. Разбира се, би било удоволствие да е там, когато започнат да пристигат съобщенията за победи, но дотогава можеше да минат месеци това съвсем не значеше, че хората ще се завърнат от Куба с генерала. Особено офицерите ще са нужни там, за да образуват военно

правителство в страната. Освен това както на войниците, така и на офицерите щеше да бъде предложена земя като награда за участието им в държавния преврат; Никой не би рискувал да отсъства, когато се пристъпеше към разпределението на военната плячка.

Тъй като Натчес се вълнуваше все повече и повече и се заразяваше от възторженото опиянение на Ню Орлиънс и новините започнаха да пристигат по-често. Всеки пара ход, който пътуваше от делтата нагоре по реката, донасяше новини за подвизите на Лопес. Новата задача на Цицерон се състоеше в това, да ходи всеки ден до пристана на Натчес и да събира информация. Войсковата част, чиято численост възлизала на около петстотин души, била съсредоточена пред брега на полуостров Юкатан, на островите Мухерес и Контой. Там параходът бил разтоварен и новобранците били разпределени в роти заедно с малък отряд кубински патриоти, които се присъединили към тях. Няколко седмици минали в упражнения и строеви учения и в средата на май войсковата част се качила на борда на парахода „Креол“. Другите два кораба — „Сюзън Лауд“ и „Джорджина“, останали там и с тях четиридесет души, които не пожелали да продължат с другите.

Ако решението на тези четиридесет души се е дължало на някакво предчувствие, че ще се стигне до катастрофа, то те се оказаха истински пророци. Лопес планираше нощна атака срещу кубинското пристанище Карденас, защото искаше да изненада там испанския гарнизон. Но когато се опитаха в тъмнината да влязат в пристанището без лоцман, параходът заседна на плитчина на един хвърлей от кея на Карденас. След значително закъснение и голяма неразбория параходът успя най-после да акостира, ала бе загубен ефектът на изненадата. Лопес атакува казармата и гарата, но толкова много от хората му бяха убити и ранени, че му бе невъзможно да спечели битката и да напредне във вътрешността на острова, защото числеността на войската му бе недостатъчна. А останеше ли там, където беше, хората му щяха да бъдат изклани от испанските подкрепления. Нямаше друг избор, освен да се оттегли на парахода. Той нареди ранените да бъдат качени на борда и корабът да потегли и да стигне колкото е възможно по-бързо източния бряг на острова, надяваше се там да получи помощ и попълнения, за да увеличи числеността на полка с кубински въстаници. Но той не успя. Предобед испанският военен кораб

„Писаро“ пресече пътя му и започна да го преследва. „Креол“, само с едно малко оръдие на носа, бе принуден да се спасява с бягство и възможно най-бързо да вземе курс към бреговете на Флорида. Той успя тъкмо навреме да се озове в безопасност в пристанището на Кей Уест и да намери прикритие там, където „Писаро“ не можеше да вкара в действие своите оръдия.

Смъртта не отмина обаче четиридесетимата, останали на остров Контой. Испанското правителство бе научило, че са там, от малки рибарски лодки и изпрати военни кораби да ги заловят. Те наистина имаха възможността да се завърнат в Ню Орлиънс, но бяха проточили отплаването си прекалено много. В Хавана бяха хвърлени в затвора на крепостта Моро и бяха осъдени на смърт чрез обесване.

Когато най-после се завърна в Ню Орлиънс, Лопес бе посрещнат като герой. Устроено бе факелно шествие и бяха произнесени официални речи, в които Лопес заяви, че първият му поход бил послужил само за разузнаване на обстановката и че бил готов в скоро време да предприеме генералната офанзива срещу испанските потисници на остров Куба.

Празненствата още не бяха минали, когато правителството на Съединените щати предприе ненадейна стъпка, която потресе гражданите на Луизиана и Мисисипи. То обвини генерал Нарсиско Лопес и най-изтъкнатия му поддръжник, губернатора Джон Куитман, че са нарушили съглашението за неутралитет от 1818 година.

Мелани трябваше да благодари на Илайза Куитман, задето узна, че мъжът ѝ се е завърнал жив и здрав заедно с генерала. Жената на губернатора бе проявила в лоши времена такова искрено приятелство към Мелани, че тя не можеше сега да се прави, че не вижда каква катастрофа е сполетяла Илайза. Мелани облече най-хубавата си рокля от черна рипсена коприна и замина за Монмаут. Когато видя множеството карети пред входа на къщата, куражът ѝ почти я напусна. Но след това вирна брадичка, слезе от каретата и тръгна към пътната врата.

Не бе изминала пет-шест крачки, когато една прислужница изтича иззад къщата срещу нея.

— Оттук, ако обичате, мисис Донован. Последвайте ме.

За част от секундата Мелани се запита дали не ѝ се отказва прием в къщата, или прислужницата може би ще ѝ пхне в ръката

съобщение, с което учтиво я умоляват да дойде друг път, когато има по-малко гости. В следващият миг поклати глава. Илайза не би постъпила така. Тя никога не бе принадлежала към онези, които гледаха със страхопочитание на правилата за благоприличие или се възхищаваха от хората, които ги спазват.

Мелани беше права. Прислужницата я преведе по задната стълба направо в спалнята на жената на губернатора. Когато отвори вратата, от прозореца се извърна дребна жена с посивели коси.

— Мелани, скъпа — каза Илайза Куитман, пристъпвайки към нея с протегнати ръце, — когато видях вашата карета, много се зарадвах, че сте имали куража да ме посетите, и затова наредих да ви доведат, макар че Джон тъкмо ме прати горе да си почина.

— Трябваше да се сетя, че сте затрупана от гости — отвърна Мелани. — Не помислих за това по-рано. Обещавам, че няма да стоя дълго.

— Не, не, не се безпокойте за това. Цялата сутрин е така и предполагам, че ще продължава, докато се мръкне. Джон приема хората в салона и това му доставя удоволствие. Той смята, че се нуждае от някой, с когото да разговарям, от някой, който да каже нещо разумно, вместо непрекъснато да се вайка колко ужасно е всичко това и каква страхотна несправедливост ни е сполетяла.

Мелани придърпа един стол от бюрото към канапето.

— Тогава си легнете — отвърна тя, — а аз ще седя до вас и ще се опитам да измисля нещо умно. Все пак трябва да ви предупредя, че не съм добре запозната със законите на неутралитета.

— Слава Богу, че си признавате — отговори Илайза. — Половината от хората долу се правят на сведущи по въпроса, което води само до чисти безсмислици и неразбория. По-просто казано, става дума за това, че страна, която не е въввлечена в конфликт между други нации, се смята за неутрална. Страни, които спазват неутралитета, могат да поддържат нормалните си търговски отношения със страните, които са във война помежду си, при условие чене подпомагат никоя страна с военна сила или с военни материали. Ако все пак го вършат, това се смята за нарушение на неутралитета и противникът на подпомаганата страна може да напада техните кораби и дори техните брегове. В случая с генерал Лопес и Джон нашето правителство отрича всякаква връзка с тях и техния злощастен поход,

за да запази неутрална позиция в кубинския бунт срещу Испания. Съвсем другояче — добави с горчивина Илайза — щяха да изглеждат нещата, ако опитът за държавен преврат беше протекъл успешно.

— Значи губернаторът няма чувството, че е извършил нещо, което дава повод за обвинения?

— Съвсем не. Той го сравнява с намесата на французите в американската война за независимост. Къде щяхме да сме сега, ако при първите признаци за поражение Франция бе изтеглила войските си и бе арестувала маркиз Дьо Лафайет за нарушение на неутралитета?

— И какво ще стане сега? Какво ще правят с него? — попита Мелани.

На лицето на Илайза се появи загрижен израз.

— Не знам. Джон категорично стои на своето гледище. Той винаги се е застъпвал за правата на отделните щати. Твърди, че като губернатор на щата Мисисипи е всъщност глава на суверенна държава и че правителството на Съединените щати няма право да го арестува, ако не се яви на процеса. Той казва, че дори да се яви, общественото мнение ще настрои съдебните заседатели в полза на генерала и на него самия най-вече защото процесът ще се гледа във федералния областен съд в Ню Орлиънс. Така че обвинението щяло непременно да бъде оттеглено.

— Какво ще стане с другите мъже, които се присъединиха към Лопес? Ще ги сполети ли същата участ?

— Не вярвам — каза Илайза и се усмихна с разбиране. — Не бива да се безпокоите за красивия си съпруг. Предполагам, че горите от нетърпение да го видите отново, нали? Чух наистина, че Лопес планирал вече следващото си нахлуване на острова, но в момента хората му просто се чудели какво да правят и имали много време за... лични интереси. По всяка вероятност Джон и аз ще заминем скоро за Ню Орлиънс. Ще се радваме, ако пътувате с нас с парахода.

Мелани се поколеба за миг.

— Високо оценявам приятелското ви предложение, но направих вече други приготовления за пътуването.

Никак не би навредило, ако хората мислят, че тя гори от нетърпение да види отново мъжа си. Това би бил подходящ предлог за нейното пътуване.

— Сигурно искате да побързате, но се надявам, че не смятате да тръгнете сама.

— О, не, камериерката ми Глори ще ме придружава и освен това, разбира се, кочияшът Джон и още двама коняри, които ще яздят редом с нас.

— Да не сте решили да тръгнете с каретата? Това е прекалено рисковано, скъпа моя.

— Робите ми ще бъдат въоръжени, аз също. Във всеки случай няма да е по-рисковано, отколкото с параход, само по-неудобно и по-изморително.

Илайза Куитман се вгледа в нея.

— Ах, съвсем забравих. Съжалявам.

Жената на губернатора напълно си даваше сметка за страховете на Мелани. Майката на Мелани бе на времето най-близката ѝ приятелка. Бяха представени в обществото в един и същ сезон на баловете и доста мъже ги бяха ухажвали. Те се бяха съревновавали за честта коя от тях ще получи най-много предложения за женитба, докато внезапно и на двете бяха направени предложения, които при най-добро желание не можеха да отхвърлят.

— Въпреки това бъдете предпазлива и внушете на вашите роби, че трябва да си отварят очите на четири.

— Да, разбира се — съгласи се Мелани и заговори задруги неща, за да запълни остатъка от определения половин час, докато стана време да се сбогува.

ГЛАВА ОСМА

Решението да потеглят веднага за Ню Орлиънс беше взето и Мелани пристъпи незабавно към приготовленията. Преди да изтече седмицата, куфарът ѝ беше стегнат и завързан за каретата. Тя постепенно започна да вярва, че ще стигне навреме в града, за да може да поздрави там губернатора и жена му при тяхното пристигане. Но не бе писано да стане. Два дни преди готвачът на Гринлия да изпече сладкишите и хлябовете, да свари шунката, да опече кокошките и да приготви ябълковите и прасковените торти, с които Мелани искаше да се запаси за из път, Джон Куитман се оттегли от своя пост и взе парахода надолу по реката, за да се изправи там като обикновен гражданин пред областния съд. Вечерта преди заминаването му бе устроено факелно шествие. Чак в Гринлия можеха да се чуят петнадесетте изстрела, които бяха дадени в чест на Куитман и на петнадесетте южни щата, и след това мощният залп, който известяваше, че гражданите на Натчес стоят до един зад неговия най-любим син.

Мелани потегли в ранния утринен здрач, защото лятото бе вече напреднало, и искаше да използва прохладните сутрешни часове, ако не заради пътниците, то поне заради конете. Тя оправи полите си и се облегна на синия плюш. Срещу нея Глори се опитваше да навакса съня, който бе пропуснала поради трескавата работа през последните дни. На Мелани ѝ се искаше да последва примера на камериерката си, но бе много напрегната. Предстоеше ѝ дълго и трудно пътуване. С оглед на непостоянното време предполагаше, че ще пътуват около седмица. А с парахода щеше да трае не повече от двадесет и четири час. Удивителен факт, семейство Куитман щяха да пристигнат в Ню Орлиънс, преди тя да е започнала истински пътуването.

След първия горещ и пращен ден те приеха гостоприемството на един плантатор, от чиято голяма къща се откриваше красив изглед към Мисисипи. Като благодарност за пренощуването Мелани разказа последните новини за несполуката на Лопес и за оставката на губернатора. Те бяха посрещнати с голямо удоволствие от семейството

на плантатора, защото през бавно изнизващите се летни месеци то беше почти откъснато от околния свят. С голяма неохота ги пуснаха да продължат пътя си, след като семейството насила я накара да вземе още едно парче сладкиш, още един резен шунка, още една чаша кафе или чай, чаша мискетово вино или парче изстудена диня. Слънцето приближаваше вече зенита си, когато каретата най-после потегли по алеята с дъбови дървета от двете страни и излезе на пътя. През втората нощ не им провървя толкова. Стаята им бе много малка и мебелирана спартански, но все пак беше чиста. Вдовицата наемодателка бе любезна, а пицната ѝ пълнота говореше за качеството на храната, която приготвяше.

Когато се събудиха на третата сутрин, валеше пороен дъжд. Въпреки настояванията на вдовицата и протестите на Глори Мелани реши да продължат пътуването. Обясни, че летният дъжд рядко трае дълго. Само няколко мили по-нататък може би ще са оставили дъжда зад себе си. Глори промърмори под носа си нещо за прасковени дървета, но накрая се отказа и престана да протестира. Потеглиха.

Бурята се засилваше все повече. Вятърът шибаше каретата и тя се клатушкаташе на ресорите си така, че на пътниците им прилошаваше. Дъждът барабанеше по лакираните странични стени и се процеждаше през пролуките около прозорците. Небето се смрачи толкова, че Мелани едва различаваше чертите на Глори. На капрата, Джон едва се справяше с конете. Обсипвани с клонки и листа, които бурята носеше, те се подплашваха при всяка светкавица или гръмотевица. Тъкмо по тоя участък от пътя, изглежда, нямаше плантации, малки селища, изобщо каквито и да било къщи. Утрото напредваше, а пътят ставаше все по-тесен, докато се превърна в нещо малко по-широко от пътека. Мелани непрекъснато си повтаряше, че ѝ така могат да продължават и че е безсмислено да се връщат обратно. Само ще загубят ценно време, а някъде пред тях все щяха да намерят покрив да се подслонят. Но и да минаваха покрай някое надеждно убежище, те не можеха да го видят в непрогледния, прорязван от дъжда мрак.

Постепенно пътят се превърна в блато. Вода се събираше в канавките и скриваше дупките, през които се клатушкаха. Неведнъж Мелани и Глори, мятани насам-натам в каретата, си чукаха главите и си удряха раменете в стените. Често затъваха в калта и конярите трябваше да слизат от конете да измъкват каретата на гръб. По едно

време пътят им бе препречен от повалено дърво. Трябваше да го насекат на парчета, за да го отместят и да продължат. Следобед все още валеше като из ведро и за това имаше, изглежда, само едно обяснение. Трябва да бяха попаднали в края на идващ от залива ураган, който продължава да бушува във вътрешността на страната. Напредваха с бързината на охлюв и когато настъпи нощта, Мелани не вярваше да са изминали повече от петнадесет-двадесет мили. Неведнъж ѝ идваше на ум, че при някое разклонение на пътя може да са поели в погрешна посока, но Джон се кълнеше, че това е изключено. По всичко изглеждаше, че ще прекарат нощта в каретата и жилището на вдовицата ѝ се стори сега като дворец.

— Мис Мелани, светлина! — извика Джон. — Там, зад дърветата.

— Слава Богу! — въздъхна Глори.

— Не можем да бъдем сигурни, че ще ни приемат — предупреди Мелани, докато всички други ликуваха.

Опасенията ѝ им се сториха неоснователни. Когато каретата спря и Мелани слезе, тя не знаеше какво да мисли за това, което видя. Постройката бе небоядисана дървена барака, подобна на кутия, а над вратата ѝ бе закована осветена от тенекиен фенер табела, която съобщаваше, че това е странноприемницата „Риалин“. Названието показваше, че не се бяха отклонили от Камино реал, вдъхна ѝ известна увереност, но това беше всичко. Пред къщата имаше огромна кална локва, в която се въргаляха всевъзможни боклуци. Когато се отправиха вкупом към бараката, те подплашиха свинете и кокошките, които бяха потърсили закрила от дъжда под верандата.

При приближаването им входната врата се отвори широко, ръждясалите ѝ панти изскърцаха. Един мъж погледна навън. След това се обърна и извика през рамо:

— Идват хора, Ма. Платежоспособни клиенти!

Топлият въздух, който лъхна от къщата, миришеше на престоил дим от дърва, на мокри кучета и на мъжа, който държеше вратата отворена. Миризмата на тялото му напомняше на хищно животно. Зад него се виждаше огромно огнище от кирпич, чиято облицовка просто бе хванала кора от тютюнев дим. Над пламтящите главни висеше почерняло котле, в него вреше ядене — яхния от катеричка или заек, ако се съдеше по миризмата. На един ръжен се печеше бут от дивеч. От

двете страни на огнището имаше дълги, саморъчно сковани пейки. На грубо изработени столове около също тъй грубо изработена маса седяха трима мъже. Можеха да са братя на онзи, който стоеше на вратата, макар да беше трудно да се разпознаят чертите им под гъстите бради. Краката им бяха изцапани със засъхнала глина, както и целият дървен под — там, където не бе покрит с мечи, вълчи или еленови кожи. Боброви кожи с лапите бяха окачени вместо картини по стените, а седалката на люлеещия се стол — единствената мебел в помещението, която явно беше изработена от майстор, беше тапицирана с кожи от миешка мечка.

Мелани погледна към Глори. Без колебание би предпочела да продължат пътуването, вместо да прекарат нощта тук, но конете бяха изтощени, а и тя не можеше да излага повече робите на вятъра и студа. Възможно бе въвн да ги очакват само кал и дъжд и да не намерят друг подслон. След малко щеше да бъде тъмно като в рог и те едва ли биха виждали пътя, дори фенерите на каретата да не бъдеха угасени от плющия вятър.

Глори поклати глава.

— Не знам какво да ви кажа, мис Мелани — каза тя беззвучно. — Джон и момчетата винаги могат да спят под каретата, а вие да се разположите удобно под някое топло одеяло.

В този миг на вратата, която водеше към задните помещения, се появи жена. Тя трябва да беше към края на четиридесетте и сивата ѝ коса бе събрана на кок. Лицето ѝ беше сбръчкано, раменете ѝ — превити, и имаше зачервени от работа ръце. В дълбоко хлътналите ѝ очи, които някога може би са били красиви, сега се четеше подозрителност и необщителност. Усмивката ѝ беше подплашена и примирителна, почти раболепна.

— Но тук има дама! — извика тя и избърса ръцете си в мръсната престилка. — Тя едва ли ще иска да остане!

— О, напротив, тя иска, Ма — отвърна мъжът, който бе отворил вратата. — Съвсем сигурен съм. Кажи ѝ, че ще я приемем. Кажи ѝ го любезно, за да остане.

Един от мъжете на масата се облегна назад.

— Точно така, Ма. Покани я много любезно да влезе и да остане тук — извика той и очите му светнаха прекалено ярко над сплъстената брада.

— Добър... добър вечер, мадам — поздрави я тя. — Искате ли легло за през нощта?

— Не знам — отвърна Мелани рязко. — Бихте ли ни казали колко път има до най-близкия град? Жената облиза устните си и каза:

— Не е далеч. — Зад нея се чу ръмжение и тя добави: — Искам да кажа при хубаво време. При тази буря едва ли ще стигнете преди разсъмване. Аз... аз се казвам Баскъм, но хората ме наричат обикновено Ма. А този, който ви пусна да влезете, е синът ми Бък. Другите са Бърт, Били и Бен. Ние... ние бихме се радвали, ако останете. Не сме свикнали да приемаме изискани хора, както сигурно се досещате, но с удоволствие ще ви дадем най-хубавата стая, която имаме.

Зад нея синът ѝ кимна, но бе невъзможно да се разбере дали по този начин иска да изрази съгласието си или да одобри думите на майка си. Мелани имаше чувството, че във въздуха витае огромна заплаха, сякаш клетата жена, която стоеше така смирено пред тях, ще пострада, ако усилията ѝ се провалят.

— Не съм сигурна... — започна Мелани.

— Не казвайте не! — помоли жената и в очите ѝ се появи изплашен израз. — Нека ви покажа вашата стая. Уверявам ви, че е чиста.

Жената взе свещ, запали я от лампата и заведе Мелани в спалня, която се намираше до централното помещение на къщата. Мелани забеляза, че отвътре вратата имаше здраво дървено резе, макар че между нея и рамката зееше пролука от близо сантиметър. Мебелировката се състоеше от саморъчно сковано легло, дюшек, напълнен с царевична шума, юргани и леген за измиване, поставен върху дънер от дърво със закован на него плот. Нощно гърне от емайлирана тенекия се набиваше на очи в един ъгъл, защото леглото беше много ниско, за да бъде скрито под него.

— Какво ще кажете? — попита жената, изпълнена с надежда. — За вашата камериерка бих могла да сложа един сламеник на пода. Робите могат да спят вън в сеновала. Там ще бъдат поне на сухо. И за конете ви ще се погрижим. Наистина нямаме овес и ечемик, но имаме достатъчно прясно сено.

Юрганите действително бяха чисти на вид, а пешкирът, изглежда, бе избелен на слънце и не беше употребяван. Чуваше се как

дъждът барабани и вятърът свири в клоните на дърветата. Бяха прекарали тежък ден и дори дъждът да престанеше през нощта, утрешният ден също щеше да бъде уморителен. Трябваше непременно да си починат. На Мелани не ѝ харесваха нито къщата, нито жената и нейните синове, но едва ли можеше да ѝ се случи нещо. Джон и другите мъже бяха въоръжени. Беше се погрижила за това, а и тя самата носеше пистолет със себе си. Невероятно беше тези хора да се опитат да ѝ сторят нещо.

— Моля, не казвайте не — прошепна жената и стисна здраво ръката на Мелани. Гласът ѝ приличаше на хленч. — Моля ви! Ако продължите пътя си, зле ще си изпатя. Моите момчета искат да преустроят странноприемницата за изискани хора като вас. Но днес почти всички пътуват с парахода, с изключение на малцината, които са много бедни, за да си платят билета, или прекалено стиснати. По всичко изглежда, че никога няма да можем да си оправим положението.

— Добре — каза Мелани и издърпа ръката си. Дълбоко в нея се бореха погнуса и състрадание. — Ще останем.

— Бог да ви благослови! — извика жената. — Не мога да ви опиша колко съм горда. Вечерята ще бъде готова скоро. Ще ви съобщя, когато стане, но ако предпочитате, мога и да ви я донеса в стаята.

— Благодаря — каза Мелани и размени още един поглед с Глори, — но ние си носим провизии.

Глори се обади:

— Вярно, но Джон и момчетата сигурно ще се зарадват много, ако получат топла храна.

— Да, напълно си права — съгласи се Мелани и погледна стопанката с вдигната вежда.

Жената кимна.

— Ще се погрижа за това. Ако ви потрябва още нещо, повикайте ме.

— Едно горещо кафе би било просто чудесно — подметна Глори. Лицето на жената помръкна.

— Мисля, че нямаме кафе — започна тя, но след това лицето ѝ се разведри, — но мога да ви направя грог, за да се стоплите.

От хладното, влажно време през последните три дни, които бяха прекарвали в друсачата карета, всички стави на Глория боляха. Мелани

се упрекна, че не бе помислила по-рано за това.

— Мисля, че сега имаме нужда тъкмо от грог.

Мелани и Глори донесоха от каретата собственото си спално бельо, с което застлаха дюшека и сламеника и облякоха юрганите. Взеха в странноприемницата и нещата, които можеха да им потрябват през нощта. След това натрупаха върху сламеника на Глори всичко, което им бе останало от хляба, шунката и ябълковия пай, вечеряха и преглъщаха яденето с глътки грог, поднесен в тенекиени канчета.

Грогът беше много силен. Дивият мед, с който беше подсладен, смекчаваше донякъде вкуса на уискито, което бе съвсем леко разредено с вряла вода. Не мина много време и Мелани взе да се прозява. Потърси нощницата си, но не я намери. Несъмнено сутринта я бе прибрала в друга чанта. Предпочете да спи по риза, отколкото да излезе още веднъж на дъжда. Тя й стигаше наистина само до бедрата, но трябваше да се задоволи с това. Освен Глори нямаше кой да я види, а защо трябваше да се стеснява от жената, която се бе грижила за нея от най-ранното ѝ детство? Глори беше изпила канчето си до последната капка, тръшна се напълно облечена върху своя сламеник и се зави презглава с юргана, след като бе помогнала на Мелани да се съблече.

Царевичните листа в дюшека шумоляха при най-малкото движение и при всяко вдишване и издишване. Тези шумове държаха Мелани известно време будна. Дъждът постепенно отслабна, макар че все още трополеше по покрива и шуртеше по водосточните тръби. Тя се съсредоточи върху този звук и върху приглушените гласове зад залостената врата, докато клепачите ѝ най-после натежаха. Малко преди да заспи, се стресна още веднъж от тропот на конски копита по глиневия път. Тропотът ставаше все по-отчетлив и по-бавен с приближаването към странноприемницата. Тя лежеше и се вслушваше в него, спомняйки си с неприятно чувство за един друг път, когато бе чула конски тропот в нощта. Тогава не беше сама. Тръсна глава и пропъди лошите мисли от главата си, питайки се защо един ездач би тръгнал на път в такава нощ. Очакваше да чуе да се отдалечава, но напразно. Той предпазливо се приближаваше към постройката и накрая спря пред верандата. Конят изцвили. Вратата на странноприемницата се отвори, скърцайки на непокорните си панти.

Жената и синовете ѝ имаха, изглежда, нов платежоспособен гост. Мелани се обърна и заспа.

Събуди се от затръшването на врата в задната част на къщата. Приглушени гласове и приближаващи се крадешком стъпки я разбудиха напълно. От ъгъла на стаята до нея долиташе тихото хъркане на Глори, макар и да беше толкова тъмно, че не можеше да я види. Мелани се подпря на лакът, вторачи се във вратата и се запита дали въображението ѝ не ѝ бе изиграло лоша шега. Затаи дъх и се вслуша, но можа да чуе само шумоленето на царевичната шума и ударите на собственото си сърце. И тогава долови сподавен смях точно пред тяхната врата. След това се чу някакво драскане. За миг помисли, че може да е стопанката, която иска да привлече вниманието ѝ, без да събуди цялата къща, но в този момент дървеното резе се повдигна малко и отново падна надолу. Дочу се приглушена ругатня, след което през пролуката до вратата се процеди светлина, сякаш в дневната бе запалена лампа. Мелани не изпускаше от очи тази светла ивица, докато ръката ѝ се плъзгаше под възглавницата и измъкваше пистолета. След това седна и зачака.

Отново се чу драскане и през пролуката се показва блестящото острие на нож. То мина под дървеното резе и почна да го повдига бавно.

Щом резето бе освободено от леглото си, вратата рязко се отвори. С резове и дрезгави викове братята Баскъм нахлуха в стаята. Мелани не си направи труда да се прицелва. Държейки пистолета с две ръце, тя стреля по нападателите.

Изстрелът отекна в стаята. Братята се стъписаха, когато един от тях падна с вик на пода и ловджийският нож изтрака по дъските. Глори скочи и се разпищя. Очите ѝ бяха широко отворени и вторачени в светлината, която падаше през вратата.

С гърления рев на хищно животно Бък Баскъм се втурна стремително напред. Изтръгна димящия пистолет от ръцете на Мелани и го метна настрана. Мелани се претърколи към другия ръб на леглото и понечи да скочи. Бък направи една крачка, хвана я за косите и дръпна, сякаш искаше да ги изскубне. От силната болка в очите ѝ се появиха сълзи. Ноктите на Бък се забиха в нежната кожа на ръката ѝ. Със свободната си ръка той посегна към отвора на ризата ѝ, разкъса тънката материя и разголи белите ѝ гърди.

— Хайде, момчета! — извика той с прегракнал глас. — Хванете краката ѝ. Разтворете ги широко и ги дръжте здраво. И не забравяйте, че аз съм пръв.

Другите се препънаха в рухналия на пода, който се превиваше, и се приближиха. С искрящи очи и похотливо издадени напред уста те се вторачиха в блясъка на бял мрамор, излъчван от разголените бедра и хълбоци на Мелани, извиваща се в това време в ръцете на мъжа, който я държеше. Великолепната ѝ копринена коса, разпиляна около главата, проблясваше на светлината на лампата и ту скриваше, ту разкриваше матовата седефена белота на раменете ѝ над разкъсаната риза. Никой не забеляза последния мъж, който влезе крадешком в стаята — голяма сянка, която се движеше безшумно. Никой, освен Глори, която внезапно занемя, когато мъжът се обърна към светлината.

— Достатъчно. Пуснете я.

Гласът беше твърд и дълбоко в него звучаха заповеднически нотки, намекващи за смъртна опасност. Братята Баскъм се обърнаха и изумлението придаде глуповат и животински израз на очите им, примигващи през дима от изстрела и приковани в насоченото срещу тях оръжие. Останала без дъх, Мелани изхлипа, невярваща в това, което виждаха широко отворените ѝ виолетово-сини очи.

— Оръжието, което държа в ръката си — обясни Роланд със спокоен глас, — е револвер с шест куршума, който не трябва да се зарежда след всеки изстрел. Ако не искате цялото семейство Баскъм да измре тук моментално, направете това, което ви казвам. Пуснете я.

Бък Баскъм прикри едрото си туловище колкото бе възможно подалеч зад гърба на Мелани и погледна с жадни очи към ловджийския нож, който блестеше на пода там, където бе паднал от ръката на брат му. Невъзможно бе да го достигне. Затова пое дълбоко дъх и се насили да се усмихне.

— Ще сключим сделка с вас и ще ви направим участник в цялата история. Всеки от робите, дето ги завързахме в плевнята, струва четиристотин, може би дори петстотин, ако ги продадем скришом на един човек на отсрещния бряг на реката, който ни е познат и който не задава въпроси. Ако прибавим и прислужницата, ще получим още триста-четиристотин. Дори да делим на пет, това пак прави порядъчна сумичка. Що се отнася до префинената дама, и за нея ще се намери в края на краищата пазар, щом си свършим работата. В Ню Орлиънс има

заведения, които ще я приемат с удоволствие, стига да се научи да си държи устата и да не стреля по приятни господа, които влизат в стаята ѝ. Ако не сте ѝ мераклия, нямам нито против. Можете да седнете и да гледате как аз и момчетата ще се позабавляваме с нея. Ако все пак ви се прище да участвате, просто елате и почвайте.

— Не, благодаря. Не дяля с никого това, което ми принадлежи. Махни си ръцете от жена ми.

— Жена ви ли?

За миг така се слиса, че Мелани успя да се изскубне от ръцете му и да отскочи от него. Когато Бък понечи да я сграбчи, се раздаде изстрел. Най-големият от братята Баскъм се хвана с ръце за гърдите, политна назад и се сгромоляса с такъв трясък на пода, че цялата къща се разлюля. И не се помръдна повече. С вдигнати ръце другите двама отстъпиха, поклащайки глави, когато дулото на револвера на Роланд се насочи срещу тях.

— Вържи ги — изръмжа грубо Роланд.

Мелани грабна пенъора си и го навлече, преди да изпълни бързо нареждането му. С помощта на Глори тя разкъса чаршафите на ивици, изви ръцете им на гърба и ги завърза здраво. Онзи от братята, по когото бе стреляла Мелани, не бе сериозно ранен. Скоро и той лежеше до другите на пода. Когато свършиха, Роланд провери работата им и кимна.

— Добре. А сега да изчезваме оттук. Глори, иди в плевнята и развържи момчетата. Кажи им да дойдат с конете и да запрегнат каретата. Докато се върнеш, ние трябва да сме готови за път.

Никога през живота си Мелани не се бе обличала толкова бързо и не се бе замисляла толкова малко как ще изглежда. Тя обърна гръб на братята, които лежаха на пода като печени на шиш пилета, но все пак почувства как очите им се впиха в нея, когато си слагаше жартиерите и си обуваше чорапите, както и когато си навличаше фустите и роклята и свиваше косите си на кок ниско на тила. Радваше се, че костюмът ѝ за път се закопчава отпред и че не се нуждае от помощ, най-малко от чуждия човек, за когото бе омъжена. Когато събираше нещата си, лицето ѝ пламна. Как ли бе изглеждала по риза, която бе придърпана до кръста ѝ? Самата мисъл за това ѝ бе противна. Тя хвърли наистина изпълнен с благодарност бегъл поглед към Роланд, когато той застана между нея и завързаните братя, за да я прикрие от погледите им, но

също тъй благодарна бе за това, че той трябваше да държи мъжете под око и не можеше да й отдаде цялото си внимание.

Когато бе готова, той взе под мишница плетената ѝ кошница. Мелани, която носеше вързоп с възглавниците и останалото спално бельо, прекрачи разтреперана трупa на Бък Баскъм и излезе през вратата преди Роланд.

В дневната тя спря, когато Ма Баскъм пристъпи към нея като призрак, облечена в нощница от сив фланелен плат и в избелял пеньоар, който се бе свил от пране ѝ, стигаше едва до коленете.

— Видях... видях какво направихте — прошепна тя. — Не мога да ви упрекна. Не исках да сторят това с една почтена дама, нито исках да им помогна, но те ме принудиха. Те не са нормални, тези мои синове, не са нормални. Ако не правя това, което ми нареждат, ме пъдят въвн на студа. Аз съм си виновна. За всичко аз съм виновна, защото се омъжих за баща им.

Мелани каза във внезапен порив:

— Елате с нас в Ню Орлиънс. Може би ще можете да намерите там работа.

— Никой няма да вземе една стара жена. Тук съм си у дома. Това тук е всичко, което имам. Не! Не! Много съм стара. Какво ли бих могла вече да върша? Но ако искате да ми направите услуга, завържете и мен. Завържете ме, за да видят момчетата, че не съм била в състояние да им помогна.

Мелани повтори поканата си, но беше безсмислено. Колкото и зле да се чувстваше тук, Ма Баскъм не можеше да превъзмогне нежеланието си да напусне своя дом. Със здраво стиснати зъби Мелани я завърза в седящо положение на люлеещия се стол. Те я оставиха там, загледана в сивата пепел на огнището. Тя не бе проляла нито една сълза за мъртвия си син, нито бе проявила готовност да помогне на ранения. Мелани я съжаляваше искрено, но се радваше, че великодушният ѝ жест не бе приет. С голяма неохота щеше да дели с тази жена мястото в своята карета през оставащия труден участък от пътя, който им предстоеше.

Беше спряло да вали. Водата все още капеше от дърветата, но небето беше толкова ясно, че далеч на запад можеше да се види сребърният сърп на луната. Каретата, която в светлината на фенерите блестеше от влагата, беше докарана пред къщата. Конете бяха

впрегнати, а един друг кон бе вързан зад каретата. Погледът на Мелани се плъзна от коня към седлото на Роланд, което бе качено заедно с куфарите ѝ върху багажника, и тя почувства как мускулите ѝ се стегнаха. По всичко личеше, че в каретата ще има допълнителен пътник.

Глори пое вързопата и кошницата, когато Мелани и Роланд ѝ ги подадоха, и ги намести на седалката до себе си.

— Мистър Роланд — извика тя прочувствено, — никога през живота си не съм се радвала така, както когато ви видях. Чух какво каза мъжът и цялата настръхвам, като си помисля какво щеше да стане с всички ни, ако не бяхте дошли точно навреме. Сигурно Бог ви е изпратил и искам само да кажа, че съм му благодарна за това!

Роланд се усмихна гневно на жената.

— Изпрати ме всъщност губернаторът Куитман, Глори, но все пак се радвам, че можеш да го оцениш.

Той се тръшна на седалката до Мелани и захлопна вратата. Джон моментално подкара конете, каретата потегли с тласък и се понесе по калния път.

— Така си е, мистър Роланд, така си е.

Мъдрите стари очи на Глори изпитателно гледаха Роланд на слабата светлина и след това се насочиха към Мелани, която се вирише в тъмнината през прозореца. Камериерката кимна и се облегна назад. Клепачите ѝ се затвориха и тялото ѝ се отпусна като на човек, който всеки момент може да заспи.

Мелани хвърли изпълнен с подозрение поглед към Глори и след това погледна мъжа си с крайчеца на окото. Той изглеждаше толкова разгневен, че чак вдъхваше страх. И все пак нямаше причина да се бои от него.

Колкото е възможно по-благосклонно тя призна:

— Глори има право. Ние наистина ти дължим благодарност.

— И ти ли?

— Да, разбира се — отвърна тя, решена да не се ядосва от оскърбителния му тон.

— Комай ти е много трудно да го признаеш? Как изобщо си решила да спреш на такова място или да тръгнеш от Натчес, без да те придружава мъж?

— Имах придружители — отвърна предизвикателно тя и вирна брадичката си.

— Джон и конярите ли? И каква полза имаше от тях? Лежах вързани вътре в плевнята. Сигурен съм, че са смели момчета, но е трябвало все пак да помислиш, че нощем никога няма да са достатъчно близо до теб, за да ти окажат каквато и да било закрила.

— За съжаление няха на разположение други хора, тъй като мъжът ми не беше вкъщи и нямам мъжки роднини.

Той я изгледа строго, когато спомена, че е отсъствал.

— Губернаторът Куитман и жена му са ти предложили да пътувате заедно, но ти си отказала.

— Те пътуваха с парахода — отвърна тя и с яд забеляза, че се защитава.

— Вярно, и пристигнаха невредими за много кратко време, което не може да се каже за теб и твоето пътуване.

Мелани извърна глава.

— Опитах се да ти обясня, но ти не разбираш.

— Много добре разбирам какво е могло да те сполети всеки момент, макар че на теб, изглежда, не ти е ясно.

— Прекрасно знам какво възнамерявах да направят! — извика тя.

— Тогава трябва да признаеш, че тази опасност не беше от най-малките.

— Е, добре! Признавам — съгласи се тя и се обърна към него. — В края на краищата обаче в опасност бях аз и затова не разбирам защо се гневиш толкова. Положително не съм те молила да ме пресрещнеш!

— Не, не си, така е. Ти дори не си направи труда да ми съобщиш, че заминаваш за Ню Орлиънс. Ако не бяха губернаторът и жена му, щях да разбера за плановете ти едва когато щеше да е вече много късно, и какво щеше да стане тогава с теб?

Виолетово-сините ѝ очи искряха, когато попита:

— Защо трябваше да си правя труда да те информирам за намеренията си, щом ти не ми изпрати нито ред и аз от месеци не знаех какво правиш? Никога нямаше да разбера, че си още жив, ако не бяха общите ни осведомители — семейство Куитман.

— Откъде можех да знам, че това е важно за теб? От мълчанието ти заключих, че те интересува само една новина — съобщението за

моята смърт.

Тя го гледа втренчено в продължение на няколко секунди, без да каже нито дума. Не влизаше в планове да се кара сега с него. Освен това действително му бе благодарна, че се появи точно навреме.

— Съжалявам, ако наистина си мислил така — каза тя най-после.

Лицето му загуби всякакъв израз и на бледата, трепкаща светлина изглеждаше като маска. Той я изгледа втренчено и в тъмозелените неразгадаеми дълбини на очите му се появи изпитателен израз. Внезапно протегна ръце към нея, привлече я към себе си и страстно впи устни в нейните, притискайки я все по-силно, докато накрая тя си помисли, че ще ѝ строши ребрата, а натискът на пламенните му целувки почна да ѝ причинява болка. Съвсем несъзнателно тя обви с ръце тила му. Почувства как някъде дълбоко в нея се уталожва дълго потискан страх. Разбра, че се е страхувала повече, отколкото сама си даваше сметка. И когато усещаше ръцете му около себе си, знаеше, че е в безопасност. Единствено така можеше да си обясни чувството на топлина и задоволство, което я обземаше неусетно.

Прегръдката му се разхлаби и устните му се преместиха в ъгълчето на устата ѝ, след като той прилепи бузата си до нейната.

— Като си представя ръцете на братята Баскъм по тялото ти, просто полудявам. Непрекъснато се упреквам, че трябваше да предприема нещо, преди да са те докоснали, но не разбрах навреме какво бяха намислили да правят. Съжалявам, моя сладка Мелани.

Тя поклати леко глава.

— Достатъчно беше, че изобщо дойде. Беше като някакво чудо. Просто не разбирам как успя да ме намериш.

— Потеглих от Ню Орлиънс посред една тропическа буря и взех парахода до Френсисвил, защото не допусках, че вече си го отминала. След това поех по Камино реал. Малко оставаше да се откажа и да призная, че си взела по-голяма преднина, отколкото очаквах, когато видях каретата ти пред онова разбойническо свърталище. Ти си беше вече легнала. Реших да не те будя, защото не бях съвсем сигурен как ще ме посрещнеш, макар да предполагах, че си искала да дойдеш в Ню Орлиънс заради мен. Това ме караше да се надявам, че няма да ми откажеш да те придружавам през останалата част от пътуването.

— О, Роланд! — прошепна тя и понечи да отдръпне глава назад. Той обаче не я пусна, защото не искаше да ѝ позволи да го гледа в лицето.

— Бяха ти дали най-доброто легло в „Риалин“, единствената свободна стая — продължи той и я погали с длан по гърба. — Вечерях и пийнах нещо със стопаните, след което си постлах върху една от пейките до огнището. Чух братята Баскъм, когато излязоха от къщата, за да завържат робите ти, но нямах представа, че възнамеряват да направят нещо повече от посещение до клозета. Те се върнаха в къщата и трима от тях продължиха да пият, а четвъртият, най-младият, извади ловджийския си нож и тръгна към твоята врата. Когато ми стана ясно какво прави там и посегнах към револвера си, той вече беше отворил вратата.

— Ти вървеше по петите на другите — каза тя. — Можех да улуча теб, когато стрелях.

При тази мисъл я побиха тръпки. Лека усмивка разтегли устните на Роланд, когато почувства това.

— Трябва да признаеш, че притежавам здрав разум, щом не влязох пръв през вратата, защото познавам слабостта ти към огнестрелни оръжия. Но виж как се променят нещата! Доскоро най-горещото ти желание беше да ми теглиш куршум в главата. Да не би тази идея да не те привлича чак толкова?

Въпреки нотките на ирония, които долови в гласа му, Мелани усещаше напрежението на ръцете му, докато той очакваше нейния отговор.

— Да, действително — призна тя и се насили да си придаде също насмешлив израз, — или поне за момента. Трябва да признаеш, че и аз притежавам здрав разум, щом те предпочитам пред всеки един от братята Баскъм и най-вече пред всички тях, взети заедно.

Той дишаше безшумно и все пак тежко и ускорено.

— Мисля, че и това е нещо — каза той, след което я освободи от прегръдките си, облегна се на плюшената тапицерия и протегна крака.

Мелани му хвърли бегъл поглед, когато вдигна ръце, за да прибере косата си и да закрепи отново фуркетите. Кокът на тила ѝ не беше много здрав и прегръдката, от която току-що бе освободена, съвсем го бе разпиляла. Роланд не изглеждаше ядосан от косвения отговор, който бе получил на своя въпрос. Въпреки това, докато се

занимаваше с косата си, тя си мислеше, че е най-добре да не му оставя време да се задълбочава в тази тема.

— Какво ли ще стане със семейство Баскъм? — попита тя, навеждайки глава напред, за да забодне фуркетите в копринената си коса. — Какво ще правиш сега?

— Ако мислиш, че може да са останали там вързани и да умрат от глад, не трябва да се безпокоиш за това. Вероятно досега вече са се освободили.

Тя го погледна възмутено, защото той явно смяташе, че не е могла да завърже здраво разкъсаните на ивици чаршафи.

— Мислех си за онзи, когото уби. Не ми казвай само, че това се е заличило вече от паметта ти!

— Не е, както и от твоята памет не се е заличил мъжът, когото остави да лежи на пода, облян в кръв. Не мога да твърдя, че съжалявам за смъртта на другия. Въпреки това предполагам, че трябва да докладвам някъде за произшествието. Мисля, че би било достатъчно да се явя пред шерифа на Френсисвил. Бък Баскъм знаеше толкова точно какво да прави с робите и с тебе, че не ми се вярва ти да си била първата жертва на тази банда. Възможно е шерифът да прояви жив интерес към техните деяния. Но ако съм прав, той вероятно ще завари празна бараката, когато отиде да разпита братята Баскъм.

— Горката мисис Баскъм.

— Не бива да изпитваш състрадание към нея. В края на краищата тя е отгледала тези изчадия, живее с тях и не бих се учудил, ако понякога име помагала в техните престъпления. Напълно възможно е престорената ѝ невинност да е само прикритие, грижливо премислен трик, както резервният изход от бърлогата на звяра.

Той гледаше как се мъчи с косата си и внезапно предложи:

— Чакай, дай да ти помогна.

Мелани отпусна ръце. Те вече я боляха от опитите да закрепят гладката като коприна коса в друсащата се карета. Почувства топлите ръце на Роланд на шията си, когато те с бързи движения се заровиха в меката ѝ коса. Отначало усети как измъкват един лошо поставен фуркет, след това втори, но от това кокът ѝ не стана по-стегнат.

— Не — извика тя, но беше вече късно.

Кокът ѝ се разпадна и косата ѝ се разпиля по гърба. Роланд я прехвърли напред през едното рамо и я пригладя върху гърдите ѝ.

— Така не се ли чувстваш много по-удобно? — попита той и зеленият поглед с изумруден блясък помръкна, когато хвана един кичур и го прекара между пръстите си.

Близостта му упражняваше странно въздействие върху сетивата ѝ. Тя остро усещаше натиска на здравето му, мускулесто бедро върху своето. Ядът ѝ стихна и бе сменен от чувство на задоволство. Лека усмивка се появи около устата ѝ, а в очите ѝ проблесна дяволит, почти приканващ израз.

— Да — каза тя тихо, — мисля, че така е по-добре.

Роланд пое шумно дъх и погледът му се прикова върху ясните, примамливи очертания на устата ѝ. Той отново я прегърна и я стисна под лакътя със стоманената си ръка. В този момент Глори изсумтя и започна тихо неравномерно да хърка.

Роланд въздъхна дълбоко и прегръдката му отслабна, когато помилва нежно, почти братски ръката на Мелани. Сгуши се в един ъгъл на каретата, притегли я до себе си и притисна главата ѝ на рамото си.

— Хайде, спи вече — успокои я той и гласът му прозвуча сурово, когато прилепи бузата си до косата ѝ.

Трудно можеше да се каже дали думите му бяха предназначени за нея или ги бе отправил към самия себе си. Усмивка се изписа още веднъж около устата на Мелани, преди тя да затвори очи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Към обед пристигнаха във Френсисвил. Градът бе наистина по-малък от Натчес, но сходен по характер, защото бе разположен в нагъната хълмиста местност над Мисисипи и в далечината се виждаше равният бряг на Луизиана. Къщите на няколко плантатори разнообразяваха околностите му, които през време на цъфтежа на памука се белееха под августовското слънце. Земите се простираха от реката до бреговете на Баю Сара. Френсисвил дължеше съществуването си преди всичко на парахода, който спираше, за да натовари балите с памук и да ги закара в предачниците в североизточните щати и във Великобритания, Там проявяваха голям интерес към дълговлакнестото бяло злато.

По някое време през ужасния предишен ден напуснаха щата Мисисипи и сега бяха в Луизиана. Бяха изминали наистина само една трета от разстоянието до Ню Орлиънс, но имаха чувството, че вече са го наближили, защото бяха преминали щатската граница. На Мелани й се искаше да продължат пътуването след кратко отбиване в канцеларията на шерифа, но желанието на Роланд беше друго. Всички били прекалено изтощени, каза той. Имали нужда от добър, солиден обяд, баня и една нощ, през която да се наспят на спокойствие. Трябвало да мислят и за конете. Освен това се нуждаел от време, за да се пооправи, преди да посети шерифа, защото в края на краищата не искал да го сметнат за някакъв десперадо^[1]. Историята със семейство Баскъм не бивало да се пречупва. Съмнително било дали ще му разрешат да продължи пътуването преди късния следобед. Значително по-добре било за всички да си починат в някой хотел. В града имало превъзходна кръчма, в която можели да забравят страхотиите от последните дни. Следващата сутрин можели да потеглят съвсем рано на хлад. Тъй като Глори изневери на господарката си и напълно подкрепи предложението на Роланд, на Мелани не й остана нищо друго, освен да се съгласи.

Не бяха закусвали. За компенсация си позволиха обилен обяд, който се състоеше от множество блюда и беше толкова вкусен, та

Мелани започна постепенно да мисли, че Роланд може би е имал право. Въпреки това се ядосваше за закъснението. След обяда тя се къпа дълго в горещата баня, но Роланд още не беше се върнал, дори когато косата ѝ вече изсъхна. Реши да поспи малко под мрежата против комари.

Когато слънцето се наклони на запад, в стаята почна да става все по-горещо и Мелани бе така обляна в пот, че свали пенъора си и отново се тръшна гола в леглото. Така вече беше добре и стана още по-добре, когато праметна тежката си гореща коса встрани и я остави да виси през ръба на леглото.

Очевидно Роланд бе наел една от най-хубавите стаи на хотела. Мебелите бяха ръчно изработени от майстора мебелист Сонюре от Ню Орлиънс, а пердетата, килимите, огледалата, лампите и порцелановите фигурки бяха толкова изящни, че такива едва ли можеха да се видят и в частна къща. Несъмнено това беше хотелът, в който отсядаха плантаторите от другите щати и техните семейства, когато идваха в града, за да изчакат пристигането на параходите, които ги откарваха надолу по реката. Скоро щеше да започне ежегодното поклонение в креолския град, когато, както всяка есен, се събираха онези, които бяха достатъчно богати, за да предприемат това пътуване, и ония, които бяха намерили нужните претексти, за да си внушат, че пътуването е необходимо, защото тогава там започваше така нареченият сезон на визитите, елегантният зимен сезон. Тази година и Мелани щеше да го прекара там. Ако, разбира се, Лопес не предприемеше преди това своя втори поход, ако Роланд се върнеше изобщо от посещенията при шерифа и ако им беше позволено да напуснат Френсисвил.

Събуди я далечно чукане. Отвори очи и за миг остана да лежи, без да знае какво да прави. Чувстваше се отпусната и замаяна, а тялото си — натежало от умора. Едва когато се почука втори път, внезапно се разтревожи. Стана от леглото, взе пенъора си и тръгна неуверено към вратата.

— Глори, ти ли си? — извика тя с приглушен глас.

— Роланд е — беше тихият отговор.

Тя се загърна бързо в пенъора, превъртя ключа и отстъпи встрани. Когато той влезе и затвори вратата след себе си, тя му се усмихна.

— Съжалявам, че трябваше да чакаш. Бях заспала.

Погледът му, изпълнен с възхищение, бе прикован върху свежата ѝ като роса кожа, върху натежалите ѝ клепачи и блестящата коса, която като водопад падаше чак под кръста ѝ.

— Жалко, че не знаех това — призна той несприинудено. — Тогава щях да се опитам да приключа работите си по-бързо.

— Всичко... всичко наред ли е? — попита Мелани и се извърна, защото погледът му я обезпокои.

— Смятат ме за благодетел, който е оказал добра услуга на общината — обясни той. — Както предполагам, от доста време шерифът държи под око странноприемницата „Риалин“. Разбира се, тя е извън сферата на неговата компетентност и той няма доказателства, които би могъл да представи на някой съдия. Обеща да проведе разследване, макар че и той като мен не се надява да завари семейство Баскъм там.

— Разбирам, но поне няма да имаш ядове.

— Няма — отвърна той, като през това време се приближи отзад до нея и я прегърна през тясното кръстче, — но твоята загриженост ме трогва, дори ме омайва. Питам се и това ли е знак за твоео благоволение.

— Не бих желала да те видя окачен на въжето за нещо, което си направил заради мен, ако това имаш предвид.

— Не точно това — отвърна той, — но все пак се радвам.

За миг той замълча, докато ръцете му обгърнаха тялото ѝ, което не беше стегнато в корсет, и след това се плъзнаха нагоре към пълните ѝ гърди.

— Повече ме интересува дали си ме чакала, когато си заспивала, и дали си била облечена в тази благоприлична дреха.

Той знаеше, че под пеньоара е гола. Всъщност искаше да намекне, че е очаквала завръщането му с нетърпение.

— Не ставай глупав — изфуча тя.

— Не съм глупав — промърмори той до ухото ѝ, като в същото време нежно, но решително отмести ръцете ѝ, които загръщаха пеньоара, и мушна пръстите си под тънкия, обшит с дантели плат, — а само изпълнен с надежда. Снощи или може би тази сутрин имах впечатлението, че се радваш да ме видиш, но все пак трябва да кажа, че Глори далеч повече от теб ме накара да почувствам, че съм добре дошъл. Поне досега.

Шеговитата нотка в гласа му, кротката настойчивост на ръцете му, когато разголваха топлата ѝ плът, и на всичко отгоре неприятното съмнение, че той може би има право — всичко това притесняваше Мелани по съвсем особен начин. Раздразнението, че толкова дълго я бе оставил сама, я напусна. Не изпитваше вече ни най-малка потребност да се кара с него. Вместо това чувстваше, че в нея се събужда копнеж за нещо, което никога не биваше да допусне, копнеж да отслаби бдителността си, да се откаже от въздържаността си и от намерението да му се противопоставя открито. Той беше направил толкова много за нея, че тя му беше безкрайно задължена. Поради това обстоятелство и поради въздействието, което присъствието му и докосванията му упражняваха върху нея, ѝ беше много трудно да се придържа към плановете си за отмъщение или поне непрекъснато да си повтаря колко много го мрази.

— Аз... аз много се зарадвах да те видя — промърмори тя.

Той я обгърна плътно с ръце и я притисна до себе си. Неусетно тя стана податлива, облегна се на силното му тяло и отпусна глава на рамото му. Ръката му се плъзна по-нагоре по тънката ѝ шия, под брадичката ѝ и я повдигна нагоре. Устата му потърси нейната и той сля устните ѝ със своите в дълбоко сладко разужаване, което нямаше край. Устните им бяха все още едни върху други, когато го ѝ обърна гъвкавото ѝ тяло към себе си и я притегли така, че твърдят ѝ бюст се притисна в неговата гръд и тя усети копчетата на ризата му да се врязват в кожата ѝ. Под пеньоара ръцете му се движеха по гърба ѝ и по хълбоците ѝ и я караха да усети силата на неговото желание. Когато огънят в телата им се засили, до тях достигна ароматът на сапуна от рози, който бе използвала, и ги облъхна с омайващата си сладост. Коприненият ѝ пеньоар се свлече от раменете ѝ и падна на пода.

Имаше нещо обезпокоително в това да стои гола в прегръдките му, докато той беше напълно облечен. Сякаш тя беше тази, която го изкушаваше да се приближи до нея. Имаше вероятност това да се превърне в предимство за нея. Не беше ли решително условие да спечели доверието и любовта на Роланд именно като задоволи плътското му желание? Когато той най-после ѝ даде възможност да диша, тя сведе глава, челото ѝ докосна брадичката му и тя започна да развързва вратовръзката му с треперещи пръсти. Той се вцепени. Дъхът му секна в гърлото и той не ѝ помогна, но и не я спря.

Свободните краища на връзката му увиснаха и тя се зае с копчетата на жилетката. Когато ги разкопча и жилетката му се разгърна, вече нямаше основателна причина да спре, но в момента, в който ръцете му отново почнаха да я галят по гърба, тя съжали, че не бе измислила някакъв повод. Нямаше намерение да продължи да разкопчава ризата му, но той, изглежда, очакваше и със своите докосвания и с нежните си целувки по косите ѝ сякаш я караше да завърши това, което бе започнала.

Не можеше да спре. Когато и последното копче бе освободено от илика и изпод ризата се показаха косматите му гърди, тя пхна ръце под нея, разпери пръсти по ребрата му, вдигна едната си ръка и я обви около врата му. След това се повдигна на пръсти и притисна голите си гърди в него.

Той издаде сподавен стон, притисна я още по-плътнo до себе си и зарови пръсти в косите ѝ, за да дръпне главата ѝ назад и да я целуне страстно. С внезапно, главозамайващо движение я взе на ръце и я понесе към леглото.

Роланд хвърли жилетката и ризата на пода, последваха ги ботушите и панталоните. Гъвкавото му голо тяло, загоряло през седмиците под тропическото слънце, се просна до нея под прозрачния балдахин на мрежата против комари.

Когато протегна ръце към нея, в очите му гореше зелен пламък. Тя съвсем не можеше да се съпротивлява. Желанието ѝ да се гушне в него бе съпроводено от тръпки на възбуда по кожата. Силата на копнежа ѝ беше обезпокоителна, но тя прогони страха от съзнанието си, когато се отърка о него, и в светлосиния здрач на очите ѝ се появи безмълвна молба.

Времето престана да съществува. В бавната и прекрасна магия на транса те се сляха и кръвта им закипя, а от топлината на летния следобед, която се изливаше върху тях като течно злато, телата им се покриха с искрящи като перли капчици. Обуздана сила и дъхава нежност скрепила връзката на екзалтираната страст, удължиха ласкавото мълчание и забавиха окончателния екстаз на разтуптените сърца, защото те нямаха намерение да стигнат бързо до края. Тогава за тях отново щяха да се появят трудните проблеми, отново щяха да съществуват другите хора. Когато почувства, че той достига границите на своя самоконтрол, Мелани, без да бъде подканвана, разтвори

бедрата си още повече и почна да реагира гъвкаво, посрещайки дълбоките му тласъци. Очите ѝ бяха широко отворени и изпълнени с печал, обвита с лек воал на учудване, а устата ѝ потрепваше, когато се заглеждаше в лицето му. Това, което преживяваха в момента, беше вечната стара магия на успокоението, дарът на Всевишния за хората, по-вечен от реките, по-голям от обширна страна, повтарящ се непрекъснато като годишните времена. В експлозивното осъществяване нямаше задължения, то и не обещавахе нищо повече от настоящия момент. А този момент на безкрайност беше като началото и края на всичко.

На другата сутрин бяха събудени в добро настроение от един прислужник, които им донесе поднос със закуската и кана гореща вода. Мелани беше така благоразположена, че се изтегна блажено и се усмихна леко, когато посегна да остави празната чаша до главата си. При това движение завивката се смъкна и разкри млечнобелите ѝ гърди. Роланд, който се бръснеше пред огледалото, внезапно възкликна и натисна с пръст едно обагрено в червено място сред бялата пяна по лицето си.

— Поряза ли се? — попита тя.

— Само малка драскотина — призна той. — По-добре се поразмърдай, ако искаш да напуснеш леглото още днес.

— Така ли? — полюбопитства тя и скръсти ръце зад главата си. — Това да не е заплахата?

— Несъмнено.

— Но може би аз съвсем не възнамерявам да стана.

— Както искаш. За мен няма никакво значение дали ще тръгнем днес, утре или изобщо няма да тръгнем.

— О, напротив, има голямо значение! — извика тя хапливо. — Знаеш много добре, че гориш от нетърпение да идеш отново в Ню Орлиънс, за да видиш как вървят преговорите на губернатора и да бъдеш около Лопес, защото сигурно смяташ, че без теб той няма да се справи.

— Може би имаш право, но действително е съвсем без значение дали ще тръгнем един час по-рано или по-късно, щом като времето се използва за добра цел.

С няколко бързи движения той приключи с бръсненето, наведе се над легена и почна да изплаква сапуна от лицето си.

— И какво би определил като добра цел?

Той взе кърпа и избърса лицето си. След това я метна около врата си и тръгна към леглото.

— Смятам, че в това определение влиза и задължението да направя жена си щастлива.

Мелани се слиса от въздействието на шеговитите си думи, изправи се в леглото и скочи бързо от него.

— Аз... аз съм достатъчно щастлива — възнегодува тя.

— Сигурна ли си? — попита той и заобиколи леглото.

— Напълно... напълно сигурна — отвърна тя и прецени с поглед разстоянието между края на леглото и стената, питайки се дали ще успее да се промъкне през тази пролука, преди той да я спипа.

Не успя. Обсегът на ръцете му беше наистина така голям, както се бе опасявала, и той я хвана.

— О, Роланд! — прошепна тя и укорително му се усмихна.

— О, Мелани! — каза той, имитирайки я също усмихнат, и я залюля в ръцете си.

Кожата му имаше свежия мирис на вода и сапун, а ъгловатата му брадичка беше приятна гледка, когато той я притисна до челото ѝ.

— Напълно си сигурна, така ли? — прошепна той.

— Може би не съвсем — промърмори тя.

Той въздъхна дълбоко.

— Ако не бях толкова уморен и ако денят не беше вече толкова напреднал, щях да предприема нещо. Но зад гърба си имам напрегната нощ и смятам, че ми предстои също тъй напрегнат ден.

Облекчението ѝ не беше толкова голямо, колкото бе очаквала.

— Да — каза тя и дъхът, който излезе от гърдите ѝ, отека като несъзнателен стон.

Със странен блясък в очите той я пусна и се обърна, за да си облече ризата. Един миг стоя с ризата в ръка и пръстите му я стискаха толкова здраво, че платът се измачка. След това се сепна и напъха ръцете си в ръкавите. Мускулите на челюстите му бяха обтегнати, а вратът му изглеждаше като вдървен, но той не погледна към Мелани, когато тя изтича, гола и съблазнителна, към гардероба.

Тя отвори огледалната врата и с неудоволствие погледна роклята, която висеше вътре. Беше от матовочерно памучно пике, с къси ръкави, които отговаряха на топлото време, но имаше бяла гарнитура с

високо затворена яка и тясна черна кордела, които ѝ придаваха страшно скромнен, почти целомъдрен вид. Не ѝ оставаше обаче нищо друго, освен да я облече. Тъй като знаеше, че ще останат в хотела само една нощ, Глори бе изгладила само тази рокля. Всичко друго беше опаковано в куфарите ѝ, струпани в един ъгъл на стаята. Би могла да извика Глори и да я накара да ѝ изглади друга рокля, но не се сети за никоя от траурните си дрехи, която би предпочела да облече.

— Ти май вече се насити на черното? — попита Роланд. Недвусмислената му констатация беше съвсем вярна и Мелани, обзета от неприятното чувство, че на него му убягват малко неща, когато е с нея, си помисли, че той постепенно ще я опознае по-добре.

— Минаха вече цели осем месеца — отговори тя.

— Наистина ли? Това ми се струва почти невъзможно.

Тя имаше право. Бяха минали осем месеца от смъртта на дядо ѝ, осем месеца без една седмица, откакто се бяха оженили, и осем месеца без три седмици, откакто той беше заминал. Без да отговори, Мелани бръкна в гардероба и измъкна роклята от закачалката ѝ. Метна я на леглото и тръгна да търси чорапи и бельо.

Закусиха в хотелския ресторант. Докато се справяха със закуската, която се състоеше от шунка с яйца, френски хляб, печени ябълки със сметана и силно горещо кафе, куфарите и сандъците им бяха свалени долу и натоварени на каретата.

Най-после бяха готови за път. Мелани вървеше с ръчната си чанта по дългия тесен коридор на хотела преди другите и излезе през внушителната входна врата. Там се спря и се огледа на всички страни. От каретата нямаше и следа и никъде не се виждаха Джон и конярите от Гринлия.

Глори, която беше яла преди това и докато те закусваха, се бе грижила за стягането на багажа, стана от една пейка до вратата и погледна Мелани несигурно. След това обърна поглед към Роланд, който в момента излизаше от хотела, и в тъмните ѝ очи се появи обвинение. Бавно и с достойнство тя пристъпи към двамата.

— Глори — извика Мелани, — защо хората не са докарали каретата?

— Докараха я, мис Мелани — отговори камериерката и още веднъж погледна към Роланд, преди отново да извърне очи към своята господарка.

— Какво?

— Те докараха каретата и после заминаха с нея.

— Заминаха с нея ли? Какво значи това? — Мелани щеше да се присмее на мрачния израз, изписан по лицето на Глори, но нещо я възпря.

— Те получиха нареждане да потеглят обратно за Гринлия и да върнат конете на няколко етапа в Натчес, но трябваше да изчезнат рано, преди вие да излезете от стаята си.

Мина един миг, докато Мелани отвори уста.

— Кой даде това нареждане?

— Аз — каза Роланд.

Тя си знаеше, но просто не можеше да го повярва. Нямаше кой друг да го направи, никой друг не би могъл да го направи. Роланд беше излязъл от стаята, преди тя да бе приключила с обличането. Беше казал, че ще поръча закуската. Очевидно не само се беше погрижил за закуската, но бе свършил и някои други неща.

— Защо направи това? — попита тя и гняв святкаше в тъмносините ѝ очи, когато се обърна към него. — И кой ти позволи да даваш заповеди на моите прислужници?

— Не ми е нужно позволение — отвърна той тихо, — защото, както се уточнихме преди време, това, което принадлежи на теб, принадлежи и на мен. Защо съм го направил ли? Защото не се нуждаем повече от карета.

— Какво искаш да кажеш? Какво смяташ, че... — тя внезапно замлъкна и побледня.

— Закараха багажа на пристана. Междувременно би трябвало да е вече в нашата кабина на парахода „Делта принсес“, който след половин час ще отплава за Ню Орлиънс. Предлагам да последваме багажа си на борда.

— Ти трябва да си се побъркал! — извика тя. — Знаеш какво мисля за параходите. Освен това нямаме билети. Как може при това положение да имаме кабина?

— „Делта принсес“ ще ни откара в Ню Орлиънс по-бързо и удобно от всяко друго превозно средство. Взех това решение, когато напуснах канцеларията на шерифа и чух, че се очаква да пристигне вчера следобед. Тогава запазих билетите.

Думите му бяха почти заглушени от пронизителния сигнал на параходната сирена. Пристанът се намираше на по-малко от две пресечки, в края на улицата, където беше хотелът. Нервите на Мелани не издържаха и тонът ѝ стана по-рязък.

— Ако искаш да попаднеш в този смъртоносен капан, моля, тръгвай. Но ще пътуваш сам. Аз няма да стъпя на парахода.

— Мис Мелани — запротестира Глори, — ние нямаме никакви дрехи, нито карета. Как ще се приберем вкъщи?

Мелани едва я удостои с поглед.

— Нещата ни могат да бъдат разтоварени от парахода. Можем да останем в хотела, докато чуем, че има някой, който или пътува за Ню Орлиънс, или се връща в Натчес, или пък докато успеем да изпратим на Джон и конярите известие да дойдат отново тук.

Триумфът, който изпита, когато нахвърли бързо тези планове, бе краткотраен.

— Не — каза Роланд, — няма да направиш това. Нямам намерение да те оставя да пътуваш още веднъж сама из страната и да се безпокоя, че ще тръгнеш с първия срещнат чужд мъж, който ти предложи място в своята карета.

— Ти ме смяташ способна да направя такова нещо? — възмути се Мелани и се огледа наоколо с язвително презрение. — Не виждам обаче как би могъл да ме спреш.

— Така ли? — попита той и в тихия му глас прозвуча заплашителна нотка.

Тя реши да не обръща внимание на предупреждението му.

— Не, категорично не. Казах, че няма да пътувам с парахода и край!

— Мис Мелани... — започна Глори.

— Дори ако се окаже невъзможно да се придържаш към това решение ли? — попита Роланд. — Уверявам те, че няма да е много лесно да нося на ръце жена, облечена в кринолин, но мисля, че ще се справя.

— Няма да ти позволя това никога — каза тя и очите ѝ се вгледаха изпитателно в измършавялото лице на Роланд.

Той не ѝ отговори, но я гледаше твърдо в очите, докато стоеше и чакаше решението ѝ.

Тактиката ѝ беше погрешна и тя го знаеше, без да бе доловила тревожния израз на лицето на Глори. Глупост от нейна страна беше да остави нещата да стигнат дотам, че да мери сили с него. Тя далеч не бе дорасла за такава борба. Ето защо преглътна с усилие и каза:

— Не мога, Роланд. Наистина не мога! Дори самата мисъл за това ме поболява. — Тъй като той, изглежда, се колебаеше и лицето му посивя под загара, тя сложи ръка върху неговата. — Това не е просто инат, наистина не е. Някои хора се страхуват от височина или от затворени помещения. От това им става зле и изпадат в паника. При мен е така с параходите. Не мога да понеса мисълта да стъпя на борда на параход.

— Човек може да преодолее страховете си, ако се опита — успокой я той. — Винаги съм смятал, че ако има нещо, което решително не ти липсва, това е кураж.

— Нещата не стоят толкова просто — извика тя и пръстите ѝ се врязаха в ръката му така здраво, че ноктите ѝ се огънаха.

— Откъде знаеш? Не си се опитвала, откакто си била малко дете.

— Знам — упорстваше тя.

— Тогава искам да се убедя.

Моментът, в който той почти щеше да се остави да бъде склонен, отмина. Сега остана съвсем равнодушен и не се трогна нито от настояванията, нито от молбите ѝ. Тя можеше да направи това, което той бе предложил, или да му се противопостави и тогава щеше да се наложи да носи последствията. Нямаше друг избор. Разумът ѝ повеляваше единия път, гордостта ѝ сочеше другия. Но каква полза от гордостта, ако нямаше силата да държи на нея? Каква полза от гордостта, в резултат на която само ставаше смешна и биваше унижавана? Тя разбра какво трябва да направи, но нямаше да прости толкова бързо на Роланд Донован, че я бе принудил да вземе това решение.

Пусна ръката му и отстъпи назад. След това вирна брадичка, обърна се и тръгна по дървения тротоар към пристана.

Забави стъпките си, когато стигна до най-високото място, откъдето пред погледа ѝ се откри „Делта принсес“, чиято бяла боя блестеше на слънцето, а от двата му черни комина се издигаше синкав дим в утринното небе. Между комините беше нарисувана златна корона. Параходът се полюшваше леко от течението, в момента

товареха последните бали памук. На горната палуба се разхождаха дами, хванали под ръка господа, и се поздравяваха взаимно с приветливи, безгрижни гласове. От вътрешността на парахода се раздаде плътен звук като предупредително ръмжение на дворно куче. Сирената, която отново прозвуча, наподобяваше писък от болка.

Мелани рязко спря. Роланд я хвана за ръката и я побутна напред, а тя го изгледа с широко отворени от ужас очи.

— Не мога — прошепна тя през изтръпналите си устни. — Не мога.

— Ти се справи с опасностите на Камино реал и най-спокойно легна да спиш в долнопробно разбойническо свърталище. Да не искаш да кажеш, че не можеш да се справиш с един параход?

Устата му се разтегли в ободряваща усмивка, но очите му все още показваха, че е нащрек.

— Нали се опитах да ти обясня — извика тя и стисна ръчната си чанта, докато погледът ѝ се плъзна над рамото му.

— Да, обясни ми. Аз обаче смятам, че би трябвало да те подложим на изпитание.

Преди тя да схване какво има предвид, преди да успее да размърда скованите си крайници, той се наведе, пхна едната си ръка под колената ѝ и я вдигна.

— Недей! — извика тя и изпусна ръчната си чанта, докато дърпаше жакета му и се извиваше, за да се освободи от желязната му хватка. Испита неудържимо желание да се нахвърли върху него и да раздере с нокти лицето му. Не можеше да обясни какво я възпря.

— Ще бъде жалко, ако и двамата паднем в реката — промърмори той с каменно лице.

Когато произнасяше тези думи, тя видя мостика пред тях. Вцепени се и кръвта се оттегли от лицето ѝ, щом почувства люлеенето, и последните ѝ усилия да запази самообладание я зашеметиха и парализираха. Струваше ѝ се, че чува избухването на пара и огън. През булото на някогашния ужас, за който сега отново си спомняше, чу Роланд да говори с един униформен офицер и видя развеселените и разтревожени лица на хората, които се обръщаха към тях.

Едва бяха стигнали кабината си, когато прозвуча следващата сирена и параходът потегли. Роланд застана пред леглото — великолепно произведение на мебелното изкуство, което по нищо не се

различаваше от леглата в частните къщи, и сложи Мелани върху покривката.

Тя се измъкна от ръцете му. Беше стиснала здраво очи и трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха. Така ѝ се гадеше, че притисна ръка към устата си, сви колене, превеи се и зарови лице във възглавниците, върху които лежеше.

— Бедното ми дете — простена Глори, която стоеше в средата на кабината и безпомощно кършеше ръце.

— Донеси чаша вино, бренди или нещо друго — изфуча Роланд, без да се обръща към нея.

Сякаш довольна, че може да помогне, Глори бързо излезе от кабината. Когато затвори вратата след себе си, Роланд седна на леглото, притегли Мелани до себе си и я накара да се отпусне в скута му.

— Съжалявам, Мелани, скъпа — прошепна той в косата ѝ, люлеейки я в ръцете си. — Съжалявам.

Мелани го чуваше сякаш някъде отдалече. Тръпките, които на вълни минаваха по гърба ѝ, бяха болезнени и съсипваха костите и нервите ѝ. Утринта беше твърде топла, но тя трепереше от студ и ледена пот изби по челото ѝ. Топлината на неговото тяло ѝ подейства благотворно и сега тя се притисна в него толкова решително, колкото категорично го отблъскваше преди няколко секунди. Той я гушна до себе си, сякаш му беше ясно от какво се нуждае, и почна кротко да я люлее.

Вратата се отвори и Глори влезе, крепейки внимателно една чаша върху табличката, която носеше. В чашата имаше тъмnozлатиста течност.

— Остави я тук — каза Роланд тихо, — за да мога да я стигам. И бъди така добра да ни оставиш. Ако ми потрябваш, ще те повикам.

— Но, мистър Роланд...

— Знам, Глори, но не можеш да помогнеш с нищо. Ако стане нужда, ще те повикам непременно.

След малко стъпките на Глори бавно се отдалечиха. Вратата се затвори.

— Изпий това — помоли я Роланд и Мелани усети как ръбът на чашата се допря до устните ѝ. Поклати глава, но това не ѝ помогна.

Чашата остана там, където беше, и до носа ѝ стигна мирис на уиски.
— Пий — настоя той.

Мелани пое дълбоко дъх и позволи в устата ѝ да проникнат няколко капки, след като навлажниха устните ѝ. Бърбънът, ароматен и силен, опари гърлото ѝ, когато Роланд наклони чашата.

Тя си помисли, че или ще се задуши, или ще повърне. От напрежението в очите ѝ се появиха сълзи и закапаха през стиснатите ѝ клепачи. Трепчайки, те се отвориха и Мелани безпомощно, но укорително и гневно погледна мъжа си. Той я прегърна още по-здравео, когато почувства колко силно трепери, и дори има дързостта да ѝ се усмихне.

— Така е вече по-добре, скъпа — каза той. — Окуражителен признак е, че имаш сили отново да ме мразиш.

Тя се опита да се отскубне от него, но той не ѝ позволи. Вместо това събу ботушите си, сложи Мелани отново върху възглавниците и се изтегна до нея. После отново я притегли до себе си и нежно я погали по гърба.

Постепенно тя престана да трепери и се отпусна. Пръстите ѝ се разхлабиха, тя притвори клепачи. Дишането ѝ беше толкова бавно и равномерно, сякаш спеше. Не усети как устните на Роланд докоснаха челото ѝ и не чу въздишката на облекчение, която се изтръгна от гърдите му.

Събуди се късно следобед. В кабината беше топло, но приятно въздушно течение нахлуваше и издуваше завесите на леглото. Когато обърна глава и дръпна завесата настрана, видя Роланд да седи да отворената врата и да чете последните новини. Зад него се виждаше жълтеникавокафявата вода на реката и зелената девствена гора покрай брега, който се носеше в обратна на движението посока.

Когато Мелани се размърда, Роланд вдигна глава и се усмихна.

— Време беше да се събудиш. Пропусна обедата и вече си мислех, че ще пропуснеш и вечерята. Това не е препоръчително на „Делта принсес“. Параходът е прочут със своя главен готвач.

Мелани не отговори. Не беше гладна, но гърлото ѝ беше пресъхнало и пареше. На масата до леглото имаше порцеланова кана за вода и чаша. Тя се надигна и посегна към тях.

Роланд моментално скочи, взе каната, наля ѝ вода и пяхна чашата в ръката ѝ.

— Благодаря — промърмори тя, без да го погледне. Изпи чашата, остави я и отново си легна. През дюшека долавяше тракането на парната машина, но сега вече не се боеше, а бе само много уморена.

Роланд не се върна на стола си, а застана до нея и я погледна замислено.

— Не искаш ли да станеш и да отидеш на палубата? Свежият въздух ще ти подейства добре.

— Изглежда, смяташ, че винаги знаеш кое е добре за мен — отвърна тя с нежелание.

— Смятам, че това, което направих, си заслужаваше труда.

— А мислиш ли, че съм излекувана за постоянно? Малко е... уморително да изтърпявам тази процедура всеки път, когато пътувам.

— Все още не мога да кажа, но не виждам защо следващия път да не ти бъде по-леко.

— Ако това е всичко, което можеш да ми обещаеш, би трябвало да използвам тази възможност още по-добре — съгласи се тя неохотно.

Вместо да отговори, той отиде до вратата и я заключи. Когато тя го погледна въпросително, той само каза:

— Сигурно ще искаш да се пооправиш.

Това беше вярно, макар че като го осъзна, Мелани изпита само желанието да го плесне през усмихнатото лице.

— Добре — склони тя. — Би ли наредил да извикат Глори.

Известно време имаше чувството, че няма да изпълни молбата ѝ. След това хвърли поглед към измачканата ѝ рокля, която страшно се нуждаеше от гладене, преди Мелани да се покаже отново в нея. Той кимна и тръгна.

Те се разхождаха по палубата, кимаха на мъжете и жените, на децата и гувернантките им, с които се разминаваха. Не срещнаха никого от Натчес и Мелани беше доволна. След като страхът ѝ се бе уталожил, тя се оглеждаше с по-голям интерес.

„Делта принсес“ минаваше покрай стотици хектари шумолящо захарно цвекло, което се вълнуваше като синкавозелено море. Тук-там се виждаха къщите на плантаторите на захарно цвекло — големи, строени по френски и испански образец, с архитектура, съответстваща на тропическата зона, защото от всички страни имаха просторни галерии и двукрилите врати навсякъде бяха широко отворени.

Не бяха сами по реката. Когато наближиха Ню Орлиънс, започнаха да срещат най-различни параходи. На здрачаване запалиха лампите и големите кораби се превърнаха в дворци от светлини. В просторните помещения на минаващите покрай тях параходи можеше да се види как пътниците ходят насам-натам, разговарят помежду си и се наслаждават на въздуха, преди да се приберат за вечеря. Те изглеждаха нереални, — приличаха на съновидения или на духовете на онези, които бяха загинали в изгорелите корпуси или в разбитите останки на корабите, заседнали на плитчина или скрити до самия бряг под клоните на дърветата. Ниското ниво на водата през късното лято показваше, че тези останки не са малко.

Седяха още на масата за хранене, когато след един завой на реката в тъмнината срещу тях се появиха светлините на Ню Орлиънс. Градът се простираше покрай криволичеия бряг и, изглежда, кипеше от живот, макар че тук-там в тайнствената тъмнина имаше неосветени райони.

Пристанът за параходи беше там, където главните улици на по-старата част на града, известна под името Вийо каре, стигаха до реката. Три кораба вече бяха завързани за през нощта край високия, засаден с дървета бряг. При акостирането бяха извършени трудни маневри, да не би от течението на реката да се сблъскаха други параходи.

Докато имаше сили, Мелани наблюдаваше всичко през прозореца. След това напрежението, откъслечните разговори на масата около нея, тътенът на турбините, горещината и задушаващите миризми на ястия и на горящо масло в кристалните и месинговите полилеи над нея преляха чашата. Тя бутна стола си назад, промърмори някакво извинение и изтича навън.

На палубата я блъсна хладният нощен въздух, който носеше със себе си множество непознати за нея миризми. Чу дрънкане на пиано, шумоленето на твърдите листа на портокаловите дървета и далечния звън на църковна камбана. Можеше да види очертанията на трите остри кули на катедралата „Сейнт Луис“, палмови листа и керемидените покриви на къщите.

Изключиха двигателите. Параходът се разтrese и замлъкна. Няколко души скочиха от палубата, за да завържат въжетата за носа и

кърмата на парахода. „Делта принсес“ беше в безопасност в пристанището на Ню Орлиънс и леко се полюшваше.

Стъпки по палубата известиха приближаването на Роланд. Той застана до нея и ръката му докосна нейната, когато се облегна на парапета. С приглушен глас попита:

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърна тя. — Всичко е наред... вече.

---

[1] Десперадо — човек, способен да извърши акт на отчаяние. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Къщата, която Роланд беше наел, се намираше на „Рампарт стрийт“, в покрайнините на френския квартал. Тя беше досами улицата — скромна къщичка, чийто покрив от палмови листа се издигаше над тясна колонада, фасадата беше боядисана в кремаво, а прозорците и двукрилите врати към галерията бяха закрити със зелени жалузи.

Мелани и Роланд задържаха наетата от тях карета на улицата и изкачиха стъпалата преди Глори, която беше изостанала малко. Роланд извади ключ от джоба си и отвори. Той тихо изруга, докато потърси в тъмното лампа и я запали. Когато светлината проникна в дневната, обърна се към Мелани и я погледна в лицето.

Тя забеляза, че я гледа изпитателно, но не намери причина за това. Стаята имаше хармонични пропорции и беше издържана в тъмнорозови и пшеничено златни тонове. Тук някак сполучливо бяха съчетани уют и удивителен лукс. Килимът под краката им беше мек. Полилеят, който иззвънтя, защото през отворената врата стана течение, беше от най-благороден кристал. Един тапициран със сатен диван с извита облегалка бе поставен между две двукрили врати. На перваза на камината, изработен от карарски мрамор, имаше часовник от оникс и позлатен бронз с голи нимфи, преследвани от сатири. Мелани откъсна очите си от тези странни фигури и погледна мъжа си.

— Къщата е... хубава — каза тя, — но сигурен ли си, че не сме сбъркали адреса? По всичко личи, че собствениците току-що са излезли.

— Нещата стоят горе-долу така. Къщата принадлежи на един млад креол от моя полк. Доколкото разбрах, ти е подарък от баща му за двадесет и първия му рожден ден. Тъй като предпочете да се присъедини към Лопес, вместо да води собствено домакинство, той предостави къщата на мое разположение. Ако съдя по вида ѝ, бих казал, че навярно е изпратил тук свои хора, за да оправят всичко за нас.

— Колко мило от негова страна.

— Да — отвърна Роланд, след което се обърна рязко, огледа набързо и другите стаи и се върна в дневната. — Всичко е наред. Ако

ти и Глори искате да поразгледате, през това време аз ще се погрижа за разтоварването на куфарите.

Къщата нямаше хол. И шестте стаи — дневната, столовата, трапезарията, кабинетът и двете спални — бяха свързани помежду си. Всички бяха доста луксозни, обзаведени с вкус, в грижливо съчетани цветове.

Глори вдигна едната си вежда и сви устни, когато видя статуята на един гол амур.

— Мис Мелани... — започна тя.

— Знам — прекъсна я Мелани. — Предполагам, че креолският вкус е такъв. Мисля, че с времето ще свикнем.

Зад къщата имаше малък, ограден със зидове двор с кладенец и цистерна. Зад тях бяха пристройките за прислугата, кухнята и пералнята. Когато Мелани и Глори разгледаха всичко, първият куфар вече бе внесен в спалнята. Те извадиха чисти чаршафи и завивки и застлаха леглото. Беше почнало да се смрачава. Прозорците на къщите, които се виждаха по улицата, бяха вече тъмни. Мелани настоя да почакаят с разопаковането на куфарите до сутринта. След това пожела лека нощ на Глори и потискайки една прозявка, се направи, че не вижда многозначителната усмивка на старата жена.

Когато Глори затвори вратата след себе си, Мелани почна да се разхожда из спалнята. Големият гардероб, заемащ едната стена, беше празен, макар че в него все още се беше запазил едва доловим мирис на върбинка. В тази стая, освен високото легло с балдахин имаше и кушетка, тапицирана с лилава коприна, а на един мраморен пиедестал бе поставена статуя на плътно прегърнати мъж и жена — момент на екстаз, увековечен в блестящ мрамор.

Мелани се обърна, вратата зад нея се отвори. В стаята влезе Роланд, който държеше в едната си ръка шише от шлифовано стъкло, а в другата-две чаши за коняк. Огледа се бързо и след това каза със странен израз в зелените очи:

— Видя ли пристройките за прислугата в задния двор?

— Да. Надявам се, че куфарите не ти пречат — каза тя и посочи багажа, който все още беше струпан на пода посред стаята. — Тъй като вече е много късно, сметнах, че бихме могли спокойно да разопаковаме багажа чак утре сутринта.

— Съвсем не ми пречат, щом имаш това, от което се нуждаеш.

Той пристъпи към тоалетката, постави чашите върху нея и издърпа запушалката на шишето.

— Имам всичко, от което се нуждая — отвърна Мелани.

— Но как стои въпросът с теб?

— С мен ли?

— В гардероба няма нищо... искам да кажа, от твоите неща.

Той посочи към кожените дисаги, оставени на пода до един от нейните куфари.

— Най-важното е в тях. Останалите ми вещи са още в казармата, която е предоставена за хората на Лопес. Утре, след като се явя при генерала, ще се погрижа да ги пренеса. Не е нужно да се безпокоиш за това. Не бива да оставаш тук сама.

Той наля по два пръста коняк във всяка чаша. Мелани, която долови леката ирония в тона му и видя играта на светлината по неговото неподвижно като маска загоряло лице, моментално се сети за причината, поради която бе дошла в Ню Орлиънс. Пое дълбоко дъх и каза:

— Добре. Това ме радва.

Роланд ѝ хвърли бегъл поглед, преди да вземе чашите в ръка, и бавно пристъпи към нея.

— Значи ли — попита той, подавайки ѝ едната чаша, — че постъпката от тази сутрин ми е простена?

Тя не можа да издържи твърдия му поглед. Объркана, сведе клепачи и погледна течността в чашата, която държеше.

— Какво е това?

— Не е бърбън, ако имаш това предвид, а коняк, който току-що взех от килера. Мислех, че ще те успокои. Изглежда, съм се излъгал.

Мелани се насили да се усмихне.

— Не съвсем. Уиски и коняк в един ден. Ясно ти е, предполагам, че до днес никога не съм пила нищо по-силно от чаша вино?

— Тъй като си добре възпитана млада дама, имах подобно подозрение.

— Ако продължавам така, не съм сигурна дали все още ще мога да нося отговорност за това, което върша.

— Отговорността поемам аз — обеща той и сниши още повече тихия си глас, — особено ако това ми гарантира правдив отговор на първия ми въпрос.

Без да мисли много, Мелани вдигна чашата си и пи. Конякът беше толкова силен, че дъхът ѝ секна и в очите ѝ се появиха сълзи. С огромно усилие запази самообладание и погълна течността, без да се закашля, макар да пое въздух толкова тежко, че явно пролича неудоволствието, което изпитва. Когато алкохолните пари замъглиха главата ѝ, почувства необичайна веселост, която не можеше да скрие. Погледна мъжа си с влажни, засмени очи и каза:

— Параходи и силни напитки, какво ли още трябва да изтърпя, за да съм с теб?

Той я гледаше втренчено, когато допря ръба на своята чаша до устните си и я изпи до последната капка. След това я остави върху пиедестала на статуята, пое чашата от ръката ѝ и я остави до своята.

— Това — прошепна той, взе я в прегръдките си и притисна устни върху нейните.

Пусна я след доста време, но само колкото да заключи вратата. Бавно и грижливо я съблече със сериозен, вгълбен израз на лицето, сякаш изпълняваше ритуал, акт на свещенодействие, който бе репетирал мислено хиляди пъти. Не загаси лампата. Сложи я върху леглото и застана до него, гледайки голото ѝ, изваяно сякаш от слонова кост тяло, а широкото бяло легло беше като че ли езически олтар. Когато свали дрехите си и легна до нея, той беше едновременно новопокръстен и първосвещеник. Мелани го погледна в зелените очи, в които се бе появил странен израз, и за миг се уплаши. Светлината на лампата танцуваше върху нея и разпалвайки малки златни пламъчета в сините ѝ очи, плъзгаше се по закръгленостите на тялото ѝ и хвърляше тайнствени сенки върху вдлъбнатините. Когато той протегна ръка, за да я докосне, тя изпита обречеността на жертвата, която безропотно отива на заклание. Нещата не се променяха от факта, че тя самата бе скроила всичко и че шеметно вървеше към това от момента, в който бе напуснала Натчес, ако не и още по-отдавна — от нощта, когато се изкачи по задната стълба в хотел „Ривърст“. Той отново вземаше от нея и едва ли мислеше да ѝ даде нещо срещу това. Когато тялото му покри нейното, тя усети как се загубва в него, а когато почувства страстта му, която се предаваше и на нея, една мисъл мина през ума ѝ. Тя не му беше дала прошката си. Поне в това отношение бе запазила почтеността си. Макар че му позволяваше да използва тялото ѝ както си иска и дори му се усмихваше, все пак в нея имаше нещо, което той

не можеше да докосне, една част от нея, която никой мъж не можеше да опознае, докато тя не пожелае.

Продължаваха да лежат един до друг и жартата на телата им в затвореното помещение беше толкова силна, че най-добре беше да не се докосват. Минутите течаха. Дишането ѝ стана по-равномерно. Мелани беше затворила очи и не можеше да каже дали чувството на отчуждение между тях действително се засилва и дали не се дължи на усещането, че тя се отдръпва от него. За да провери това, протегна ръка и я сложи върху неговата. Той моментално обърна дланта ѝ нагоре и обгърна пръстите ѝ. Тя тихо въздъхна и в следващия миг заговори:

— Знаеш ли, Роланд Донован, ти държиш да получаващ уверения колко много си желан, но още не си ми казал дали се радваш на моето идване.

— Мислех, че съм го показал достатъчно ясно.

— Възможно е — призна тя, — но няма да е зле да го кажеш изрично. Като си помисля за всички тези месеци на мълчание, за това, как другите мъже, които се присъединиха към Лопес, повиках своите съпруги и любими да ги последват...

— Е, добре — каза гой и се подпря на лакът, за да гледа лицето ѝ, което беше поруменяло, — бих предпочел да не беше дошла тъкмо по времето на холерата и жълтата треска, но щом вече си тук — да радвам се, и то много.

Погали леко и нежно с палеца си горната част на китката ѝ.

— Има ли случаи на холера и жълта треска в града?

— По това време на годината — винаги, макар че досега още не е избухнала епидемия.

— Не ми се вярва, защото иначе в Натчес щяхме да чуем за това — размишляваше на глас Мелани. — Целият град щеше да гъмжи от бежанци. Не, съвсем не съм сигурна дали мога да повярвам и на една дума от това, което казваш. Но не се учудвам на твърденията ти, че ще бъдеш по-доволен ако жена ти е в безопасност някъде горе край реката. Тогава ще си свободен да задиряш своята артистка колкото си искаш.

— Артистка ли? — Гласът му беше доста твърд, но милувката на палеца внезапно спря и натискът върху пръстите ѝ се засили.

Тя наистина не знаеше какво я бе накарало да подхване тази тема. Не се дължеше на съзнателно решение. Но тъй като вече беше започнала, не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи.

— Мис Дюбоа, така, мисля, се нарича. Хлое Клемънтс ме осведоми, че редовно си посещавал театъра, когато тя гастролирала там миналата пролет.

— Да, тя наистина е очарователна жена и превъзходна актриса. Гледах я няколко пъти. Даде едно благотворително представление в полза на кампанията на Лопес.

— Не знаех това — призна Мелани.

— Така е. Представлението мина при значителен успех и донесе голяма парична сума. Доколкото знам, има намерение да го повтори в началото на есенния сезон.

— Колко... колко мило от нейна страна — беше единственият отговорът, който хрумна на Мелани.

— Да, и аз мисля така. Но това, което ме интересува, е в какъв ред са протекли нещата — каза Роланд със замислен вид. — Информацията на Хлое имаше ли нещо общо с внезапното ти решение да дойдеш при мен?

Не трябваше да я учудва, че той назоваваше сестрата на Дом със собственото и име. В края на краищата те с Дом са били навремето приятели и той сигурно е познавал Хлое. Размишлявайки върху тази възможност, тя почти не схвана това, което бе казал всъщност току-що. Обърна глава към него, изгледа го и попита:

— Да не би да намекваш, че ревнувам?

— Подобна мисъл безусловно ми мина през ума.

— Тогава можеш веднага да я забравиш.

— Сигурна ли си? — попита той. — Беше твърде примамлива представа.

— Не мога да обясня защо — отвърна тя. — Дойдох в Ню Орлиънс, защото...

— Е? Защото...

— Защото ми беше дотегнало да се отдавам на мрачни мисли в Гринлия и защото по всичко изглеждаше, че ти доставя страшно удоволствие да бъдеш наемник дори и без компанията на твоята артистка.

— Удоволствие ли? — попита той, сякаш никога не беше чувал тази дума. — В Куба загубихме близо двеста души и стотина бяха ранени.

— Нямах предвид боевете — обясни Мелани и сведе миглите си. — Знам... искам да кажа, питала съм се какво всъщност се случи там.

За миг помисли, че той изобщо няма да ѝ отговори. Въздишката, която се изтръгна от гърдите му, прозвуча като тихо стенание.

— От началото до края това беше злощастна история, погрешно планирана кампания. Оказа се, че човекът, който трябваше да преведе кораба ни в пристанището на Карденас, бе карал дотогава само лодка с гребла. Нямахше представа за дълбочината на водата, която е нужна на параход с размерите на „Креол“, и не знаеше нищо за плитчините в пристанището и за влиянието на приливите и отливите върху тях. Корабът ни заседна. Немалко от ранените се удавиха, защото в тъмнината и в бъркотията никой не можеше да ги спаси. От самото начало бяхме много малко на брой. След това положението стана безнадеждно. Наистина окупирахме гарата и атакувахме казармата — две забележителни победи, но не можахме да задържим града срещу подкрепленията на испанците от Хавана. Върнахме се на кораба с плуване. Най-последно успяхме да го приведем в движение. Лопес беше сигурен, че можем да се присъединим към кубинските въстаници в другата част на острова, но това беше преди „Писаро“ да се появи на хоризонта. Ако човек никога не е пътувал с малък претъпкан параход в знойно лято, а през това време ранените стенат и раните им гноясват в жегата и испански военен параход е насочил дългите си оръдия срещу него, само тогава би могъл да си помисли, че с удоволствие да бъдеш наемен войник.

Мелани сви устни.

— Но нали си все още при генерал Лопес като подполковник от неговата войска?

— Поел съм задължението да участвам в кампанията срещу Куба. Ще издържа докрай.

— Защо? Искам да кажа защо пое това задължение? Никога не ми е било ясно. О, да, знам какво си ми казвал, но сигурно има и други неща, които би могъл да вършиш, без да е нужно да ходиш на война.

— Какво например? — попита той.

— Не знам — отвърна тя, но ироничният му тон я обезпокои. — Можеш да купиш земя и да я обработваш, или да инвестираш в недвижими имоти — всичко друго, само не и да се отдаваш на професията на войник, нещо, което очевидно те отвращава.

— Наистина ли искаш да знаеш защо? — попита той, постави пръсти върху сбърченото ѝ чело и ги прокара по малкия ѝ прав нос и по устните ѝ, по брадичката и по меката извивка на шията, стигайки до трапчинката между гърдите ѝ.

— Питала ли съм те вече затова? — каза тя, забелязвайки със свито сърце какво прави.

— Да, питала си ме. Първо, Джереми ме съблазни с шанса да стана собственик на плантация за захарна тръстика в Куба. Имаше и друга причина, поради която съвсем не можех да устоя на предложението му. Нямах пари.

Пръстът му бе почнал да кръжи около едната ѝ гърда и да прави все по-малки кръгове.

— Какво? — слиса се тя.

— Нямах пари — отговори той.

— Не може да си нямал пари! Ти плати дълговете на дядо ми към губернатора и се разпореди за ремонтирането на Гринлия. Да не говорим за парите, които ми остави.

Той въздъхна.

— Да, наистина щедри жестове. За това отидоха последните ми пари от Калифорния.

Мелани се изправи в леглото и пръстът му се смъкна от гърдата ѝ.

— Всички твърдяха, че ти е провървяло в Калифорния. Върнал си се, защото си забогатял.

Той тъжно премести поглед от върха на пръста си към розовото зърно, което в последния момент бе излязло извън обсега на ръката му.

— Чувала ли си някога някой да не е изчерпал златно находище докрай, защото е станал много богат или по някаква друга причина? Имах една малка златна мина, но това злато е изчерпано. Върнах се, защото чух, че баща ми не бил добре. Помислих си, че може да се нуждае от помощ.

Роланд замлъкна за миг и повдигайки рамене, продължи:

— Както и да е, ако си смятала, че си се омъжила за богат мъж, трябва да те разочаровам.

— Ти... ти си изразходвал всичко за Гринлия и за мен, така ли?

— Страхувам се, че с изключение на една малка инвестиция в кампанията срещу Куба, нещата стоят точно така.

— Но защо?

— Тогава това ми се струваше единствено правилното решение.

— Заради дядо ми ли? — попита Мелани. Изтърва тези думи, преди да може да се овладее.

Той я погледна в очите и някаква сянка се прокрадна в зелените глъбини на погледа му.

— Отчасти, макари не така, както си мислиш. Като твой съпруг това влизаше в края на краищата в кръга на моите отговорности.

— Ти... ти ми каза да използвам парите за ремонта на Гринлия. Това е било лудост, ако през тези последни месеци си могъл да ги употребиш за текущите си нужди.

— За текущите ми нужди имаше кой да се грижи.

Тогава я бе посъветвал да чака в Гринлия и да се надява той да загине, за да наследи парите му. Сигурно вече е знаел, че тя няма да получи нищо, така както е знаел, че няма да наследи нищо и от дядо си. Какво ужасно чувство за хумор, трябва да притежава този човек, щом ѝ казваше такива неща?

— Ти обаче не мислиш сериозно, че съм се омъжила заради парите ти, нали? Тогава имаше значително по-належащи причини.

Сега беше негов ред да отмести поглед.

— Да, знам — отговори той. — Забрави това, което ти казах. Най-добре забрави също, че изобщо съм заговорил за пари. Строго погледнато, не сме обеднели, аз все още бих могъл да придобия тази плантация за захарна тръстика. Но в момента трябва да вземем едно по-неотложно решение.

— Така ли? — попита Мелани предпазливо, нещо в гласа му я усъмни. Начинът, по който се наведе напред, за да сложи ръка върху коляното ѝ, също беше подозрителен.

Когато топлите му пръсти докоснаха свивката на коляното ѝ, той каза:

— Трябва да зная дали предпочиташ да спиш сега или едва сутринта.

Мелани почувства колко е развълнувана. Не знаеше какво да мисли или какво изпитва. Прехапа долната си устна, наблюдавайки стройното му тяло, изтегнато пред нея, движението на раменете му, когато нежно разтриваше бедрата ѝ, яките му дълги крака и бялата линия, която показваше мястото, където панталоните не бяха допуснали слънцето до тялото. Може би не знаеше какво трябва да мисли за него, но и близостта му, и докосванията му, и обещанието, което, изглежда, се съдържаше в думите му, оказаха своето въздействие върху нея. По някаква необяснима причина, може би защото бяха разговаряли почти откровенно помежду си, мисълта, да лежи в обятията му, сега ѝ се видя по-приемлива, отколкото преди няколко минути.

Тя пое дълбоко дъх и каза:

— Мисля, че в момента никак не ми се спи.

В дрезгавия полумрак на сипващата се зора Роланд се измъкна от леглото. Мелани усети, че той вече не лежи до нея, че взема дрехите си, излиза от стаята и безшумно затваря вратата. Когато няколко минути по-късно чу плискане на вода във вътрешния двор, тя отметна завивката и пристъпи до двукрилата врата, за да погледне. Роланд бе на двора и се миеше под помпата на цистерната, с панталони и ботуши, но без риза. Тъмната му коса, чиито къдрици се спускаха над челото и ниско над врата му, беше съвсем мокра. Раменете и горната част на тялото му блестяха от стичащите се по тях капки и изглеждаха като току-що излята бронзова статуя — с изключение на едно бледорозово петно в горната част на дясната му ръка, белега, който куршумът на дядо ѝ беше оставил. Не беше взел кърпа със себе си, а само бегло изтръска с ръце водата от раменете и гърдите си и пригладя косата си назад. След това взе ризата си, нахлузи я и я закопча, тръгвайки към къщата. Тогава изчезна от погледа ѝ. Сигурно имаше излаз от задната част на къщата към улицата, защото той не се върна и тя не го видя повече през останалата част от деня.

Мелани полежа още малко в леглото със завеси от пурпурночервена коприна, но беше много неспокойна, за да остане повече. Когато горещото субтропично слънце огря предната част на къщата, вече се бе облякла. Тръгна да търси чаша кафе и завари Глори в кухнята в другия край на вътрешния двор. Тя бе запалила огън в

огнището, но приготовленията ѝ за закуската не бяха стигнали подалеч.

Когато Мелани влезе, Глори се обърна тромаво.

— Мис Мелани, в тази кухня не намерих нищо друго, освен един съд с брашно, захар, която е станала на камък, царевично брашно с червеи и шепа изсъхнали стафиди. Просто нямам представа какво ще предложим на мистър Роланд за закуска.

— За това не е нужно да берем грижа, той вече излезе.

— Без да е хапнал нищо?

— Предполагам, че ще закуси със своите хора. Сигурно са взети някакви мерки да се осигури прехраната на толкова много хора.

Глори кимна.

— Въпреки всичко вие се нуждате от закуска, скъпа, трябва да помислим за топла храна. В тази кухня все ще се намери нещо, от което да сготвим някакво ядене.

На Мелани ѝ бе останала значителна сума от парите за домакинството през последния месец.

— Имаш право — съгласи се тя. — Ще отидем на френския пазар.

Повечето семейства от френския квартал посещаваха този пазар всеки ден. Той се намираше недалеч от пристана на Мисисипи и се помещаваше в продълговати павилиони с яко иззидани колони и покриви от плочи. В тях се продаваше почти всичко, което можеше да се яде по някакъв начин. В това годишно време по сергиите за зеленчуци имаше лук, чесън и червени чушки на дълги нанизии, съблазнително подредени батати, салати и различни видове тикви. На отделни сергии продаваха круши, пресни орехи, смокини, нарове, банани и други тропически плодове, току-що разтоварени от корабите. Те докарваха също ярките шарени птици със сини, жълти, зелени и червени пера, издаващи дрезгави, непривични крясъци. Докарваха още подправки и чай, кафе на зърна и шушулки от ванилия, както и зехтин в глинени съдове с формата на охлюви. Продаваха се живи патици, гъски и пуйки, както и заклани говеда, свине и агнета. След това идваха даровете на морето: най-различни видове риба, стриди и раци, всичко подредено върху ледени блокове, покрити с дървени стърготини. Лед, който със засилващата се жегата на напредващия ден бързо се топеше. Лед, който беше изрязан от замръзналите блатата и

езера на северните щати, беше складиран и колкото е възможно по-бързо превозен с параход надолу по реката. Също тъй омайващо като огромния избор на хранителни продукти беше многообразието на хората, които посещаваха пазара. За Мелани беше трудно да реши накъде по-напред да погледне.

Натоварени с покупките, Мелани и Глори се връщаха по тесните улички към новата си къща. От време на време балконите с украшения от ковано желязо ги скриваха от слънцето и тази закрила им беше добре дошла, защото междувременно жегата беше станала непоносима. Но тя, изглежда, не смущаваше почти никого. Срецнаха един свещеник с развяващо се черно расо, както и една бавачка, която мъкнеше след себе си бледите си питомци с големи очи. Креоли — джентълмени сваляха шапките си и отстъпваха настрана, когато минаваха покрай тях. Млади момичета и майките им с шапки на главите се втренчваха в блестящото великолепие на косата на Мелани, незащитена нито от шапка, нито от чадър, тъй като тя помагаше на Глори в носенето на безбройните пакети, с които прислужницата не би се справила сама. Това биеше на очи, защото повечето дами никога не биха взели в ръка нещо по-тежко от ръчна чантичка или чадър за слънце. По улицата се шляеха също моряци и войници и много от последните носеха червено-сините униформи на отряда на Лопес.

Бяха стигнали къщата на „Рампарт стрийт“ и тъкмо изкачваха стъпалата, когато на отсрещния тротоар на улицата един креол със светложълти прилепнали над коленете панталони и яркозелен фрак се спря и се загледа в тях. Той бе пъхнал украсения си с ленти на ордени бастун подмишница и държеше високата си, широкопола шапка вдигната малко над главата, когато тръгна към тях по паважа на улицата.

Мелани го гледаше и се чудеше как може да бъде толкова безочлив и да я оглежда така явно. В този момент той направи дълбок поклон пред нея.

— *Ma belle!*^[1] — извика той, загледан нагоре към лицето ѝ. — Такава като вас още никога не съм виждал. Великолепната ви искряща коса и чистотата на вашия тен са просто невероятни. Кажете ми кой е щастливецът, който, може да ви назове своя жена?

При първите му думи Мелани инстинктивно се спря. Но когато разбра какви са намеренията му, тя рязко се извърна и с бързи крачки

тръгна към входната врата. Беше чувала, че мъжете в Ню Орлиънс, както и техните събратя в Европа не спазват правилата на благоприличието, когато намират някоя жена за привлекателна, но това беше вече прекалено — да я заговори на улицата и публично да прави опит за запознанство. Още по-учудващо беше, че явно я смяташе за омъжена, както следваше от думите му.

Щом влезе в къщата, тя надникна през жалюзите. Мъжът си беше сложил шапката и се отдалечаваше, но няколко пъти се спира и поглежда назад. Изразът на лицето му беше толкова съсредоточен, че тя неволно се запита дали не се мъчи да запомни къде живее.

Когато малко по-късно пристигна багажът на Роланд, Мелани веднага забрави този инцидент, мислейки за разопаковането, което предстоеше. Тя и Глори се заеха ревностно с тази задача и заработиха заедно. През целия следобед подреждаха и пренасяха багажа в празната спалня, а Глори беше вече изпрала мръсното бельо и го бе простряла да съхне в слънчевия вътрешен двор. Докато вършеше това, Мелани избърса прахта в цялата къща, измете килимите и свали една-две статуи и една-две картини, които според нея, свикнала с английските ловни сцени и с размитите пейзажи на Търнър, не отговаряха на добрия вкус.

Когато се свечери и от кухнята се понесе миризма на току-що изваден от фурната хляб, на печено и рибена чорба с бамя, Мелани излезе на двора, за да спаси прането, преди да се е навлажнило от вечерния въздух. Когато сваляше ризите на Роланд от въжето, забеляза, че на някои липсват копчета, а на други ръкавите са прокъсани тук-там. Отнесе останалото бельо за гладене в пералнята и взе скъсаните ризи със себе си вкъщи. След това запали лампата в дневната, взе кошничката с принадлежностите за шиене и седна, за да се заеме с изкърпването на дрехите на съпруга си и да убие времето, докато той се прибере и сервират вечерята.

Шиенето спадаше към малкото неща, които Мелани беше научила от баба си, преди тя да умре. Оттогава беше прекарала много зимни вечери в бродиране. Когато завършваше някое ръкоделие или някоя скъсана дреха отново придобиваше първоначалния си вид, това имаше успокояващо въздействие върху нея. Можеше така да се задълбочи в тези занимания, че почти да не забелязва какво става около нея.

Нощта настъпи и неосветената улица пред къщата потъна в мрак. Една нощна пеперуда прърхаше около нея, защото светлината на лампата я бе подмамила през вратата, оставена отворена да пропуска хладния нощен въздух. Когато пеперудата кацна на ръката ѝ, Мелани почна да я духа, докато тя отново литна. Взе пеперудата за молец, а знаеше, че молците снасят яйцата си в дрехите и че от тези яйца се излюпват животинки, които могат да проядат дупки във вълнените платове, но мисълта да убие пеперудата ѝ беше противна.

На вратата някой шумно пое дъх и привлече вниманието ѝ. Там стоеше висока фигура в синьо-червена униформа. Мина известно време, докато позна Роланд, така необичайно издокаран и се засмя насила. Не знаеше колко е стоял там, но си помисли, че едва ли е дошъл скоро. Очите му имаха замислен израз, когато погледът му се премести от лицето ѝ към ризата в ръцете ѝ. Мелани изпита неприятното чувство, че е сторила нещо нередно, че е била сварена да тършува в дрехите му, да се намесва в неща, които не я засягат.

Но още в следващия миг това впечатление изчезна. Усмивка разтегли ъгълчетата на устата му, когато пристъпи към нея и се наведе, за да я целуне по устните.

— Ти си великолепна — извика той. — Да не би да подушвам миризмата на вечерята? Много се надявам да е така, защото съм страшно изгладнял.

Следващите дни почти не се различаваха от първия. Мелани прекарваше времето си в ходене на пазар, почистване на къщата и шиене, а понякога помагаше на Глори в приготвянето на вечерята. Тъй като бяха само трима, установи, че парите, които имаше у себе си, ще ѝ стигнат за доста време, ако внимава при покупките и гледа да се хранят скромно, но достатъчно.

Не можеше да твърди, че е постигнала напредък в усилията си да накара Роланд да се влюби в нея. Задълженията му толкова често го държаха далеч от къщи, че имаше малко възможности за това. Усмиваше му се, когато се хранеха, беше разбрала какво обича да яде най-много и се грижеше тези ястия да бъдат сервирани често. После, когато се оттегляха в спалнята си, беше достъпна. За това получаваше незначителни комплименти от Роланд, той се отнасяше благосклонно към нея в кадифено меката топлина на нощта, приемайки щедростта ѝ като нещо, което бездруго му се полага, и задоволяваше страстта си с

нея. Но макар и да мълвеше нежности, да я държеше в прегръдките си и да галеше буйното великолепие на косата ѝ, тя все пак имаше чувството, че той напълно контролира желанието си към нея или че не би бил съкрушен, ако изчезне завинаги от живота му.

Неведнъж чуваше денем плач от къщата на отсрещната страна на улицата. Единствените хора, които я обитаваха, бяха прислужница и мъж, който имаше вид на креолски джентълмен, макар и да не беше вече млад. Понякога виждаше и жена с малко дете и предполагаше, че детето плаче, въпреки че плачът невинно звучеше като детски рев.

Една вечер Роланд закъсняваше повече от обикновено. Беше време за ядене. Улиците постепенно обезлюдяваха и се спускаше вечерният покой. Мелани сложи принадлежностите за шиене настрана и започна да се разхожда бавно под колоната пред къщата. На небето все още се виждаха последните лъчи на залязващото слънце. На запад хоризонтът беше изпъстрен с виолетови, оранжеви и златни ивици. Мелани облегна глава на крайната колона на галерията, гледайки как вечерното слънце оцветява в червено разперените криле на отлитащите птици.

Тъкмо бе протегнала ръка, за да откъсне един ухаещ цвят от белия клематис, който се виеше по колоната, когато пронизителен писък раздра тишината. Това не беше проплакване на дете, а силен женски вик на ужас. Преди Мелани да успее да помръдне от мястото си, в горния етаж на къщата отсреща вратата се отвори и една жена, чиито разпуснати коси се развяваха след нея, изтича с вик на балкона, хвана се здраво за парапета и се сви. Един мъж по жилетка също излезе на балкона, приближавайки се бавно и заплашително към жената. Подлото в цялата ситуация беше, че оттам тя нямаше къде да избяга и той знаеше това. Застана пред нея и я сграбчи за ръката. Дръпнал към себе си и я удари силно по лицето. След това я зашлеви с опакото на ръката си. Запъхтяна и задавена от плач, жената едва си пое дъх. Опита се да каже нещо, но преди думите да излязат от устата ѝ, той я удари повторно и след това още веднъж.

Ударите и горещите молби на жената отекваха по улицата. През вратата зад двамата от тъмната кът излезе разплаканото дете и с несигурни крачки се запъти към майка си. Когато, залитайки, застана до мъжа, който продължаваше да бие жената, Мелани не издържа.

— Хей, вие там! — извика тя и се отправи към стъпалата.

— Спрете веднага!

В бързината за малко не се препъна в полите си. Прекоси калната улица, без дори да хвърли поглед настрани. Кринолинът ѝ се бе изкалял порядъчно, когато се спря под галерията на отсрещната къща.

Мъжът бе престанал да бие жената и се беше обърнал да види приближаващата се Мелани, сякаш смаян от дързостта ѝ. С искрящи очи Мелани му изкрещя:

— Видях какво направихте с клетата си жена, изверг такъв! Би трябвало да ви пребият с камшик и ако зависеше от мен, това би станало още сега.

Мъжът отметна глава назад и се изсмя гръмко.

— Жено — извика той, — вие сте глупачка! Я по-добре си вървете вкъщи и затворете вратата, преди мъжът ви да се е прибрал и да е постъпил с вас по същия начин, както аз — с тази повлекана.

— Мъжът ми никога не е изливал гнева си върху мен. Той е джентълмен, което не може да се каже за вас!

— Така ли? — попита мъжът с арогантен тон и вените по челото му изпъкнаха. — Имате късмет, защото ако бяхте моя жена, щях да ви съблека гола и да ви бия, докато заскимтите за пощада. Щях да ви завържа и така да нашаря с камшика си бялата кожа на задните ви части, че да се научите да уважавате мъжа, който е ваш господар. Да, да, виждал съм ви да влизате и да излизате отсреща. Знам колко сте красива и колко бяла е кожата ви — най-бялата, която съм виждал някога. Не знам откъде идвате, но има и някои други неща, които с удоволствие бих направил с вас, след като сложа камшика настрана.

Мелани беше толкова потресена, че езикът ѝ се схвана, но още в следващия миг бе обзета от такъв гняв, какъвто още не беше изпитвала в живота си. Но не успя нищо да направи или да каже в следващия момент, защото жената пристъпи по-близо до парапета, погледна надолу към Мелани и протегна ръка, сякаш да я предпази от беда.

— Недейте, не го дразнете повече! Не можете да ми помогнете. Никой не може да ми помогне. Моля ви, вървете си! Моля ви, защото иначе ще влошите положението ми още повече!

Косата на жената се развяваше около раменете ѝ като тъмен облак от нежни къдрици. Кожата ѝ имаше лек жълтеникав оттенък. Очите ѝ бяха големи, черни и влажни. Изведнъж Мелани прозря истината. Жената беше кварталонка — три четвърти бяла, но с една

четвърт негърска кръв, дете на мулатка и на бял мъж. Мъжът, който продължаваше да я стиска брутално в ръцете си, явно смяташе, че и Мелани принадлежи към тази категория.

Със свити устни и с пламтящи очи Мелани извика:

— Добре! Сега си отивам. Но с това случаят още не е приключен. Аз съм съпруга на подполковник Роланд Донован, почтена жена и се заричам, че пак ще чуете за мен.

Когато Роланд се върна най-после вкъщи, Мелани все още беше толкова вбесена, че не можеше да седи на едно място, докато му разказваше какво се бе случило. Ходеше нагоре-надолу из стаята и след това се спря пред него.

— Този човек ми наговори неща, които бяха по-лоши от всичко, което бих казала някога на някой роб. Роланд, той ме взе за кварталонка! За метреса, за мелез!

— Това ми е съвсем ясно. Не ми е ясно обаче какво те е накарало да се намесваш в разправиите на други хора.

— Разправии ли? Те не се разправяха, той я биеше. Жената просто стоеше и се оставяше той да я бие, без да вдигне ръка да се защити. И този изверг знаеше, че тя няма да се брани, че няма да посмее да се съпротивлява. А през всичкото това време детето пълзеше в краката на баща си и той пет пари не даваше, че може да го стъпче!

— Все още не ми е ясно как си могла да си въобразиш, че можеш с нещо да му попречиш.

— И на мен не ми е ясно, но все пак не можех просто да стоя и да наблюдавам. Това е отвратително, но не е най-лошото. Този човек ме взе за кварталонка, и то без видима причина, може би само защото живея отсреща на същата улица. Роланд, що за квартал е това? В каква къща си ме довел?

— Кварталът е точно такъв, какъвто подозираш — отговори той след кратко колебание.

Тя се бе досетила, но просто не можеше да повярва. От близо един век пламенните кварталонки по традиция бяха метреси на креолските господари, все едно млади или стари. Най-често те бяха освободени робини, чиято красота, произход и цвят на кожата едва ли им оставяше друг избор, освен да бъдат издържани от някой мъж. Уреждаха се специални балове, където тези момичета ходеха или бяха водени от майките си, които най-често бяха живели по същия начин. В

някои случаи тези жени произхождаха от бял мъж и робиня и на бала бяха купувани направо от собственика им, който може би беше и техен баща. Понякога връзките договорени при тези условия, траеха цял живот и от тях се раждаха много деца, като мъжът нерядко имаше и свое законно семейство. Общоприетата практика обаче беше млад мъж да поддържа подобна връзка една-две години и да я прекрати при женитбата. Дамите от Натчес винаги се бяха поздравявали за това, че в тяхната достопочтена английска община тази практика не бе успяла да се наложи така, както във френско-испанския Ню Орлиънс.

За Мелани бе просто невероятно, че може по погрешка да, бъде взета за такава жена, но когато се върна мислено назад, ѝ стана ясно, че това не се случваше за първи път. Спомни си за младия мъж, който я бе заговорил на улицата. Сега ѝ се изясни напълно причината за дебелашката му фамилиарност.

Тя тревожно погледна мъжа си със сините си очи и попита:

— Защо! Защо ме доведе тук?

— Във всички хотели и пансиони в града гъмжи от войници и членове на техните семейства, а към тях трябва да се прибавят и приятелите и съседите на губернатора Куитман. Тази къща може наистина да не е идеална, но все пак е чиста, удобна и горе-долу уютна. Съжалявам, Мелани, но никъде другаде не можех да те настаня. Ако имах малко повече време, ако ми се беше обадила малко по-рано, може би щях да намеря нещо по-добро. При съществуващото положение на нещата бях щастлив, че изобщо намерих някакъв подслон за теб.

— Разбирам.

Вече можеше да диша по-спокойно. Мисълта, че Роланд я е довел тук от безразличие, защото чувствата ѝ не го интересуват, я беше засегнала.

— Съжалявам, че са те обидили — продължи Роланд, — но и през ум не ми е минавало, че би могла да влезеш в досег с хората от околните къщи. Струваше ми се, че изобщо няма повод да общуваш с тях.

Мелани погледна нимфите и сатирите по перваза на камината, след което отново извърна поглед. Сега много лесно си обясняваше наличието на някои предмети в обзавеждането на тази къща.

— За съжаление се стигна до контакт. Докато живея тук, няма да мога да се примиря с мисълта, че този ужасен човек отсреща малтретира клетата жена, все едно коя е и каква е. Трябва да се направи нещо.

— И аз мисля като теб.

Мелани го погледна изненадана. Не беше очаквал той да прояви такова съчувствие.

— Какво каза?

— Казах, че и аз мисля по същия начин, макар и не заради тази жена, а заради теб.

— Заради мен ли? Какво искаш да кажеш?

— Никой не може да заплашва жена ми, все едно по каква причина. Докато това недоразумение не се оправи и има опасност отново да се намесиш, когато чуеш писък, не мога да си гледам спокойно работата.

— Той не би посмял да ме докосне.

— Възможно е, но ако пак се намесиш, може да не си спомни навреме, че си почтена жена. В края на краищата той смята, че има право се отнася с метресата си както иска.

— Все още имам пистолет.

— Пистолет ли? Тази вечер обаче той случайно не е бил у теб, нали? Ако съдя по досегашния си опит, ти не постигна с него кой знае какво и в двата случая, когато го използва.

Това беше съвсем вярно и не можеше да се оспори.

— Какво предлагаш тогава?

— Креолите не гледат с добро око на пиянско държание на публично място и на малтретиране на роби. Те имат свои методи да се справят с това. Ако поне малко държи на положението си в обществото, този мъж ще се вслуша в гласа на разума. Ако ли не, тогава има други средства.

Други средства. Креолите от Ню Орлиънс бяха известни с това, че много бързо се отправяха към полето на честта.

— Да не би да намекваш за... дуел?

— Не ми хрумва нещо, което би оправдало един дуел — каза той кратко и ясно.

Това бяха последните му думи на тази тема. Мелани се помъчи да го убеди да ѝ разкаже всичко, което възнамерява да направи, но не

можа да изкопчи нищо от него. Когато следващата вечер чу, че на улицата спря карета, Мелани успя навреме да се приближи до прозореца, за да види как делегация от мъже слезе от нея и се насочи към пътната врата на отсрещната къща. Това бяха мъже, чийто вид недвусмислено показваше, че притежават власт и влияние. Мъже, които също бяха от френски и испански произход. Те не останаха дълго, около половин час. Каквото и да бяха говорили, то, изглежда, бе действало. През следващите дни от мрачната къща не се чуха повече никакви писъци. И все пак тревогите на Мелани не намаляха. Когато излизаше с Глори, за да отидат на пазар или на разходка по улиците на града, да подишат малко въздух на Плас дарм, тя чувстваше, че я наблюдават. Това впечатление бе толкова силно, че вече не оставяше отворени вратите, които водеха към улицата, освен ако жалюзите пред тях не бяха спуснати. Когато имаше желание да погледа залеза на слънцето или небето във вечерния здрач, отиваше в уединената част на галерията зад къщата или във вътрешния двор, защото само там се чувстваше в безопасност.

---

[1] Ma belle — красавице. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Постепенно дните започнаха да захлаждяват. Тъмнозелените пера на палмите в двора оклюмаха, а вятърът брулеше широколистните бананови дървета. В един ъгъл листата на смокиновите храсти жълтееха и падаха. Облаци се кълбяха на югоизток. Заваляха студеният, размекващи всичко неспирни есенни дъждове.

Прогнозата, която губернаторът Куитман беше направил преди месец в Натчес, се потвърди. По делото срещу него и генерал Лопес съдебните заседатели не постигнаха съгласие за присъдата. Правителството, което осъзна, чене може да наложи желаната присъда, предизвика оттегляне на обвинението. Бившият губернатор на Мисисипи и генералът бяха свободни. Съдбата на четиридесетимата мъже от остров Контой, които продължаваха да лежат в крепостта Моро, все още не беше решена. Тяхното пленничество се беше превърнало в шумен показан процес и президентът на Съединените щати се намеси в тяхна защита. Американските и испанските власти преговаряха помежду си, но нещата се придвижваха бавно. Дните отминаваха един след друг.

Една сутрин Мелани седеше на верандата зад къщата и наблюдаваше как дъждът се стича от покрива на сребърни струи, когато Глори дойде при нея. Лицето ѝ издаваше безпокойство, а в очите ѝ се четеше неловкост.

— Имате посещение, мис Мелани.

Тъй като около нея отвсякъде трополеше дъждът, Мелани не беше чула файтона.

— Кой е? — попита тя.

— Мистър Дом. Да го покания ли?

Дом? В Ню Орлиънс? Как се осмеляваше да идва на посещение в този ранен час? Сигурно знае, че Роланд е зает с работата си и няма да си бъде вкъщи. Може би не само знае това обстоятелство, а дори е решил съзнателно да го използва.

— Сам ли е?

— Да, мадам — отговори Глори с неодобрение.

Най-добре би било просто да го отпрати. Едва ли имаше да ѝ каже нещо, което би чула с удоволствие. От друга страна, сутринта беше дълга и тъжна, а изглежда, че и следобедът ще бъде такъв. Все пак възможно бе той да носи някакви новини от Натчес, нали?

— Покани го в салона и му предложи нещо за пиене. Веднага идвам.

— Мис Мелани, смятате ли, че е правилно? Какво ще каже мистър Роланд?

— Съмнявам се, че го интересува. Ако прекарваше повече време тук, а не със своите вечни войнишки задължения, сега щеше да си е вкъщи. Така че няма причини да се оплаква.

Клатейки глава, Глори отиде да изпълни нарежданията. Мелани стана и през галерията влезе в спалнята да се пооправи. Тя каза на Глори самата истина. Прекаленото служебно усърдие на Роланд започваше да я дразни. Беше ѝ ясно, че е дошла неканена в Ню Орлиънс, че се е натрапила, но мислеше, че той все пак би могъл да се постарее да прекарва повече време с нея. Преди мръкване почти никога не го виждаше, а и тогава бе толкова изтощен, че рядко беше в състояние да прави нещо друго, освен да вечеря и да се просне в леглото, физическото му влечение към нея не беше отслабнало, но тя постепенно се умори да изгражда дните си единствено върху задоволяването на неговата похот.

Дом стоеше в салона пред портала, когато тя влезе.

Мелани спря да го разгледа. Стори ѝ се по-слаб от последния път, когато го видя, и ако не се лъжеше, стойката му бе по-стегната, брадичката вдигната по-високо. Беше наклонил щорите, за да гледа навън. Тъй като нещо и улицата беше привлякло вниманието му, той не забеляза как Мелани се приближи и застана до него. Когато и тя погледна навън, видя прислужницата от отсрещната къща да тича бързо към центъра. Жената беше навела глава срещу поройния дъжд.

— Някои хора са просто безогледни — забеляза тя.

Дом рязко се обърна.

— Мелани! — извика той и после повтори с по-нежен и сърдечен тон: — Мелани.

Тя му подаде ръка, усмихна му се и противно на собствените си очаквания, беше трогната от преливащото чувство в неговия глас.

— Как си, Дом?

Вместо отговор той каза:

— Ти си още по-красива от преди.

— Ласкаеш омъжена жена — напомни му тя и усмивката ѝ изразяваше предупреждение.

— Това не променя нещата — отвърна той.

Тя измъкна ръката си от неговите пръсти, които се опитваха да я задържат, и кимна към малкото канапе.

— Защо не седнем? Надявам се, че Глори ти е предложила нещо освежително.

— Да, но аз исках само да те видя. Исках да знам как си и как се отнася Роланд с теб.

— Не мога да се оплача — отвърна Мелани, която седна на стол пред камината и посочи канапето до себе си.

— Ти никога не си искала да признаеш, че се нуждаеш от помощ, независимо от кого. Как да съм сигурен, че не играеш само ролята на смела жена?

Тя погледна из косо и се изненада от проникателността му.

— Струва ми се, че никога няма да бъдеш сигурен — отвърна след секунда. — Просто ще трябва да ми повярваш. Но все още не си ми разказал какво става с теб.

— При мен всичко е наред.

— А Хлое? Как е тя? — На Мелани ѝ се искаше да не я гледа така. Имаше чувството, че той търси думи и се стреми да изрази нещо, което явно му се струваше важно, но не знае откъде да започне. Въобще не беше сигурна дали иска да чуе това, което имаше да ѝ каже.

— Сестра ми е доста добре.

— Дойде ли с теб в Ню Орлиънс?

— Да, да, дойде с мен. Всъщност дори идеята да предприемем пътуването беше нейна. Тя твърдеше, че всички интересни хора били тук.

— Така си и мислех. Преди известно време, още преди да тръгна от Натчес, тя ми каза, че има такива намерения.

— Така ли? Не знаех, че вие двете след... че вие двете сте се видели още веднъж след твоята сватба.

Хлое сякаш имаше чувството, че ти все още се сърдиш на Роланд. Но тъй като дойде тук и седиш сега в неговата къща, надявам се да не е така.

— Наистина с Роланд вече не ме свързва приятелство — отбеляза Дом замислено, — но от друга страна, не му се сърдя повече. Поведението му спрямо жената, която беше моя годеница, действително не може да се нарече съвсем джентълменско, но пък и той беше предизвикан.

— Да — отговори Мелани със сподавен глас и погледна към ръцете си, склучени в скута. Така беше, но въпреки това не ѝ бе приятно да ѝ го натякват.

— Надявам се само, че Роланд разбира положението ми — допълни Дом.

Мина известно време, преди Мелани да разбере за какво говори. Той искаше да знае какво е отношението на Роланд към него. Естествено той не знаеше, че Мелани бе свидетелка на срещата между него и съпруга ѝ в Котънууд. Това я радваше заради неговата гордост. То улесняваше отговора ѝ.

— Не виждам защо трябва да има нещо против теб. Искам да кажа, че ако някой е пострадал, това си най-вече ти.

— Радвам се — каза Дом и подпря кокалестата си китка на облегалката на канапето, навеждайки се към нея. — Не бих могъл да понеса, ако ми забранят да те виждам, макар и под формата на официални посещения. Не мисля, че съм заслужил такова голямо наказание.

— Дом, моля те — предупреди го Мелани. Нищо не помогна.

— Вече достатъчно съм наказан — продължи той. — Заради моята себичност и надменност те загубих. Беше тежък урок, но научих нещо от него. Научих, че мнението на другите струва много малко. Че хората прекалено лесно са готови да анатемосват деяния, за които те самите нямат смелост. Че в края на краищата няма значение какъв аршин се мери, стига да се върши това, което повеляват сърцето и съвестта. Искане ми се — продължи той, извъръщайки поглед — да можех да върна назад думите, които ти казах. Има много неща, които бих искал да върна обратно. Но е невъзможно. Понякога се питам дали ще мога да живея по-нататък с тези мисли. Невинаги, но понякога.

— Дом, аз...

— Не, няма нужда да казваш нищо. Беше мило от твоя страна, че ме изслуша. Надявам се, че ще ме разбереш, ако споделя с теб някои неща. Първо, става дума за Хлое. С удоволствие би те посетила, ако я

приемеш. По някакви причини тя смята, че не искаш да я видиш отново.

Когато се видяхме последния път, помисли си Мелани, Хлое се държа така обидно заради брат си. Естествено тя можеше да разбере и да прости сестринските ѝ чувства.

— Разбира се, ще се радвам да я видя.

— Знаех си, че ще кажеш така. А сега още нещо. Илайза Куитман съжалява, че вие, ти и Роланд, не сте приели нито една от поканите, изпратени до вас. Моли ме специално да те поздравя от нейно име и да те убедя да дойдете на театралното представление, което организира тази седмица. Ако си съгласна, тя ще наеме loge grille^[1], една от онези ложи, в които си защитен от любопитни погледи. Креолките ги наемат по време на траур и през последните месеци на бременността. Така се прави тук. Никой няма да си помисли пешо лошо. Освен това Илайза обещава на часа да уведоми Роланд в казармата, а да изпрати поканата на теб.

— Това звучи чудесно — зарадва се Мелани. — За Роланд не мога да кажа нищо, но когато Илайза изпрати поканата по един или друг начин, разбира се, ще ѝ отговоря официално.

Възможно ли беше Роланд да е отказал покани за някои официални приеми, без дори да я уведоми за това? Не можеше да си представи защо е трябвало да го прави, но беше твърдо решена да изясни този въпрос.

— Надявам се, че ще се опиташ да дойдеш. Ние е Хлое ще сме там. Ще се състои в „Сейнт Чарлз“, а поводът е завръщането на френско — ирландската актриса мадам Дюбоа, която през зимния сезон ще даде дългоочакваното си второ благотворително представление в полза на похода.

Това бе жената, за която Хлое бе загатнала, че Роланд я намирал толкова привлекателна. Подозрение лумна в Мелани, но и любопитството ѝ не беше по-малко.

— Възхитително! — отговори тя. — Разбира се, ще се опитам да дойда.

— Какво ще се опиташ?

Този глас, треперещ от леден гняв, беше на мъжа ѝ. Мелани пое дълбоко въздух, когато се обърна. Роланд стоеше на вратата, държеше в ръка прогизналата си шапка, а от мушамата му се стичаше вода и

капеше на пода. Бушуването на бурята беше заглушило стъпките му. Мелани бе толкова стресната и изненадана, че неволно се запита какво може да е чул, и гузна червенина пропълзя по бузите ѝ.

— Роланд! — каза тя колкото е възможно по-спокойно. — Защо си тук по това време? Случило ли се е нещо?

— Още не знам — просъска той. — Съобщиха ми, че жена ми приема чужд мъж.

Обвинението в гласа му и позата на измамен съпруг бяха съвършено неуместни. Мелани скочи. Вирна глава високо и отвърна:

— Както можеш да видиш, било е грешка. Приемам един стар приятел и на двама ни. Тъкмо исках да позвъня на Глори да ни сервира чай. Няма ли да седнеш при нас?

— Когато през главата ѝ мина друга мисъл, тя продължи:

— А докато чакаме чая, Дом може да ти разкаже за една покана на Илайза Куитман до нас. Учудва ме, че така бързо си научил за моите действия, а, изглежда, много покани за най-различни прояви, изпратени ти в казармата, са се загубили.

— М-да — изрече Дом и също стана. — Не мисля, че сега ми се пие чай. Може би друг път.

Роланд не изпускаше Мелани от очи, когато отговори:

— Да, друг път. Тъй като това недоразумение сега се изясни, трябва да тръгвам отново. Ако си готов, Клемънтс, ще те придружа до файтона ти.

— Не е необходимо — заяви Мелани. В друг момент решимостта на Роланд да изгони Дом от къщи би я развеселила, но не и сега.

— О, напротив — отвърна Роланд и позвъни за Глори. Стоеше напрегнат и чакаше прислужницата да донесе шапката и бастуна на Дом.

— Довиждане, Мелани — сбогува се Дом. — Или може би трябваше да ти кажа au revoir, тъй като в края на краищата сме в Ню Орлиънс. След ден-два Хлое ще мине да те навести. Много мило от твоя страна, че си готова да я приемеш.

— Та това е съвсем естествено — отговори Мелани.

Дом се поклони и напусна стаята. Роланд хвърли последен поглед към Мелани, мина през вратата и я затвори зад себе си. Очите му предвещаваха война. Е, добре. Ако иска да кръстоса шпага с нея,

нека се върне колкото може по-бързо вкъщи. Тя беше напълно готова да му достави това удоволствие.

Все още валеше неспирно и монотонно, когато се здрачи. Роланд най-сетне се върна. Изглежда, беше прекарал по-голямата част от деня навън, защото беше мокър до кости и изпоцапан с кал до веждите. Изръмжа кратък поздрав и се запъти веднага към кухнята да си вземе вода за къпане. Тъй като Глори все още беше заета с приготвянето на вечерята, той сам си стопли вода и по задната стълба я занесе в спалнята им. Мелани не го чу повече, докато яденето не беше сложено на масата. Тогава той се появи с кожени панталони, чиста бяла риза и мокра коса.

И двамата се бяха научили да се въздържат от разпавии пред прислугата. Разбира се Глори беше всъщност по-скоро член от семейството и знаеше много добре, че нещо ме е в ред, а вероятно знаеше и какво е това нещо. Въпреки всичко Роланд нямаше да каже нито дума, докато, сервирайки, камериерката влизаше и излизаше. Както и да е, каза си Мелани. В последно време Глори проявяваше неприятна склонност да застава на страната на Роланд.

След вечеря Мелани помогна на Глори да раздига масата. После с войнствено изражение и блудкаво чувство в стомаха се отправи да търси мъжа си. Не го намери нито в гостната, нито в салона. Неохотно се запъти към спалнята.

Въпреки влажната нощ вратата към балкона беше отворена. През нея нахлуваше вятър, който носеше със себе си изпарения и ромона на дъжда и караше перата на палмите в двора да шумолят. Роланд се беше облегал на вратата и се взираше навън. Зад него стоеше ваната, в която се беше къпал, пълна със студена сапунена вода. Мокрите му дрехи лежаха на килима до ваната, а влажните кърпи бяха повесени на долния край на леглото.

Мелани дръпна едната кърпа и провери дали дървото не се е повредило от водата. Изглежда, нищо не му беше станало. С въздишка на облекчение се обърна към мокрите дрехи на Роланд.

— Остави това — заповяда той. — Глори ще се погрижи.

— Килимът... — започна тя.

— Е, и той няма да изгниє толкова бързо. Имаме да обсъждаме някои неща.

Острият му тон беше предизвикателен. Мелани метна кърпата на ръба на ваната и се обърна към него. С ръка на хълбока каза:

— Мисля, че имаш право. Може би ще започнем с това, защо не съм била уведомена за поканите, които сме получавали?

— Нямах време да мисля за такива неща...

— Но генералът трябва да е имал време, защото съм сигурна, че голяма част от тържествата са били в негова чест.

— ... и освен това — продължи той, като че ли тя не бе казала нищо — ти си още в траур. Или си забравила? Предположих, че няма да ти е до тържества.

— Като съм в траур, не значи, че съм умряла! — извика тя. — Дори и да не съм имала намерение да приемам поканите, с удоволствие бих научавала какво става. В последно време животът ми не е твърде вълнуващ и много бих се радвала на малко внимание отвън, което да внесе някакъв живец в ежедневието ми.

— Разбирам. Съжалявам, че си скучала, мисис Донован. Аз лично се наслаждавах на нашите спокойни вечери.

— Дължи се на това, че ти по цял ден си между хора, с които можеш да си чешеш езика за вашата плячка, за наградата, която ви очаква, ако отидете пак в Куба. Може би планирате как да убедите испанците, които от поколения живеят там, да напуснат своите къщи. Защо след това да не ти се отрази добре и малко спокойствие?

Очите му станаха твърди като нефрит.

— Така мислиш, значи? Тогава предлагам някой ден да дойдеш на учебния плац, за да разбереш какво става там. Няма да видиш нищо друго, освен тежка работа. Но като размисля, май ще е по-добре веднага да забравиш. Вероятно гледката ще те отегчи.

— Ако това, което казваш, е вярно — отвърна Мелани и вирна глава, — наистина ще се отегча!

Тя с удоволствие би взела назад необмислените си думи за работата му, но тъй като беше невъзможно, сега нямаше намерение да отстъпи от мнението си.

Пръстите на дясната му ръка бавно се свиха в юмрук, когато каза:

— Днес сутринта ми се стори, че си всичко друго, но не и отегчена. Питам се дали щеше да ми разкажеш за посещението на

бившия си годеник, ако не бях получил толкова навременно предупреждение.

— Не съм сигурна — отговори Мелани и замислено сви устни. — Може би щеше да е по-вълнуващо да го скрия от теб.

— Какво си е въобразил, та да дойде в мое отсъствие? Какво искаше?

При тези думи Роланд пристъпи две крачки към нея. Цялото му тяло от главата до петите излъчваше гняв. Тя нямаше намерение да се остави да я сплаши.

— Доколкото разбрах, искаше три неща. Първо, да се осведоми дали съм здрава и щастлива. Разбира се, уверих го, че е така. Второ, Илайза го е помолила да ни покани от нейно име, което и направи. И накрая се интересувахе дали веднага ще го извикаш на дуел, ако се мерне пред очите ти, макар че и при най-добро желание не мога да разбера как е стигнал до тази мисъл.

— Така ли? — осведоми се той и повдигна едната си вежда. — Та това е нещо съвсем ново.

Въпреки хапливия сарказъм на думите му, Мелани имаше чувството, че мислите му бяха другаде.

— Възможно е. Тъй като, изглежда, нямаш намерение да отговориш на въпроса ми, трябва да заключа, че той няма нищо общо с мен. Но ако не е така, Дом трябва да се смята за потърпевш. Или не? Значи той би трябвало да те извика на дуел. Така, както стоят нещата...

— Не се тревожи за това. Не е важно. Онова, което сега има значение, е защо си приела този мъж в моята къща.

Мелани рязко се извърна и му отговори през рамо:

— Мислех, че вече си си съчинил отговора така, както ти харесва.

Роланд протегна ръка и отново я обърна към себе си:

— Наистина — отвърна той, — но повече няма да се стига дотук. Разбра ли ме? Ако искаш да имаш преживявания, ще трябва да ги намериш при мен.

Насила я обгърна с ръце. Дълго и неотклонно я гледа в очите. Изчезнала беше безизразната твърдост, в кристално ясните дълбини тя видя гняв и болка. В този миг прозря, че беше напълно възможно да е ревност; че болката, изписана в очите му, е породена от страха да не я загуби. Тази кавга й донесе някои неща: откритието, че пътят ѝ към

отмъщението е свободен, че планът ѝ да го накара да се влюби в нея е бил правилен. Много жалко ще бъде, ако сега направи нещо, което да застраши победата ѝ.

Когато устните му легнаха върху устата ѝ, тя му се отдаде напълно. Вдигна ръце и ги обви около врата му. Кръвта шумеше във вените ѝ, докато се събличаха един друг и лягаха. Изпълнени с дива нежност, телата им се движеха и всеки искаше да вземе за себе си всичко, и последното, което другият можеше да даде. В сладкото удоволствие те намираха заместител на по-нежните чувства, които никой от тях не искаше или не можеше да признае. Но и след това Мелани беше сигурна, че победата ѝ е близо. Така че беше странно защо, когато лежеше и слушаше дъжда, не изпитваше нищо друго, освен изнурено отчаяние.

Хлое дойде. В ръждивочервена рокля с волани от тафта на зелени карета тя влетя в къщата на „Рампарт стрийт“. Пронизителният ѝ смях отекна в стаите и от момента, в който влезе през входната врата, до момента, в който напусна къщата през същата тази врата, не млъкна нито за миг. Забележките ѝ за Ню Орлиънс и разказите ѝ за обществените прояви, на които беше присъствала от пристигането си насам, бяха както винаги шеговити и забавни, макар и язвителни. Ако беше любопитна да научи нещо за Мелани и Роланд, за къщата и квартала, в който живееха, правеше усилие да не го покаже. Прие, когато ѝ предложи чаша чай, остана половин час, както изискваха добрите маниери, и после се сбогува.

Но не приключи с това. На другия ден сестрата на Дом дойде пак, отново се усмихваше, отново беше забавна и отново лееше водопад от думи, сякаш се страхуваше, че ако прекъсне, Мелани би могла да зададе въпроси, на които нямаше намерение да отговаря, или че би могла да засегне някоя тема, която тя отбягва. Когато страховете ѝ не се потвърдиха, Хлое сякаш се поотпусна. Словоизлиянията ѝ постепенно секнаха. Когато се приготвяше за тръгване, тя внезапно предложи:

— Скъпа Мелани, през цялото време си мисля, че заради траура и задълженията ти като съпруга не излизаш достатъчно често от къщи. Какво ще кажеш, ако днес следобед заедно се разходим с файтон? Можем да отидем на покупки или, ако предпочиташ, да направим няколко кръга около Плас дарм, пред катедралата. Такъв е обичаят тук,

поне така чух. В Ню Орлиънс има все още някои очарователни европейски порядки, а Плас дарм изглежда точно като стар главен площад в испански град. Млади дами на възраст за женене се разхождат със своите майки или гувернантки и всеки, който иска да види нещо или да го видят, се появява следобед.

— Да, и аз чух така — отговори Мелани.

— Да отидем ли да погледаме хората? Поръчах да докарат моя кабриолет от Натчес. Нямаме нужда нито от кочияш, нито от придружител или компаньонка. Моята прислужница може да остане при твоята, докато ние двете се разходим. Когато сме двете, и без придружител спазваме благоприличието. Ако си съгласна, ще мина да те взема. Да кажем, по залез-слънце?

Мелани се поколеба само за миг, преди да се съгласи. Разходка с кола за глътка въздух в ранната вечер би била известно разнообразие, от което имаше нужда. Хлое можеше да бъде занимателна придружителка, когато искаше, а и полагаше такова усилие да възстанови старото приятелство, че би било дребнаво от нейна страна, ако поне малко не ѝ помогне. Освен това Мелани нямаше нищо против да се запознае малко по-отблизо с живота във френско — креолския град.

От момента, в който тръгнаха, стана ясно, че Хлое се смяташе за умел кочияш. Размахвайки камшика, тя седеше на червената кожена седалка в тъмносиня рокля от офицерски плат, чийто корсаж беше обточен с два реда златни галони, а на раменете имаше златни еполети. На главата си носеше филцово кепе като на стрелците с лък, украсено със златни шнулове. На завоя по улицата, която водеше, към Плас дарм, почти изправи кабриолета на едно колело.

— Толкова съм щастлива, че реши да дойдеш — радваше се тя на висок глас. — В Ню Орлиънс няма много сами момичета на моята възраст, а и не мога постоянно да натрапвам на Дом компанията си. Всичко си има граници. А и той не обича да се вози с мен.

Мелани се усмихна насила и си позволи само едва-едва да отпусне ръката си, с която стискаше седалката. Пред тях се движеше каруца с огромен товар от синкава захарна тръстика. Като видя, че сега ще трябва да се движат малко по-бавно, тя вдигна чантата си от пода и приглади полите на жоржетената си рокля.

— Наистина не мога да си го обясня — отвърна тя. Хлое ѝ хвърли бегъл поглед.

— О, ти ми се подиграваш — извика тя. — Боже мой, колко ми липсваше чудатият ти хумор! Действително трябва да измислим нещо, та да излизаме по-често заедно.

— Да, естествено — отговори Мелани. — Предполагам, че ще отидеш на празненството на Илайза Куитман.

— Дори и насън не ми минава мисълта да го пропусна. И ти ли си поканена?

— Прислужникът на губернатор Куитман донесе днес следобед поканата вкъщи.

— Искрено се надявам да дойдеш. Ще бъде много жалко, ако не можеш — каза Хлое.

— Тъй като Илайза ми обеща да ангажира loge grille, не виждам никаква причина да не дойда.

— Трябва да се погрижиш Роланд да бъде в униформа. Нали е благотворително представление, трябва да има колкото е възможно повече униформи, не мислиш ли?

Мелани хвърли поглед на Хлое, но момичето се беше съсредоточило само върху това, как да задмине каруцата със захарна тръстика. Тя реши да не признава, че Роланд още не ѝ беше казал дали смята да отиде на празненството, така че само промърмори нещо неясно в съгласие.

— Познаваш ли добре Плас дарм? — осведоми се Хлое.

— Да, с Глори често минаваме покрай него на път за френския пазар.

Хлое се обърна и я погледна изненадано.

— Ти ходиш на пазара? Колко вълнуващо! Ние с Дом живеем при приятели на семейството в американския квартал на града, само на няколко преки от Куитманови.

Ужасно се радвам, защото като гостенка съм освободена от всякакви домакински задължения. Не че някога съм направила нещо друго, освен да определям менюто, да наглеждам прислужничките и да проверявам как са избърсали праха. Но за какво говорех? Ах, да, за Плас дарм. Ако го познаваш, значи си видяла фантастичните нови къщи, които са построили от другата страна. Баронеса Ди Понталба ги е поръчала във френски стил. Казват, че били първите по рода си в

Новия свят и в началото на годината щели да бъдат напълно готови. Някои от най-добрите семейства още отсега се подготвят за нанасянето. Баронесата е предложила квартира за сезона на всички знаменитости, които посещават града, за да си подсигури инвестициите. Доколкото чух, едно от най-добрите жилища, които вече са готови, е предложила на мадам Дюбоа.

— Ах, наистина ли? — беше всичко, което хрумна на Мелани в отговор.

Хлое кимна.

— Съгласна съм да ми отрежат дясната ръка, само и само да живея там. Говори се, че баронесата е още в града и всеки ден ходи да наглежда строежа. Опитах се да склоня Дом да уговори среща с нея, защото исках да попитам дали можем да се настаним в едно от жилищата, но той се възпротиви. Сградите са грандиозни, не намираш ли?

— Да, може да се каже — съгласи се Мелани, която с усилие потисна усмивката си.

— Просто умирам за ковано желязо, особено както се откроява върху тези червени тухли. Четох във вестника, че баронесата иска да отсека старите тополи на Плас дарм, да направят парк с ограда от ковано желязо и да го нарекат на името на героя от битката при Ню Орлиънс Андрю Джаксън.

— След строителните работи наистина ще трябва да се предприеме нещо.

Продължиха така, докато стигнаха целта си. Хлое навлезе в „Шартр стрийт“ и мина покрай правителствената сграда от испанско време, която се наричаше Кабилдо, покрай високите кули на катедралата „Сейнт Луис“ и покрай презвитерианския манастир, построен първоначално за подслон на свещениците. Принуди коня да забави ход, докато премина във величествен тръс, а камшика си държеше под елегантен ъгъл.

— Ако нямаш нищо против — предложи сестрата на Дом. — Ще направим няколко кръга по улиците около Плас дарм.

— Както искаш — съгласи се Мелани.

Но Хлое, извила шия, за да оглежда разхождащите и да кима на други в преминаващите покрай тях екипажи, не обърна почти никакво

внимание на нейния отговор и Мелани реши, че е направила предложението само от учтивост.

Без съмнение всичко около нея беше интересно. Господа във фракове, и високи касторени шапки и млади мъже с меки мустачки крачеха бавно, въртяха бастуните си или ги използваха, за да подчертаят всяка твърда стъпка. Дами на средна възраст се разхождаха под ръка с мъжете си с такава грация, че полите им едва се поклащаха. Пред тях, облечени в снежнобяло, вървяха дъщерите им, понякога една, понякога и три-четири, а подир тях следваха останалите членове от семейството. Момичетата отпред бяха с вдигнати коси, което сочеше, че са на възраст за женене. По раменете на онези, които следваха родителите си, все още висяха дълги плитки. На ъглите стояха продавачки на бонбони — стари негърки с чисти бели престилки и бонета или кърпи на главите, а до тях — цветарките с букети от маргарити и хризантеми, есенни цветя с увита около стеблата сребърна хартия. Вечерният бриз шумолеше в листата на тополите. Откъм реката се чуваше пухтенето на параход.

— Това е монсеньор Де Марини — установи Хлое, — а ето, мисля, и Джеймс Галие, архитекта, който проектира жилищата на Понталба.

Тя назоваваше имената на други минувачи и разказваше на Мелани кой какъв е, докато тя започна да се пита как е успяла за толкова кратко време да опознае населението на Ню Орлиънс. Предположи, че се дължи на големия ѝ интерес. Хлое се интересуваеше главно от хората и техните действия, ако не и единствено от това.

— Искаш ли да слезем и да се поразходим малко? — попита Хлое. — В тези часове на деня е толкова приятно. Уверявам те, че няма да е трудно. В момента, в който спра до тротоара, ще се появят цели орди ирландчета и негърчета, които с удоволствие ще държат коня.

— Както предпочиташ — отвърна Мелани.

— Ето там виждам едно място — каза Хлое, наведе се и погледна през дърветата към Плас дарм. — О! О, Мелани! Но това е ужасно! Дори и насън не ми е минавало през ума.

— Какво има? — Мелани също погледна нататък. Не можеше да каже, какво беше очаквала, но дори и най-смелите ѝ фантазии не биха обрисували това, което видя. Едър, с изправена стойка, издокаран в униформата си, Роланд се разхождаше под тополите под ръка с една

жена. Тя беше стройна, тъмнокоса, със стегната фигура. От такова разстояние беше трудно да се види лицето ѝ. Носеше тревистозелен тоалет и огромна шапка с пауново перо.

— О, Господи — промълви Хлое, — това не го исках в никакъв случай. Толкова съжалявам, Мелани, толкова ужасно съжалявам. Но кой би помислил, че той ще се показва открито с нея посред бял ден, пред очите на всички. Можем само да се надяваме, че не са ни забелязали.

Вместо да спре до бордюра, сестрата на Дом удари коня с камшика и те бързо напуснаха Плас дарм. Мелани погледна още веднъж през рамо и каза:

— Струва ми се, че не разбирам какво става тук. Коя беше тази жена?

— Да не би да искаш да кажеш, че нищо не знаеш? Това беше артистката, за която ти разказах миналата пролет, онази, която след два дни ще гледаме в „Сейнт Чарлз“, Колийн Антоанет Дюбоа.

Хлое продължаваше да мърмори извинения, които никак не звучаха естествено, докато по най-прекия път бързаше към къщата на „Рампарт стрийт“. Мелани беше твърдо решена да запази благоприличие и покани Хлое на чай, но тя отказа. Сбогуваха се пред входа. Хлое продължи веднага. Мелани остана на улицата и гледа със сбърчено чело след нея, докато кабриолетът се изгуби от погледа ѝ.

Когато вечерта Роланд се върна, тя не заговори за този случай. Колебаваше се, защото не беше сигурна как трябва да започне. Струваше ѝ се най-разумно първо да разбере как този нов обрат ще се отрази на отношението ѝ към мъжа ѝ и на плановите ѝ за бъдещето. Когато внимателно проучи чувствата си, установи, че е ядосана преди всичко, както сама се уверяваше, от това, че мъжът ѝ толкова малко уважава дадената клетва и се показва пред очите на хората с любовницата си. Досега вярваше, че ако може да разчита на нещо, то е физическото привличане, което Роланд изпитва към нея. Доколкото можеше да съди, това привличане не бе намаляло, но с течение на времето сигурно щеше да се стигне и дотам. И какво ще стане тогава с грандиозните ѝ планове? Убедеността, че тя означава все повече за него, изглежда, е била прибързана. Щом той не я обича и не я желае, значи тя е загубила. Трябва да признае поражението си и да намери друг начин да му отмъсти.

Не бива да действа прибързано. Възможно е да е някакво недоразумение, сцената на площада да се е дължала само на случайна среща. Роланд бе признал възхищението си от актрисата. Нищо чудно, ако е спрял да размени няколко думи за представлението ѝ в чест на Лопес. Не. Би било прекалено голямо съвпадение те с Хлое съвсем неволно да се озоват там точно в момента на тази случайна среща. А трябва да вземе под внимание и държанието на Хлое. Мелани не би се учудила, ако сестрата на Дом е разчитала да ги заvari там заедно.

Като размисли по-сериозно, ѝ се стори, че е най-добре просто да изчака. Предстоеше празненството на Куитманови в театъра. Там ще разгледа мадам Дюбоа по-подробно и може би ще си изясни каква е работата. Дотогава не можеше да се държи с Роланд по друг начин, освен хладно, макар че беше неразумно. Когато си легнаха, отдръпна се сковано толкова далеч от него, колкото бе възможно, без да падне от леглото. Когато усети, че протяга ръце към нея, тя му обърна гръб и се изтегна така лениво, сякаш беше страшно уморена. Ръката му погали тънката ѝ талия и спря върху гръдта ѝ. Секунда по-късно той отдръпна ръката си и с въздишка легна по гръб. Мелани също въздъхна беззвучно. Не беше израз на облекчение. Дълго след като дишането му стана дълбоко и равномерно, тя лежа будна и се взира в тъмнината с широко отворени парещи очи.

Мелани се облече много грижливо за театралното празненство. Каза си, че е въпрос на гордост да изглежда колкото е възможно по-добре, не че иска да се мери с френската ирландка, която ще излезе на сцената. Още сутринта си изми косата и я изсуши на слънце, после я четка, докато по-червеникавите места в кестенявите кичури засвяткаха като скъпоценни камъни. След приятната баня, при която щедро използва розовия си сапун, накара Глори да ѝ направи прическата. Камериерката, усетила настроението на Мелани, положи много усилия и надмина себе си.

Преди месеци, когато купуваше траурните си дрехи за случаите, при които щеше да посреща гости вкъщи, Мелани беше избрала и една вечерна рокля. Сега тя бе простряна на леглото и гънките от черна копринена тафта блещукаха на светлината на лампата. Беше с обикновена кройка, с богата пола и прилепнал корсаж с кръгло деколте. Черната дантелена яка, която падаше до лактите, изглеждаше като пелерина. Върху полата беше закрепен дантелен волан. Към нея

щеше да сложи черни копринени чорапи и черни сатенени пантофки. С намръщено чело Мелани прокара пръст по твърдата тафта. Точно тази вечер малко цвят щеше да ѝ бъде добре дошъл. Но и при най-добро желание това беше невъзможно.

Когато облече роклята и дългите ръкавици от черна дантела, Мелани се обърна, за да се види в огледалото над тоалетката. На фона на блестящия черен плат кожата ѝ се открояваше млечнобяла и нежна като цвят на магнолия. Синьото на очите ѝ и кестенявият тон на косите ѝ изпъкваха невероятно силно. На врата и на ушите ѝ блещукаха перлите на баба ѝ и тя беше принудена да признае, че дори и без ефекта от нещо цветно рядко в живота си е изглеждала така добре.

Стъмни се. Мелани седеше в салона, приготвила до себе си пелерината от сиво кадифе, театралния бинокъл и обшитата с перли черна чантичка. Моментът, в който тя и Роланд трябваше да се срещнат в театъра с другите, все повече приближаваше. Роланд възнамеряваше да се върне по-рано вкъщи, да се изкъпе и да хапне нещо, преди да сложи парадната униформа. Часовникът върху камината не преставаше да трака. Уговореният час настъпи и отмина, а Роланд не идваше.

Мелани скочи и закрачи нагоре-надолу по килима. Къде се бавеше? Той наистина имаше намерение да отиде на тържеството, дори трябваше да го направи, след като ѝ бе разрешил да изпрати на Илайза писмено съгласие. Болезнен беше изводът, че той може да пренебрегва задълженията си, за да се разхожда с една артистка по Плас дарм, но не може да се освободи навреме, за да спази уговорката със съпругата си. Тя намираше известна утеха в мисълта, че Роланд не може да бъде с тази жена сега, тъй като тя сигурно е в театър „Сейнт Чарлз“.

Какво ли ще си помисли Илайза, ако не отидат? Или Дом? А Хлое? Колко време ще мине, докато всички научат, че съпругът ѝ не държи на нея?

Можеше поне да ѝ прати бележка, за да обясни закъснението си и да ѝ съобщи дали изобщо възнамерява да се прибере вкъщи. Само ако знаеше как да стигне до театъра, щеше да отиде без него. Но тъй като нямаха кола, Роланд мислеше да наеме файтон и да я вземе с него. Естествено би могла да отиде и пеша. Точно така се движеха досега и тя, и Глори, и Роланд, но ще пристигне така раздърпана и задъхана, че

ще представлява жалка картина, още по-лошо, отколкото ако изобщо не отиде.

Шумът от спираща кола я откъсна от тъжните ѝ мисли. Дори и в тъмнината можа да различи, че мъжът, който слезе, не е Роланд. Той се качи по стълбите и тъй като Мелани знаеше, че Глори е в кухнята от другата страна на вътрешния двор, отвори сама, когато се почука.

На вратата стоеше Дом. Усмехнато свали шапка.

— Вашата карета ви очаква, милейди.

— Моята карета?

— Като не дойде, Илайза се разтревожи за теб. Тя видя генерал Лопес да влиза в театъра и изпрати някого да се осведоми дали му е известна причината, поради която ще закъснее. Генералът ѝ съобщил, че Роланд още продължава да разтоварва оръжие и муниции. Пратката пристигнала късно следобед и той не можел да тръгне, преди всичко да е разтоварено, прибрано и заключено на сигурно място в арсенала.

— Разбирам. Много мило, че дойде да ми го кажеш.

— Това не е единствената причина, поради която съм тук. Илайза мисли, че ще предпочетеш още сега да дойдеш в театъра, а Роланд би могъл да дойде по-късно, след като се освободи от задълженията си. Предложих аз да ти съобщя това и да ти служа за придружител.

— Много мило от страна на Илайза... и от твоя страна — каза тя.

Във всеки друг момент би отклонила предложението на Дом и би предпочела да почака Роланд. Но сега не беше склонна да спазва обществените порядки. В последно време той явно не се съобразяваше много с нейните чувства, защо тогава тя да се съобразява с неговите?

— Човек е мил, когато прави нещо, което доставя удоволствие и на самия него — отвърна Дом.

Мелани го удостои с най-любезната си усмивка.

— Почакай само да се обадя на Глори — помоли го тя. — А после с удоволствие ще дойда с теб.

Пред театър „Сейнт Чарлз“ се беше събрала невероятна тълпа. Газовите фенери осветяваха множество коли и хора, които се стичаха от всички посоки. Вътре цареше разкошът на европейските опери. Имаше партер и частни ложи непосредствено до сцената и балкони до тавана. Балконите бяха оформени като аркади с коринтски колони и с изкусно украсени парапети. Навсякъде се виждаха позлатени

дърворезби. Закритите ложи се намираха в средата на втория балкон и зад фино изработените им решетки посетителите бяха защитени от погледите на любопитните.

Когато Дом и Мелани влязоха в една от тези ложи, Илайза Куитман се обърна усмихната.

— Мелани, мила моя, колко е хубаво да те видя отново. Идваш в много подходящ момент. Мелодрамата вече свърши, но драмата още не е започнала, всеки момент завесата ще се вдигне.

Мелани отвърна на усмивката ѝ, благодари, че е изпра тила кола и поздрави останалите. Губернаторът, както всички още го наричаха, макар че се бе оттеглил от поста си, беше в най-добро настроение. С пищните си мустаци, гъстата си тъмна коса и добре ушития вечерен костюм изглеждаше много елегантен, въплъщение на спокойствие и добронамереност. Хлое седеше срещу Илайза от лявата му страна и сякаш бе недоволна. Тя някак между другото отбеляза пристигането на Мелани, поведението ѝ граничеше почти с неучтивост. Като видя нацупеното изражение на Хлое, облечена в разкошна рокля от розов сатен, Мелани се запита дали тя е съгласна да крие лъчистата си красота зад дървени решетки. Друг фактор беше може би липсата на публика, която да я оцени по достойнство. Мъжът от лявата ѝ страна беше генерал Лопес, изглеждащ ослепително в униформата си. След като стана и се поклони на Мелани, той седна отново, наведе се през Хлое и подхвана пак прекъснатия разговор с губернатора.

Единствените все още свободни места бяха двете най-отпред, без съмнение запазени за Мелани и Роланд. Тъй като генералът явно не забеляза, че е заел мястото на Дом, той я придружи до първия ред и седна с леко повдигане на раменете до нея.

Илайза се наведе напред, направи комплимент на Мелани за външния ѝ вид и още веднъж изказа съжаление, че Роланд е бил задържан. Мелани едва успя да благодари и светлините угаснаха, публиката се смълча и завесата пред сцената се раздели на две.

Спектакълът, който трябваше да ги развлече тази вечер, беше „Камий“, английска версия на пиесата от Александър Дюма, чието оригинално заглавие беше „Дамата с камелиите“. Историята на чудно красива лека жена от Париж, която се отказва от аристократичния си любовник заради кариерата му и умира от туберкулоза и разбито сърце. В Ню Орлиънс от години това беше любимата пиеса на

театралната публика. Когато Колийн Антоанет Дюбоа излезе на сцената, на всички се стори, че тя е абсолютно подходяща за тази роля. Носеше разкошна бяла рокля, а камелиите, дали името на героинята, която тя играеше, беше забола в тъмните си коси. Изглеждаше жизнена и въздушна, весела и уязвима. Като я погледна, Мелани усети, че гърдите ѝ се стягат. Тази жена излъчваше невъзмутимост и същевременно магнетично привличаше публиката. Всяко нейно движение беше убедително и естествено. Тя така майсторски владееше изкуството си, че Мелани извади бинокъла, за да я разгледа по-отблизо. И направи учудващо откритие. Въпреки сценичния грим и стройната си грация актрисата беше по-възрастна, отколкото изглеждаше. Беше напълно възможно да е с доста години по-стара от Роланд. Младият мъж, който играеше нейния любовник, също беше забележителен, французин, с приятна външност, чието име, както пишеше в програмата, бе Жан-Клод Белмон. Той влагаше толкова плам и страст в ролята си, че Мелани неволно се запита дали не изразява истинските си чувства към актрисата.

Тихо шумолене в дъното на ложата изтръгна Мелани от подробното изучаване на артистите. Като се обърна, видя мъжа си да влиза и да затваря внимателно вратата зад себе си. Погледна я с ядна усмивка, преди да се обърне с няколко думи към домакинята.

В този момент генералът се сети, че е заел едно от местата, които компанията беше запазила за себе си. Той скочи и започна да се извинява. Роланд поклати глава и накара по-възрастния мъж, негов командир, да седне отново. После скръсти ръце и се облегна на задната страна на ложата. Мелани се посвети отново на пиесата, но вече не можа да се съсредоточи, както трябва. Струваше ѝ се, че усеща как очите на Роланд се впиват в нея, но и в мъжа, който седеше до нея.

Когато най-после настъпи антрактът, тя се зарадва. Или поне така си мислеше, докато мъжът ѝ пристъпи към нея, наведе се и хвана не съвсем нежно ръката ѝ.

— Да се поразходим ли малко навън, мила? — попита той с хладен тон.

Мелани почувства, че изпада в паника. Хвърли му бърз поглед и отвърна:

— Мислиш ли, че ще е редно? Струва ми се, че предназначението на тази лежа е преди всичко да се скрием.

— В общи линии е така, но смятам, че след като траурът ти е към края си, можем да направим едно изключение.

— Е, добре.

Натискът на пръстите му, които я принудиха да стане, не ѝ даде възможност: да избере друг отговор.

В тесния коридор пред ложите Роланд положи ръката ѝ върху своята и тръгна с бавни крачки.

— Не мога да си представя какво си е помислила Илайза, като напуснахме ложата просто така — рече Мелани след малко.

— Ще си помисли, че искам да говоря с жена си, без да ме смущават, и ще има право.

— Не знам какво толкова има, което да не можеш да кажеш и в ложата.

— Ах, така ли? Позволявам си да се усъмня. Нямам намерение да преглътна мълчаливо факта, че минаваш с Клемънтс през целия град, а когато идвам тук, установявам, че той се е настанил удобно на моето място до жена ми!

Мелани рязко обърна глава и го погледна.

— Ти си ни видял?

— Когато пристигнах, ти тъкмо излизаше от къщата. Съдено ми бе да видя как той притисна устни върху ръката ти, преди да ти помогне да се качиш в каретата.

— Наистина ли си бил там? Надявам се, че няма да ме държиш отговорна за галантността, с която някой господин е решил да се отнесе към мен. Научих се, че не подобава да удряш един мъж в лицето, че винаги е по-добре с пасивна антипатия да му покажеш колко малко държиш на него. Тъкмо това направих, макар и вероятно да не си го видял.

— При някои мъже немият протест не е достатъчен. Те не могат да бъдат отклонени с нищо друго, освен с удар в лицето.

— Да — изфуча тя. — Познавам този сорт мъже твърде добре.

По-ясно не би могла да му покаже, че говори за онази нощ в „Ривърест“. Мелани почувства угризения за тази си забележка. Извънредно много я ядоса това, че я упреква за краткото ѝ пътуване до театъра в каретата на Дом, след като той самият се беше държал така безсрамно с артистката.

— Говорехме за неуместното ти поведение спрямо Доминик Клемънтс — отвърна Роланд и лицето му беше мрачно.

— А, така ли? Тогава нека ти кажа, че Илайза изпрати каретата и че Дом сам е предложил да ме доведе в театъра.

— Не се съмнявам, че сам е предложил — отговори Роланд.

— Да, а аз се зарадвах. Сред тълпа от хора понякога е полезно да имаш мъж до себе си, а по някакви странни причини моят мъж не беше на разположение и аз нямах представа кога и дали изобщо ще се появи.

— Имах по-важни задачи и задължения от посещението на театър.

— По-важни, отколкото да ме придружиш до театъра! Твоите задачи и задължения са ми абсолютно ясни и никак не са ми приятни, особено, откакто преди два дни те видях на Плас дарм да изпълняваш едно от тях.

— Какво говориш?

— Видях те на Плас дарм под ръка с мадам Дюбоа. Сигурно е било доста приятно задължение. Изглежда, много му се наслаждаваше. Той спря и погледна мрачно надолу към нея.

— Това мога лесно да го обясня.

— Добре — рече тя, а в очите ѝ се четеше ледено презрение. — Тогава те моля да го направиш.

Странна нерешителност, която съвсем не беше типична за него, пробягна по лицето му. Когато заговори, думите му звучаха сковано като полуистини.

— Мадам Дюбоа пристигнала следобед с парахода. Ние не знаехме, че ще дойде, и никой не я посрещна. Искях да я предупредя, защото хората на Лопес смятаха вечерта да устроят пред прозореца ѝ тържество със серенада и цветя. Ако си чела вестниците, трябва да знаеш какво събитие беше това.

— Сигурно ще ми простиш, ако не ти повярвам? — отвърна тя с лъчезарна усмивка.

— Не, но бих казал, че ще сме квит, тъй като и аз не вярвам нито дума от това, което казваш.

— Трябва само да попиташ Илайза Куитман.

— Тя може ли да ми каже как си се държала в каретата по пътя към театъра или колко пъти си посрещала вече Доминик Клемънтс, когато не съм бил у дома, или какво правите, когато сте сами?

Мелани толкова пребледня, че дори устните ѝ загубиха цвета си.

— Ти имаш противна, мръсна фантазия. Няма да се оставя да ме обиждаш.

— Не — отвърна той, — а още повече с истината, макар и изобщо да не разбирам защо, по дяволите, ти е притрябвал мъжът, който те изостави, когато се нуждаеше от помощта му. Но ти обещавам едно: докато съм жив, няма да позволя да му станеш съпруга!

— Ако смяташ, че по този начин можеш да ме уязвиш, лъжеш се! — просъска тя и гласът ѝ трепереше от гняв. — Но ако аз никога няма да съм свободна, и ти няма да си свободен. Хайде да видим дали омразата може да скрепи един брак!

Той дълго я гледа втренчено, а в зелените му очи се мярна сянка. После рязко се обърна и си отиде.

Мелани също се обърна. Тя и не мислеше да гледа след него. Вирна брадичка и продължи по коридора. Не можеше веднага да се присъедини към останалите. Имаше нужда няколко минути да бъде сама, за да се съвземе. Бузите ѝ все още бяха силно зачервени, а ръцете ѝ трепереха.

Беше направила едва няколко крачки, когато я настигна един мъж. Тя помисли, че ще продължи, но той остана редом с нея.

— Добър вечер, мисис Донован — поздрави я той. — Нали вие сте мисис Донован?

Мелани се огледа. Освен една групичка мъже в най-отдалечения край на коридора не се виждаха други хора и никой не забеляза, че този мъж я заговори. Като го погледна по-добре, установи, че е възрастен джентълмен с бели нишки в тъмната коса, с набръчкано лице и остра брадичка. Вечерният му костюм беше безупречен, а на гърдите си носеше лента на орден.

— Да — отговори тя накрая. — Аз съм мисис Донован. А вие кой сте?

— Позволете ми да ви дам картичката си — помоли той с явен акцент. Извади от джоба си кутия за визитки от масивно сребро.

— Испанският посланик! — възкликна тя объркано.

— Точно така, мадам. Поемам известен риск като говоря с вас, нали? Но аз съм човек, който вярва в съдбата. Според мен не беше проста случайност, че можах да подслушам разногласията с мъжа ви.

— Наистина ли? — попита Мелани сковано.

— О, да, мадам. Стори ми се, че за мен ще е от полза да се запозная с вас, след като толкова малко държите на човека, за когото сте омъжена, и толкова малко ви харесва това, което той върши.

— Мисля, че едва ли... — започна Мелани.

— Не, не, не прибързвайте. Бъдете така любезна да ме изслушате само за момент. Моето правителство, правителството на Кралство Испания, проявява голям интерес към действията на военния авантюрист Лопес и неговите хора. Ние бихме били благодарни за всяка информация, която можем да получим. За всяка дреболия. Броят на мъжете, събрани под знамената, плановете им за действие, когато стигнат в Куба, ден и час на тръгването им оттук, вид и количество на оръжието, което носят със себе си, просто всичко.

Мелани му върна картичката обратно.

— Нямам такава информация и едва ли някога ще я получа.

Испанецът отново бутна полека картичката в ръката ѝ.

— Човек никога не знае кога може да научи подобни сведения. Ако откриете нещо, за вас ще бъде от полза да ме намерите на този адрес. Моля ви още веднъж да размислите, мисис Донован. А сега ви желая приятна вечер.

Смаяна и онемяла, Мелани гледаше след него. Тя просто не можеше да повярва, че именно на нея е направено такова дръзко предложение.

— Мелани? — беше Дом, който излизаше от вратата на ложата им надолу по коридора. В кафявите му очи се четеше безпокойство, когато се приближи до нея. Тя погледна първо него, после към картичката, която все още държеше в ръката си.

— Завесата скоро ще се вдигне — обясни той, когато стигна до нея. — Къде е Роланд? Мелани, мила моя, нещо не е наред ли?

— Никога няма да отгатнеш какво ми се случи — проговори тя с пресекуващ глас. — Поискаха от мен да предам Роланд и похода.

Подаде му картичката и му разказа какво беше станало. Когато свърши, той ѝ я върна.

— Но това е отвратително — възмути се той. — Нали не възнамеряваш да склониш?

— Не, естествено, че не! — отвърна тя разгорещено. Огледа се за някаква възможност да се отърве от картичката, ала тъй като не видя

подходящо място, пхна я с треперещи ръце в чантичката си. — Но това е наистина невероятно, не мислиш ли?

— На твое място веднага бих го забравил — предложи Дом, като ѝ подаде ръка и я отведе обратно в ложата.

На вратата се извини и я пусна да влезе сама. След това изчезна за няколко минути. Когато завесата се вдигна отново, той се беше върнал в ложата и беше седнал на мястото до сестра си, което генералът бе освободил през антракта.

Роланд се присъедини към тях едва към края на последното действие. Междувременно сервираха шампанско, пастет от гъши дроб, стриди и половин дузина други топли и студени лакомства. Той взе само по хапка от деликатесите, застана в дъното на ложата и забъбри с Хлое, която изведнъж се оживи. Веднага след като завесата се спусна, се сбогува с останалите под предлог, че на другата сутрин трябва рано да бъде на работа, и изведе Мелани от ложата.

Пътуваха към дома в мълчание, безмълвно изкачиха стълбите на къщата на „Рампарт стрийт“ и без да си продумат се отправиха към спалнята. Мелани съблече пелерината си и я остави на кушетката. С гръб към Роланд отвори чантичката си с намерението още веднъж да разгледа картичката, която ѝ беше дал испанският посланик. Макар че основно претърси навсякъде и дори изпразни съдържанието на чантичката върху покривката на леглото от люляков сатен, не я откри. Изглежда я беше изпуснала, когато искаше да я прибере, защото я нямаше никъде.

---

[1] Loge grille — закрыта ложа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

След като приключиха с преговорите, Куитман и Лопес бързо доразвиха плановете си за нахлуване в Куба. Преди да измине седмицата след празненството в театъра, бившият губернатор на Мисисипи напусна града, придружен от Роланд, за да набира мъже в Тексас и други области. Мелани можеше само да се радва, че мъжът ѝ беше заминал. След кавгата тя го виждаше рядко и си бяха разменили не повече от половин дузина думи. Той свикна да се прибира в къщата на „Рампарт стрийт“ само за да пренощува, и се хранеше с хората си. Винаги се връщаше по-късно и ставаше по-рано от нея. Последните три дни преди заминаването спа в празната стая до спалнята между сандъците и куфарите, струпани там. Мелани предположи, че го прави, за да не я смуцава. Въпреки това недоволно се питаше дали се среща с артистката, макар да си казваше, че ѝ е все едно.

Тъй като предпочиташе да не е сама, Мелани прие предложението на Илайза Куитман и се пренесе при нея, докато мъжете им отсъстваха. Двете прекараха хубави дни, бърбяха, ходеха за удоволствие на покупки и на чай при жените на другите офицери. Джон Куитман неуморно пишеше писма и Илайза често разказваше на Мелани съдържанието им, може би защото липсата на новини от мъжа ѝ беше много явна. Макар досега да не се интересуваше от тези неща, Мелани започна постепенно да схваща стратегията на втория поход на Лопес.

Щяха да се разделят на три армии, всяка приблизително от по петстотин души. Една трета от тези мъже се намираше по това време в Ню Орлиънс. Губернаторът Куитман щеше да събере втората част от югозападните области и да поеме по-късно тяхното командване. Третата третина щеше да се събере около генерал Амброзио Гонзалес на югоизток. Генерал Нарсиско Лопес щеше да бъде, разбира се, главнокомандващ на всички армии, но този път нямаше намерение да играе активна роля. Честта да поведе атакуващия авангард беше предложена първо на Джеферсън Дейвис, ветеран от войната в Мексико, сенатор на САЩ от щата Мисисипи. Когато той отказа,

предложиха на Робърт Е. Лий от войската на Съединените щати. Когато и той отказа, постът беше предаден накрая на Робърт Уейт, офицер, ранен в първия поход, и на Джон Критъндън, чийто чичо Джон Джордън Критъндън беше министър на правосъдието на Съединените щати. След като частите на Уейт и Критъндън заеха позиции, хората на генерал Гонзалес щяха да се укрепят на североизточното крайбрежие на Куба и да навлязат по-късно във вътрешността на страната, за да се присъединят към другите и да привлекат в своя подкрепа революционните сили на страната. После губернатор Куитман трябваше да нападне Хавана, да завземе крепостта Моро и да освободи пленниците от Контой, да плени генерал-губернатора на Куба, да прочисти страната от испанската администрация и да я освободи от испанско иго. Планът не можеше да се провали. Във всеки случай генерал Лопес беше дълбоко уверен, че нищо не може да се обърка. Той не само издаваше облигации, които щяха да се погасят след нахлуването в Куба и имаха за гаранция общинските земи на острова, но и обещаваха на всеки обикновен войник по пет хиляди долара, когато бъде извоювана победата, на всички офицери предлагаше двойно по-голяма сума и допълнително една от конфискуваните плантации за захарна тръстика.

Дойде Коледа. Джон Куитман можа да се освободи от задълженията си и да се върне, но Роланд не си дойде. Мелани прекара празника с Куитманови в Монмаут и Натчес. Джон Куитман обеща на Мелани, че след по-малко от месец мъжът ѝ ще бъде отново в Ню Орлиънс. Той удържа думата си, но когато Илайза ѝ Мелани слязоха по реката, Роланд отново беше тръгнал, този път да се присъедини към генерал Гонзалес в Алабама. Може би беше проста случайност, че и мадам Дюбоа, актрисата напусна града по същото време, тъй като бе приела един ангажимент в Мобайд.

Докато беше в Натчес, се навърши една година от смъртта на дядо ѝ. Когато проветряваше стаите в Гринлия и оглеждаше какво е станало в къщата през време на отсъствието ѝ, Мелани опакова цветните си рокли и ги пренесе после в Ню Орлиънс. Там започна незабележимо и с мярка да сменя постепенно траурното облекло.

Тъй като губернаторът беше там, Мелани не се чувстваше удобно като гостенка, макар че възрастната вдовица, у която всички бяха

настанени, бе извънредно любезна. Усмехнато, но настойчиво тя поиска да се върне с Глори в къщата на „Рампарт стрийт“.

Често изпитваше страх, че нощем е сама в къщата. Неведнъж ѝ се струваше, че някой се промъква по улицата. Когато изгасеше лампата в салона и погледнеше навън, виждаше понякога мъжа от отсрещната къща да стои на балкона и да наблюдава нейните прозорци. Веднъж посред нощ ѝ се стори, че чува стъпки във вътрешния двор. Отиде до прозореца и видя някаква мъжка фигура. Пистолетът беше под възглавницата ѝ. Когато отново се върна до прозореца, мъжът се беше изкачил по задната стълба и се приближаваше към вратата на трапезарията. Мелани трябваше да събере всичката си смелост, за да отвори вратата, през която той би могъл да влезе.

Нямаше нужда да стреля. Проскърцването на бравата и щракването на спусъка накараха мъжа рязко да спре. За миг той се вцепени, после с един скок стигна до стълбата и се спусна надолу. Когато Мелани застана до парапета, гой се беше покатерил по оградата и беше скочил от другата страна. Шумът от стъпките му отекваше в нощта. Нито времето, нито светлината бяха достатъчни и все пак бе почти сигурна, че беше нейният съсед от отсрещната къща.

Когато Мелани разказа случая на Илайза, тя нададе вик на ужас. Направи всичко възможно да склони Мелани да се върне отново при тях с Джон, но тъй като тя остана непреклонна, Илайза заяви, че трябва да се предприеме нещо Мелани да не остава без закрила, докато мъжът ѝ е на път по служебни въпроси? Жената на губернатора беше отишла, изглежда, направо при Лопес, защото тази и следващата вечер пред къщата на Мелани се появи един войник, който патрулира там в червено-синята си униформа и с пушка, готова за стрелба, до разсъмване.

Започна карнавалът и празненствата следваха едно след друго. Всяка домакиня искаше да приеме Лопес, смелия авантюрист. Генералът никак не се смущаваше от популярността си. Пред господата беше ентусиазиран и уверен и им разказваше какви богатства ги очакват и колко ще им донесат облигациите, които бяха купили от него. Към дамите беше учтив и внимателен. Много скоро беше добре дошъл на всеки прием, защото винаги имаше готов комплимент, движеше се изкусно на танцовата площадка и никога не

пропускаше да танцува с дъщерята на семейството или с някоя невзрачна братовчедка.

Мелани, която през изминалите седмици излизаше все по-често, също танцува няколко пъти с генерала. Намираше поведението му завладяващо, а въодушевлението му — заразително. Наистина повечето празненства тя посещаваше с Илайза и Джон, но понякога беше по-удобно да има придружител. Някой път тази задача изпълняваше Джереми Роджърс, но по-често Дом. Досега той нито веднъж не беше прекрачил границата на онова, което се смяташе за благоприлично по отношение на една омъжена жена. Освен това бе така настойчив, че трудно можеше непрекъснато да му отказва. Когато я мъчеше съвестта, тя се питаше в какво всъщност могат да я упрекнат. В края на краищата той беше стар приятел и тъй като знаеше истината за нейния брак, не бе нужно да го залъгва и постоянно да измисля извинения за дългото отсъствие на мъжа си.

Във вторник карнавалът завърши с голям бал. Следващият ден беше сряда, началото на постите, през които за няколко седмици щеше да настъпи спокойствие. Мелани беше облечена в синята копринена рокля, която беше носила преди толкова много време в онази януарска вечер, когато за пръв път срещна Роланд. Но доста преди полунощ, балът ѝ омръзна. Извини се с главоболие и помоли Дом да я заведе у дома.

Когато каретата пристигна, в къщата беше тъмно. Това беше необичайно, защото Глори винаги чакаше Мелани да се върне. Още по-необичайно беше, че тази нощ на тротоара пред къщата нямаше войник на пост. Дом ѝ помогна да слезе от колата. Мелани гледаше слисана, сякаш очакваше постовият да изникне от тъмнината. Но тона не стана. Тя повдигна полите си и пое ръката на Дом.

— Тази нощ е прекалено спокойно — отбеляза Дом, като се изкачваха по стълбите.

— Да — съгласи се Мелани с приглушен глас.

— След целия този шум и непрекъснато движение насам-натам това действа благотворно. Струва ми се, че за някои хора постите вече са настъпили. Денят е отминал, те са си легнали да спят, а като се събудят, времето на постите и на покаянието ще е започнало. Ще ти бъде ли неприятно, Мелани, ако ти кажа, че за тази година и за много

напред съм се покаял, че не мога никога да си простя това, което сторих на теб и на собственото си щастие?

— Моля те, Дом. Не ми е неприятно, но е безсмислено да говориш. Нищо не може да се промени.

Вдигна ръка и похлопа тихо на вратата, за да ѝ отвори Глори.

— Сигурна ли си? Не можеш да се правиш, че между теб и Роланд всичко е така, както трябва да бъде. Струва ми се, че участието му в този поход до Куба доказва, че няма намерение да ти бъде истински съпруг. В края на краищата той не е при теб и не те закриля.

— Те не разбираш — отбеляза Мелани.

— Мисля, че ако някой нещо не разбира или не иска да разбере, това си ти. Тоя мъж е единак, авантюрист, за когото семейните връзки са без значение. Той не иска и няма нужда от никой друг, освен от самия себе си.

Мелани почука още веднъж на вратата и хвана дръжката. Вратата не беше заключена. Странно, защото Мелани беше сигурна, че Глори спусна резето след нея, когато излезе вечерта.

Дом също се учуди.

— Къде е Глори? Да не би да е болна? По-добре ме остави аз да погледна. Ще тръгна пръв.

Дом влезе в тъмния салон. Нищо не помръдна. Не се чуваше никакъв звук. Когато продължи, Мелани го последва. И в трапезарията нямаше никой, а в килера се размърда само мишка, която се скри в един тъмен ъгъл. В помещенията за прислугата светеше и Мелани видя познатата закръглена фигура на Глори да минава покрай единия прозорец.

— Всичко е наред — въздъхна Мелани. — Глори е тук. Предполагам, просто не е очаквала, че ще се върна толкова рано.

— Да, сигурно е така — отвърна Дом, — но това с постовия ме учудва. По-добре утре сутринта да съобщиш. Чувстваш ли се достатъчно сигурна без него? Бих могъл да остана, ако искаш.

— Много мило от твоя страна, но няма никаква нужда — възрази Мелани.

— Съвсем сигурна ли си?

— Напълно.

В тъмнината Мелани го виждаше прекалено ясно до себе си. Искаше ѝ се да бе запалила лампата. Не ѝ харесваше интимността,

която май възникваше между тях, и като си спомни забележките, които бе направил и рано тази вечер, изведнъж изпита неприятно чувство. Дом никога не се беше опитвал да ѝ се натрапи, но сега лостовият го нямаше, Глори се беше оттеглила и тя за пръв път беше съвсем сама с него.

— Може би все пак ще е по-добре да огледам спалните — предложи Дом.

— Не смятам, че е необходимо — отговори Мелани с хладен, твърд глас, когато тръгна отново към салона. — Ти вече направи достатъчно за мен, беше много мило от твоя страна да ме придружиш до вкъщи. Сега бих искала да се сбогувам с теб, ако нямаш нищо против. Много съм уморена.

На вратата Дом опита още веднъж.

— Мелани — започна той.

— Моля те, Дом, не тази вечер. Лека нощ.

Тя отстъпи от вратата и я затвори под носа му. Остана така, докато чу каретата му да потегля, после въздъхна и опипом тръгна през тъмния салон към спалнята. Там свали шала, който бе използвала като наметка, остави го заедно със сребърната си чантичка на леглото и се прозя, преди да хвърли поглед към вратата на терасата. През завесите се промъкваше дълга ивица светлина. Тъй като това я привлече, тя дръпна тежките копринени завеси и пусна лунната светлина в стаята.

Вътрешният двор под нея беше потопен в сребро. Нищо не помръдваше, дори и сянката на някое листо. Отсреща светлината при Глори угасна. Мелани почака, защото мислеше, че старата жена я е чула и идва при нея. Но Глори не дойде. Може би е вдигнала резето, защото е прекалено уморена и иска да си легне рано. Това не беше обичайно за нея, но Мелани многократно беше настоявала да не стои до късно да я чака. Несъмнено Глори най-сетне я е послушала. Това я зарадва. Щеше да ѝ бъде неприятно да ограбва съня на старата жена. Всъщност много малко бяха нещата, които не можеше да свърши сама, имаше само няколко рокли, които не можеше да облече или съблече без чужда помощ.

Изви ръце към гърба си и започна бързо и умело да разкопчава роклята си. Когато свърши, съблече я през главата и пристъпи към леглото, за да я закачи над раклата в долния край. Последваха

кринолинът и фустите, после дългите до коленете гащи и корсетът. Хвана се за една от колоните на леглото, докато събуваше обувките и чорапите.

Посегна нерешително към подгъва на комбинезона си и спря. Беше толкова уморена, че се изкушаваше да се пъхне така в леглото и да остави нещата си неприбрани до сутринта. Ако го стореше, трябваше да стане преди Глори и да си ги прибере, защото иначе тя щеше да ѝ се кара и да разтребва около нея, докато пие в стаята сутрешното си кафе. Може би спокойствието на сутринта е по-ценно от това през нощта.

Мелани с въздишка вдигна ръце и започна да вади фуркетите от косата си и да тръска глава, докато косата ѝ се разпиля по раменете и гърба. После застана пред тоалетката, сложи фуркетите на студената мраморна плоча и опипом потърси серните кибритени клечки и кутията от масивно сребро; Намери ги, запали една клечка и посегна към лампата, която беше до кутията. Едва когато фитилът се запали и тя размаха клечката, за да я загаси, забеляза, че стъклото в другата ѝ ръка беше топло, като че ли лампата е била загасена неотдавна.

— Жалко, че свършваш, макар че много се наслаждавах на представлението, а и е голямо удоволствие си спомням за тази синя рокля, с която беше облечена. Така, както си сега, съм те виждал хиляди пъти в мислите си след онази нощ в „Риалин“, когато братята Баскъм бяха нахълтали в стаята ти.

Стъклото на лампата падна от ръката на Мелани и се пръсна. Тя се извърна рязко и извика:

— Роланд!

Той се беше изтегнал на кушетката, облегнат назад, стъпил с единия крак, обут в ботуш, върху люляковия сатен и подпрял длан на коляното. С присвити очи разглеждаше късата ѝ дреха, светлеещите ѝ бели крака и медния блясък на косите ѝ на светлината на лампата.

— Да-а — отбеляза провлачено, — скитацият съпруг се завърна.

— Какво... какво търсиш тук? — попита тя. Искаше Да каже защо стои на тъмно, макар че не прозвуча така.

— Аз живея тук, ако все още си спомняш — отвърна той сподавено и изведнъж скочи. — Губернаторът ми разказа за проблемите, които си имала с разни безделници. Затова ми се стори

разумно да подам молба да ме върнат обратно и отново да заема полагащото ми се място като твой закрилник.

— Предполагам, че намекваш нещо с тази забележка — осведоми се Мелани и гореща вълна заля лицето ѝ, като го видя бавно да се приближава към нея. Устните му бяха заплашително свити, а в очите му гореше зелен пламък.

— Намеквам, че нуждата ти от закрилник, изглежда, не свършва на прага на къщата. Чух как Клемънтс ти предложи да остане тук през нощта.

— Тогава си чул и че му отказах — отговори тя и вирна брадичка.

— Да, но когато нещата стигнат до там, че мъжът се осмелява да попита, не се знае колко дълго още дамата ще отказва.

— Съвсем сигурна съм, че в тая област имаш прекрасни познания — подхвърли Мелани и понечи да се обърне.

Той протегна ръка и хвана нейната. За да я задържи, пръстите му се впиха в меката ѝ плът.

— Не мърдай — предупреди я той с дрезгав глас, — или ще си нарежеш краката в стъклото.

— Ах, наистина ли? Не ти ли е все едно?

— Точно толкова, колкото и фактът, че нямаше възможност да се отдадеш на твоя галантен кавалер Дом.

— И това ли знаеш вече?

— Достатъчно, за да събуди интереса ми към твоя отговор. Когато изгасих лампата, не мислех, че преди лягане ще ми се представи още една обаятелна картина. Но в никакъв случай не ми се искаше да я пропусна. — Той пристъпи плътно до нея, обгърна я с ръце, притисна я до болка към себе си и я погледна.

— Боже мой, колко си хубава — промълви. — Опитах се да си внуша, че нямам нужда от теб, но напразно. Ти си пред мен наяве и насън и макар и да знам, че душата ми ще е загубена и ще съм прокълнат, ако остана при теб, не мога да се махна. Ела сега и ме остави да се удавя в омагьосващите ти, ангелски очи. Някои неща, които се купуват скъпо, все пак си струват цената.

Устата му потърси жарко нейните устни. Пръстите му се заровиха в нежната ѝ благоуханна коса и не ѝ позволяваха да мръдне. Другата му ръка я държеше като желязна скоба и я притискаше към

него, като че ли никога няма да я пусне. Думите му бяха така странни, беше толкова отдавна, откакто за последен път беше така близо до нея, че сетивата ѝ пламнаха. Дълго време тя стоя вкопчена в него, достатъчно дълго, за да усети той как капитулира в прегръдките му. Когато се отправи към леглото, под ботушите му захрущя счупеното стъкло.

Този шум наруши очарованието.

— Не — прошепна Мелани и извика по-високо, — не!

В момента, в който усети леглото под себе си, Мелани се отскубна от него и се изтърколи на другия край. Той я последва с един скок, обгърна кръста ѝ с ръка и я дръпна отново към себе си. Тя посегна и го удари с ръка по врата. Той се хвърли върху хълбоците ѝ и хвана едната ѝ китка, после другата и ги задържа пред лицето ѝ.

— Какво значи това? — изфуча той мрачно.

— За кого се мислиш всъщност? — изпъшка тя. — Да не смяташ, че можеш да демонстрираш пред всички историята си с някаква друга жена и да тичаш след нея като кротко паленце, а после да се върнеш и да продължиш оттам, докдето си спрял? Не, за нищо на света!

— Не съм имал никаква история. Вече се опитах да ти го кажа, но ти не искаш да повярваш. Тогава мисли, по дяволите, каквото щеш. Ти си моя жена. Ти си жената, която желая повече от всяка друга, и аз ще те взема. Не си прави илюзии по този въпрос.

Дъхът на Мелани секна и тя си помисли, че ще се задуши. Червенина пламна по лицето ѝ, когато видя упорития поглед, с който я пронизваха пламтящите очи. Нямаше съмнение, че думите му бяха сериозни. Тя преглътна шумно.

— И ти се задоволяваш с това? — попита тя с глас, който беше по-скоро плах шепот.

— Не — отвърна той и мъка помрачи очите му, докато и ъглите на устата му заигра усмивка, — но все пак е нещо. Преди време веднъж за малко ми се отдаде. Каквито и да са били причините, ти все пак дойде в прегръдките ми, отвърна на докосванията и движенията ми. Все още се надявам, че ще изоставиш бдителността си и това чудо отново ще се случи.

Думите и тембърът му сякаш я лишиха докрай от собствената ѝ воля. За да се противопостави на тази слабост, тя го предупреди със стиснати зъби:

— Няма да се стигне дотам.

— Нека опитаме — предложи той и отпусна устни върху нейните.

Не беше нежен. Целувката му беше жадна и дива. Тя се опита да извърне глава и да се освободи, но той не ѝ позволяваше. Дълбоко някъде в нея се надигна протест, отвращение от неговото надменно господство и от убеждението му, че има право да се разпорежда с живота и желанието ѝ. Предпазливостта я караше да се съпротивлява слабо. Само с хитрост и коварство можеше да се води борба срещу физическата сила. Когато той пусна китката ѝ, положи ръка върху кръглата изпъкналост на гърдта ѝ и издърпа настрана ризата, за да освободи бялата ѝ кожа, тя не направи рязко движение. Устата му се откъсна от нейната, за да притисне към бузата ѝ влажния си огън, устните му бавно продължиха нататък, където вече бе ръката му. Тя плахо вдигна пръсти и ги положи на косата му. Езикът му топло се движеше по нея. Мелани си позволи едно движение и слаб звук се изтръгна дълбоко от гърлото ѝ. Ръката му се спусна надолу, плъзна се пот подгъва на късата ѝ риза и започна чувствено и дълго да гали плоския ѝ корем.

В отговор мускулите ѝ се стегнаха. В този миг тя зарови пръсти в косата му, дръпна главата му назад и същевременно се хвърли срещу него. Той загуби равновесие. Преди да се съвземе отново, тя се измъкна изпод него и се спусна към края на леглото. Беше ѝ все едно дали ще падне, важно беше само да се отърве от него.

С грацията на котка той се хвърли към нея и вкопчи ръка в батистата на ризата ѝ. Платът се скъса. Той на секундата я сграбчи така, че презрамките се врязаха в раменете ѝ, и я издърпа обратно. Преди тя да се осъзнае, хвана ръката ѝ и обгърна хълбоците ѝ, за да я привлече отново към себе си.

Краката ѝ се сплетоха с неговите, а с ръцете си се вкопчи в кръста му и се завъргаляха, докато той легна по гръб. По този начин тя искаше да се отскубне, но той разбра това. Ръцете му здраво се заключиха около нея и тя падна върху гърдите му, притисната от главата до петите върху дългото му мускулесто тяло. Подпря се на лакът, с движение на главата отметна косата от лицето си и погледна надолу към него. Чувстваше как копчетата на униформата му се впиват в нея, но усещаше и огромното му желание. От усилието кръвта шумеше във

вените ѝ. Искаше ѝ се да го издере с нокти или да притисне устата си с такава жар към устните му, че болката да заглуши разума ѝ.

Смарагдовозелените очи на Роланд я наблюдаваха внимателно. Той сякаш забеляза колебанието ѝ и усети мига, в който тя реши да се възпротиви на остроото си желание. Рязко я хвърли по гръб. За момент дъхът ѝ секна от ярост, но и от тежестта му върху гърдите ѝ. В този кратък промеждутък с няколко бързи движения той свали униформата си и тогава тя отново усети здравината на мъжкото му тяло, което се притискаше към нея. Той я държеше с желязна хватка и тя изтърпя той сам да си създаде удоволствието, което тя не искаше да му даде. Съвсем разкъса комбинезона ѝ, като го дръпна от нея, и потърси медената сладост на женското ѝ тяло. Не остави недокоснато нито едно чувствително място. В най-затътените ъгълчета на съзнанието си тя му се противопоставяше, забраняваше си всякаква реакция и се затваряше в себе си, но слабините ѝ пареха и я правеха уязвима.

Нарастваща жар я обля, тя сви ръце в юмруци и зачака със затаен дъх момента, в който той щеше да проникне в нея. Моментът дойде. Твърд и пулсиращ, той навлезе в нея. Измъчена и опиянена, тя почувства истинския източник на неговата сила и осъзна отчаянието, което събуждани неговото желание, видя колко тънък е рътът между жестокостта и чувствената нежност, по който той вървеше. В този миг на просветление, на прозрачността на екстаза, истината проблесна пред нея. Те представляваха парадокс, тя и мъжът, с когото беше свързана. Вътрешно тя можеше да се изправя срещу него с несломима твърдост, но тялото ѝ беше меко и податливо. А той, макар и да я измъчваше с груба сила, изпитваше към нея чувства, които го правеха уязвим. Но по-важна беше увереността, че няма никаква полза от това прозрение. Те все още бяха равностойни противници. Докато никой не виждаше в прегръдките на другия победа, нямаше нужда и никой да се признава за победен. Така те можеха отново и отново да започват борбата, докато най-сетне Лопес тръгне на следващия си поход.

Беше топла лятна вечер, тъмночервена и кадифена, когато в американския квартал на града се състоя последния бал за Лопес и неговите хора, а домакинята беше търговец, надяващ се на голямо богатство, в замяна на подкрепата си за испанския генерал. Облегната на ръката на Роланд, Мелани влезе в залата на разкошната вила в класически стил. Изглеждаше очарователна в балната рокля от

копринен тюл с цвят на аквамарин, без да знае, че това ще бъде последното събитие за сезона. Знаеше само, че светлината на огромния полилей над полирания под сякаш е по-ярка от друг път, че всяка усмивка изглежда изключително любезна, че валсът на Щраус „Рози от юг“ събужда в нея желанието да танцува. По някаква причина, която не се стремеше да уточни, тя се чувстваше неописуемо добре. С изненада разбра, че е щастлива. Инстинктивно се обърна към мъжа си, но в този момент стигнаха до Илайза и Джон Куитман. Двамата мъже си стиснаха ръцете и заговориха с приглушени гласове. Мелани и Илайза се поздравиха не така въздържано и си размениха комплименти. Стояха, бърбеха безгрижно, коментираха тоалетите на другите жени или махаха на приятели, между които бяха Дом и Хлое.

Губернаторът не беше особено привлекателна гледка на дансинга и той го съзнаваше добре. След като изтанцува с Мелани един жизнерадостен котилъон, Роланд отведе Илайза на лъскавия паркет. В това време Мелани прие поканата на Джереми Роджърс за един валс.

— Роланд наистина е за завиждане — отбеляза Джереми, докато се въртяха в танца.

— В какъв смисъл? — осведоми се Мелани.

— Естествено, защото има вас, но мисля, че той самият много добре го знае.

— Искан ми се да се надявам — отвърна Мелани.

— Казвам го напълно сериозно. Не съм виждал още друг мъж, който така неуморно да се стреми да спечели богатство заради една жена.

— Бих желала да не го прави.

— И на мен ми се иска, защото тогава нямаше да имам толкова малко шансове — заяви Джереми с лукава усмивка. — Мисля, че ако имах някоя като вас, щях да полагам повече усилия и дори може би щях да се бия по-ожесточено, като стигнем в Куба.

— Мислех, че плантацията за захарна тръстика е достатъчен стимул — пошегува се Мелани, в чиито очи грееше усмивка.

— Е, да. Но ще ви кажа едно: нямам търпение да ви видя в Хавана. Ще бъде много забавно. Обещавате ли, че ще ми запазите един танц на първия бал, когато Лопес бъде обявен за губернатор на Куба?

— Обещавам ви — съгласи се Мелани. Против волята си се зарази от въодушевлението му.

— Да, ще бъде прекрасно — мечтаеше Джереми и в невинните му сини очи се появи унесен израз.

Танцовата площадка се напълни. В топлата августовска вечер и в блъсканицата на толкова много тела, над които газовото осветление пръскаше допълнителна топлина, на Мелани ѝ стана горещо. С благодарност прие предложението на Джереми да ѝ донесе чаша шампанско и се отпусна на една пейка до стената на балната зала, за да изчака завръщането му. Не беше забелязала, че седи до някаква ниша, докато не чу гласове, които проникваха през преградата от папрат и палми в големи саксии.

— Значи сте решен да го проведете?

— Но да, мили приятелю! Не виждам причина за ново отлагане. Хората ми стават нетърпеливи и вече не искат да чакат частите, които вие и генерал Гонзалес набирате. Какво ще стане с мен, ако ми избягат? Освен това трябва да признаете, че обществеността тъкмо сега се отнася много благосклонно към нашето дело. Тъй като кубинците в Пуерто Принсипе и провинция Тринидад се надигат, ако не внимаваме, испанците ще бъдат прогонени в морето, преди да сме предприели и една стъпка.

Мелани потръпна, когато ѝ стана ясно, че първият от мъжете е губернаторът Куитман, а вторият — генерал Лопес. Те се бяха оттеглили наистина в нишата, но тя не беше сигурна дали непременно искат да говорят на четири очи, или просто бяха потърсили спокойно място, където няма да е необходимо да крещат, за да се разберат. Като видя Джереми, който държеше две чаши в другия край на залата и си пробиваше път към нея, покрай стената, тя остана да си седи там.

— Страхувам се — продължи губернаторът замислено, — че не можем да се доверим на съобщенията, които говорят за големи революционни сили. Струва ми се, подобно нещо се твърдеше и друг път, но тогава и вие не повярвахте в тези раздвижвания.

— Имате право, драги Куитман — отвърна Лопес. — Но трябва да признаем, че тогава не бях достатъчно дълго на острова, за да мога сам да забележа нещо от въстанието. А за мен източникът на тази специална информация е абсолютно достоверен.

Губернаторът измърмори нещо, което Мелани не можа да разбере, и Лопес се изсмя.

— О, не, не смятам, че преценката ми е безпогрешна. Все пак оптимистично ме настройва масовото събрание от миналата седмица. Всички бяха на мнение, че непременно трябва да ударим. Всички редактори на вестници и списания заявиха, че е дошъл подходящият момент. Кубинците чакат моите хора. Търговците, които вложиха златото си в моето начинание, също чакат. Не бива да ги разочаровам.

— Не ви съветвам да отлагате до безкрай — отвърна губернаторът. — Но какво гол кова означават една или две седмици, ако успехът после ще е по-сигурен и ще можем да проведем плана си, а именно атака по три фронта? Защо, за Бога, сър, трябва утре да надуете платната само с една трета от нашите сили, след като няколко седмици по-късно ще можем да нападнем всички заедно?

В гласа на испанеца прозвуча явна обида, когато отговори:

— Заради причините, които вече изложих, губернатор Куитман, и защото вече съм информирал офицерите си за това. Няма да проявя колебливост, като отменя заповедта си в последния момент.

— Възможно е да е признак на мъдрост, ако промените плановете си.

— Възможно е. Но аз се питам също дали не искате да ми наложите вашата стратегия само защото тя ще ви позволи да поведете вашата войска от запад в бой и така да споделите славата на похода.

— Това е обида, сър!

— Моля да ме извините, сър — отговори генерал Лопес, — но на мен работата ми се струва твърде важна, за да спазвам нормите на благоприличие.

Настъпи кратко мълчание, след което губернаторът каза замислено:

— Работата наистина е твърде важна, генерале. Заради това си позволявам да ви съобщя, че според мен е извънредно глупаво да вземате за чиста монета всички тези аплодисменти, с които ви обсипват сега вестниците. За да се извоюва победата в Куба, е необходим повече от един мъж, колкото и велик да е той.

— Ще се постарая да го запомня — озъби се генерал Лопес.

Веднага след тези остри думи той напусна нишата.

Доброто настроение на Мелани се изпари, сякаш никога не бе съществувало. Тя се усмихна на Джереми и прие напитката, която ѝ донесе, но в мислите си бе другаде. Защо Роланд не ѝ беше казал, че

утре сутринта тръгват на поход? Можеше да се обзаложи, че жените на другите офицери, които присъстваха тази вечер, не тънеха в неведение. Не ѝ ли вярваше, или просто смяташе, че ѝ е безразлично? Преди първия си поход също не я уведоми за заминаването си, но този път е друго. Сега тя е тук, за да се сбогува с него.

— Джереми — каза тя внезапно и го прекъсна. — Видяхте ли Роланд?

— Мисля, че преди няколко минути беше още на вратата към градината, но защо ви е той, като имате мен? — попита той и се престори на обиден.

— Току-що се сетих нещо, за което спешно трябва да го попитам — отговори тя и се усмихна насила. — Ще ме заведете ли при него?

Мелани видя Роланд още отдалеч — едра широкоплещеста фигура в добре ушита униформа. Тъмната му къдрава коса блестеше йод газовата светлина почти катраненочерна. Беше навел глава, докато говореше с жената, която стоеше до него, а ръката му бе пъхната закрилящо, почти интимно под лакътя ѝ. Танцуващите се раздвижиха и скриха гледката. Следващият път, когато ги видя, жената се беше обърнала. Имаше елегантна прическа, балната ѝ рокля от златиста коприна произхождаше несъмнено от Париж, на ушите ѝ проблясваха смарагди. Жената, която стоеше до съпруга ѝ и която той тъкмо целуваше нежно по челото, беше Колийн Антоанет Дюбоа.

Мелани рязко се спря. Джереми, който също трябваше да спре, наклони глава и погледна бледото ѝ лице.

— Какво има? — попита той.

В този момент Роланд погледна към тях. Усмихнат каза няколко думи на придружителката си и под ръка с актрисата се отправи към Мелани и Джереми.

Сърцето на Мелани сякаш бе стегнато в менгеме. Тя изпита парализираща ревност, когато си помисли, че мъжът ѝ вероятно се е сбогувал с мадам Дюбоа и я е утешавал заради предстоящото си заминаване. Когато е забелязал, че Мелани ги гледа, е решил да поправи елегантно пропуска си, като представи публично жена си на своята метреса. Това беше непоносимо, тя нямаше да се включи в играта! Сините ѝ очи блестяха, хубавата ѝ уста беше свита в тънка черта, докато наблюдаваше как двамата се приближават.

— Ето те и теб, Мелани — рече Роланд и я погледна с израз на тиха радост в очите. — Вече се питах къде си. Мадам Дюбоа, бих искал да ви представя жена си...

— Съжалявам — отвърна Мелани с ясен и студен глас, който се чуваше отчетливо и заглушаваше неговия. — Нямам желание да бъда представена на твоята *chère amie*^[1]. Не поздравявам уличници, все едно къде ги срещам или с кой мъж са се свързали!

Мелани изобщо не изчака отговора на мъжа си. Не обърна внимание на смаяните лица наоколо, повдигна полите си и си проправи път през танцовата площадка към изхода. Нямаше представа къде ще отиде. Искаше само да избяга от отвратителната сцена, за която трябваше да вини единствено себе си. Спря се в големия елегантен вестибюл. Ще си отиде вкъщи. В края на краищата наетата кола може да се върне и да вземе Роланд, ако той изобщо възнамерява да се прибере у дома.

— Да, мадам?

Като се обърна, видя иконома, който величествено се приближаваше към нея в черния си фрак. Тя назова името си и го помоли да извика колата ѝ. После добави:

— Аз... аз не се чувствам добре. Мога ли да седна... на някое спокойно място... докато чакам?

— Разбира се, мадам.

Той отвори една врата и се дръпна встрани. Мелани измърмори тихо някаква благодарност и влезе в салона за закуска на господарката на дома. С поклон икономът затвори вратата зад себе си. Тя едва се хлопна, когато се отвори отново. Мелани се обърна и видя Роланд. Той влезе с отмерена крачка и тръшна вратата под носа на учудения иконом.

— Защо избяга и се скри? — попита той, все още с ръка на дръжката. — Защо не остана да видиш последиците от това, което направи?

— Не се крия — сопна му се тя. — Отидох си, защото нямам желание да се оставя публично да ме обиждат.

— Ти ли си обидена? Ти? От месеци се опитвам да накарам Колийн да се запознае с теб и това е всичко, което имаш да кажеш? И насън не бих си помислил, че можеш да проявиш такава пуританска добродетелност.

— Добродетелност ли? — изкрещя тя. — Защото се възпротивих да бъда представена на твоята метреса, на твоята любовница, с която се разхождаш из цял Ню Орлиънс, откакто дойдох миналата есен, а и преди това?

Гневът, който лумна по лицето му и припламна в зелените му очи, бе така унищожителен, че Мелани едва се пребори с порива си да избяга.

— Точно това чух — рече той, скърцайки със зъби, — но просто не можех да повярвам, че наистина си го казала. Тази жена не е моя метреса, макар да изпитвам към нея любов и най-голямо уважение. Преди да се превърнеш в зловна, подла вещица, се опитах да ти кажа, че тази жена, Колийн Антоанет Дюбоа, ако я наречем с артистичния ѝ псевдоним, е моята майка!

Мелани се втренчи в него и цветът от лицето ѝ изчезна.

— Твоята майка? — прошепна тя.

— Била е актриса, преди да се запознае с баща ми, и още тогава е играела с моминското име на майка си. Баща ѝ бил ирландец от прочута артистична фамилия. Били на турне в Съединените щати, когато се запознала с баща ми.

— Не знаех.

— Когато преди много години напуснала баща ми, той започнал да се държи, сякаш е умряла. Заради него и заради мен тя предпочела да остави нещата така. Но ти не изчака, дори не ме изслуша. Ти дори не си даде сметка, че никога не бих те поставил в подобно положение, ако това, което си въобразяваш, беше вярно. Ти не помисли за никой друг, освен за себе си, за собствените си чувства, за личната си гордост.

— А защо не? — избухна тя. — Какво друго имам? Нямам семейство. Животът ми е провален. За да имам издръжка, съм зависима от един мъж, който се ожени за мен само от чувство за отговорност и похот, мъж, който толкова малко се интересува от мен, та дори не ми съобщава, че утре сутринта заминава на война. Какво беше намислил — искаше да го разбере едва когато не се върнеш утре вечер вкъщи?

— Бях намислил да ти го кажа тази вечер след празненството. Не ми е ясно как си разбрала.

— Няма значение. Знам го, и то не от теб.

— Имаш право, няма значение. Най-важното сега е да поправиш това, което стори. Ще се върнем в балната зала. Още един път ще те представя на мадам Дюбоа. Ще се извиниш за избухването си и ще се покажеш от най-очарователната си страна.

— Готова съм по всяко време да засвидетелствам съжалението си за това недоразумение, ако я доведеш тук, но в балната зала няма да се върна.

— Ще се върнеш, дори ако трябва да те занеса. Ти публично я постави в неудобно положение и затова публично ще поправиш грешката си. Дължиш ѝ го. Тръгваме ли?

От една страна, ѝ беше ясно, че искането му е справедливо, но, от друга, го мразеше за това. Той беше груб и безсърдечен. Не разбираше и не се съобразяваше с нейните чувства, а само с чувствата на жената, която го бе родила. Най-нещастната вечер в нейния живот беше също един такъв бал — в Монмаут, когато го бе видяла за пръв път.

С вдигната глава тя вървеше пред него. В очите ѝ гореше трескава жаравя и бузите ѝ бяха силно зачервени, когато прекоси балната зала. Актрисата, майката на Роланд, беше обградена от кръг почитатели, между които имаше и офицери. Мелани си лепна мила усмивка на устните и се отправи към нея. Подаде ѝ ръка и каза:

— Скъпа мадам Дюбоа, трябва да ми простите. Мъжът ми току-що ми обясни всичко и разбрах, че това е било само глупава заблуда от моя страна. Просто не мога да ви опиша колко много съжалявам.

Ако жената беше изненадана, не го показа. С невъзмутима самоувереност тя се засмя непринудено.

— Не се смущавайте, мила моя. Преди малко бяхте тъй прекрасно искрена, колкото сега сте любезна. Аз самата така ужасно мразя да си признавам, когато съм се заблудила, че се възхищавам от другите, които го правят учтиво и без яд. Опасявам се, че аз по-скоро досадно бих се цупила.

— Вие, мадам Дюбоа! — извика един от по-младите офицери. — Никога!

И се посипаха комплименти, които спасиха Мелани от необходимостта да продължи темата.

Роланд, който я бе последвал, застана до нея.

— Добре изиграно — каза той тихо.

Мелани не отговори, но погледът, с който го удостои, бликаше от горчиво презрение. С безизразно лице той се поклони и се отдалечи.

Мелани размени още няколко думи с майка му. Постара се да бъде колкото е възможно по-любезна, покани я дори на чай и не знаеше дали да се радва, или да съжaliaва, когато актрисата прие поканата. Все още ѝ бе трудно да повярва, че тази блестяща, жизнерадостна жена с младежко излъчване е достатъчно възрастна, за да бъде майка на Роланд.

Бяха изминали само няколко минути, когато мадам Дюбоа се извини и се плъзна по танцовата площадка в ръцете на един от мъжете. За следващия танц я покани не друг, а домакинят. Това бе достатъчно доказателство, че случаят е забравен, и Мелани сметна, че е изпълнила вече дълга си. Огледа се за Роланд и го съзря в другия край на залата. Нарочно тръгна в обратна посока към вратите, които извеждаха от балната зала.

Икономът не се виждаше никъде. Отвори тежката входна врата и излезе навън в нощта. Тъй като не бе отменила повикването на каретата, тя чакаше пред вратата, а кочияшът седеше на капрата. Като го видя, Мелани въздъхна облекчено. После изтича надолу по стъпалата.

Когато чу, че след нея се отваря врата и бързи стъпки слизат по стълбата, сърцето ѝ започна лудо да бие, но не спря и не се огледа.

— Мелани, почакай!

Кочияшът я видя, слезе да ѝ държи вратата и да ѝ помогне при качването. С единия крак на стъпалото тя се огледа. Гласът, който извика името ѝ, не беше този, който очакваше.

Дом бързаше към нея.

— Какво се е случило? — попита той. — Къде отиваш?

— У дома — отговори тя рязко.

— Сега? Сама?

— Сега. Сама — отвърна тя и се отпусна на седалката.

Дом беше препречил пътя на кочияша и държеше дръжката на вратата. Ако не му изтръгнеше вратата от ръката, нямаше друг начин да ускори тръгването си. Хвърли поглед назад към къщата в очакване всеки момент да види Роланд. С умолително изражение в замъглените си очи тя извика:

— Наистина съм много уморена.

— Въпреки това не бива да пътуваш сама. Ще те придружа, ако нямаш нищо против. От седмици искам да говоря с теб, но след завръщането си Роланд не те изпуска от очи и нямах възможност.

По всяко друго време тя ясно би усетила напрегнатото му държание и настойчивите нотки в гласа му. Сега искаше само колкото е възможно по-бързо да изчезне. Дори и Роланд да узнаеше кого си е избрала за придружител, какво от това. Беше й все едно. Стисна устни и се отмести настрана, за да направи място на Дом.

Когато каретата вече доста се бе отдалечила от къщата, Дом се обърна към нея:

— Много си красива тази вечер. Струва ми се, че всеки път, когато те виждам, си все по-красива. Премного съм наказан за нещата, които ти наговорих тогава в Гринлия. Хиляди пъти съм пожелавал да мога да върна времето и още веднъж да изживея онзи следобед. Ако можех да го направя, отговорът ми щеше да е друг, уверявам те. Сега щяхме да сме женени. Може би дори щяхме да имаме дете.

Мелани го погледна слисано и бързо извърна очи.

— Всичко това е минало — рече строго тя. — Невъзможно е да се върне назад.

— Може и така да е, но искам да знаеш колко много те обичам. Ако в предстоящия поход се случи нещо с Роланд или ако решиш да го напуснеш, за мен ще бъде чест и гордост да те взема за своя жена.

— Много... много мило, че го казваш — измърмори тя безпомощно.

Той протегна ръка и я сложи върху нейната, после я плъзна надолу и хвана дланта ѝ.

— Не го казах от любезност. Казах го сериозно. Защо, мислиш, останах в Ню Орлиънс и чаках, защо заряхах адвокатската си кантора и всичко останало, ако не за да бъда близо до теб, когато походът започне и корабът излезе в открито море?

— Тогава значи и ти знаеш. Изглежда, са знаели всички, освен мен.

— Какво съм знаел? — попита той.

— Че Лопес и хората му заминават утре сутринта. Ти каза...

— Не, не го знаех. Досега в града са се събрали около петстотин мъже. Останах с впечатлението, че искат да качат на корабите много повече.

— Лопес смята, че неговата част е достатъчно силна, като се имат предвид избухналите на острова безредици.

— Разбирам. Тогава може би няма толкова дълго да чакам отговора.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мелани и издърпа ръката си.

Дом сбърчи чело.

— Напълно възможно е Роланд да не се върне. Трябва да ти е ясно, тези хора играят опасна игра. Ако бъдат победени, повече от вероятно е да понесат големи загуби, а ако ги пленят, не вярвам правителството на Съединените щати да се намеси, както в случая с пленниците от Контой. Тъй като е известно, че страната няма да застане зад тях, а също, че за голяма част от мъжете това е второ нахлуване в Куба, испанското правителство в никакъв случай няма да е благосклонно.

— Да — прошепна Мелани. — Предполагам, че имаш право.

— Не ми се ще да те притеснявам — продължи Дом, — но искам да знаеш, че винаги ще съм тук и ще чакам. Ако се стигне до най-лошото, няма да останеш сама.

Каретата спря пред къщата. Мелани сподави въздишка на облекчение, когато се обърна към мъжа до нея:

— Ценя това, което каза, Дом, наистина много го ценя. Тъй като знам как мислеше по-рано по този въпрос, намирам, че е много благородно от твоя страна. Но не вярвам, че наистина искаш да се ожениш за разведена жена, защото това ще доведе до голям скандал, а и се опасявам, че Роланд Донован не е мъж, който лесно може да бъде убит, било на война, било другаде. Дом кимна сковано:

— Все пак ще си помислиш ли върху това?

— Ще го запомня — отговори Мелани.

Дом слезе от колата и помогна на Мелани да стори същото. В къщата светеше лампа, признак, че Глори е будна. Мелани отказа предложението на Дом да я придружи до входната врата. Помоли го да се върне на бала с наетата кола, за да бъде тя на разположение на Роланд, после се обърна и изкачи стълбите. При всяка крачка, която правеше, усещаше погледите на Дом. Той не мръдна от тротоара, докато тя не влезе и не затвори вратата след себе си.

Мелани избягна въпросите на Глори, като заяви, че има главоболие и иска веднага да си легне. Но не заспа. Мислите ѝ се въртяха в кръг. Събра смелост да си припомни нощта, в която започна всичко. Оттогава се случиха толкова много неща, толкова много неща — дребни, но и съществени, — се промениха. По-рано бе диво решена да отмъсти. Къде бяха изчезнали гневът и кръвожадността ѝ? Докато Роланд го нямаше през дългите месеци, той ѝ липсваше, но тя не си го признаваше. Втълпяваше си, че иска да бъде с него само за да го накара да плати за това, което ѝ бе сторил. Но по този начин сама си причини болка и унижение. Преди много месеци Роланд я обвини в ревност, и то с право. Само от дива ревност се нахвърли тази вечер върху актрисата. Истината, че е майка на Роланд, я бе уязвила и смутила. Тя бе оскърбена, защото той не ѝ се довери по-рано, а ѝ бе неудобно и от ужасната заблуда. Бе се помъчила да оправи нещата и после си отиде. Защо? Защо избяга? Не можеше да има по-ясен отговор: от страх. Страх, че не е свършила достатъчно добре работата си, когато се извини. Страх, че Роланд няма да ѝ прости. Страх, че ще усети ревността, която я разяжда. Страх, че ще прозре причината и ще узнае истината за нея.

Тя го обичаше. Не можеше да извърши по-голямо предателство спрямо паметта на дядо си и спрямо собствената си чест, а злощастните ѝ планове за отмъщение не можеха да имат по-жалък край! И въпреки това нямаше как да го отрече. Какво жалко създание е! Не направи нищо, за да спечели любовта му, но направи всичко, за да го отврати от себе си. Със своята студенина и презрение тя осъди на бавна, задушаваща смърт дори единственото, което той изпитваше към нея — пламенното му желание. Защо ѝ беше нужно толкова време, за да го разбере? Как стана така, че може да чете в собственото си сърце едва сега, когато той напуска нея и детето, което расте в утробата ѝ, за да се изложи на опасност?

Чу го да идва, чу бавните му стъпки в салона. Прехапа долната си устна и отхвърли завивката. Така се беше въртяла в леглото, че нощницата ѝ се бе качила високо по бедрата и се опъваше по хълбоците ѝ. Тя не я дръпна надолу. После разпиля разпуснатата си коса около себе си, легна обратно на възглавницата и се престори, че спи, задиша така дълбоко и равномерно, че едната ѝ гърда заплашваше да се измъкне изпод изкривеното деколте на нощницата.

През почти затворените си клепачи тя усети светлината. Роланд стоеше на вратата и държеше лампата от салона в ръка. Секундите минаваха. Дали се движи и дали диша, тя не можеше да каже. Накрая той въздъхна дълбоко. Стана тъмно, когато отстъпи и затвори вратата след себе си.

Мелани отвори очи. Вдигна ръка и я притисна с опакото върху устата си, докато, треперееща, пое дълбоко дъх. Когато издиша бавно, от ъглите на очите ѝ започнаха да се стичат солени сълзи.

Мелани бе така изтощена от борбата със собствените си чувства, че се събуди късно. Когато най-сетне се разсъни, лятното слънце грееше ярко през пролуката между завесите и горещината вече нахлуваше в стаята. Тя отметна разбърканата си коса от лицето и се измъкна от леглото. С треперещи пръсти посегна към пенъоара си и напъха ръце в ръкавите. В къщата беше тихо, прекалено тихо, когато се промъкна през салона. Там нямаше никой, в трапезарията — също. Спря пред вратата на празната спалня с ръка на дръжката. После решително вирна брадичка, отвори вратата и влезе.

Неоправеното легло ясно показваше, че Роланд бе прекарал нощта там, а в канчето на тоалетката сапунената пяна засъхваше. Също така ясно беше, че той е заминал. Не само леглото беше празно. И чекмеджетата на тоалетката, и гардеробът до стената отсреща. Резервната му униформа и ризите му, принадлежностите му за бръснене и разните неща, които бе пренесъл с течение на времето в тази стая — всичко бе изчезнало. На края на плота на тоалетката се виждаше копче, месингово копче от някоя от униформите му. Мелани го взе в ръка и го стисна, докато усети как се връза в дланта ѝ.

— Той тръгна, мис Мелани.

— Да, знай, Глори — прошепна Мелани и погледна камериерката си, която стоеше зад нея до вратата. — Дори не се сбогува с мен.

— Аз исках да ви събудя, но той каза да не го правя, така само ще ви ядосам. Ако побързате, може би ще го стигнете.

Мелани погледна жената и пак извърна поглед. Усмивка разкриви треперещите ѝ устни.

— Не. Не, така само ще го ядосам.

Около час по-късно дойде известието. Мелани се беше облякла и бе прибрала косата на тила си на кок. Тъкмо сядаше на балкона зад къщата до малка масичка, за да изпие чаша кафе и да изяде едно бине

суфле с пудра захар. Глори отвори вратата, когато леко се почука, и донесе на Мелани сгънато писмо.

— Беше едно момче, мис Мелани. Каза, че някакъв джентълмен на улицата му дал пет цента да ви донесе известието.

Мелани вдигна поглед и се взря в очите на жената, но тя бавно поклати глава.

— Не е бил мистър Роланд. Момчето каза, че бил дребен, с посивяла коса и в цивилно облекло, не в униформа.

Мелани извади листа от запечатания пергаментов плик. По някакви причини, които не можеше да си обясни, не ѝ се искаше да отвори писмото. После се укори за глупостта си, разгъна листа на масата и зачете:

Многоуважаема госпожо,

Получихме с благодарност вашата вест от снощи. Сигурно ще се зарадвате да узнаете, че преди полунощ напусна града един бърз параход, който ще отнесе съобщението за очакваното пристигане на споменатите от вас гости. Уверен съм, че моите съотечественици така енергично ще ги посрещнат, че по всяка вероятност те никога вече няма да се върнат. Прилагам картичката си. Знакът в горния ляв ъгъл ще Ви осигури незабавен достъп до моята канцелария, за да можем на четири очи да поговорим за възнаграждението, което да отговаря на стойността на голямата услуга, която ни направихте.

Писмото не беше подписано, но споменатата визитка беше приложена. На този малък правоъгълник от картон беше написано името на испанския посланик.

Тя не беше изпращала известие на испанския дипломат. От онази вечер, когато той я заговори в театъра, не се беше сещала повече за него. Не можеше да си обясни какво означава писмото, освен ако някой не му е изпратил информацията, която той искаше, и то от нейно име, някой, който не е предполагал, че испанецът ще потвърди получаването и. Това можеше да бъде само човек, който е бил в

театъра онази вечер и който знае, че представителят на испанското правителство се е обърнал към нея.

Някой, който е забелязал, че в бързината е изпуснала картичката. Можеше да бъде само Дом.

А известието, колкото кратко и неясно да бе, означаваше само едно — че посланикът е узнал за потеглянето на корабите с отредите на Лопес и е препратил тази информация за Куба през миналата нощ. На практика това означаваше, че генерал Лопес, Роланд и петстотинте мъже, които бяха с тях, ще попаднат в клопка.

Мелани скочи така бързо, че блъсна масата, и кафето се разля в чинийката. Бутна стола си и изтича към вратата.

— Мис Мелани! Какво е станало?

— Клопка, Глори! Трябва да предупредя Роланд.

— Каква клопка? За какво говорите? Кой е в клопка?

Мелани, която вече бе изтичала през трапезарията в салона, не отговори. Бързаше по стълбите към улицата. Там нямаше жива душа. Не можеше да наеме кола, а и нямаше никой, когото да помоли да я качи донякъде. Ядно стисна устни и затича.

Не беше изминала и три-четири пресечки, когато чу отдалеч тихи възгласи. Може би преди заминаването се държаха речи. Молеше се речите да са дълги. Защо иначе генералът щеше да реши да замине посред бял ден, ако не искаше да се съберат много хора? Няколко пресечки по-нататък срещу нея заприиждаха мъже и жени, които се усмихваха и говореха оживено. Хора от всички раси и слоеве идваха откъм пристана. Те я гледаха странно, докато си пробиваше път през тълпата. Един мъж протегна ръка да я спре, но тя го отблъсна, а в очите ѝ имаше такова отчаяние, такъв измъчен израз, че той не опита повторно.

Пред нея се простираха дългите аркади на френския пазар, а зад тях стърчаха мачтите на корабите. В гърдите нещо я пробождаше, беше стъпила в някаква локва, подгъвът на роклята ѝ беше мокър, а в обувките ѝ имаше вода и малки камъчета, но тя не можеше да спре. Тук дигата беше висока и нямаше как да се покатери. Отвъд нея беше реката, чието ниво в момента беше ниско и не се виждаше дали кораба е вече тръгнал. Пред Мелани беше пристанът с дървените стъпала, с чакалните за пътниците и складовете за памук. Омаломощена, тя бавно изкачи стълбите и спря. Стенейки, пое въздух в горящите си дробове.

Пот блестеше по лицето ѝ, зачервено от напрежение, а горещото лятно слънце, което я огряваше, превръщаше косата ѝ в море от пламъци.

Пред нея се простираше реката, широка, жълтеникавокафява, тинеста. Водата блещукаше, носейки се в сърповидна извивка към залива. Нищо не се помръдваше на завоя — нито лодка, нито сал. От парахода „Пампър“, който толкова дълго стоя завързан на пристана, нямаше и следа. Беше заминал и оставил зад себе си само дълга следа черен дим, който се носеше по небесната синева като траурно було.

---

[1] Chere amie — скъпа приятелка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Твърде късно. Мелани се върна в къщата на „Рампарт стрийт“, тъй като трябваше да измисли друг начин мъжете да бъдат предупредени. Там тя седна с известието и картичката на испанския посланик и написа писмо на губернатора Куитман. Не знаеше какво може да направи той, но ако имаше възможност да се изпрати по-бърз кораб след Лопес, или ако знаеше дали хората имаха намерение малко преди Куба да спрат и да раздадат оръжието, както при първото нападение, тогава този шанс трябваше да се използва. Тъй като нямаше доказателства за вината на Дом, тя не назова името му, а писа само, че се страхува за сигурността на мъжете и го моли за мнение относно писмото и визитната картичка, които е получила. Докато съчиняваше текста, изпрати Глори да търси куриер, някой, който има на разположение превозно средство и е готов да занесе писмото ѝ в къщата, в която живееха губернаторът и Илайза. Тя можеше да наеме кола и сама да отиде, но това щеше да я забави. Всяка минута беше от значение.

Когато Глори се върна и писмото замина, Мелани зачака угрижено някакъв знак от губернатора, с който да ѝ даде да разбере, че е предприел нещо във връзка с информацията. Нищо не, идваше. Изминаха два дни. Мелани не издържа повече. Нае кола и сама отиде с Глори в частната къща при Куитманови.

Жената, която я познаваше от времето, когато за малко бе живяла там, мила възрастна вдовица, поздрави Мелани сърдечно. Много съжалявала, но губернаторът не живеел вече при нея, заминал преди два дни, или може би преди три? Да, спомняла си, че било предадено писмо за Джон Куитман. Не било ли донесено от някакъв кочияш? Много странно. Губернаторът и милата му съпруга се били изнесли около час преди да пристигне писмото. Още рано сутринта опаковали нещата си и ги пратили на парахода, а те останали за малко с приятели в къщата. Нейният иконом, много съвестен човек, ѝ предал писмото, но докато тя разбере какво всъщност става, кочияшът бил вече заминал. Боже мой, искало ѝ се само да вярва, че не е било нещо

важно. Оттогава дошли още две или три писма за Куитманови, покани, предполагала тя, искала да ги препрати до Натчес, но досега не намерила време.

Мелани увери възрастната жена, че тя самата след ден или два ще замине за Монмаут и лично ще предаде писмата.

— Тогава всичко е наред — възкликна сияеща хазяйката на Куитманови. Отиде до писалището, намери писмото, което Мелани беше изпратила, донесе го и ѝ го подаде.

Естествено нищо не беше наред. След като имаха такава голяма преднина, сега вече бе изключено предупреждението да настигне Лопес и неговите хора. На Мелани не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака известие за предстоящата катастрофа.

Не беше излъгала, като каза, че има намерение да се върне в Натчес. Роланд още преди седмици я беше накарал да обещае, че след неговото заминаване заради собствената си сигурност няма да остане дълго в Ню Орлиънс. Лятната горещина бе почти непоносима, а още по-непоносими бяха честите дъждове, след които градът потъваше в гъсти изпарения. Един параход, който пристигна от африканския бряг, докара жълтата треска и се носеха слухове, че в ирландската част на града тя се разпространява със страшна бързина. В Гринлия на верандата щеше да духа бризът, а листакът на дърветата, в чиято сянка се крие къщата, щеше да шумоли. В градината щяха да цъфтят маргаритите и лилиите. Като чака лоши новини, по-добре да бъде в Гринлия, там щеше да ги понесе по-леко.

Единственото, което възпираше Мелани да не се втурне презглава в приготовления за заминаването, беше едно известие от свекърва ѝ. Мадам Колийн Антоанет Дюбоа искаше да я посети следобед, за да обсъди с нея някои въпроси, засягащи и двете. Да се срещне с тази жена в момента беше последното нещо, което Мелани желаше. Мисълта за нейното съществуване досега ѝ бе донесла само тревоги, а накрая — почти скандал. Наистина, след първата си среща въпреки всичко те се бяха разделили приятелски, но Мелани не искаше да я вижда повторно, особено сега, като знаеше, че може косвено да се окаже виновна за смъртта на нейния син. Но нямаше как да откаже. Тя ядно започна да се приготвя за посетителката си.

Неочаквано се улови, че полага особени старания. Накара да почистят салона, да избършат прахта и да сложат цветя, да пометат

галерията и стълбата. Естествено ще сервира чай, а Глори ще изпече сладкиш и ще приготви няколко от нейните вкусни плодови тортички. Мелани трябваше да си измие косата, да намаже с крем ръцете си, да изпили ноктите си и да се погрижи да бъде изгладена и приготвена следобедната ѝ рокля от бял воал със сини незабравки.

В последния момент, когато тъкмо започна да се облича, Глори се втурна в спалнята, за да ѝ съобщи, че вече почти нямат чай.

Мелани провери сама и нададе отчаян вик. Чаят едва щеше да стигне за една чаша, да не говорим за пълна кана. През последната седмица беше толкова горещо, че тя не беше пила вечерната си чаша чай. Заради това не беше забелязала, че е на привършване. Не можеше да не предложи нещо на гостенката си. Не ѝ оставаше друго, освен да изпрати Глори за пресен чай.

Глори вече тръгваше да излиза, когато Мелани се сети за нещо друго. Придържайки отпред пенъора си, изтича от спалнята в салона, а оттам на верандата пред къщата.

— Глори! — извика тя и се наведе през парапета. — Виж дали няма да намериш и лимони!?

Тя самата пиеше чая без лимон, но много хора го пиеха така. Една артистка, която винаги е готова да възприеме екзотичните новости, може би ще очаква към чая да се сервира и лимон.

— Да, мис Мелани, ще потърся — рече Глори и продължи нататък.

Мелани погледна след нея и ѝ се дося Глори да не бърза толкова в тая горещина. Щеше да ѝ извика още веднъж, ако мислеше, че ще има някаква полза. Тъй като беше посветила камериерката в истинската самоличност на жената, която щеше да дойде на гости, Глори се стремеше колкото Мелани, ако не и повече, да направи добро впечатление. Добре, че нямаше нужда старата жена да тича чак до френския пазар. Няколко пресечки по-надолу имаше магазин, който предлагаше такива деликатеси.

Когато Мелани се отдръпна от парапета, за да влезе вътре, движение в къщата отсреща привлече вниманието ѝ. На вратата на горния етаж стоеше мъжът, който живееше с квартеронката. След връщането на Роланд през пролетта той подозрително се спотаи. Тя вече беше започнала да се надява, че е напуснал метресата и детето си. Сега се изясни, че за съжаление не са имали това щастие.

Мъжът я зяпаше като омагьосан. Беше опрял юмруци на хълбоците си и стоеше с разкрачени крака. За момент на Мелани ѝ се стори, че почти усеща отвращението и яда му, но и похотливия му интерес към външността ѝ. Погледът му сякаш беше прикован от косата ѝ, която се спускаше по раменете и гърба ѝ, но и от тънкия ѝ пенъоар, който при движение прилепваше към тялото ѝ. Чувството беше толкова неприятно, че тя потръпна. По-скоро забързано, отколкото с достойнство се завъртя на босите си пети, прибра се в къщата и спусна жалюзите след себе си.

В спалнята разреса косата си и започна да я подрежда. Глори и без това щеше да се върне късно и тя щеше да бъде принудена да се извинява, че не може веднага да сервира нещо освежително.

Тъкмо хвана сребърната дръжка на огледалото, за да разгледа прическата си, когато чу звук. Глори не можеше да се е върнала и въпреки това бе готова да се закълне, че чу стълбите да скърцат. Отново долови шум, този път от тътренето на крака под колонадата пред къщата. С огледалото в ръка Мелани бавно излезе от спалнята.

В салона жалюзите бяха спуснати, беше тихо и задушно. Муха бръмчеше край стената. Иначе нищо не помръдваше. През процепите на жалюзите можеше да се види една част от галерията, върху чийто под падаха косите лъчи на залязващото слънце. Нищо не трепваше в тази позлатена горещина. Въпреки това Мелани прехапа долната си устна, като се вгледа в жалюзите. Нито те, нито двойната врата бяха затворени. В Гринлия вратите никога не се затваряха, дори и през нощта. Докато Роланд го нямаше, тя винаги гледаше да не ги забравя още преди случката с мъжа, който се бе промъкнал в двора. Но след като Роланд се върна, изостави този навик. Докато той беше у дома или пък тя знаеше, че вечерта ще се върне, се чувстваше сигурна. Сега усети непреодолимо желание незабавно да бутне резето. Не можеше да каже защо се уплаши точно в този момент, след като безброй нощи бе заспивала спокойно при широко отворени врати, но толкова остро долавяше опасността, надвиснала във въздуха, че чак настръхна.

Внушение, каза си тя натъртено. Добре, че скоро ще остави зад гърба си тази къща и спомените за нея. Поклати глава, обърна се и се върна обратно в спалнята. Пътем вдигна огледалото още веднъж да провери прическата си.

Внезапно застина на мястото си. Нещо помръдна зад нея в празната спалня. Когато се обърна, видя мъжа от отсрещната къща да стои на прага. Зад него бяха разтворени крилата на вратата, която водеше към галерията пред къщата. Носеше риза без копчета, разтворена до кръста, и черни панталони, пъхнати в ботушите. На характерното му тъмно лице беше изписана брутална усмивка, а в ръка държеше тънък гъвкав камшик.

— Какво търсите тук? — попита Мелани остро.

— Имаме да уреждаме една сметка, ти и аз. Дълго чаках този миг, чаках, наблюдавах те и си представях как ще бъде. Сега твоят войник го няма и чакането ми свърши. Само ние двамата сме тук, ти и аз.

Погледът му се плъзгаше по нея, докато се приближаваше бавно. После отново се спря върху лицето ѝ и камшикът изплющя във въздуха. Мелани стисна устни.

— В момента сме сами, но прислужницата ми скоро ще се върне, освен това очаквам и гост.

— С прислужницата ти ще се оправя. А що се отнася до госта ти, докато той дойде, ще имаме достатъчно време за това, което съм намислил, като имам предвид, че още не си облечена.

Мелани го зяпна и схвана, че е по-добре да му внуши, че очаква мъж.

— А защо смятате, че изобщо искам да се обличам? — попита тя, ядно усмихната.

— А, значи такава била работата? — подигра се мъжът. — В този случай ще трябва да побързам, а твоят гост ще те намери по-леко облечена, отколкото е очаквал.

С всяка изречена дума той се приближаваше. Още две крачки и тя щеше да попадне в обсега на камшика му. Мелани се опита да метне в главата му огледалото. Той се дръпна, огледалото прелетя покрай него и се счупи в стената, но междувременно Мелани заобиколи малкото канапе и се спушна към двукрилата врата.

Ръката ѝ беше на дръжката и я натискаше, когато той я сграбчи отзад. Като я дръпна, двете крила се разтресоха и бавно се разтвориха. Вик се изтръгна от гърлото ѝ и отекна във въздуха. Тя се бранеше и се дърпаше, за да избяга през отворената врата. Мъжът замахна и ѝ нанесе такъв удар, че главата ѝ забуча. Той използва стъписването ѝ, за

да я грабне и да я запрати през стаята. Тя се блъсна силно в канапетото. Той веднага се спусна към нея, бруталните му ръце разкъсаха пеньоара ѝ и го смъкнаха от раменете ѝ.

Мелани беше извън себе си от гняв. Тя се изправи с писък, в очите ѝ пламтеше син огън, когато насочи нокти към лицето му. Той рязко се дръпна, което запази зрението му, но не го отърва от червените драскотини по бузите. За миг той бе страшно изненадан и объркан, че е посмяла да се брани. Мелани използва този миг да изтича отново зад канапетото, да загърне пеньоара и с див поглед да се огледа за някакво оръжие.

— Малка мръсница! — изръмжа мъжът, който се пипна по лицето и се втренчи в кръвта по пръстите си. Хвана камшика по-здравео и се втурна след нея.

Една статуетка от оникс, която представляваше нимфа и сатир, се стовари в ребрата му. Статуетката отхвъркна на пода, а той със стон притисна ръка върху улученото място. После скочи с жаден за убийство поглед в жълто-кафявите си очи.

Камшикът я удари тъкмо когато хвърляше втора статуетка. Вряза се през плата на пеньоара ѝ и Мелани простена от болка, а оръжието ѝ не улучи целта си. Машата беше наблизко. Тя я грабна, размаха я с две ръце и я насочи право към главата му. Той вдигна ръка и парира удара. Когато тя замахна втори път, вдигна камшика и той изплющя по ръцете ѝ. Въпреки ужасните болки тя нанесе удара и с удоволствие чу трясъка, с който машата се стовари върху черепа му. Но нейната сила стигаше само колкото да го накара да побеснее. Извън себе си от ярост, той изтръгна машата и я заудря с камшика. Мелани се извиваше и се опитваше да запази лицето си, олюлявайки се назад. Болките бяха непоносими, но не можеше да направи нищо, за да се защити от парещите удари. С ужас чу как пеньоарът на раменете ѝ се разкъсва, чувстваше как влажната кръв се стича по ръцете и гърба ѝ. Повдигна ѝ се. Побиха я студени тръпки, коленете ѝ омекнаха.

Като през мъгла го видя наведен над нея, почувства ръцете му по пеньоара. Той го разтвори със замах, за да открие гърдите ѝ с розовите зърна, които се бяха свили от болка. Дръпна пеньоара ѝ от раменете, но остави ръцете в ръкавите, за да ограничи движенията ѝ. После пусна камшика и я притегли към себе си. Ръцете му грубо мачкаха плътта ѝ и я огъваха назад.

Вонящият му дъх я блъсна в лицето. Лигавите му устни се плъзнаха по бузата ѝ и потърсиха устата ѝ. Но когато болката заглъхна, съзнанието ѝ отново се проясни. Тъй като той беше сигурен, че я е укротил, хватката му се беше разхлабила. Мелани се отпусна назад, сякаш припада. Когато в триумфа си той се захили ехидно, тя го удари с коляното си между широко отворените крака. Дъхът му спря и тялото му се сви, в този миг тя се отскубна и избяга, макар че пенъоарът ѝ остана в ръцете му.

Машата лежеше на пода. Когато видя накъде се насочва, той се спусна към нея. Двамата заедно се хвърлиха върху оръжието. Мелани загуби равновесие. Мъжът остави машината, обви ръка около кръста ѝ и я дръпна към канапето. Хвърли я на него и така натисна гърдите ѝ с коляно, че дъхът ѝ секна. Хвана я за едната китка, за да не може да се защитава. После я удари в лицето. Докато тя лежеше зашеметена, пръстите му се впиха в ръката ѝ, а другата му ръка се пъхна между краката ѝ. Тя със стенания се бореше да си поеме въздух, а той сумтеше и я мачкаше по корема. За момент спря и погледна победоносно голото ѝ тяло, проснато под него. После се наведе да вдигне камшика.

Мелани го наблюдаваше замаяна, видя как той се изправи, съзря жестоката усмивка, изкривила ъглите на устата му, когато си избираше мястото, където да отбележи първата от кървавите резки, с които я беше заплашил още преди месеци. Провери още веднъж гъвкавостта на камшика, преди да го вдигне над главата си бавно и съсредоточено.

Мелани нито за миг не помисли да се предаде. Никога повече мъж нямаше да я докосне или вземе против волята ѝ. Тя се изтърколи от канапето и се хвърли в краката на мъжа. Удари го под коленете и той се строполи на пода. Тя изпълзя на четири крака, но преди да избяга, той я улови за косата. Завъртя ръка и здраво я дръпна. Сълзи бликнаха от очите на Мелани, докато се извиваше и мятеше, но въпреки това той продължаваше да я придърпва под себе си. Беше извил едната ѝ ръка на гърба, а другата притискаше с острите си лакти към пода. Краката му се вкопчиха, а мъжката му сила се притисна към хълбока ѝ. Във виолетово-сините ѝ очи блестеше ярост, когато погледна към него и видя как спуска оголените си зъби към треперещата ѝ гърд.

— Хенри! Недей!

Викът дойде от отворената врата, където, олюлявайки се, стоеше една жена. Метресата на мъжа. Тя удари с две ръце любовника си, отскубна го от Мелани и го блъсна настрана.

Той се подпря на лакът и я изгледа свирепо.

— Изчезвай, мърло! С теб ще се разправам по-късно.

— Не! Няма да направиш това, Хенри! Ти си моят мъж и аз не позволявам — Тя изтича отново до него и го задърпа за ръцете.

Мъжът сви ръка в юмрук и я удари в корема. Квартеронката падна назад, сгърчи се и притисна ръце към корема си, стенойки.

Мелани се извиваше и опитваше да се измъкне изпод мъжа, но той я сграбчи отново, без да обръща внимание на любовницата си. Зае друго положение, като я приклепчи с крака, изсмя се злорадо, а ръката му се плъзна надолу в интимна ласка, която накара кръвта да зашуми в ушите ѝ. Изведнъж той зина, издаде сподавен звук, пусна Мелани и се опита да се хване между плешките. Силата и свирепостта му го напуснаха, а очите му се втренчиха недоумяващо. Бавно падна напред върху Мелани. От гърба му стърчеше дръжката на нож, украсена с бляскави камъни.

В първия момент Мелани остана да лежи неподвижно. После потръпна от ужас, бутна го и се измъкна изпод него. Застанала на колене, тя погледна кварталонката, свита от другата страна на мъртвеца. От болката очите на жената бяха безизразни, тя все още се държеше за корема там, където я беше ударил любовникът ѝ, но вече не страдаше физически. Лицето ѝ бе восъчнобледо, сякаш и тя като мъжа, който лежеше по очи между тях, бе спряла да диша.

Изведнъж кварталонката изхълца задавено и се хвърли върху трупа на своя мъж. Прегърна го и даде воля на дълбоката си мъка и отчаяние. Мелани седеше като замаяна и я наблюдаваше.

Не знаеше колко дълго бе седяла неподвижно. Стъпки я изтръгнаха от вцепенението, стъпки по стълбата пред къщата, които се приближаваха. Изправи се на крака, олюлявайки се, и се огледа за остатъците от пенюара си. Когато го видя, беше вече твърде късно. Минаха секунди, докато съзнанието ѝ се проясни и докато разбере, че фигурата, застанала с гръб към светлината, е мадам Дюбоа. Зад нея стоеше Глори, която с ужасен поглед разглеждаше опустошенията в стаята.

Артистката се съвзе първа.

— Милостиви Боже! — промълви тя, после се обърна, дръпна Глори вътре и затвори жалузите. С шумолящи поли и бързи движения тя се отправи към мястото, където лежеше пенъоарът на Мелани, наведе се, вдигна го и го разпери. Лицето ѝ пребледня, като видя скъсаните места на гърба и страните. Въпреки това отиде при Мелани и ѝ помогна да го облече.

После актрисата отстъпи и рече:

— Не знам точно какво е станало, но едно-две неща са ясни като бял ден. Ти ли го уби или тя?

Следите от камшика пареха Мелани, сякаш я бяха горили с нажежено желязо. Започна силно да трепери и като се опита да проговори, зъбите ѝ затракаха така, че думите ѝ едва се разбираха. Най-накрая промълви:

— Не бях аз.

— Скитник ли е или какво? — попита мадам Дюбоа и кимна на Мелани да седне на канапето.

— Не. Той... той живее в къщата отсреща.

Актрисата присви очи, когато погледът ѝ падна върху кварталонката, която все още хлипаше.

— Започвам постепенно да разбирам — рече тя. — Има ли случайно някъде в тази къща уиски?

Глори беше застанала зад канапето и бе положила нежните си кафяви пръсти върху разбърканата коса на Мелани. Сега тя вдигна поглед.

— Да, мадам — каза тя. — Ще го донеса.

Мадам Дюбоа гледаше Мелани. После изведнъж взе някакво решение, остави ветрилото и ръкавиците си и седна до Мелани.

— Този мъж — забеляза тя с пестелив изразителен жест, — изглежда, е бил страшно брутално животно.

— Д-да — отговори Мелани.

— Само към теб ли?

Мелани поклати глава.

— И към нея, към любовницата си, се отнасяше лошо, и към детето също.

— Тогава ще бъде ужасно жалко, ако тя пострада за това, че е умрял.

Мелани бавно се обърна към актрисата и я погледна с тъмносините си очи.

— Какво искате да кажете?

— В твоя случай властите ще се отнесат снизходително, дори съчувствено. Малко вероятно е обаче да се отнесат по същия начин към любовницата му. Ако на такива жени е позволено да убиват мъжете, които ги издържат, защото са се държали несправедливо с тях, тогава всеки втори мъж в този град нямаше да е сигурен за живота си. Почти сигурно е, че ще я обесят.

— О, не! Но... но тя не е виновна, а има и дете, почти бебе. Какво ще стане с него?

— Понякога човек служи по-добре на справедливостта, като заобикаля законите и пренебрегва мъжете, които ги създават.

Мелани погледна изпитателно жената, която седеше до нея.

— Какво предлагате?

— Първо, смятам, че трябва да направим нещо за това момиче, а после аз лично имам намерението да изпия чаша уиски, за да се поуспокоя малко. По-късно, когато всички ще сме добре с нервите, може би ще решим какво да правим.

Накрая Глори се оказа най-полезна. В кухнята имаше голям сандък, в който тя държеше дървата. В него можеше да се побере и мъжът. Беше ужасно, когато го вдигнаха за глезените и раменете, опитвайки се да не се изцапате кръвта му. Ръцете му трябваше направо да натъпчат в сандъка. Квартеронката — казваше се Елен — искаше да помогне, но не можеше, нито можеше да спре сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, нито да потисне инстинктивните възклицания да не му причиняват болка, когато натискаха, блъскаха и тъпчеха трупа в сандъка.

Трите жени си починаха няколко минути, след което издърпаха сандъка от салона в трапезарията, оттам в галерията и по стълбите надолу в двора. После избутаха сандъка в прохода между пристройките откъм улицата и го оставиха там.

Мадам Дюбоа се огледа за петна от кръв. После събра нещата си, надяна ръкавиците и заедно с Мелани повтори още веднъж всичко, което трябваше да направи. Когато най-сетне уточниха подробностите, със спокойна усмивка слезе по стълбите до колата и цял свят би повярвал, че не е правила нищо друго, освен да побъбри приятно.

Щом тя си отиде, Глори придружи Елен до къщата от другата страна на улицата. Докато се занимаваха с бебето и събираха нещата на кварталонката, Мелани извади куфарите от празната стая и започна да стяга багажа.

Учудващо беше колко много може да се направи за кратко време, щом се налага. Когато се смрачи и колата на мадам Дюбоа отново изтрополи, не само приготовленията за пътуването бяха приключили, но Мелани бе намерила и време да промие резките от камшика, а Глори да ги бе намазала с мехлем, преди тя да облече пътния си костюм.

Когато Мелани отвори, мадам Дюбоа не беше сама. С нея бе артистът, който игра ролята на нейния любим. Едрият мъж стоеше, усмихваше се и чакаше да бъде представен.

— Мелани, мила моя, не ме гледай така! — извика мадам Дюбоа. — Това е Жан-Клод Белмон, когото вероятно познаваш от „Камий“. Като артист той не изпитва особено уважение към властите, а като французин е изпълнен с много съчувствие към всяка хубава жена. Приеми го, ако искаш, просто като силен гръб, който носи тежките неща, затрудняващи прекалено много една жена, а освен това на опасни места може и да ни закриля.

Двете жени се спогледаха и се разбраха. Мелани се обърна към младия мъж:

— Щом е така, тогава вашето присъствие е добре дошло попълнение — каза тя и му подаде ръка.

Усмивката му беше очарователна, макар и малко двусмислена, когато се наведе и се поклони. В глъбините на кафявите му като бренди очи се четеше възхищение.

— Щастлив съм да помогна. Дами в неволя имат за мен непреодолима притегателна сила.

— Дръж се прилично, Жан-Клод — смърри го актрисата. — Мисля, вече ти казах, че тази дама е омъжена за сина ми.

— Каза го, но ти просто изглеждаш твърде млада, за да имаш син за женене, и затова все забравям това обстоятелство.

— Виждам. Да започваме ли работа? Сега имаме нужда от мускулите ти, а не от твоите ласкателства.

— Моя жестока Колийн! — промърмори той и леко вдигна рамене, докато се усмихваше на Мелани.

Проходът беше тесен тунел, в който провлачените им стъпки отекваха призрачно, докато вървяха със сандъка към улицата. Навън нямаше жив човек и в среднощната тишина къщите наоколо бяха неосветени. Колата, с която бяха дошли Жан-Клод и мадам Дюбоа, беше запретната с два коня и личеше, че е бърза. С огромни усилия отнесоха сандъка до нея. Тогава артистът го вдигна на раменете си и го стовари отгоре. Сандъкът едва не се преобърна, но Жан-Клод го хвана и бързо натъпка обратно чаршафите, които се бяха подали.

Оставиха Глори при Елен и спящото бебе. С Жан-Клод на капрата Мелани и Колийн се отправиха към покрайнините на града и поеха по виещия се път край Мисисипи.

Върнаха се едва сутринта и стана обед, докато опаковат багажа и го пратят на един от корабите. Тъй като отрядите на Лопес бяха вече потеглили, големи групи жени напускаха града. Никой не прояви интерес към заминаването на още няколко жени. Без никакви инциденти се качиха на борда и веднага се отправиха към каютите си. Елен, която се представи за камериерка на актрисата, получи за себе си и за детето едно малко помещение до каютата на мадам Дюбоа. Тъй като парите ѝ бяха намалели, Мелани зае каюта, не толкова луксозна като онази, която Роланд бе ангажирал за пътуването им от Френсисвил до Нью Орлиънс. В нея нямаше двойно легло, а няколко койки, така че Глори също можеше да се настани там.

Междувременно разбраха, че параходът вероятно ще потегли едва на следния ден — имало проблем с товара. Като узна това, мадам Дюбоа, облечена в рокля от тридесет метра женствен, прелестно развяващ се жълт муселин с ябълковозелени панделки, смело се зае да уреди нещата. Капитанът не бе неразумен мъж, а и не беше равнодушен към красотата. Бе гледал мадам Дюбоа в „Камий“ и беше възхитен от нея. Чувстваше се поласкан, че е избрала именно неговия кораб за пътуването си, и, да, той разбирал много добре колко важно е тя да пристигне навреме за ангажиментите си. Ако мадам Дюбоа му окажела честта на вечеря да седне от дясната му страна, той можел да обещае, че „Съдърнбел“ щял да отплава след около час.

Едва когато корабът бе вече навътре в реката и плаваше срещу течението, Мелани установи, че изобщо не изпитва страх. Много други неща се бяха случили и тя бе имала прекалено много други грижи, за да се отдаде на един толкова стар, отдавна надживян ужас. Беше

излекувана. Дали Роланд ще се зарадва, като го чуе? Или ще го отмине с безразлично вдигане на раменете?

Мелани стоеше до парапета и се питаше къде ли е сега Роланд. Дали и той стои на палубата на някой кораб? Мисли ли за нея?

Ръката ѝ стисна по-здраво парапета. Изведнъж пламенно ѝ се прииска да бе казала на Роланд, че ще има дете от него. Дали това щеше да предизвика някакви чувства у него? Дали щеше да се зарадва, или да съжалява? Дали тогава щеше да остане, или щеше да се увеличи решимостта му да спечели богатство на остров Куба?

Зеленият бряг се плъзгаше покрай парахода. Слънцето бавно залязваше, златните му лъчи падаха косо върху водата и тя блестеше като опал. Скоро щяха да пристанат за през нощта, но утре по това време вече ще наближават Натчес. Там тя ще се отдаде на заниманието, което владееше отлично: да чака. Ще чака новини от Роланд, раждането на детето, времето, когато ще се уталожат чувството ѝ за вина и угризенията за ролята, която неволно изигра в похода на Лопес. А после какво? Ами, ако остане вдовица? Не, не искаше дори да мисли за това. Ще продължи някак си да живее, да, и ще отглежда детето, което носи в себе си. Ще забрави някак си — но искаше ли ѝ се наистина да забрави? През последните месеци имаше периоди, за които си заслужаваше да си спомня, моменти, в които изглеждаше, че тя и Роланд се приближават един към друг. Спомни си някои неща, които той бе казал, и неволно си помисли, че неговите чувства към нея, поне в тези случаи, са били същите, каквито тя изпитва сега към него. Какво щеше да стане с тях, ако се бяха запознали при други обстоятелства, ако помежду им не стоеше трагедията на дядо ѝ, ако войната не бе наложила такива изисквания, ако тя не бе преценила така погрешно връзката му с мадам Дюбоа, ако не се бяха случили всички тези неща, които помрачаваха съвместните им часове? Нямаше отговори. Което беше станало, не можеше да се върне обратно, нито можеше Лопес да се върне обратно, нито да се заличи предателството на Дом.

Как ще застане пред Дом като го срещне? Все пак тя го подозираше. Вината му не бе доказана, но фактът, че не чу нищо за него, откакто мъжете започнаха похода, само потвърждаваше съмнението ѝ. Дори той и Хлое да са напуснали Ню Орлиънс заедно с Куитманови, беше невероятно да отпътува, без да се сбогува, освен ако

нямаше никаква причина. Доказателствата, които говореха срещу него, бяха неоспорими. Той беше единственият, който знаеше за разговора с испанския посланик. Той хранеше лична неприязън към Роланд и в навечерието на похода ѝ спомена, че е възможно Роланд да загине. Все пак ѝ се искаше да има доказателства за своите подозрения. Интересно бе да види как ще реагира Дом, ако го обвини открито. Но тя не знаеше какво да направи, ако вината му наистина се докажеше. Като се има предвид колко съмнителна беше правомерността на похода, той едва ли би могъл да бъде обвинен в предателство. При това положение американското правителство дори можеше да го похвали, да го награди. Ако се разчуеше какво е сторил, той щеше да стане нежелан в родния си край. Но можеше ли да го изложи на презрението на приятели и съседи, като знаеше, че макар и вината за постъпката му, да не пада пряко върху нея, все пак тя беше в основата на всичко?

Такива мисли сега са безполезни. Какво да направи и какво да каже, ще реши, като види Дом.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— А, ето къде си била! Прислужницата ми каза, че си искала да подишаш малко въздух, но никога нямаше да ми мине през ум, че ще те намеря в най-шумния кът на кораба.

Мелани се обърна към мадам Дюбоа и ѝ се усмихна, като я видя да се приближава с развятата си жълта рокля.

— Тук ми харесва. На... наред ли е всичко, мадам Дюбоа?

— Ще се радвам, ако ме наричаш Колийн. Както знаеш, крия, че имам син, да не говорим пък за снаха. Да, всичко е в пълен ред. Не гледай, моля те, така измъчено. Може би е още твърде рано да се каже със сигурност, но мисля, че се отървахме.

Мелани не можа да потисне тръпката, която премина през нея. Пред вътрешния си взор тя още виждаше как сандъкът се спуска надолу по реката, как се премята и издава грозни бълбукащи звуци, потъвайки във водата. Беше ужасно да се отървеш така от един човек, сякаш не е нищо повече от умряла котка или торба отпадъци. Въпреки всичко, което Хенри ѝ бе сторил и щеше да ѝ стори, имаше чувството, че трябваше да се отнесат с трупа му по-човечно. Мислеше, че с поведението си са извършили светотатство спрямо живота изобщо.

Мелани се насили да се усмихне и рече:

— Ако се измъкнем невредими, това ще е само благодарение на твоето присъствие на духа. Всички ние, Глори и аз, Елен и нейното бебе, ти дължим огромна признателност.

— Я остави, нищо не ми дължиш. Щастлива съм, че можах по някакъв начин да ти помогна, след като те нараних така.

— Да си ме наранила? Съвсем не.

— Говоря за настояването ми да скрия истинската си самоличност. Мислех, че това е най-доброто не само за моята кариера, но и за Роланд. Той десетки пъти ми се е клел, че за него е без значение дали майка му излиза на сцената, дали съм една от тези безсъвестни жени, които са напуснали мъжете си и, трябва да призная, детето си. Въпреки това живяла съм доста дълго, за да знаая, че тези неща са от значение. В определени кръгове, като например в благопристойния

Натчес с неговото възхищение от английската аристокрация и със склонността му да подражава на нравите и обичаите в Лондон, това играе голяма роля. Преди той да дойде в Мобайл да ми разкаже какво си си въобразила и да ме помоли да размисля, смятах, че може би ще ти е по-приятно мъжът ти да оказва известно внимание на някаква артистка, отколкото да знаеш, че бабата на твоите деца е безнравствена актриса и прелюбодейка.

Мелани поклати глава.

— Това е без значение за мен.

— Да, но мога да те уверя, че за някои хора е много важно.

С цялата си искреност Мелани трябваше да признае, че това е вярно. До преди година и половина и за нея би значело нещо. Но когато сам правиш грешки и престъпваш границата на онова, което се смята за приемливо държание, нещата се променят много и започваш да се отнасяш по-толерантно към хората в същото положение.

— Във всеки случай — продължи Колийн Дюбоа, — исках да се извиня, че съм станала причина за напрежение между теб и Роланд.

— Ако искаш, нека просто да забравим това. Бях глупаво ревнива и те обидих. Винаги, когато си спомня тази случка, вътрешно изпитвам срам.

Поддавайки се на някакъв порив другата жена сложи ръка върху нейната, която бе облежната на парапета.

— Ако нямаш нищо против, ще ти разкажа как се стигна дотук. Заради внуците ми.

Мелани се вгледа изпитателно и дълбоко в тъмнозелените очи, които толкова приличаха на очите на Роланд.

— Значи знаеш? — попита тя.

— Ти излъчваш нещо цъфтящо, някаква свежест и красота. Не може да не се забележи. А вчера, когато влязох и оная свиня лежеше на пода, лицето ти беше раздрано, ръцете и раменете ти бяха нашарени от червени резки и въпреки това ти с ръка прикриваше корема си. Такъв жест говори много, особено на актриса, която забелязва подробностите и ги запомня. Странно е, че Роланд не спомена нищо за това. Питам се дали изобщо знае.

— Не — прошепна Мелани, клатейки глава. — Не съм му казала.

— Има и други начини да го узнае — каза майката на Роланд и бръчка събра тъмните ѝ извити вежди. — Той е глупак, ако не се

осведомява за здравето и състоянието на жена си. Трябва да говоря с него, наистина трябва да говоря, макар че няма защо да се учудвам. Баща му беше същият.

След като тя не продължи, Мелани рече:

— Запознах се с бащата на Роланд малко след сватбата. Той никак не е добре със здравето.

— Роланд вече ми каза. Бих искала да изпитвам нещо, но не мога. Каквото и да е имало между нас, то е умряло много, много отдавна и не може вече да се съживи. Тъкмо исках да ти разкажа за това.

Колийн Антоанет Дюбоа се обърна и се загледа във водата, която бързо потъмняваше. Измина доста време, преди тя да проговори, та Мелани помисли, че е променила решението си. Не помръдваше, стоеше безмълвна и чакаше.

— За мен не беше случайност — започна жената най-после, — че станах артистка. Семейството на баща ми отдавна беше прочуто в ирландския театър. Баща ми и преди него дядо му бяха много известни на сцените на Дъблин, Лондон, Глазгоу, Париж и много други градове. Майка ми също бе голяма актриса, въпреки че семейството ѝ я бе прогонило, задето се посветила на такава непочтена професия. Тя се запознала с баща ми, когато той играел във Франция, и след една седмица се оженили. Година по-късно умряла, а баща ми коренно се променил. Където и да отидеше обаче, винаги ме вземаше със себе си. Когато бях на дванадесет години, излизах вече на сцената и носех моминското име на майка ми. По-късно, тъкмо бях навършила седемнадесет, умря баща ми. Същата година трупата, в която играех, бе ангажирана за турне в Америка. Играехме в Ню Орлиънс. Сред публиката седеше един кльощав плантатор. За него бях прекрасно, ангелско създание, обвито в звезден прах. Според мен той изглеждаше добре и беше мъжествен. Без баща ми се чувствах самотна, а Робърт Донован беше олицетворение на сигурността — нещо, което никога не бях имала. Трябва да призная, че между нас веднага пламна искрата. Странно е, нали, как чувстваш това с някои мъже, а с други — никак. Как докосването на един мъж може да бъде опияняващо, а на друг да не предизвиква никаква реакция или да поражда само отвращение.

Мелани промърмори нещо, изразяващо съгласие. Зад нея в трапезарията на кораба запалиха лампите. Скоро щяха да ги извикат за

вечеря. Актрисата въздъхна.

— Робърт и аз се оженихме и той ме заведе в мъничката си колиба — не мога да ѝ дам по-разкрасяващо име — сред плантацията в сърцето на горещата, пълна с епидемии област около делтата на реката. Бях разочарована и, страхувам се, показах своето разочарование. Веднага забременях и трябваше да понасям обичайните болести и раздразнителността на това състояние. Неговият крехък прелестен ангел се превърна в непокорно навъсено момиче, което до гуша се бе наситило на брака и изпитваше ужасна носталгия по Ирландия. Той пък се превърна в деспотичен съпруг, желаш да има нежна и покорна съпруга, която да готви, чисти и шие, да му помага да изгради памуковата си империя и същевременно да му ражда наследници. Напуснах го и се върнах в Ирландия, за да родя там детето. — Тя вдигна рамене. — От моя гледна точка постъпката ми бе разумна. Глупаво беше това, което направих после. Робърт искаше да си вземе сина и заради това си беше внушил, че ме обича. Дойде при мен и бе така убедителен, че успя да убеди и мен. Всичко щяло да тръгне по друг начин, смяташе той. Щял да ми построи къща, достойна за царица, и там съм щяла само аз да властвам. Беше красива картина. Действителността далеч не бе така хубава. Този път издържах три години, до раждането на второто дете, момиче, което умря. Струва ми се, че по онова време и двамата си бяхме загубили ума. Когато му казах, че си отивам, той побесня. Закле се, че никога няма да ме пусне заедно с детето, че няма да се остави да му вземат наследника само защото чезна от копнеж по разгулния живот на артистите. Нагруби ме най-грозно и много болезнено и ми даде да разбере какво мисли за майка ми, за баща ми, за техния начин на живот и за мен. В ужасно разгневеното си състояние помислих, че съм намерила възможност да задържа детето си. Казах му, че Роланд не е негов син, че съм била бременна, когато се оженихме.

Мелани издаде звук, който изрази смайването, но същевременно и разбирането ѝ. Значи това беше обяснението за горчивите думи, които бе наговорил бащата на Роланд. Сега всичко бе ясно.

— Виждам какво мислиш и имаш право — продължи Колийн. — Това беше грешка. Той ми повярва, но гордостта му бе така засегната и желанието му да си отмъсти за това, че според него съм го използвала, толкова силно, че въпреки всичко бе решен да ми отнеме Роланд.

Отидох при адвокат, но законът беше на страната на мъжа ми. Нямах право на детето, което бях родила. Синът ми трябваше да бъде отгледан от дейки, негърки и слуги и ако не се върнех при Робърт, нямаше никога да го видя.

— Колко ужасно! — промълви Мелани.

— Да — каза Колийн. — Оставаше ми само едно и точно това направих. Откраднах собственото си дете. Отидох, докато баща му беше на полето. Роланд играеше навън, вдигнах го, метнах го в колата си и заминах с него. Взех го със себе си в Ирландия и там отново се върнах в театъра. Той винаги беше близо до мен, а аз играех в малки градове и села в цяла Великобритания и Европа. Но постепенно станах известна. Стигна се до благосклонни отзиви и статии във вестниците. Когато Роланд стана на осем години, хора на Робърт ме намериха и измъкнаха разреваното дете от гардероба на театър „Дрърри Лейн“ в Лондон. Върнах се в Съединените щати, отидох при Робърт, на колене го умолявах да ми остави сина, но гой не се съгласи. Издейства решение на съда, с което ми се забраняваше да играя в Съединените щати, докато Роланд навърши пълнолетие. Когато видях, че е безсмислено, се помъчих да обясня на мъжа си, че съм го лъгала и че Роланд наистина е негов син. Той обаче не ми повярва. Помисли, че се опитвам да се измъкна. Все още вярваше, че Роланд е дете на друг мъж и ми го взе не от любов, а от желание да ме накаже. Трябваше да си отида и да оставя сина си. Изминаха години, видях го едва когато стана млад мъж, не живееше вече вкъщи, а във военното училище. Но той все още ме помнеше, помнеше и времето, което прекарахме заедно. Дойде при мен с удоволствие и радост. А тъй като ни бяха откъснал и един от друг и двамата бяхме страдали от баща му, сега връзката между нас е толкова здрава, че едва ли мога да я обясня.

Мелани се усмихна и виолетово-сините ѝ очи влажно блеснаха.

— Мисля, че го обясни — каза тя трогната.

— Радвам се, но виждаш ли защо се тревожа, че между теб и сина ми има дразги? Зная, че остри и обидни думи могат да разрушат много, че недоразуменията могат да съсипят цял един живот, а толкова ми се иска Роланд да е щастлив. Наистина го е заслужил след всичко това.

— Да — отвърна Мелани, — така изглежда.

Какво друго можеше да каже? Не можеше да разкаже на майката на Роланд, че синът ѝ никога няма да бъде щастлив с този брак, защото по всяка вероятност няма да живее достатъчно дълго, за да го продължи. А дори и да се върне, невероятно беше да намери щастието си до една жена, измъчвана от съзнанието, че може би е допринесла за смъртта на много други мъже. Терзанието от подобни мисли трябваше да понесе сама, сама да се справи със себе си.

— Сигурна съм, че Роланд никъде другаде няма да намери щастието си, ако не може да го постигне с момиче като теб.

— Това е... много мило от твоя страна, ти и без това за мен си възплъщение на добротата. Все още не съм ти благодарила както трябва за помощта, която ми оказа снощи. Не знам какво щеше да стане с всички нас, ако не се беше появила в последния момент.

— Глупости! — възрази Колийн. — Радвам се, че бях там. Никога нямаше да си простя, ако те бе сполетяло нещо толкова отвратително, а имаше всички изгледи да се случи. През това време аз спокойно ядях в стаята си и не знаех нищо. Роланд нямаше да ми го прости никога, а и на себе си нямаше да прости, че те е оставил сама на този мъж в ужасното положение, в което се намираше. Нека напълно заличим от паметта си тези неща. А ако дойдеш с мен в каютата ми, ще видим какво можем да направим, за да заличим и видимите спомени за тях. Изкуството да се прикриват възрастта и някои други недостатъци на лицето с пудра и руж е моята специалност и мисля, че мога да поприкрия белезите с грим, ако ми позволиш.

Денят се сипна лъчист и ясен. Преди слънцето да разсее мъглата по реката, „Съдърнбел“ отново пое срещу течението пътя си на север. Мелани не спа добре, макар че параходът се полюшваше леко върху вълните край брега. Тя беше вече станала и излязла на палубата, когато от пушалнята излязоха плантаторите, търговските пътници и картоиграчите, които цяла нощ бяха играли покер. Мъжете се поклониха и вдигнаха ръка към шапките си, но не направиха опит за сближаване. От нея се излъчваше някакво отчуждение, замислена въздържаност, която отклоняваше всяко интимничене с едно много обикновено средство. Тя просто не забелязваше интимниченето.

Тъй като нямаше апетит и дори ѝ бе малко зле, не отиде на закуска. Изпи само чаша кафе на слънчевата палуба и се загледа в брега. Чу приближаващи се стъпки. Един мъж застана до нейния стол.

— Мога ли да се присъединя към вас?

Когато Мелани вдигна поглед, видя Жан-Клод, артиста, който пътуваше заедно с Колийн. Той се усмихваше открито, а държанието му подсказваше, че би изчезнал веднага, ако тя отклони молбата му. Мислите на Мелани бяха толкова безрадостни, че малко разсейване щеше да ѝ бъде добре дошло.

— Да, разбира се — отвърна тя.

— Не искам да се натрапвам — извини се артистът и придърпа един стол, — но не съм виновен. Вие просто ме възхищавате. Твърдо вярвам, че жените са чудни същества. Колкото повече ги наблюдавам, толкова по-ясно го съзнавам.

— Не ви разбирам.

— Вие, жените, изглеждате така безпомощни и крехки, не съм ли прав? Човек трябва да ви закриля, да ви подава ръка при слизване, да ви отваря вратите, да ви подкрепя по стълбите. И все пак към кого се обръща мъжът, когато търси възбуда или утеха? Вие поемате в себе си страстта и гнева на мъжете, с големи мъки раждате нов живот. Някои като Колийн си проправят сами път в един свят, в който са смятани за безпомощни деца. И въпреки това се усмихват. Имам пред вид и вас, мисис Донован. Ако не знаех, че неотдавна са ви били, че сте присъствали на убийство, че сте помагали да се изнесе трупът, че мъжът ви е заминал, за да се впусне към погибел, че ви е оставил сама, знаейки, че скоро ще имате дете, никога не бих допуснал, че ви се е случило всичко това. Вие изглеждате спокойна и красива, недокосната и недосегаема.

— Така ли ви се струвам? Тогава трябва да ви благодаря, че ми го казахте, защото не отговаря ни най-малко на това, което чувствам. Мисля, че възхищението ви от моя пол произтича от познанството ви с Колийн.

— А, да, тя е фантастична, не намирате ли? Изключителна жена. В някои неща — не говоря за външната обвивка — вие двете много си приличате. И тя притежава тази велика способност да страда.

— Отдавна ли я познавате? — осведоми се Мелани, по-скоро за да каже нещо, отколкото от любопитство към отношенията между двамата.

— Само от няколко месеца. И през последните два дни научих много повече за нея, отколкото през времето преди това. Не знаех, че

има син, и никога не съм предполагал, че е толкова възрастна. Все още не мога да възприема, че е почти на годините на моята собствена майка. Тя е невероятна. Тя е просто невероятна!

На Мелани не ѝ се искаше да задълбочава повече темата. Тъкмо щеше да отвори уста, за да отклони разговора в друга посока, когато вниманието ѝ бе привлечено от един параход, който с голяма скорост ги задминаваше. Обърна се отново към своя събеседник:

— Доколкото чух, вие с Колийн имате ангажименти на север.

— Да, в Сейнт Луис, Синсинати, Балтимор, в дузина градове. Календарът ни е плътно запълнен, но Колийн предпочита да е заета с нещо, а не да седи в Ню Орлиънс и да чака новини. Наистина не ѝ личи, но тя се страхува за сина си на онзи горещ, сух остров. И мисля, че страхът ѝ е основателен.

Жан-Клод млъкна, когато параходът се изравни с тях и наду свирката. Техният параход прие предизвикателството и двата съда увеличиха скоростта. Хората се стекоха от трапезарията и се стълпиха покрай парапета.

— Нали не мислите...? — започна Мелани.

— О, напротив, мисис Донован — отговори Жан-Клод, като се поклони. Гласът му издаваше възбуда. — Състезание!

Над тях комините бълваха гъст черен дим, защото екипажът хвърляше в огъня сандъци с гранясала мазнина. Почти никой не усещаше ужасната смрад, която ги обгръщаше. Утринното слънце се отразяваше в стъклата на другия параход и превръщаше месинга в бляскаво злато. Учудващо ясно се различаваха и възторжените лица на пътниците, които удряха от въодушевление по парапета и се пляскаха един друг по гърбовете.

Мелани стана. Дълбоко в нея нещо потрепери. Кръвта се дръпна от лицето ѝ, дланите ѝ овлажняха. Струваше ѝ се, че вече е стояла там, където беше сега, чувала е същите насърчителни викове и облози, които господата сключваха, усещала е същото напрегнато бучене на моторите, същите вибрации на палубата. Предчувствието за катастрофа извираше дълбоко в нея от спомена от най-ранното ѝ детство. Той продължаваше да е мъчително ясен.

— Не! — прошепна тя, но никой не я чу сред възгласите и виковете.

Тълпата я увлече до парапета. С див поглед тя се оглеждаше и мислеше за Глори и Колийн, за Елен и за бебето. Къде са те? Още ли са в каютите? Обърна се към тях, тласкана от нещо, което не можеше да назове.

— Трябва да затворят осигурителните клапани — рече един мъж до лакътя на Мелани.

— Можеш да се обзаложиш, че отдавна са го направили — отговори друг. — Капитан Стендиш не се оставя лесно да го победят, без значение кой.

В този миг Мелани зърна Колийн. Тя стоеше почти в средата на палубата. Очите ѝ блестяха от напрежение, беше хванала Елен под ръка. Квартеронката, подпряла детето на хълбок, също се напругаше да види нещо.

Когато параходната сирена проехтя отново, сълзи бликнаха в очите на Мелани и тя се завтече към другите жени, разбутвайки с бясна бързина хората от пътя си.

— Колийн! — Изкрещя тя. — Насам!

При звука на собственото си име, актрисата се обърна, около устата ѝ заигра усмивка, щом видя Мелани. Нежният израз изчезна от лицето ѝ, когато ръката на Мелани сграбчи нейната със силата на отчаянието.

— Оттук! — извика Мелани. — Трябва да тичате в тази посока, всички!

— Какво има? — попита Колийн, чийто глас почти се загуби сред крясъците наоколо — другият параход отново излезе напред. Актрисата погледна безпомощно Елен, когато я задърпаха, и след кратко колебание кварталонката я последва.

— Не бива да стоите в средата на палубата — изпъшка Мелани, проправяйки си път покрай един невероятно дебел мъж, който не помръдваше и чукаше с бастун по палубата. — Там са котлите. Ако експлодират...

Едва ли можеше да има съмнение, че другите не чуха последните ѝ думи. В този миг бебето в ръцете на Елен проплака. Гръмлива тръпка премина по парахода и там, където току-що бе стояла Колийн, изригна съскащ облак вряла пара и дървени отломки. От експлозията във въздуха се разхвърчаха трупове, други бяха живи сварени. А после,

когато ехото от експлозиите замря, се чу гибелното прашене на пламъците.

Мелани беше изхвърлена напред и се просна в цял ръсена палубата. Спря се едва до парапета. Болките бях;, толкова силни, та ѝ се струваше, че сякаш виковете и молитвите около нея идват някъде отдалеч. Лежеше притихнала, свита на кълбо, дъхът ѝ спираше в гърлото, докато чакаше да отминат болките.

Параходът, построен почти изцяло от дърво, щеше да изгори като факла. Всички на борда го знаеха и не един беше слушал хиляди ужасни истории за смърт по реката. Така че настъпи истински ад. Мъже тъпчеха жени и деца, опитвайки се да спуснат на вода двете спасителни лодки. По-бедните пътници от долната палуба знаеха, че за тях няма надежда за спасение, и напускаха един след друг парахода. Хвърляха във водата бъчви, сандъци и щайги, всичко, което можеше да плува, и сами се хвърляха след тях. А другият величествен бял параход, чиито пасажери стояха до парапета, парализирани и неми от ужас, изостави бързо зад себе си горящата развалина и давеците се хора и продължи нагоре по реката.

Мелани стисна зъби и се привдигна. Наоколо се стелеше дим. Една жена, все още по нощница, изтича покрай нея с касетка за бижута. Възрастен мъж, по чието осаждено лице сълзите бяха оставили следи, мина, викайки името Марта. Дълго време не се видя никой, а после от тъмните облаци дим, които се кълбяха по палубата, изникна мъже жена на ръце. Беше Жан-Клод. От главата до петите беше покрит със сажди, а от раната на челото му капеше кръв по светлата му вратовръзка. Когато видя Мелани, спря.

— Мисис Донован — извика той високо, — можете ли да станете?

— Мисля... че да.

— Тогава елате до стълбата. Нямаме време за губене.

— Колийн... жива ли е? Лицето му силно потръпна.

— Не зная — простена през рамо той и отново изчезна в дима.

Мелани се изправи, като се държеше за парапета по пътя към стълбата. Там се носеха отломки, товари, тлеещи греди, трупове и хора, които се бореха с водата и викаха за помощ. Бяха опасно близо, а параходът скоро щеше да потъне, защото през дупката в корпуса му

проникваше вода. Като ранено животно, принудено да коленичи, параходът потръпна и гредите му простенаха.

На стълбата Мелани се спря и погледна. Водата се бе качила вече до първите стъпала. Парапетът на долната палуба се плакнеше в бълбукащата вода. Ако слезе по останалите стъпала и се хвърли в алчните вълни, може да потъне заедно с парахода.

Обърна се и дотича отново по люлеещата се палуба към парапета. Без да си остави време за размисъл се хвана за един от наклонените стълбове, докато запази равновесие, и скочи.

Топлата вода на Мисисипи я обгърна като в прегръдка. Полите ѝ се издуха и известно време я носиха. Някакъв сандък се удари в рамото ѝ, ако се съдеше по гранясалия солен мирис, бе от свинска мас. Тя сграбчи сандъка, когато течението вече заплашваше да я повлече под водата. За момент не можа да намери опора, после пръстите ѝ напипаха въжената дръжка. Мелани отметна косата от очите си, огледа се и се опита да види брега през облаците дим, които тегнеха над водата. Когато забеляза нещо, което прие за най-близкия бряг, стори ѝ се толкова далеч, че сърцето ѝ натежа като олово. Не знаеше къде е Жан-Клод. Около нея нямаше нищо, което да се движи, нищо, което да живее. През главата ѝ мина една стара мъдрост, която разпространяваха негрите, живеещи край реката. Мъжът се носи по водата с лице надолу, жената — с лице нагоре. Затова е много просто да се разпознае пола на труп, прекарал дълго време във водата. Те се заблуждаваха, видя сега Мелани, и още как се заблуждаваха. А после, когато гребеше и пляскаше около себе си, опитвайки се отчаяно да се задържи над водата, тя усети болка дълбоко в корема си. Ставаше все по-силна и се разпростираше все повече, докато я погълна цялата. Мощна плътна тъмнина надвисна над нея и дебнеше съвсем да я обгърне. Времето беше безграничен здрач, осветен от огън и кръв, и единственото реално нещо, което съществуваше в това време, беше нейната ръка, която стискаше дръжката на сандък.

Ръце, причиняващи болка, които я дърпаха. Тя беше толкова тежка. От мокрите ѝ поли се стичаше вода. Реката нямаше ръце. Слънцето, пламтящо и ярко, изгаряше очите ѝ. Тихи приятни гласове. Груб чаршаф. А над нея листата на дърво, трепкащи от бриза и разпръскващи слънцето на хиляди мънички искрици, които просветнаха и угаснаха, когато нощта настъпи преждевременно.

Мелани отвори очи. Сиво-сините сенки на вечерта я обгръщаха, бяха навлезли дълбоко в стаята, където лежеше. Лежеше в легло, облечена с изкусно избродирана нощница с дантелени ръкави, която не беше нейна. Чувстваше се странно замаяна, а тялото ѝ под завивката, дръпната до кръста ѝ, беше по-тънко, отколкото си го спомняше. Чувстваше се приятно, нямаше болки и въпреки това някъде дебнеше усещането, че съвсем наскоро е преживяла ужасни мъки.

Извърна малко глава и се огледа. Нищо в тази спалня не ѝ се стори познато. Не мислеше, че някога преди е влизала в нея.

Долови движение в другия край на стаята. Пред висок прозорец стоеше жена, стройна фигура с изправен гръб, която не можеше да се различи ясно на приглушената светлина, и все пак Мелани беше сигурна, че я познава.

— Колийн? — попита тя едва доловимо. Актрисата рязко се обърна и бързо дойде до леглото.

— Мелани? Каза ли нещо? Почакай да запаля лампата.

Когато на масата до леглото затрептя светлина, Мелани се сепна, защото стана твърде светло. После погледът ѝ се насочи към лицето на жената, която сега стоеше до нея. Беше Колийн Антоанет Дюбоа. Така беше, макар че от едната страна лицето на Колийн беше обгорено и синкаво. Наподобяваше на сварено месо.

— Колийн — прошепна тя още веднъж.

— Най-послед се събуди! Слава Богу! — изтръгна се от майката на Роланд.

— Аз... аз дълго ли спях?

— Не си спала. Ти беше болна. Минаха близо две седмици от експлозията на парахода. Спомняш ли си?

Параходът. Мелани затвори очи.

— Да, спомням си — промълви тя. Миглите ѝ се вдигнаха. — Къде... къде сме сега?

— Един параход, който слизаше надолу по реката, взе оцелелите и ги върна в Ню Орлиънс. Сега си в една малка къща, наета от мен. Трябваше известно време да останеш в болница, но аз не бях съгласна с лечението. Да пускат кръв на жената, за да ѝ смъкнат температурата, точно след като е преживяла спонтанен аборт, ми се стори върхът на глупостта и не се поколебах да го заявя на лекарите. И те не знаеха повече от мен за възможните причини за температурата, затова накарах

да те пренесат тук. Преди температурата да спадне и да се унесеш в нормален сън, ти бълнуваше и не виждаше нищо и никого около себе си.

— Спонтанен аборт ли? — попита Мелани тихо.

— Съжалявам, ужасно съжалявам, но е така. Ти загуби бебето си. Мелани преглътна тежко, когато сълзите напряха в гърлото ѝ.

— Аз... аз разбирам. И през всичкото това време ти си се грижила за мен, макар че и ти самата си ранена. Наистина трябва да ти благодаря.

— Запази си благодарността за Елен. През първите, най-решителните часове тя се е грижила и за двете ни.

— Глори?

— Не може да се каже точно. Не беше между тези, които донесоха на брега. Жан-Клод се къльне, че когато се е връщал до кораба с лодката на плантацията, до която параходът потъна, всеки път е гледал за Глори. Не я е видял. И по-късно не беше открита. Не беше и между тези, които други лодки докараха на брега. Не бе лека задача да се установи. Ти не разбра нищо, за щастие изпадна в безсъзнание, но много от ранените имаха такива изгаряния и такива болки, че в плантацията отвориха качета с брашно и търкаляха хората в него, за да облекчат страданията им и да запазят раните от мухите. Благодаря на Бога, че аз не пострадах толкова зле. Дълга го на теб, Мелани. Ако не ме беше издърпала от мястото, на което стоях, сигурно щях да умра или така да бъда обезобразена, че да предпочитам смъртта.

Мелани поклати глава. Все още липсваше някой.

— А детето на Елен, малкият Хенри?

— Елен не пострада от парата, може би защото беше близо до стената или просто поради случайност. Като малка се била научила да плува и заради това не се уплашила от водата. С детето в ръце скочила от горната палуба. Но когато се отдалечила от парахода, някой хвърлил буре във водата... Тя... тя не е сигурна дали е улучило самото бебе или тя го е загубила, когато бурето я ударило. Във всеки случай не го намерила.

— Колко ужасно за нея — съжали я Мелани. — Да загубиш любимо дете, което си кърмила, къпала и учила да ходи и си целувала хиляди пъти, трябва да е много по-лошо, отколкото да загубиш дете, което все още не е живяло истински.

Когато сълзи на слабост и състрадание изпълниха очите на Мелани, Колийн поклати глава.

— Не исках да ти разказвам. Не сега, не толкова скоро. Никога няма да си простя, ако отново се разболееш.

— Няма, всичко е наред. Трябваше да знам. А и... не съм сигурна дали нямаше да е по-лошо, ако не знаех.

— Надявам се, че си права. Наистина се надявам — рече Колийн угрижено. — Но достатъчно засега. Трябва да видим какво можем да направим, за да оздравееш отново. През последните дни яде толкова малко, че си станала само кожа и кости. Нека ти приготвя нещо питателно за вечеря. Малко бульон и парченце пилешки гърди.

Колийн вече се беше запътила към вратата, когато на Мелани ѝ мина друга мисъл през главата. С усилие се привдигна на лакът и извика:

— Колийн, почакай!

Майката на Роланд спря и се обърна.

— Да, мила моя? Може би предпочиташ нещо друго?

— Не, но след като е минало толкова много време, сигурно трябва да са пристигнали новини за похода.

Усмивката на Колийн сякаш замръзна върху лицето ѝ, ала гласът и остана непроменен.

— Да, но още не знаем много — отвърна тя. — Нека поговорим за това по-късно, след като хапнеш нещо. — Обърна се и отново тръгна към вратата.

— Не, Колийн, моля те! Трябва да знам.

Актрисата се спря с ръка на дръжката. Дълго стоя така, с наведена глава. Най-накрая отговори:

— Един кораб дойде днес от Хавана. Всички съобщения гласят, че Лопес е нападнал испанските части на дванадесети август. Разбит е и повече от половината му мъже са загинали, между тях по-голяма част от офицерите му. Изглежда, че слуховете за революция са били измислени и съзнателно пуснати в обращение, за да предизвикат Лопес да нападне, преди другите два корпуса да излязат на бойното поле. Освен това испанците са били осведомени за предстоящото нападение. Чакали са го. Било е истинско клане.

— А Роланд? — прошепна Мелани.

— Нямаме известия за него, но го няма и в списъците на убитите и ранените. Изглежда, Лопес е отказал да капитулира. Той и останалите живи от хората му са отстъпили и са се пръснали из планините. Испанците издирват с кучета следите им и сякаш изобщо не се съмняват, че с течение на времето ще намерят всеки от тях и ще го хвърлят в тъмницата на крепостта Моро.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Мелани и Колийн крачеха по павирания път, който се виеше под сенките на старите брястове и платани. Около тях се простираха грижливо поддържаните паркови площи в Уайт Сълфър Спрингс. През есента на 1851 година летовището, което се намираше в най-западния край на Вирджиния, в подножието на Алегените, беше сред най-предпочитаните бани. Беше уредено по примера на европейските курорти, като за прототип бе послужил преди всичко Бат в Англия, и бе известно с парните си бани, които действаха добре при ревматизъм и костни заболявания, със залата за пиене, в която посетителите седяха над чашите си с топла минерална вода и разговаряха за болестите си, с многото пътеки за разходка, които бяха на разположение на онези, за които сутрешните и вечерните разходки за поддържане на здравето и храносмилането бяха ритуал, и с балните зали, където до късно през нощта свиреше музика и цареше такова веселие, че дори и най-немошните забравяха страданията и недъзите си. Много хора идваха най-вече заради това, но оставаха и заради успокояващата и благотворна атмосфера, защото дните тук преминаваха леко.

Средата на септември не беше точно разгара на сезона. Той започваше през лятото, когато в много градове на юг плъзваха епидемии, поради които хладният и приятен климат на планините ставаше още по-привлекателен. Наистина слънцето вече губеше силата си, а по листата на дърветата се виждаха първите нюанси на жълтото и оранжевото. Но едва в началото на зимния сезон напливът в Уайт Сълфър Спрингс щеше да намалее.

Мелани живееше от седмица при Колийн, а и Елен, и Жан-Клод бяха настанени там. Идеята да дойдат тук беше на Колийн. Не искаше и да чуе Мелани да остане сама в Натчес. Сега имали нужда една от друга, твърдеше тя, а и оздравяването на Мелани не напредваше така бързо, както — според актрисата — било желателно. Смяната на атмосферата щяла положително да ѝ се отрази добре, също и тишината, и лечебната сила на водата в Уайт Сълфър Спрингс. Смятаха, че водата ще помогне и на раните на Колийн, макар за нея в

момента спокойствието да бе по-важно. Беше отказала всички ангажменти и нямаше намерение да излиза на сцената, преди да може спокойно да покаже лицето си, поне на първо време под дебел слой грим. Лекарите в Ню Орлиънс и в баните не проявиха оптимизъм. На това Колийн само се усмихна и приготви отвара от билки, с която се мажеше всяка вечер. Кожата ѝ от ден на ден все повече заздравяваше. Актрисата си даваше шест седмици, докато може отново да играе в „Камий“.

Другата причина за престоя тук беше, че курортът не бе далеч от столицата Вашингтон. Там Колийн имаше много приятели и почитатели. Ако все пак накрая името на Роланд се появеше в списъка на пленените и затворените в Хавана, оттам тя можеше да оказва натиск върху Министерството на външните работи, докато се предприеме нещо за освобождаването му. Ако това не дадеше резултат, поне щеше да научава как е той, а вероятно можеше да му прати пари и най-необходимото, за да облекчи пленничеството му. Предприеха кратко пътуване до столицата, преди да отидат в курорта, но до днес не бяха научили нищо ново.

— Елен ми каза нещо много странно — рече Колийн замислено, докато се разхождаха. — Понякога вярвала, че реката е взела живота на нейното дете, на твоето дете и на Глори, за да си отмъсти за обидата, която ние всички сме ѝ нанесли, като сме хвърлили мъртвия в нейните води.

— Подобни думи не са ми приятни — отвърна Мелани.

— И на мен също — призна Колийн и сбърчи чело, — но въпреки това понякога се замислям. Питам се дали тази ужасна неизвестност около Роланд, която ме подлудява, не е моето наказание. Ако не бях напуснала Робърт и не се бях борила с него за сина си, може би това нямаше да се случи.

— Такива мисли са излишни — възрази Мелани. — Ако изобщо някой има вина, това съм аз.

Много усилия ѝ костваха да изговори тези думи, но сега далеч не ѝ бе така трудно, както преди месец. През последните седмици между нея и майката на Роланд се създаде дълбоко разбирателство. Това, което им се случи, ги сближи. Те се чувстваха по-скоро като сестри, не като свекърва и снаха.

— Глупости. Не знаеш какво говориш.

— А, така ли?

Пътят, по който вървяха, ги отведе през дървен мост до една отдалечена беседка. Мелани посочи пейките във вътрешността на леката постройка и помоли:

— Ела, седни и ще ти разкажа.

След като Мелани разказа последователно всичко за дуела, за нощта в „Ривърест“, за женитбата ѝ с Роланд и за това, което се бе случило с нея, Колийн въздъхна дълбоко:

— Толкова се радвам, че ми се довери! Знаех, че нещо те тревожи, нещо във връзка с Роланд, но не знаех какво е то. Докато беше болна и бълнуваше, понякога говореше и плачеше сърцераздирателно.

— Наистина ли? Не ме учудва.

— Не, съвсем не. Толкова често съм си пожелавала да мога да ти помогна, но Роланд никога не ми е разказвал нищо за брака си или за причините за женитбата.

Колкото и много да обичаше и да уважаваше Колийн, Мелани все пак се зарадва, като узна, че майка и син не са си говорили за нея.

— Само ако ти... — започна тя.

— Безполезни думи, мила моя. Бъди разумна и не се измъчвай. Станалото — станало, нищо не може да се промени. Най-много ме тревожи тази история с дядо ти. Ясно ми е, че съм предубедена, но бих казала, че Роланд не е способен със слухове коварно да опетни честта на дядо ти. Той винаги е бил за откритите действия, винаги се е впускал направо към същността на нещата.

— Днес и на мен така ми изглежда. Питам се дали не е имало някакво недоразумение, дали Роланд не е видял дядо ми в някаква ситуация, която му е направила лошо впечатление, макар и да е била съвсем безобидна, и дали не е говорил с някого за това, а после историята да се е раздувала все повече от човек на човек, докато накрая е стигнала до Натчес. Защото мъже от другите отряди я донесоха с връщането си от войната. Ако на Роланд е било ясно, че слуховете се дължат на прибързаните му обвинения, би могло да се обясни защо не е стрелял на дуела, все едно че е искал по този начин да признае вината си, и защо се е оставил дядо ми да го простреля в ръката.

— Струва ми се, всичко е възможно — вметна актрисата, — но няма да се успокоя, докато не го чуя лично от него.

Мелани извърна поглед.

— Аз също — заяви тя най-после.

— Значи вече не вярваш, че той преднамерено е навредил на дядо ти, или искаш само да изразиш чувството, че вече достатъчно е изкупил грешките си и ти повече нямаш желание да му отмъщаваш?

Мелани рязко извърна глава и се вторачи в жената, но необходимостта да отговори ѝ бе спестена. Те вече не бяха сами. По моста към тях се приближаваха мъж и жена, които бутаха пред себе си детска количка. Двете с Колийн застанаха на входа на беседката и се усмихнаха за поздрав на младата двойка. Бързо отвърнаха поглед от спящото в количката дете, а когато тръгнаха, стъпките им проехтяха глухо по дървения мост.

Изглеждаше някак безсърдечно да отидат да танцуват, докато не бяха сигурни дали Роланд е жив, но Колийн настоя. Нужни са вечерни облекла, подчерта тя. Не трябвало да увисват нос и да униват. Жан-Клод щял да ги придружава. Щом като въпреки видимите наранявания Колийн искаше да се покаже публично в бална рокля, Мелани не можеше да ѝ откаже.

Жан-Клод беше отличен танцьор и чаровен компаньон. Той много им бе помогнал да преживеят поносимо изминалите седмици. Беше мило от негова страна, че остана при тях. Спокойно можеше да си отиде и да ги остави сами, за да се посвети пак на кариерата си. Естествено ангажиментите му автоматично бяха отложени заради Колийн. Имаше обаче и други пиеси, други роли и други театри, в които щяха да го приемат с удоволствие.

Отначало Мелани приписа предаността му на връзката му с Колийн, но с течение на времето това предположение ставаше все по-неправдоподобно. Complimentите, които ѝ правеше, ставаха все по-смели. Често погледът му се плъзгаше по нея, топъл като милувка. А когато веднъж излязоха на разходка, докато Колийн си почиваше, той откъсна една роза и ѝ я подаде с такива предани слова, че възхищението му вече не можеше да бъде разбрано погрешно.

— Тази вечер сте очарователна, ma chere^[1] — прошепна той, докато я водеше в бавен валс. — От ден на ден ставате все по-хубава.

Видимо разцъфвате. Бледолилавият цвят на роклята ви е съвършен, сякаш е създаден само за вас.

— Благодаря, Жан-Клод — отвърна тя с учтива усмивка, като се опитваше да намери безобиден тон. — Роклята наистина би трябвало да ви харесва, тъй като в края на краищата вие я избрахте за мен.

Това беше съвсем вярно. С типичния непринуден маниер на истински французин Жан-Клод беше придружил Колийн и Мелани, когато отидоха да попълнят гардероба си, потънал със „Съдърнбел“. Те бяха постигнали мълчаливо съгласие да не купуват черно, въпреки че всеки ден можеше да им се наложи да облекат траурни дрехи.

— Тогава съм цял гений, нали? Но макар роклята да е много хубава, нямаше и наполовина да въздейства така, ако не е беше дамата, която я носи.

— Още веднъж сърдечно ви благодаря, уважаеми господине. А сега ми кажете от коя пиеса е този цитат. Струва ми се познат, но в момента не мога да се сетя.

— Обиждате ме, *cherie*. Думите ми бяха сериозни. — Да, и съм сигурна, че всеки път ги казвате сериозно — заяви Мелани, около чиято уста имаше решителна бръчка, макар очите ѝ да се смееха.

— Вие ще ме доведете до полуда! Как да ви убедя, че ви намирам интересна, че изпитвам нещо към вас, което не съм чувствал към никоя друга жена? Вие ме омагьосвате с усмивката си, после ме хвърляте в отчаяние със студенината си.

— О, Жан-Клод! Много добре знаете, че това не е вярно. Вие се мотаате без работа, а аз съм тук в момент, когато Колийн няма много време и по-малко мисли за вас, защото се тревожи за сина си и трябва да се погрижи да възстанови външния си вид. Това е всичко.

— Не, не е така, казвам ви! О, да, признавам, че нашите чувства, моите и на Колийн, от Ню Орлиънс насам малко охладняха. Да не мислите, че ми е било приятно тя да ми се подиграва и да крие истината за миналото си? Възрастта ѝ не играе толкова голяма роля. В моята страна много се възхищават от зрели жени. Но да крие от мен истината! Срамувала ли се е? Толкова ли малко е вярвала, че ще я разбере? — Той вдигна рамене. — Но и това сега няма значение. Както вече се опитах да кажа, сега за мен сте важна вие и чувствата ми към вас. И това няма нищо общо с околните.

— Моля ви! — смъмри го тя.

През рамото му можеше да види Колийн под ръка с мъжа, който организираше бала. Актрисата се усмихваше, но очите ѝ имаха напрегнат израз, сякаш знаеше какво става между снаха ѝ и мъжа, който е бил, а може би все още беше неин любовник.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете, когато ви се обяснявам? „Моля ви!“

Тя отдръпна глава, за да види лицето му, а виолетово-сините ѝ очи го изгледаха твърдо.

— Да, това е всичко — отговори тя.

Той въздъхна.

— Ах, тези благовъзпитани жени! А ако знаехте, че сте вдовица, щяхте ли тогава да се вслушате в думите ми?

Сянка премина по лицето на Мелани.

— Не мисля, че трябва да ви отговоря — рече тя, като понижи глас, — защото няма да се стигне дотам.

Беше вече късно, когато се върнаха в хотела. Не очакваше да заспи бързо след обезпокоителните неща, които ѝ бе наговорил Жан-Клод, но явно беше по-слаба и се уморяваше по-лесно, отколкото си мислеше. В момента, в който затвори очи, се унесе в сън.

Събуди я камериерката, която ѝ донесе закуската — лукс, който Колийн изискваше всяка сутрин за себе си и за Мелани. Мелани сложи таблата на скута си. Както винаги, на нея имаше и свежо цвете, тази сутрин червен карамфил — приносът на Жан-Клод към ритуала на закуската. Смръщи чело и се наведе напред да вдъхне горчивия аромат. После, клатейки глава, подаде на камериерката кристалната ваза да я постави на тоалетката. След като установи със задоволство, че дамата има всичко, от което се нуждае, момичето взе монетата, която Мелани ѝ подаде, поклони се и напусна стаята.

Закуската беше богата, а до нея, както всеки ден, на таблата бе сложен последният вестник от столицата.

Мелани го остави настрана и се нахвърли върху яденето. Знаеше, наистина, че има нужда от силна храна, за да си възвърне теглото, което бе загубила, но малко я измъчваше мисълта, че Колийн хрупаше към кафето си вероятно само парче сухар.

Накрая Мелани попи устни със салфетката, пусна я на подноса и посегна към вестника. Пребледня, когато едно име ѝ се наби в очи. Прочете репортажа за пленяването, процеса и екзекуцията на военния

авантюрист генерал Нарсиско Лопес в Куба в последния ден на август. Начинът, който бе избран за умъртвяването на някогашния испански военен, беше гаротата — желязна примка, която се надява на врата на осъдения на смърт и бавно се стяга, докато го удуши. Британският консул беше склонил генерал-губернатора на Куба да му предаде хората, които можеха да докажат, че са граждани на Великобритания. Останалите сто и петдесет мъже бяха натоварени на кораб за Испания, за да бъдат хвърлени там в затвора. Следваше списък на пленниците. Мелани го прегледа няколко пъти с горящи очи, но името на Роланд Донован го нямаше.

Пусна вестника, облегна се на възглавниците и затвори очи. От петстотин мъже сто и петдесет бяха оцелели, за да бъдат гонени с кучета, пленени и изпратени в Испания. Тогава триста и петдесет са мъртви и Роланд е между тях. Докато тя се е усмихвала и е танцувала, и се е наслаждавала на живота през последните седмици, той е лежал безжизнен на тропическия остров. Дали победителите го бяха погребали? Дали бяха отслужили литургия за него? Дали го бяха хвърлили в трап и заровили е пръст? Или костите му още се белееха на слънцето?

Горещи солени сълзи бликнаха от очите ѝ и бавно се застичаха по бузите. До този момент не ѝ беше ясно колко много се е надявала на неговото завръщане, колко е искала да заживеят отново заедно като мъж и жена. Беше решила на всяка цена да разкрие тайната около това, което се беше разиграло между Роланд и дядо ѝ, и ако е имало някакво недоразумение, да се опита да го разбере и да му прости. Сега вече няма никога да стигне дотам. Никога вече няма да види усмивката му или блясъка в зелените му очи, никога вече няма да почувства докосванията или топлината на ръцете му. Тя бе овдовяла и нито едно от предупрежденията, които бе получила, нито един от намеците, които ѝ бяха правили, че това може да се случи, не я бяха подготвили за това безутешно състояние. Тя беше вдовица, бездетна вдовица и това в момента и изглеждаше най-голямата жестокост.

Почука се. Мелани избърса лицето си със салфетката и посегна към пенъора си, преди да стане от леглото и да отвори вратата. Навън в коридора стоеше Колийн. Очите ѝ бяха с червени кръгове, но тя беше облечена в костюм за път от сив плат със зелена гарнитура. Пристъпи

бързо, за миг прегърна Мелани, после влезе и затвори вратата зад себе си.

— Както виждам, и ти си прочела вестника — каза актрисата, която търсеше в чантата си кърпичка. — Не бива да се отчайваме. Все още е възможно да има някакво недоразумение. Тази сутрин ще взема влака за Вашингтон. Няма да се отдам на мъката си и да потъна в сълзи, докато не изчерпя всички източници на информация. Във Външното министерство сигурно имат начин да установят контакт с пленниците. Съществува вероятност някой от тях да знае нещо за Роланд, добро или лошо. Някой може би ще каже, че е глупаво да се вкопчвам в такива надежди, но аз никога не съм се предавала напълно, докато не съм била принудена да го сторя. Страданието има достатъчно — независимо дали ги искаме или не. Но ако човек иска радости, трябва да ги заплати с малко повече усилия.

— Ако почакаш, ще дойда с теб — заяви Мелани.

Колийн ѝ се усмихна през сълзи.

— Много трогателно от твоя страна, но недей. Влакът ми тръгва след половин час. И без това се налага да побързам, ако искам да го хвана. А и трябва да ходя на толкова много места, да говоря с толкова много хора, че не съм сигурна дали ще издържиш. Знам, че няма по-тежко от това да чакаш, но в момента не ти остава нищо друго.

Тя изчезна, сподирена от шумоленето на полите ѝ и от тракането на токчетата ѝ по коридора. Мелани се обърна бавно към леглото и разкопча седефените копчета на пенъора. Още не бе свалила обемистите дипли на пищната дреха от поръбена е дантели розова коприна, когато на вратата отново се почука. Не беше чула Колийн да се връща, но все пак си помисли, че актрисата сигурно е забравила нещо, някакво съобщение или информация, които е искала да ѝ предаде.

Когато отвори, на вратата стоеше Жан-Клод. Тъмните му очи изразяваха съчувствие, а лицето му имаше сериозен израз.

— Мелани, *cherie* — рече той със съжаление, когато влезе в стаята и затвори вратата зад себе си, — дойдох да те утеша.

Привлече я почти братски в прегръдките си и я целуна неволно по бузата. Ръцете му се стегнаха около нея, сякаш изразяваше така силата на състраданието си, а дланите му леко преминаха по гърба ѝ,

после, клатейки глава, положи устни върху нейните и силно я притисна към себе си. Целувката му се промени, стана по-дълбока.

Мелани не мърдаше. Ръцете, които я държаха, и контактът с топлото човешко тяло ѝ даваха известна утеха, както той я беше уверил, и същевременно я накараха да осъзнае, че макар мнозина да са мъртви, тя все още е жива. И друго нещо я накара да остане за миг в прегръдките му. Мъката ѝ бе толкова дълбока, че спонтанно ѝ се прииска да отрече любовта, от която тя произтичаше, да провери силата и устойчивостта на тази любов чрез ласките на друг мъж.

Тъй като не се възпротиви веднага, Жан-Клод стана по-смел. Ръката му се плъзна по гърдите ѝ, а езикът му се провря през отпуснатите ѝ устни и ловко и смело се опита да изтръгне някакъв отговор от нейна страна.

И го получи. Вълна на отвращение заля Мелани. Тя вдигна ръце, опря ги в сакото му и го блъсна с такава сила, че той залитна назад с израз на недоумение.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя. — Не мога да го понеса!

Вдигна ръка и с опакото на дланта избърса устните си, сякаш искаше да махне нещо отвратително.

Жан-Клод отново се съвзе и пристъпи към нея.

— Но, Мелани, мила моя, та *cherie*, ела да си поговорим.

— Не! — отказа тя, протегна ръка и докосна с върха на пръстите си нагръдника му, за да го отблъсне. — Нямам нужда от този вид утеха. Съжалявам, ако са ти минали други мисли, но сега трябва да си вървиш и не бива никога вече да се приближаваш до мен.

— Не го казваш сериозно — рече той, а лицето му придоби обиденото и нацупено изражение на малко момче.

— Сериозно е. Твоята компания ми е приятна и винаги ще съм ти благодарна, че ме измъкна от реката, но нямам намерение да бъда третият човек в двойката и това решение е окончателно.

— Но, *cherie*, ако мога да имам теб, няма да има никаква друга.

— Сериозно ли говориш? — попита Мелани от любопитство и сама си отговори на въпроса: — Предполагам, че в момента си сериозен. Но това не променя нещата. Не чувствам нищо към теб, нищо. Ако искрено ме обичаш, макар и малко, тогава съжалявам, че трябваше да те нараня, но няма нещо, което би могъл да направиш, за да промениш моето отношение.

Той дълго я гледа втренчено. После сведе глава в скован поклон.

— Нямам навик да натрапвам вниманието си там, където то не е желано. Никога досега не е било нужно да се натрапвам на жена. Това, което изпитвах към вас, мисис Донован, беше не толкова любов, колкото възхита, пламенното желание да видя дали ще мога да ви извадя от охлювената ви черупка. Вие сте чудно красива жена, но сте хладна и резервирана. Струва ми се, че можете да се превърнете в разкошно, изумително създание, ако истинската ви същност бъде извадена на бял свят и с любов да бъде освободена от своята скованост. — Той вдигна рамене. — Съжалявам, че това не е в моите възможности. Колко жалко ще бъде, ако то не е по възможностите на никой мъж.

Преди Мелани да успее да каже нещо, преди дори да започне да съчинява отговора си, той се завъртя на токовете си, напусна стаята и тихо затвори вратата.

Три дни минаха, преди Колийн да се върне. През това време Мелани стоеше в стаята си, хранеше се в хотелския ресторант по обичайното време и предприемаше самотни разходки. Не видя повече Жан-Клод. Случайно мина покрай стаята му и разбра, че е заминал, защото в нея се нанасяше възрастен мъж с огромно количество багаж. Когато се осведоми на рецепцията, узна, че е заминал сутринта и не го очакват да се върне.

Мелани беше навън, когато Колийн пристигна. Беше отишла до библиотеката, а после седна в градината зад залата за минерална вода, за да почете книга. Когато се върна в стаята си, вече я чакаше съобщение да отиде колкото е възможно по-бързо в апартамента на актрисата. Остави книгата и застана пред огледалото да провери прическата си. После си наложи да се усмихне и храбро тръгна към вратата.

Майката на Роланд беше свалила пътническия костюм. Дойде на вратата в смарагдовозелен пенъоар от моаре. Умният ѝ поглед се плъзна по лицето на Мелани и после се спусна към бледосинята следобедна рокля, с която бе облечена.

— Мелани, мила моя, влез — поздрави я тя. — Както виждам, още не носиш черно. Аз също, въпреки всичко. Изпитвам суеверен страх, че ако сега облечем траурни дрехи, ще намалим шансовете Роланд да е все още жив. Глупаво, но е така.

Мелани влезе в стаята.

— Въпреки... въпреки всичко ли? — повтори тя.

— Всичко и нищо. Хората в канцелариите и службите се покашлят, усукват и поглаждат мустаци, но на практика едва ли знаят нещо повече от това, което може да се прочете във вестниците. Получих половин дузина обещания, че ще съберат сведения и толкова. Накратко, пътуването ми беше напълно безполезно и безсмислено. Сега не зная повече отпреди.

— Разбирам — рече Мелани, а въздишката ѝ изразяваше едновременно разочарование и облекчение.

— Да — каза Колийн, чиято въздишка прозвуча като ехо. — Но това не е всичко, което исках да ти кажа. Получих новини и от друго място. Мила моя, можем и занапред да не вярваме, че ти си овдовяла, но е съвсем сигурно, че аз съм вдовица.

Гласът ѝ бе така дрезгав, а думите бяха изречени така бързо, че мина известно време, преди Мелани да схване за какво говори.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че Робърт Донован, бащата на Роланд, е мъртъв. Преди девет дни е погребан в Котънууд. Тази новина заварих при завръщането си тук.

— Съжалявам — рече Мелани.

— Ах, наистина ли? Значи към теб е бил по-любезен, отколкото някога към мен. Въпреки това ми направи голяма услуга. Жан-Клод е поел, изглежда, задължението да взима писмата ми и да ги чете, защото ги намерих тук, в моята стая, и всичките бяха отворени. Щом е разбрал, че съм свободна, Жан-Клод е изчезнал.

Мелани се втренчи в изправения гръб на актрисата, когато тя се извърна, отиде с небрежна походка до писалището и прелисти книжата на полирания плот. Мелани преглътна тежко.

— След заминаването ти доста се усамотих, но ми се стори странно, че изобщо не го виждам. Да не искаш да кажеш, че не те засяга, дето си е отишъл?

Колийн се усмихна с наведена глава.

— Жан-Клод беше чаровен безделник, който във всяко отношение знаеше да отдава дължимото на жените. Въпреки това понякога се държеше малко детински, а самоувереността му по отношение на успеха му сред дамите постепенно започна да ми

досажда. Понякога е облекчение една връзка да приключи, преди единият да поеме трудната задача да сложи край. Надявам се, че няма да ти липсва прекалено?

Мислено Мелани беше заета с въпроса, дали Колийн изразява истинските си чувства, или просто умело се справя с положението. Почти не чу последния колеблив въпрос.

— Не, не мисля, че ще ми липсва, въпреки че винаги ще съм му благодарна за помощта, която ни оказа не само в Ню Орлиънс, но и по-късно.

— Радвам се — каза Колийн. — През последните седмици беше малко раздразнен, защото не му отделях достатъчно внимание. Нищо чудно, че насочи чувствата си към други. Страхувах се само да не би е игривите си маниери да те извади от равновесие. Но защо стоим всъщност? Влез и седни до прозореца. Трябва да вземем някои решения.

— Решения ли? — попита Мелани, след като седна на един от зелените плюшени столове, от двете страни на масата под прозореца.

— Да. Смъртта на Робърт Донован засяга и теб — каза Колийн, подпирайки ръце на облегалката ѝ.

— В какъв смисъл? Опасявам се, че не разбирам. Колийн пое дълбоко дъх и очите ѝ се притвориха.

— Тъй като в момента на смъртта му все още съм била негова съпруга, според законите на щата Луизиана наследявам половината от състоянието му. Другата половина се пада на нашите деца, в случая — на Роланд. Ако той все пак не се върне от Куба, тогава ти, мила моя, ще станеш негова наследница заедно с мен. Котънууд ще принадлежи на нас двете.

— Разбирам — каза Мелани нерешително, — но нали това не означава, че плановете ни се променят?

— Напротив, страхувам се, че трябва да ги променим. Памукът по полето още не е прибран. Някой трябва да замине и да наблюдава прибирането. Да, сигурно бихме могли да пишем на адвокатите и да им възложим да уредят въпроса, но не е същото. За такива неща човек трябва да се грижи сам.

— Значи искаш да заминеш за Натчес? — попита Мелани.

— Не точно. Имам чувството, че трябва да продължа издирванията си във Вашингтон поне още няколко седмици. Мислех,

че ти можеш да заминеш, Мелани. Там си си у дома. Познаваш положението и проблемите не са ти съвсем чужди. Би могла да се погрижиш реколтата да се прибере както трябва, за да не се повреди. Ще надзираваш всичко до доставянето на стоката на посредника на Робърт.

— Никога не съм се занимавала с такова нещо — възрази Мелани. — Нямам понятие какво да правя.

— Разбира се, че имаш. За това се изисква само здрав разум — настоя Колийн непоколебимо. — Ще видиш, че ще се справиш. А ако... ако усилията ми тук останат безплодни, Елен и аз ще дойдем след няколко седмици.

---

[1] Ma chere — скъпа моя. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Мелани плесна коня с юздите и изкара двуколката от сала. Помаха за сбогом на салджията и бързо се отправи към Котънууд. Тъй като всецяло се бе съсредоточила върху управлението на коня, дори за миг не се замисли върху това, че прекоси реката без никаква следа от страх. Не обърна внимание и на факта, че преживя пътуването по вода от Вирджиния до Ню Орлиънс и оттам до Натчес така спокойно, както и преминаването на реката със сала, и то въпреки второто нещастие, катастрофата по реката. Преодоляването на страха не бе единственото, което постигна. Освен това се научи да кара двуколка, да схваща смисъла на числата и фактите, които ѝ представяше адвокатът Търнбъл, да различава кога работата на полето е стигнала дотам, че може да се прибере разумен процент от реколтата и комисионните условия, защото сега наистина смяташе плантацията за своя, поне отчасти.

Най-после изпълни задачата си. Балите памук изчезнаха зад завоя на реката на път за Ню Орлиънс. В последно време много бе мислила за условията, при които живееха робите в Котънууд. А те бяха за плачевни. Чрез адвокат Колийн даде на Мелани пълномощно, с което ѝ позволяваше да се разпорежда с нейния дял от имота. С този документ в ръка Мелани взе от парите, които със скъперничеството си Робърт Донован бе сложил настрана, и с тях преустрои колибите на робите. Освен тона повика лекар да излекува скорбута и крастата, които завари наред с много други болести, дължащи се на неправилно хранене. Нареди да заградят малки градини за робите и снабди всяко семейство с няколко кокошки и свине, за да могат сами да отглеждат част от храната си и да имат на разположение животински продукти. Ако след време робите произведяха излишък от зеленчуци или имаха повече животни, те можеха да ги продадат и да приберат печалбата. Тя разреши през останалото време след беритбата и през зимата мъжете, ако искат, да предлагат работната си сила другаде. Доволството, което цареше в Котънууд, беше достатъчна награда за усилията ѝ.

Днес тя бе натоварила отзад в колата чували с портокали, зеленчукови семена и качета меласа, за да разнообрази менюто на тези,

които зависеха от нея. Искаше по-късно през есента да бере заедно с мъжете орехи и да им покаже как се лющят, искаше да организира и беритбата на други плодове в гората.

Досега още не беше обърнала внимание на главната сграда. Докато там не живееше никой, това щеше да бъде чисто разхищение на пари. Тя самата нямаше намерение да напуска Гринлия и се съмняваше, че плантацията привлича Колийн под каквато и да било форма. Решението, дали къщата да се боядисва и ремонтира, трябваше да почака до идването на актрисата. Подобни планове за бъдещето изглеждаха на Мелани вече напълно нормални. Тъй като седмиците се нижеха и тя не чуваше нищо ново за Роланд, започна постепенно да се примирява с мисълта, че е мъртъв. Не й беше леко. Все още не можеше да си наложи да поръча траурно облекло. И все пак полека-лека свикна с мисълта, че ще трябва да го направи.

Беше топъл, дори горещ ден. Въздухът беше сух, мек и прашен, като старо вино изнесено от избата. Цветята и храстите цъфтяха все още пищно покрай пътя, но годината неотменно се приближаваше към своя край, както и времето, което преживя като съпруга на Роланд Донован.

В Котънууд малките негърчета изтичаха от колибите и я поздравиха с весел смях. Тя им подаде нещата, които бе натоварила, и строго им нареди да ги занесат направо в кухнята. Но разреши всеки да си вземе по един от портокалите, които току-що бяха пристигнали с парахода от Ню Орлиънс. Клатейки глава, тя се учуди на безкрайната енергия на децата, които лудешки се втурнаха да изпълнят заръката. После се обърна отново към колата. Взе от седалката венец от светлочервени и бели рози, оформени от оцветен восък. Гробът на бащата на Роланд имаше безотраден вид. Тази година все още не бе валяло и тревата не бе пораснала като друг път. Не знаеше с какви думи са изпратили човека в гроба, но ако някой бе сложил и едно цвете, от него вече нямаше следа. Намислила беше този малък жест на уважение още с връщането си, но досега бе прекалено заета с други неща.

На неголямото парче земя на един хълм, което, заобиколено с бяла дъсчена ограда, служеше за гробище на семейството, имаше само три гроба. Единият беше на някакъв мъж, който, както твърдяха негрите, починал преди години от пневмония, скоро след като дошъл

при тях. Вторият беше на момиченцето на Колийн и Робърт Донован. Последният беше вечното жилище на бащата на Роланд.

Вратата на бялата ограда изскърца, когато Мелани я затвори. Скакалец издаде мляскаш звук, отскачайки в сухата трева пред краката ѝ. Над памуковите полета се разнесе грубият грак на врана, а над гробището кръжеше самотен ястреб, сякаш висеше неподвижно в тъмносиньото небе. Утринта беше толкова тиха, че Мелани чу ясно шумоленето на роклята си, когато приклепна да сложи венеца на гроба. Поколеба се за миг, после измъкна една светлочервена роза от венеца и я сложи на гроба на момиченцето. Притихнала и загледана в надгробната плоча на детето, тя усети болезнена празнота в себе си, която сякаш никога нищо нямаше да запълни.

— Каква трогателна гледка! Трябваше да се сетя, че няма да забравиш да се погрижиш за мъртвите.

Мелани обърна глава към дърветата, откъм които, изглежда, идваше гласът, и вдигна ръка над очите си да ги заслони от яркото слънце. Все още беше приклепнала, дишаше едва и бе неспособна да разсъждава, невярваща на това, което беше чула. Тогава едра мъжка фигура излезе от сянката, изкачи се по склона и прескочи оградата. Слънцето огряваше тъмната коса и подчертаваше матовия блясък на потта по челото му.

— Роланд! — прошепна тя и после извика по-силно: — Роланд!

Скочи. Направи една крачка и се затича. Хвърли се с всички сили към него. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна до себе си. Тя усети как краката ѝ се отделят от земята, когато я завъртя, а после устата му намери устните ѝ за целувка, която сякаш нямаше край. Най-после вдигна глава и отново я притисна до себе си. Вдъхна аромата на жълти рози, за който толкова дълго само си бе спомнял, пое дълбоко сладкия дъх на тялото ѝ, после се наведе, като че ли не можеше повече да се владее, вдигна я на ръце и бързо я отнесе в хладната тиха гора.

Съединиха се без думи, а и думите не бяха нужни, докато се докосваха и притискаха в мъките на блаженството, за които така добре си спомняха и от които така много се нуждаеха. Лежаха на широко разпростряната ѝ фуста, когато голите им тела се сляха, а те се гледаха в очите и празнуваха радостта от живота. Той се бе надигнал над нея, ръцете му трепереха от желание, докато с все по-бързи движения проникваше в тялото ѝ. Тя разтвори бедра, защото искаше да го

чувства все по-дълбоко в себе си, да станат едно, две части на едно цяло. Чудната магия на мига ги осени, избухна като пулсиращо, пръскащо се чудо, нещо като необузdana красота, която изостряше сетивата, докато обхванат всичко живо, всяка красота, всяка вяра и отрекат само смъртта.

Дишането им отново се поуспокои. Ветреца прошумоля в листата над тях и погали влажната кожа на телата им.

Мелани лениво се размърда, въздъхна и леко завъртя около пръста си една къдрица, паднала на челото му. Той изви брадичка нагоре и докосна с устни нежната бяла китка.

— Почти не мога да повярвам — отбеляза той колебливо, — че се зарадва, като ме видя.

— Наистина ли? Струва ми се, че е така, защото мислех, че никога вече няма да те видя. Знаеш ли, Колийн и аз повече от пет седмици се опасявахме, че си мъртъв. Трябваше да свикнем с мисълта, че духът ти ще остане завинаги в плен на онзи тропически остров, който така те омая.

— И въпреки това — добави той меко — не носиш черно.

— Не. Сега това ще се окаже много икономично, не мислиш ли?

— Не доказва ли това също, че не си искала да загубиш надежда?

Междувременно шокът, който предизвика появата му у нея, премина, Мелани отново си спомни как се разделиха, колко много неизяснени неща се изпречваха помежду им.

— Май че е така — призна тя. — Но то доказва и доверието ми в твоите способности, когато става въпрос да избягаш от някой затвор. В това отношение имаш по-голям опит от останалите.

— Да — съгласи се той, гласът му загуби мекия си тон и сега звучеше глухо.

Мелани усети как студ обгръща сърцето ѝ.

— Трябва да ми разкажеш как успя да се измъкнеш — продължи тя, — защото на Външното министерство във Вашингтон този трик не е известен. Доколкото Колийн и аз можахме да узнаем, единствените, които са напуснали острова живи, са били пленниците, изпратени в Испания. Твоето име не беше сред тях.

— Имаше и друга група — обясни той, — хората от Великобритания. Може би не си се сетила, но аз съм роден в Ирландия

и поради това имам двойно поданство. При дадените обстоятелства ми се стори разумно да го използвам.

— Но британските пленници ги пуснаха преди цяла вечност.

— Да, зная. Изхождаха от това, че ние, британските граждани, естествено искаме да се върнем у дома. Закараха ни в Англия и едва там ни пуснаха. Правителството на Великобритания в лицето на Нейно величество кралица Виктория не пое отговорността да се погрижи за онези от нас, които живеят извън страната и трябва да се приберат въкъщи. Макар че преживяхме много неприятности, в сравнение с останалите от похода имаме голям късмет. Раниха Джереми Роджърс, когато го плениха. Хванаха ни в едно поле със захарна тръстика. Той почина в затвора в Хавана.

Бедният Джереми с мечтите си за богатство и конфискувана земя.

— Видях, че и неговото име не е между тези, които са били изпратени в Испания — сети се тя. — Толкова ми е мъчно. Толкова много ми е мъчно.

— Да, и на мен — въздъхна Роланд. — Струва ми се, че и той е един от онези пленени духове, за които говореше преди малко. Искане ми се някак си да не беше го казала.

Мелани шумно пое въздух и се насили да продължи разговора.

— Значи цялото това време си прекарал в Англия.

— Да, и на Бахамските острови. Оттам взех кораб за Ню Орлиънс, и ето ме в Котънууд.

Мелани седна и затърси бельото си.

— Майка ти ще бъде много щастлива. Трябва да ѝ съобща колкото е възможно по-скоро.

— Да ѝ съобщиш ли? Къде е тя?

— В Уайт Сълфър Спрингс — отговори Мелани и му разказа защо са били там и защо Колийн е останала. Пропусна някои подробности, между тях и случката с Жан-Клод. Беше твърде незначителна, бързо отминала. Нямаше смисъл дори да споменава за нея.

— Предполагам — рече той, когато тя свърши, — че си загубила бебето.

Тя замръзна и стисна ръце в скута си. С течение на времето болката от тази загуба беше избледняла, но в момента я почувства така

силно, както когато научи за нея. В разказа си не бе споменала за това нещастие, защото смяташе, че ще го обремени излишно.

— Значи си знаел — промълви тя.

— Има някои неща, които трудно могат да се скрият от един съпруг. До последния момент си мислех, че все пак ще ми кажеш, преди да тръгна, но ти не го направи.

— Ако ти бях казала, пак ли щеше да заминеш? Той извърна лице.

— Да, мисля.

— Защо тогава е трябвало да ти кажа? — попита тя и старата горчивина отново прозвуча в острия ѝ тон.

— Можеше поне малко да се съобразиш с моите чувства.

— Защо, след като ти толкова малко се съобразяваше с моите?

— Опитвах се да спечеля нещо за теб и за нашето дете, което ти носеше в себе си.

— Да не би да искаш да кажеш, че това е било причината, поради която замина за Куба? Ако е така, не ти вярвам нито дума. Ти отиде, защото искаше да се покриеш със слава и защото ти правеше удоволствие. Можеш да залъгваш себе си, но не се опитвай да лъжеш мен!

Навлече кринолина, завърза връзките, посегна към фустата и я издърпа така силно, че Роланд се претърколи на гръб.

— Тъй като тъкмо говорим за отношенията помежду ни, предполагам, че твоето отношение щеше да претърпи граматична промяна, ако бяхме спечелили в Куба. Ако можех да поставя в краката ти доходите от някоя богата плантация, щеше с готовност да признаеш колко основателни са били амбициите на Лопес и колко правилни по принцип са били опитите му. Вероятно дори щеше да започнеш да подкрепяш похода, вместо да гледаш на него с пренебрежение.

— Никога не съм се отнасяла с пренебрежение към него — извика тя. — Съмнявах се само в изхода заради броя на участниците и заради хитростта на испанците. И бях права!

— Да, права беше — изръмжа той и вдигна панталона си.

— Някой добре се беше погрижил испанците да ни чакат вече със заредени пушки.

— Да не би да ме обвиняваш за това? — извика тя и дълбоко почувства вината си.

Беше обул панталона си и тъкмо нахлузваше ризата. Преди да пхне втората си ръка в ръкава, спря.

— Не — отговори, — макар да ми минава мисълта, че разполагаше достатъчно рано с информацията, за да можеш да я използваш.

— Но не го направих. — И самата Мелани усещаше колко сподавено звучи гласът ѝ, но не можеше да стори нищо повече. — Има много хора, които знаеха точно колкото мен.

— Възможно, но повечето от тези хора твърдо подкрепяха похода и не биха си позволили никаква недискретност.

Докато казваше това, той напъха ризата в панталона си и я погледна.

— Отвратително е да говориш така — прошепна тя.

— Така ли? В последно време имах достатъчно възможности да размисля и не ми харесва това, до което ме доведоха размишленията ми. Кажи ми едно: виждаш ли често Дом?

Тази смяна на темата беше обезпокоителна и същевременно многозначителна.

— Защо? — попита тя остро, а гласът ѝ беше приглушен, тъй като обличаше през глава роклята, за да скрие недоволството, изписано на лицето ѝ.

— Защото още не сме си уредили сметките с него.

Тя с усилие се изправи на крака, фактът, че той не ѝ предложи помощ, засили чувството, че е зле настроен към нея.

— Защо? — попита тя още веднъж раздразнено. — Сега баща ти е мъртъв. Котънууд ти принадлежи, а и парите, които той е натрупал през всичките тези години. Една част от тях можем да вложим отново в плантацията, да дадем на земята това, от което се нуждае, да помислим как отново да я обогатим — нали още преди месеци говореше за това. Не ти ли стига? Трябва ли точно сега да тръгнеш в някакъв отвратителен поход на отмъщението?

— Не ми казвай само — отвърна той тихо, — че за теб отмъщението е загубило очарованието си.

Тя вирна брадичка и отговори:

— Разбрах, че отмъщението не носи удовлетворение, както всички мислят, и че често води до страдание.

— Трогателно наистина, но, надявам се, ще измислиш нещо по-добро, ако искаш да защитиш Доминик Клемънтс.

— Да го защитя ли? — повтори тя като ехо.

— На парахода, с който пристигнах, имах щастието да поговоря с един джентълмен от Натчес. Той ми разказа, че Дом може често да бъде видян в компанията на една хубава млада омъжена жена на име Мелани Джонстън Донован. И на всички заинтересовани наблюдатели се струвало, че тази двойка с явно нетърпение очаква овдовяването ти.

— Значи си разпитвал, така ли? — избухна Мелани. — Надявам се, че не си бил много изненадан, като се имат предвид конкретните обстоятелства около женитбата ни.

— Не — отговори той и зеленият му поглед се плъзна по ясните черти на класическото ѝ лице, спря на ядната червенина по бузите ѝ и на бурното виолетово-синьо в очите ѝ. Един мускул до устните му трепна, ръката му бавно се сви в юмрук. — Не — повтори той, — само бях разочарован.

Извърна се рязко, наведе глава под един клон и тръгна в посоката, от която бяха дошли. Мелани потисна напора на яростните сълзи и извика:

— Къде отиваш?

Той спря и се обърна.

— В Котънууд, защото там съм си у дома, макар че ти, изглежда, не си.

Очите му недвусмислено и преднамерено се плъзнаха по нея и по полянката, на която заедно бяха лежали.

— Ако искаш да дойдеш при мен, имаш позволението ми. Нямам нищо против, но и не ти обещавам нищо, особено що се отнася до Дом.

Поклони се подигравателно и изчезна между дърветата.

След подобни думи за нея това естествено беше невъзможно. Мелани пооправи външния си вид, закопча роклята си, приглади гънките на полите, разреса с пръсти косата си, извади заплетените в нея листа и я сви на тила. С угрижени очи и замислено изражение се отправи назад към колата, която стоеше пред стълбите на Котънууд, качи се и потегли. Едва когато стигна до сала на Мисисипи, се сети отново за провизиите в кухнята на плантацията, които бе донесла с намерението да ги разпредели между робите.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Нищо — отговори тя. — Какво бих могла да правя?

— Знаеш за какво говоря — прекъсна я той и гласът му прозвуча остро. — Възнамеряваш ли да живееш заедно с него?

— За момента не — осведоми го тя, а ръката ѝ стисна гънките на завесата така, че месинговата пръчка над нея започна да скърца от напрежението.

Тя чу прошумоляването на дрехи, когато Дом стана.

— Значи не го обичаш? Признавам, че един-два пъти съм се питал за това. Как мислиш, дали знае, че са били предадени?

— Знае.

— Но той не подозира мен, нали? Няма причини затова.

— Никакви, ако не се смятат антипатията и недоверието, които изпитвате един към друг. А това е нещо, за което много често съм си мислила, Дом. Защо след Мексико вашето приятелство приключи? Сигурно можеш да ми го кажеш, след като сега и без това сме... съучастници.

— Беше лична история — обясни Дом набързо. — Няма нищо общо със сегашния ни проблем.

— Напълно ли си сигурен? — осведоми се тя и бавно се обърна към него. — Сегашният ни проблем, както го наричаш, има дълбоки корени. Съвсем сигурен ли си, че разпратата ти с Роланд няма все пак нещо общо с дядо ми и със слуховете около похода в Мексико?

Той дълго се взира в нея, после поклати глава и пристъпи по-близо.

— Мелани, мила моя, как можеш да си помислиш такова нещо? Дядо ти имаше доверие в мен, забрави ли? Искам и ти да ми вярваш. Искам двамата да се махнем оттук. Има места далече на запад, където никой никога няма да ни намери и няма да научи, че преди мен си имала друг мъж.

Той пое ръцете ѝ и ги задържа в своите. На Мелани силно ѝ се прииска да се отскубне, но не помръдна, макар да ѝ струваше големи усилия.

— Да не би да ми предлагаш двубрачие, Дом? Или нещо още по-лошо?

— Моля те само да заминеш с мен, да изградим нов живот и да оставим всичко друго зад себе си.

— Всичко?

— Да, всичко.

— Твоя дом, Хлое, всичките ти приятели, адвокатската ти кантора?

— Всичко това е без значение — отбеляза той бързо.

— Не, мисля, че им — възрази Мелани и полака измъкна пръстите си. — Зная колко много съм привързана към Гринлия. И към Натчес. Не мога да ги напусна и да живея на чуждо място с чужди хора.

Той се отдръпна и устните му се свиха в черта, а кафявите му очи припламнаха.

— Не можеш ли? Дори и ако хората тук не искат да имат нищо общо с теб?

Тя се престори на невъзмутима.

— И без това се стигна дотам, защото ни виждаха толкова често заедно, а мъжът ми беше изчезнал в Куба. Сега, след завръщането му това ще се одумва повече от всякога.

— Още една причина да се махнем оттук. Обичам те, Мелани, и искам да бъда с теб. Обещавам, че никога нищо няма да ти липсва, докато съм жив.

Може би думите му щяха да я трогнат повече, ако не бяха подредени по този начин. Той се опита още веднъж да вземе дланите ѝ, но тя му се изплъзна и се престори, че не е видяла протегнатите му ръце, преди да се извърне.

— Намирам, че трябва да изчакаме — предложи тя — и да видим какво ще прави Роланд, преди да предприемем прибързани стъпки. Засега той се нанесе в Котънууд, а аз съм тук. И ми е все едно дали на хората в града им харесва това решение.

Дом изкриви лице, сякаш щеше да заплаче.

— Роланд ще бъде герой. Ще видиш. Герой, който винаги е прав. Само ако намекне, че Лопес е бил предаден, хората ще си направят някои заключения.

— Глупости! — изфуча Мелани. — Хората не са ясновидци. Те няма да подозират нищо, докато не го избъбриш ти, когато си пийнал.

— Мелани, не говори така с мен — помоли той плачевно.

Но търпението на Мелани се бе изчерпало.

— Доминик Клемънтс, а ти изобщо не разговаряй повече с мен!
— извика тя и изтича от стаята.

Наистина Мелани беше казала на Роланд къде е майка му, но все пак не беше сигурна дали той ще се свърже с нея, нали тя бе обещала да я уведоми. Тъй като чувстваше, че трябва непременно да съобщи за завръщането на Роланд, седна, написа на Колийн писмо и ѝ обясни положението. Беше ѝ ясно, че нещата, които бе пропуснала в писмото, са много важни, но не можеше да направи нищо друго. Когато Колийн дойдеше, ако изобщо дойдеше, щеше сама да види, че отношенията между Мелани и сина ѝ съвсем не бяха нормални. Нямаше смисъл да я залъгва.

Все пак трябваше да си признае, че добре умее да залъгва другите. Когато три дни след завръщането на Роланд се появи на един бал под ръка с Дом, усети внезапната тишина, която се възцари при нейното появяване. Глави се обръщаха към нея и отново бързо се извърщаха, когато срещаха твърдия ѝ поглед. За момент изпадна в паника, истинска паника, която я обзе всецяло. Когато усети трепването на жилите по ръката на Дом, страхът ѝ изчезна. Разтегли устни в усмивка и с вдигната глава продължи напред. С натиска на пръстите си върху ръката му тя едва ли не теглеше Дом след себе си. Поздрави домакинята с няколко учтиви думи, макар и по-късно да не си спомняше какво е казала. Дори изпита известно съчувствие към жената, на която не беше ясно колко много се е влошила в последно време репутацията на гостенката ѝ. Една или две от по-надутите възрастни жени ѝ обърнаха гръб. Останалите не я пренебрегнаха демонстративно, а само се правеха, че не я забелязват, не се осмеляваха да я погледнат в очите.

Мелани не беше от оня тип жени, които имат нещо против женските приятелства. Сега с безпокойство забеляза, че привлича вниманието само на мъжете, които я поглеждаха скришом в лек порив на похотливост. Още по-отвратително бе, че нито един от съпрузите и кавалерите, които така много се интересуваха от външния ѝ вид, не се

осмели под неодобрителните погледи на своите придружителки да се доближи до нея.

Но най-тежкото изпитание за нея бе, когато се качи на горния етаж. Вратата на спалнята, предоставена на дамите за почивка, не беше съвсем затворена. Когато се приближи, Мелани долови гласове, а щом сложи ръка на дръжката на вратата, чу своето име.

— Позор! Истински позор! И през ум не ми е минавало, че внучката на полковник Изел Джонстън може да се държи така безсрамно. Как се показва с Доминик Клемънтс, позор. Тя вече почти го съсипа. Сестра му казва, че е зарязал напълно кантората си, за да прекарва времето си с Мелани Донован.

Раздаде се по-благосклонен глас:

— Трябва да признаете, тя имаше основание да предполага, че мъжът ѝ е мъртъв.

— Това не е извинение — заяви първата жена. — Ако го е смятала за мъртъв, трябваше да облече траур и напълно да се оттегли. Трябваше да избягва компанията на мъже, вместо да хвърля стръв, за да улови нов съпруг.

Трета жена се намеси в разговора:

— Несъмнено — рече тя, а гласът ѝ беше самодоволен и злорад, — всичко идва оттам, че се е сприятелила с артистки. Нали знаете какви са те. Чух от една приятелка видели са нашата Мелани в Уайт Сълфър Спрингс в компанията не на някоя друга, а на Колийн Антоанет Дюбоа, артистката, която през последния сезон направи такова впечатление в „Сейнт Чарлз“ в Ню Орлиънс. Били са придружени от един хубав млад артист, който имал подозрително близки отношения с жената на полковник Донован.

— Не може да бъде! — извика първата жена.

— Наистина е така. Положително Роланд има основателни причини да живее отделно от нея.

— Ако добре си спомням, и Роланд не беше ангел, преди да замине на война в Мексико. Не сте ли си помисляли, че Мелани се държи така само за да му върне със същото? — попита жената е потихия глас.

— Може и така да е, но и при това положение ми се струва ужасно глупаво. Нали се говори, че Роланд е получил много голямо наследство от баща си. Старият мистър Донован живя действително

като скъперник, но имаше и някои добри години. Сумата, която оставил на сина си, била значителна, като се има предвид състоянието на плантацията.

В режещия глас на първата жена трептеше нещо, което подсказваше, че нито Робърт Донован, нито синът му заслужават богатство.

— Но Роланд не получава всичко — рече втората жена. — Баща му е бил женен.

— Но жена му сигурно отдавна е умряла.

— Не, мисля, че не е. Каква беше историята около нея? Не мога точно да си спомня...

Мелани чу достатъчно. Отвори широко вратата и влезе в стаята.

— Добър вечер, мили дами — каза весело и се усмихна на поумерената участничка в тази тройка, една жена, в която разпозна приятелка на Илайза Куитман. — Приятно ли си бърбите? Колко мило. Животът щеше да е толкова скучен, ако нямаше за какво да си приказваме, не мислите ли?

— Мило мое момиче, не знаая за какво говорите — каза жената с тихия глас. Кафяво-червеният сатен се опъна предупредително върху гърдите ѝ.

— Ах, така ли? — осведоми се Мелани с дяволите усмивка. Застана до тоалетната масичка и се завъртя пред огледалото на всички страни. — Може би погрешно съм разбрала — отбеляза през рамо, — но имах чувството, че мъжът ми и аз бяхме темата на разговора ви, преди да вляза.

— Вие сте подслушвали! — възмути се втората дама, личност с навъсено лице, която беше облечена в неподходящ зелен тон.

— О, не! Как можахте да кажете такова нещо? Просто още не се бях включила в малката ви компания. Но, струва ми се, вас ви дразни, че ви смутих точно когато всичко се развиваше така добре. Съжалявам! Трябваше предварително да размисля. Тъй като сте така добре възпитани и всяка от вас е дама до мозъка на костите си, не бихте могли в мое присъствие да говорите за мен, нали? Може би трябва отново да си отида, за да се чувствате добре, като ме обсъждате зад гърба ми и ме разкъсвате на парчета.

Сбогува се с подигравателен реверанс и подкрепи думите си с дела, като се шмугна през вратата. Когато слезе по стълбата, Дом вече

я чакаше, но ядната червенина по бузите ѝ и войнственият поглед в очите ѝ бяха така заплашителни, че той не каза нищо, само ѝ подаде ръка.

Мелани очакваше да се появи и Роланд. Но когато вечерта напредна, а той още не идваше, балът ѝ се стори непоносимо скучен. Дължеше се може би на това, че за пръв път в живота ѝ липсваха партньори за танц. В края на краищата не можеше непрекъснато само Дом да я води на дансинга. Не само защото дланите му бяха влажни и държеше твърде собственически в ръцете си, а и защото с напредването на вечерта стъпките му ставаха все по-несигурни. Тя подозираше, че в каретата си имаше шише уиски, защото неведнъж го търси навсякъде. Когато се появеше отново, усещаше миризмата на алкохол под набързо сдъвкания карамфил.

Друг, който не присъстваше, беше сестрата на Дом.

— Къде е Хлое? — попита Мелани. Дом се огледа на всички страни.

— Не зная — установи той бавно. — Каза, че ще дойде с един приятел.

— Може би не си я разбрал. Това не е единственото празненство.

Дом кимна в знак на съгласие, но на челото между веждите му се вряза бръчка.

Друга двойка, която се появи късно, бяха Илайза и Джон Куитман. Когато погледът на жената на губернатора попадна върху нея, Мелани се усмихна и ѝ кимна, но не се приближи заедно с другите към тях. Съзнаваше, че напоследък е пренебрегнала старата си приятелка. Наистина отиде един път в Монмаут, но Илайза не беше у дома и Мелани не повтори посещението си. Имаше прекалено много работа около реколтата в Котънууд. А и не искаше да се натрапва в момент, когато сигурно им бе тежко: все пак губернаторът бе загубил поста си, мечтите му за Куба също бяха разбити. Не искаше да си признае, но истината бе, че не желаше да си спомня за събитията в Ню Орлиънс, а още по-малко бе склонна да говори за тях.

Но разбра, че няма дълго да продължи така. Скоро Илайза Куитман се приближи към нея и Дом.

— Мелани, мила моя, колко си хубава днес в тази копринена рокля с цвят на кайсия. Наистина ти стои много добре.

Мелани измърмори съответните думи на благодарност и се осведоми за здравето на Илайза и нейното семейство.

— Ние всички сме много добре. Все пак благодаря за интереса. Но аз се тревожа за теб. — Жената на губернатора хвърли поглед към Дом и продължи: — Доминик, питам се дали ще ми разрешите да говоря насаме с Мелани?

— Разбира се — отвърна Дом, но поклонът му, преди да се отдалечи, бе скован.

С крайчеца на окото си Мелани със страх се загледа след него, защото се отправи към библиотеката. Оттам, където около масите за карти се събираха мъжете, които не танцуват, се отиваше до колите.

Накрая Мелани обърна внимание на по-възрастната жена и попита с крива усмивка:

— Какво искате да ми кажете?

Илайза Куитман погледна надолу към ръцете си в дантелени ръкавици.

— Не зная как да започна — рече тя. — Чух най-обезпокоителни слухове. Сигурна съм, че в тях няма нищо вярно, но все пак съм загрижена за теб и твоето бъдеще.

— Ако говорите за това, че Роланд се върна...

— Не точно, макар че става дума и за това. Но тук не можем да говорим. Ще излезеш ли утре с мен с каретата?

— Да, разбира се. Макар да съм убедена, че тревогата ви е неоснователна.

— Надявам се, мила моя — отговори Илайза Куитман. — Дори много се надявам.

Каретата на Куитманови се движеше бавно. Беше малко хладно. През нощта времето се беше променило и приближаването на есента се чувстваше още по-ясно. След любезностите, които си размениха за поздрав, цареше тишина, която сякаш се дължеше на известно смущение.

— Беше много мило от твоя страна да дойдеш днес, макар че сигурно ме смяташ за натрапница, която се меси в чуждите работи — започна най-сетне Илайза.

— Никога не съм ви смятала за такава — възрази любезно Мелани.

— Не мога да те упрека за това, но и не бива да си мислиш, че ще се отървеш от мен с две думи. Работата е толкова сериозна, че трябва да поговорим.

Въпреки тревогата си Мелани се насили да се усмихне. Възможно ли беше Илайза да се е натъкнала на истинската причина за поражението на Лопес? Или бе чула нещо за смъртта на любовника на Елен на „Рампарт стрийт“?

— Разбира се — забеляза тя.

— Става дума за историята с Дом. Зная, че страничните обстоятелства около твоята женитба не бяха съвсем нормални, но мислех, че между теб и Роланд нещата сега са добре. В Ню Орлиънс понякога ме си струваше, че едва ли не напълно си подходите и често съм си мислила колко жалко е, че не можахте да се запознаете и да се ожените по обичайния начин. Тъжно ми е да те гледам сега сама. Страхувам се, че ако продължите да живеете поотделно, никога няма да разрешите трудностите помежду си. Да, зная, че съм сантиментална, когато става дума за брака. Тъй като самата аз съм толкова щастлива, искам ми се да виждам и другите щастливи. Има някои мъже и жени, които просто са създадени един за друг, и не мога да гледам как нещата при тях не вървят.

— Наистина е мило от ваша страна, че се тревожите за мен — отвърна Мелани и сведе мигли, за да закрие очите си, — особено сега. Имате толкова други работи на главата си, децата, предизборната кампания на губернатора за Сената. Но проблемите между нас с Роланд не могат да се отстранят с една-две думи.

— Зная, мила моя, и не исках да създам впечатлението, че според мен това е само въпрос на инат. Все пак трябва да подчертая, че са малко проблемите, които не могат да се разрешат, когато двамата са достатъчно заинтересовани да опитат. Там е въпросът. Искаш ли да решиш проблемите?

— Дори да исках, би трябвало, както вие самата признахте, и двамата да имаме желанието да постигнем това чудо.

— Откъде знаеш, че Роланд не иска? Попита ли го? Може би звучи нахално, но има толкова много хора, които смятат, че могат да се разбират без думи. Често бъркат и смятат, че знаят какво чувстват другите, или стигат само до някаква полуистина. Искреността и

любовта могат да преодолеят много препятствия, но преди тона някой трябва да има смелостта да си отвори устата.

Искреност? За това едва ли би могло да става дума между нея и Роланд. Любов? Тя би променила всичко, ако беше взаимна.

— А какво ще стане — рече Мелани най-сетне, — ако чувствата, за които говорите, са едностранни? Тогава искреността ще причини само мъка.

— В такъв случай поне ще се знае какво е положението.

— Имам впечатлението, че човек не бива винаги да знае всичко — каза Мелани замислено. — Понякога е по-добре да си запазиш слаба надежда.

— Изисква се смелост да размениш надеждата си срещу възможността да намериш щастието — отговори Илайза Куитман тихо.

Кочияшът извика нещо на конете и каретата изви рязко настрани. Илайза беше запратена към Мелани, която пък се блъсна в стената.

Като се изправи и намести отново шапката си, Илайза отвори прозореца.

— Джаксън! — извика към капрата. — Какво стана?

Отговор не беше необходим. Преди още гумите да излязат от устата ѝ, чуха бързо да се приближава друга кола. Конете бяха изцъклили очи, а гривите им се развяваха назад, когато прелетяха край тях. Беше кабриолет. На капрата седеше жена в червен костюм за езда, а над раменете ѝ се развяваше пелерина, подплатена с бял сатен. Вятърът и възбудата бяха зачервили лицето ѝ и макар да изглеждаше, че няма никаква власт над конете, можеше ясно да се види, че тя изобщо не се страхува. Вниманието ѝ беше насочено единствено към мъжа до нея и тя не забеляза дори каретата, която ѝ освободи пътя.

Останала без дъх от учудване, Мелани разпозна жената. Беше Хлое Клемънтс, а мъжът, който седеше до нея, беше Роланд. За всеки случай едната му ръка държеше юздите. Той седеше и се усмихваше на русото момиче. Рамото му се опираше в нейното, а полите ѝ се разстилаха върху краката му.

В следния миг вече бяха отминали. Мелани забеляза, че се е навела да разгледа двамата. Сега се облегна назад, скръсти ръце на скута и загледа с неподвижен поглед пред себе си, когато каретата на Куитманови тръгна отново.

— Съжалявам, че трябваше да видиш това — каза Илайза накрая.

— Така ли? Аз пък не съжалявам! — изфуча Мелани и отново си помисли колко странно бе, че снощи на бала не се бяха появили нито Хлое, нито Роланд.

— Ти си обидена и ядосана и кой би могъл да те упрекне за това? Но трябва да помислиш, че и Роланд се е чувствал така, когато се е върнал и е узнал, че насърчаваш Дом.

Мелани не отвърна нищо и се загледа през прозореца. Илайза продължи уверено:

— Много се питах защо не отпращаш Дом и не му казваш да си гледа своите работи, но не стигнах до никакъв отговор. За мен ще бъде голяма изненада, ако узная, че изпитваш към него каквото и да било или че изобщо някога си изпитвала нещо друго, освен съжаление. Сигурно не си го правила и за да накараш мъжа си да ревнува, тъй като беше в близки отношения с Дом още когато Роланд го нямаше. Питах се дали, ако ми позволиш нетактичността, не е въпрос на пари. Дали, мислейки, че Роланд е мъртъв, не си искала да се омъжиш за Дом, за да се подсигуриш финансово. Но после вече нищо не можех да разбера, Роланд се върна и вие не се събрахте, а Дом продължи да те ухажва.

— Искане ми се да можех да ви обясня, Илайза. Наистина ми се иска, но не мога.

— Уверявам те, че не е необходимо. Ти не ми дължиш обяснение, фактът, че не можеш да говориш за това, наистина ме тревожи, но ти сигурно знаеш какво правиш. Не, исках само да те предупредя да не се оставяш да те вълнат в нещо, което в действителност не желаш. Не се оставяй други хора, мъже или жени, да влияят на живота ти твърде много. Ако се превърнеш в пионка, която други местят както им харесва, ако се оставиш да ти отнемат онова, което има най-голямо значение за теб, тогава ти самата ще си виновна. За да уредиш нещата така, както искаш, не се нуждаеш от нищо друго, освен от малко решителност.

— Дали в този случай решителност не е другото име на смелост? — попита Мелани и изразът в очите ѝ беше ироничен, но и изпълнен с обич.

— Да, струва ми се — призна Илайза.

— Ще се опитам да запомня това, което ми казахте, но ми се струва, че е необходимо и нещо друго.

— Какво?

— Голяма доза късмет — отговори Мелани.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

След като реколтата беше прибрана, а нощите станаха по-хладни, започна сезонът за лов на лисици. По улиците и пътищата чаткаха копита, по хълмовете, пасищата, между стъблата на памука можеха да се видят сюрии кучета, а ездачите ги следваха по петите.

Новината, че Роланд се занимава с този спорт, събуди интереса на Мелани. Тя беше размислила върху това, което ѝ каза Илайза, и сега с блясък в очите започна да действа.

Първо отиде при шивачката и си поръча разкошен костюм за езда от царско синьо кадифе със сатен на реверите и маншетите. Освен това си поръча копринена блуза и широкопола копринена шапка с гъст пастелносин воал. Преди да напусне магазина с покупките, нареди да впишат всичко в общата сметка и да я изпратят на мъжа ѝ.

Илайза Куитман ѝ помогна не само с кон за езда. Покани я на лов и ѝ предостави за придружител един свой млад братовчед. Доста време беше минало, откакто Мелани бе яздила за последен път. От онази тъмна дъждовна нощ, в която отиде в хотел „Ривърст“, не бе възсядала кон. В девическия пансион я бяха научили да язди на дамско седло, но оттогава бе имала малко възможности да приложи наученото. Тя не допусна грешката да започне изведнъж, преди лова многократно излиза на езда. След една седмица най-после изпита чувство на сигурност.

Когато тръгна, във въздуха се носеше фин дъждец. Беше тъкмо подходящо време за лов. Търнър, братовчедът на Илайза, младеж на осемнадесет години, взе Мелани доста късно. Когато стигнаха до плантацията, в която трябваше да се състои ловът, всички останали гости вече се бяха събрали, а кучетата вдигаха невъобразима врява. Когато прозвуча рогът, изведнъж настъпи ред. Мелани можа само да кимне на другите жени от групата и да забележи неохотните им реакции, когато рогът изсвири отново и пуснаха кучетата.

Търнър беше безумно смел ездач. В стремежа си да бъде между първите веднага изостави Мелани зад себе си. Тя яздеше с равномерно темпо и се придържаше към средата, не бързаше напред, но и не

изоставаше. Видя Роланд още преди тръгването, но не мислеше, че я е забелязал. Сега той яздеше точно пред нея, седеше изправен на седлото и от време на време разменяше по някоя дума с ездача вляво от него, но като че ли не беше заедно с никой определен човек. Когато реши да започне своята акция именно в деня на лова, Мелани изхождаше от факта, че Хлое не може да язди.

Минаваха през пълни с вода ровове, профучаваха през ниви, прецапваха потоци и галопираха по мочурливи поляни, които ги опръскаха целите с кал. Веднъж на Мелани ѝ се стори, че Роланд се огледа, но дори и да я беше познал, не го показва. Небето над тях притъмня, започна да вали по-силно. С течение на времето ездачите отпадаха един след друг. Когато Роланд се отправи към група дървета, Мелани погали шията на коня си и го последва.

Той я огледа, когато тя спря до него. Лицето му бе непроницаемо. Не се усмихна, но и не сбърчи чело. На поздрава ѝ отвърна не много въодушевено, но все пак учтиво.

— Яздиш хубаво животно — започна Мелани. — Предполагам, че скоро си го купил.

— Да — отговори той. — Не вярвам твоят кон да е от обора в Гринлия.

— Не. Взех го назаем.

— От мъжа, който дойде заедно с теб ли?

Значи все пак бе забелязал идването ѝ с Търнър.

— Едва ли може да се нарече мъж — рече тя бързо. — Братовчед е на Илайза. Точно сега няма какво да прави и пилее времето си, докато майка му сметне, че е достатъчно голям, за да отиде в колежа „Джеферсън“.

— Трябва да е щастлива, ако преди това не си счупи врата — промърмори той и хвърли поглед към ездачите, които тъкмо изчезваха зад един хълм.

— Може би е малко лекомислен, но е добър ездач — защити го Мелани.

— И ти яздиш добре — отвърна той. — Дори не знаех, че можеш.

Тя го погледна открито и на сивата светлина виолетовият тон в очите ѝ изглеждаше по-тъмен от обикновено.

— Мисля, че има много неща, които не знаем един за друг.

— Костюмът ти стои добре — отбеляза той след малко.

— Радвам се, че си на това мнение, защото не след дълго ще получиш сметката за него.

Погледът му се плъзна по нея.

— Предполагам, че ще трябва да платя, тъй като имах удоволствието да те видя с този костюм.

Мелани се усмихна и не се смути от сухия му тон.

— Да — подсмихна се тя, — помислих, че поне това си заслужил.

— Ти ме срази — каза той.

— Още не — отговори Мелани и вдигна едната си вежда, като го погледна в присвитите очи.

Дъждът шумолене в листата на дъба и капеше около тях. Сякаш не бе казала нищо предизвикателно, Мелани продължи:

— Доколкото знам, си купил нов файтон. Чудесен е наистина. Неотдавна двете с Илайза трябваше да спрем край пътя, за да не ни прегaziш.

— Така ли?

— О, не те обвинявам, че си лош кочияш. Хлое Клемънтс държеше юздите в ръка.

— А, да, мисля, че си спомням случая.

— Аз си го спомням съвсем точно — отбеляза тя и против волята ѝ в гласа ѝ се прокрадна иронична нотка. — Трябва да кажа, че все пак се изненадах, като те видях с нея. Не мислех, че е по вкуса ти.

— По вкуса ми ли? Да не искаш да кажеш, че Хлое е над равнището на това, с което се задоволявах по-рано, защото сигурно го смяташ за много ниско? Или мислиш, че Хлое не може да се мери с теб?

— Нито едното, нито другото — отвърна тя, макар че силна червенина заля лицето ѝ. — Но можех да се обзаложа, че само за час смехът ѝ ще те подтикне към убийство.

— Има нещо вярно — призна той и извърна поглед. Крива усмивка премина по лицето му така бързо, че Мелани не беше сигурна дали наистина я е видяла.

— Защо тогава? — попита тя. — Хлое е непостоянна, впечатлителна, понякога става досадна, ала тя не причинява никому зло. Не заслужава да бъде обиждана без нужда.

— А защо мислиш — попита той спокойно, — че имам намерение да я обиждам?

— Не зная. Може би просто ми се иска да е така. Или пък защото рядко съм те виждала да действаш без причина.

— Това признание крие толкова много възможности, че ме обърква — рече той предпазливо. — Освен това се питам какво точно целиш.

Мелани наведе глава, а на лицето ѝ се изписа невинен израз.

— Опитвам се само да разбера защо поддържаш връзка с Хлое Клемънтс.

— Бих могъл да ти кажа, но се съмнявам, че ще ми повярваш, а дори и да повярваш, съмнявам се дали ще го одобриш.

— Можеш да опиташ. Той поклати глава.

— Мога — отговори, — но не мисля, че ще опитам. Предпочитам вместо това да открия точните причини за твоя интерес.

— Чакай да помисля — рече Мелани и се престори, че размисля. — Какво ще кажеш за загрижената съпруга?

— Струва ми се, че не мога да приема това обяснение.

— Защо? В края на краищата аз все още съм твоя жена.

— Ти си коварно създание, което си е наумило отново нещо. Не съм аз единственият, който се интересува от Клемънтсови. Да не би Дом да има нещо против отношенията ми със сестра му? Ако е така, нека сам дойде и ми го каже.

— Действително ли го искаш? — осведоми се Мелани.

— Нямам намерение дати отговоря, освен ако не решиш да облекчиш душата си и да ми кажеш защо допускаш Дом да влиза и излиза в Гринлия. Без да засягам въпроса за вкуса ти, бих се обзаложил, че за няколко часа и той може да те накара да крещиш от скука.

В този момент прозвуча рог, чуха се гласове, силен лай и цвилене на коне.

— Боже мой — извика Мелани, която бе пребледняла, въпреки че се стремеше тонът ѝ да прозвучи малко ядосано. — Изглежда, че пропуснахме края на лова. Дано не съжаляваш.

— Не — призна той спокойно. — Ни най-малко не съжалявам.

— Да се присъединим ли отново към останалите? Ако побързаме, изобщо няма да забележат, че не сме били с тях.

Без да дочака отговора му, тя пришпори коня си и излезе измежду дърветата.

Очакваше ги пищен обяд в изключително непринудена обстановка. Събличаха мокри жакети и ги прашаха в пералнята, за да могат поне малко да изсъхнат пред камината. Господата и дамите седнаха без връхни дрехи около масата, отрупана с шунка, салам, сланина, пуйка, пилета и бифтеци. Имаше и яйца, приготвени по всевъзможни начини, вкусни сладкиши и торти. За пиене имаше шампанско, но и леденостудено мляко, и вдигащо пара горещо кафе. Сервирано бе в най-фин порцелан, сребро и кристални чаши.

Тихата дребна женица, тяхната домакиня, изглеждаше така съсипана, като някой, който се е впуснал в нещо, надхвърлящо възможностите му. Тя неведнъж погледна укоризнено Мелани, сякаш я смяташе отговорна поне за част от грижите си. Не знаейки как да настанят двама души, които бяха женени, но не живеяха заедно, най-накрая като компромисно разрешение ги бе сложила един срещу друг на средата на масата, а помежду им бе поставила високата пълна фруктиера. Ако Роланд не беше толкова едър, нямаше да могат да се виждат. Мелани го погледна развеселено, преди да се обърне към мъжа от лявата си страна.

Дамите на масата бяха толкова малко на брой в сравнение с мъжете, че бяха настанени, изглежда, безразборно. Ако се съдеше по вниманието, което другите жени обърнаха на Мелани, тя бе все едно невидима за тях. Някои бяха по-възрастни, спортен тип със задебелили лица, но повечето бяха на възрастта на Мелани. Като деца бяха играли заедно на рождени дни, като млади дами бяха ходили на чай, а по-късно заедно бяха посещавали балове. Сега младите жени, повечето омъжени, гледаха през нея и се извързаха. Вече две години тя действително не беше в този кръг, но в град като Натчес със завръщането си тя трябваше да предизвика естествен интерес и да бъде отрупана с въпроси. Ала всички ѝ обърнаха гръб. Показаха ѝ това, за което бе предупредила Илайза: че привидно разпуснатия ѝ начин на живот не се приема от доброто общество. Обратното, Роланд бе обграден с внимание. Дамите се трупат около него, каза си Мелани разгневена, като че ли е бедно малко сираче, изоставено и гладно.

Тъй като не ѝ оставаше нищо друго, освен да говори с господата, тя направи точно това. С лъчисти очи реши да бъде чаровна и забавна.

Удаде ѝ се така добре, че в нейния край на масата винаги беше шумно и ѝ хвърляха не един ядосан поглед, защото господата щяха да си изкривят вратовете да улавят буквално всяка дума от устата ѝ.

На другите жени не се хареса начинът, по който Мелани пренебрегна неодобрението, с което бе заобиколена от всички страни. Когато най-сетне обедът свърши и мъжете застанаха на групички, жените се събраха и изоставиха Мелани.

Такова нещо не ѝ се беше случвало през целия ѝ живот.

Фактът, че знаеше защо е така, не ѝ помогна много. Отвратително беше да си низвергната, какво ужасно чувство! Но тя нямаше да се остави да я унижават, няма да последва жените с надеждата, че някои ще се смятат. С високо вдигната глава се отправи към един портал, който водеше към вътрешен двор. Отвори едното крило и вдъхна дълбоко свежия влажен въздух, сякаш това бе единственото ѝ желание, после прихвана полите на костюма си за езда и излезе навън.

Не беше усетила колко ѝ е горещо, преди да почувства хладния въздух върху лицето си. Дъждът продължаваше монотонно да вали. С въздишка Мелани се облегна на една от високите колони и скръсти ръце пред гърдите си. Ще почака няколко минути и пак ще влезе вътре. Ако положението не се е променило, ще потърси младия Търнър и ще го накара да я изпрати до вкъщи.

Зад нея вратата отново се отвори. Забеляза Роланд щом той излезе, но се престори, че не го вижда. С леки стъпки той се отправи към нея. Когато спря, тя го погледна с бегла усмивка и пак извърна очи.

— Бих казал, че сама си си виновна, но зная, че не отговаря напълно на истината.

— Да — призна Мелани и дори не си направи труда да се престори, че не знае за какво говори. — Така е. Преди време, когато и аз бях достатъчно сериозна сигурно щеше да ме заболи от поведението на жените оттатък.

— Толкова по-зле за тях — отговори той. — Не бива да се огорчаваш.

— Не ми е мъчно, само съм разочарована. Но въпреки това утешителните ти думи ми действат добре.

Роланд погледна надолу към нея, сякаш му се прииска да каже нещо, за което по-късно щеше да съжалява. После извърна поглед.

— Исках да говоря с теб за Котънууд — спомена той след малко някак между другото, едва ли неслучайно. — Справила си се фантастично с прибирането на реколтата. Смятам, че ти дължа нещо за положения труд и бих искал да ти се отплатя.

— Не е необходимо.

— Напротив — настоя той. — Но ако не ти е приятно да говориш за това, ще се разбере с адвоката. Трябва да ти даде на разположение някакви пари. Съвсем бях забравил колко си притеснена материално, докато не спомена за костюма.

— Не го казах с такава цел — обясни тя сковано.

— Знам. Но все пак не можеш да отречеш, че имаш нужда от парите.

Не можеше да отрече.

— Много мило от твоя страна, особено при дадените обстоятелства.

— При дадените обстоятелства — възрази той рязко — това е най-малкото, което мога да направя. Съзнавам напълно, че положението ти щеше да е друго, ако аз не съществувах. Щеше да бъдеш уважавана и осигурена жена на преуспяващ адвокат и политик и можеше да люлееш на скута си едно или две деца.

Мелани наведе глава и бързо се отвърна от него. Мълчанието се проточи. После той сложи ръка върху нейната. Пръстите му бяха топли и твърди, когато я обърна към себе си и плъзна другата си ръка по копнинения ѝ ръкав.

— Не исках да те нараня, Мелани. Никога досега не съм искал да ти причиня болка.

Зеленият му поглед се плъзна изпитателно по овала на лицето ѝ и спря върху разтворените ѝ устни. Мелани погледна към него и гърдите ѝ се стегнаха от напрежение. Пръстите му се сключиха поздраво около ръцете ѝ. Изразът на лицето му се промени, изпълни се с копнеж. Тя залитна към него.

— Мисис Донован? О, толкова се радвам, че ви намерих. Обещах на баща си да не оставам дълго тук. Той ще иска внимателно да огледа конете, когато ги върна. Мисли, че в друг обор не могат да ги изчеткат както трябва и се страхува да не би някой от скъпоценните му жребци да окуцее.

При първите му думи Роланд свали ръце от раменете на Мелани.

— Да — отвърна Мелани. — Добре, Търнър.

Поколеба се за миг и почака някакъв знак от Роланд, че иска да остане. Такъв знак не последва. Мъжът ѝ не направи нищо, за да я спре, тя го остави и си тръгна.

Все още валеше, когато вечерта Мелани си легна. Лежа дълго и слуша дъжда, мислейки за срещата си с Роланд. Той изпитваше някакви чувства към нея, това беше ясно. Но какво стоеше помежду им? Умишлено сляпа ли беше, като вярваше, че няма външно влияние, няма друга личност или трагедия, няма нещо в самия Роланд? Тя често си спомняше за срещата им на гробището в Котънууд. И колкото повече мислеше за нея, толкова повече се убеждаваше, че последното обидно предизвикателство, което ѝ бе отправил, ироничната покана да се присъедини към него като негова жена, е целяло да я прогони, да я отклони от намерението ѝ да живее с него, а съвсем не да я привлече. Защо? След днешния ден не можеше повече да мисли, че е заради Хлое. Тогава заради Дом? Тази мисъл предизвика у нея ужасяващи картини.

В къщата беше топло. Мелани беше отворила прозореца да влезе въздух. Надигащият се вятър изду пердетата. В далечината чу гръмотевичен тътен. Странно. Напомняше по-скоро на пролетна буря. Есенният дъжд тук рядко беше топъл и рядко се придружаваше от силен вятър и буря. През есента дъждът обикновено падаше тихо като сълзите от стара болка.

В нежното и мимолетно състояние на някакъв сън Мелани се обърна и Роланд бе до нея, повтаряше името ѝ, а гласът му бе меки изпълнен с любов. Тялото му бе топло и пулсираше от желание. В някаква брулена от вятъра пустота, в която проблясваше ярка светлина, той я държеше в ръцете си. Мелани се сгуши по-плътено до него и вдигна очи да го погледне в лицето.

Внезапно се събуди. Роланд беше до нея, действително беше тук, а тялото му бе притиснато до нейното. Сребристойа светкавица освети стаята и тя се взря в очите му, видя мъчителната безпомощност на желанието му. Косата му беше мокра от дъжда, кожата му имаше синкав оттенък. Ръката, която здраво обгръщаше кръста ѝ, беше скована от желанието, а той бе убеден, че тя ще откаже да го задоволи.

— Веднъж ти дойде при мен в дъжда — спомни си той, а гласът му звучеше нежно и леко трептеше. — Сега аз идвам при теб.

Над тях протътна гръмотевица. Мелани го прие. С щастлива усмивка се сгуши до човека, за когото беше омъжена, протегна ръце и ги обви около врата му, придърпа главата му към себе си. От някакъв извор дълбоко в нея бликна страстта и я обзе всецяло. Съблече бързо нощницата през главата си, помогна му и той да се съблече. После в прехлас го притегли между разтворените си бедра и го пое дълбоко в себе си. Изви се пламтяща към него и двамата се понесоха в ритъма на бурята.

Постепенно бурята утихна. Пред прозореца падаше дъждът с наситен, доволен шум. Мелани прокара длан по гърдите и плоския му мускулест корем.

— Защо? — прошепна тя. — Защо дойде?

— Защото — каза той с треперещ глас — не можех да се удържа далеч от теб. Никога не съм могъл.

Доволна, Мелани свря лице във врата му. Почувства ръцете му върху косата си, преди да заспи.

— Мис Мелани! Мис Мелани, имате посетител!

Мелани се събуди рязко. Протегна се и откри до себе си едно дълго, стройно тяло, сгушено до гърба ѝ. Усмихнато обърна глава и погледна Роланд в будните зелени очи.

— Мис Мелани?

Повикването бе последвано от чукане. Беше прислужницата, която след завръщането ѝ правеше всичко възможно да замести Глори.

Мелани се опря на лакът.

— Какво има? — извика тя.

— Имате посетител, мис Мелани. Мистър Дом. Чака ви в салона.

— По това време?

— Вече е късно, мис Мелани. Казах му, че сте още в леглото, но той рече, че ще почака. И чака вече близо час долу.

— Добре, идвам след няколко минути.

— Не искате ли да ви помогна да се облечете? — попита момичето през затворената врата.

— Ще се оправя сама — извика Мелани. — Кажи на Цицерон да се погрижи да поднесат нещо за пиене на господина.

— Вече му поднесоха, мис Мелани. Той сам си поръча.

Роланд свали ръка от хълбока на Мелани, отметна завивката и се измъкна от леглото. Безмълвно започна да обува панталона си.

Мелани седна и го загледа, докато той набързо надяна ботушите си. Дългата ѝ кестенява коса падаше около нея и покриваше налетите ѝ розови гърди, без да ги скрива напълно.

— Отиваш ли си? — попита тя най-последно.

Той хвърли поглед към нея и бързо го отклони.

— Щом като Клемънтс вече се чувства тук като у дома си, за мен няма място.

— Това не е вярно!

Но той не се захвана да спори. Облече ризата си, напъха я в панталона, наведе се да я целуне по устата с твърдите си устни, после с бързи стъпки прекоси стаята. Мелани проследи с поглед как излиза през широко отворения портал, после остана заслушана в отдалечаващите се стъпки. Можеше да различи, че се отправя към стълбата за прислугата, вероятно по нея беше и дошъл.

Когато шумът заглъхна, тя скочи от леглото, отиде до гардероба и измъкна първата попаднала ѝ рокля. Стискаше ядно устни, докато обличаше бельото, докато нахлузваше роклята от син муселин и прибираще косата си на кок. С шумолящи пол и напусна стаята и слезе по стълбата.

Дом стоеше в салона до прозореца и гледаше навън. Когато тя влезе, се обърна към нея, а между кафявите му очи имаше бръчка. Погълна на един дъх питието, което държеше в ръка, и остави чашата на една малка масичка, преди да каже нещо.

— Току-що видях мъж на кон да излиза иззад къщата и да се отдалечава по алеята. Кой беше?

— Посетител — отговори Мелани кратко.

— Аха. Мислех, че си още в леглото.

— Така беше.

— Мъжът — рече Дом бавно и бръчките по челото му станаха по-дълбоки — имаше учудваща прилика с Роланд.

— Е, и? — попита Мелани и вирна брадичка. — Той е мой мъж.

Дом се втренчи в нея и слаба червенина пропъзля по лицето му.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да имаш намерение пак да се събереш с него? Какво става с нашите планове?

— Твоите планове, Дом, не моите.

— А какво... какво ще стане с това, което направихме, ти и аз? Трябва да се пазим взаимно. Няма друг човек, на когото можем да се

доверим.

— Което направихме ли? Аз не съм направила нищо. Единствената ми грешка беше, че ти се доверих. Ти злоупотреби с това доверие. Ти използва това, което чу от мен, за да разрушиш една мечта, да убиеш повече от триста мъже и да раниш много други. А най-лошото е, че нямаше смелостта да го направиш от свое име. Ти избута мен напред, скри се зад моя гръб.

Мелани слушаше горчивите думи, които излизаха от устата ѝ, сякаш говореше друг човек. Не бе имала намерение да казва такива неща. С поведението си Дом бе скъсал тънката нишка на нейното самообладание — беше дошъл неканен в къщата ѝ, беше давал разпореждания на прислугата ѝ и я бе поставил в положение, което трудно можеше да се оправдае пред Роланд.

— Да, признавам — отговори Дом на обвиненията ѝ. — Използвах името ти, защото знаех, че правя това, което ти искаше. Но ти не можа да превъзмogneш себе си и да го изпълниш последователно. Направих го вместо теб.

— Вместо мен ли? Ти фантазираш, за да успокоиш съвестта си. Много благодаря, но не си спомням да си ме питал някога и отказвам да поема върху себе си вината за твоите дела.

Дом я зяпна.

— Влюбена си в Роланд, нали? Така значи. Питам се вече защо отиде на лова, без да ми кажеш. Дойдох, тъй като исках да знам защо го направи. Не можех да повярвам, като чух, че вчера си била заедно с него. Сега разбирам. Спуснала си се след него като разгонена кучка, докато аз се отнасях с теб като със скъпоценност, жената, с която исках да украся дома си и от която да имам деца. Втурнала си се запъхтяна след този разплоден жребец, който те използва както си иска. Питам се какво ще си помисли, когато стигне до слуха му, че си преговаряла с испанския посланик, че са те видели да говориш с него в театъра?

Мелани го погледна, а сините ѝ очи бяха изпълнени с ледено презрение.

— Защо не му го кажеш, ако обаче се сетиш как да го направиш, без да въвлечеш и самия себе си? Или слуховете са повече по специалността ти? Съветвам те да бъдеш предпазлив, защото Роланд е упорит и сигурно ще настоява да получи от първа ръка потвърждение на тази история. Мисля, че ще ти бъде доста трудно да му обясниш

откъде знаеш толкова много. А мога да те уверя, че аз няма да си държа устата затворена. Питам се на кого от нас Роланд ще вярва повече.

— Дори Роланд да повярва на теб, готов съм да се обзаложа, че никой друг в нашия град няма да ти повярва, особено сега — заяви той и е хидна усмивка на устните тръгна към нея.

— Може и да си прав, но аз лично смятам, че хората по-скоро ще са склонни да повярват на една жена, чийто мъж е готов да защити честта ѝ. Как ще реагираш на това предизвикателство, Дом? Мислиш ли, че си струва да изложиш живота си на опасност само да очерниш името ми и да забиеш клин между мен и Роланд? Каквото и да стане, при мен няма да имаш никакъв шанс. Никога!

Тя съвсем не беше сигурна дали може да очаква подобен жест от страна на Роланд, но знаеше, че и Дом не е сигурен.

Злобен блясък се появи в очите му.

— Тогава май ще е най-добре сега да взема това, което толкова дълго съм чакал. Често, когато седяхме и бърбяхме в тази стая, ми е минавала мисълта да те хвърля на канাপето и да ти вдигна молитите.

— Ах, така ли? — попита Мелани и изкриви устни, като подуши уискито в дъха му и разпозна в гласа му самонадеяността на пияния. — Ще установиш, че това не е толкова просто, колкото си мислиш. Само ако ме докоснеш, ще викна и ще събера цялата къща. Цицерон може би е бавен, но той чака пред вратата и аз съм твърдо убедена, че ще успея да отблъсна всеки твой опит да ме докоснеш, докато той дойде и ми помогне. Ако искаш да бъдеш заварен в неподходящ момент, в който ще ти стане много неудобно, тогава почвай, но бих те посъветвала да избереш по-добро време и по-добро място, преди да изричаш такива заплахи.

Той я погледна в лицето, сякаш не можеше да проумее съдържаната ѝ и иронична съпротива.

— Превърнала си се в безсрамна и дръзка развратница — подхвърли ѝ той в лицето.

— Има неща, които, щом се случат на жената, могат да направят това от нея — отвърна Мелани и го погледна твърдо със сините си очи, — но не съм сигурна дали е лошо, щом ми позволява да изслушам отвратителните ти думи, без да припадна като безпомощна жертва в краката ти.

— Струва ми се, че предпочитам да те помня такава, каквато беше, когато все още бяхме сгодени — тиха, очарователна и нежна.

Тя вирна брадичка.

— Несъмнено, а като се връщаш към онова време, можеш да съжеляваш, че още тогава не си ме хвърлил на канапето и не си ме обладал. Това вероятно щеше да е много лесно завоевание за теб.

— Мелани... — започна той.

Тя бързо вдигна ръка.

— Нито дума повече. Трябва да те помоля да си идеш. Ще ми бъде приятно, ако повече не се появяваш неканен в Гринлия. От днес нататък няма да съм си вкъщи, ако дойдеш тук сам.

Той я удостоих поглед, граничещ с омраза, когато тя отстъпи, за да му освободи пътя към вратата. Тръгна с колебливи крачки, но още веднъж се спря на вратата и рязко се обърна към нея:

— Ти... ти не знаеш какво ми причини — проплака той, а очите му гледаха диво. — Ти съсипа живота ми. Ти ми отне доброто име, адвокатската кариера, лиши ме от амбициите, от надеждата, дори от моята чест и нищо не ми даде в замяна. Какво да правя сега? Какво още ми остава?

В първия момент думите му събудиха съчувствие у Мелани. После поклати глава и отвърна:

— Можеш да започнеш с това да потърсиш кой е виновен, вместо да ме упрекваш, че съм ти взела нещата, които така високо цениш. Абсолютно нищо не съм ти взела. Ти сам захвърли всичко от гордост и страх. И от чувство за вина, защото знаеш колко несправедлив си бил към другите.

— Ти знаеш всичко — промълви той. — Страхувах се, че ще го откриеш, страхувах се, че ще се опълчиш срещу мен. — Лицето му се изкриви, а очите му добиха празен израз. После Дом се обърна, дръпна вратата и се втурна навън.

Мелани се загледа неподвижно след него и по челото ѝ се появиха бръчки на изумление. Какво искаше да каже? Естествено тя знаеше за предателството му към Лопес и неговите хора. Отдавна бяха изяснили този въпрос. Глупаво би било отново да се връщат на него. Следователно трябваше да предположи, че това не е единствената несправедливост, в която Дом можеше да бъде обвинен. Изведнъж си спомни за странното спречкване между Дом и Роланд преди много

месеци в Котънууд. Когато Дом беше научил за женитбата ѝ, беше опитал да притъпи удара с алкохол и през нощта беше дошъл в Котънууд. Роланд стоеше на стълбата, докато разговаряха. Вече не можеше да си спомни точните думи, които си казаха, но Роланд беше съобщил нещо на Дом, беше изразил нещо, което накара Дом да забрави своята надменност и обидната си горделивост, нещо, което го накара да подвие опашка и да избяга. Какво беше то? Останало ѝ беше само неясно впечатление, спомен за тона на двамата и за начина, по който се гледаха. Както и да е, но на лицето на Дом онази вечер бе изписан същият засегнат израз, както току-що, същият безутешен и отчаян страх.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мадам Колийн Антоанет Дюбоа, облечена в черно, слезе от каретата си. Мелани горе-долу бе пресметнала кога трябва да пристигне актрисата и през последните три дни изпращаше кочияша при всяко пристигане на параход от Ню Орлиънс. Въпреки това не се надяваше много да види Колийн преди края на седмицата. Тя сортираше спалното бельо, когато камериерката дотича да ѝ съобщи, че този път Джим е довел гостенката. Без дори да свали престилката, Мелани се втурна по стълбите. Стигна верандата тъкмо когато майката на Роланд вече се качваше по стълбите. Прегърна я.

— Колийн, колко е хубаво, че те виждам отново! И теб, Елен — добави тя и подаде ръка на тъмнокосата квартиеронка, която следваше актрисата. — Заповядайте вътре и двете.

Елен се усмихна и промълви тих поздрав. После влезе в ролята си на камериерка на Колийн, обърна се към Цицерон, който стоеше на вратата, и помоли куфарът на Колийн да бъде отнесен горе.

Мелани хвърли бегъл поглед на траурното облекло на актрисата.

— Колийн, получи ли писмото ми? — попита тя.

— Да, мила моя — отговори Колийн и очите ѝ се навлажниха. — И съобщението на Роланд също получих. Е, нямах намерение да избухвам в сълзи и да плача на рамото ти, но съм толкова щастлива! — Извади кърпичка от чантата си, избърса си очите, засмя се кратко и погледна черния ръб по кърпичката. После извика: — А, да, искаш да кажеш, че нося черно. В края на краищата нали съм вдовица, мила моя. Дълго се колебах, преди да купя траурните дрехи, но после отново си спомних колко са благопристойни хората в Натчес и си помислих, че щом възкръсвам от мъртвите заради мъртвите, трябва да се справя добре с ролята, дори и външно.

— Да, естествено — съгласи се Мелани. — Съжалявам. Толкова се тревожих дали знаеш, че Роланд е жив. И поради това забравих, че имаш и друга причина за траур.

— Разбирам те добре и за да не ме сметнеш за лицемерна, нека ти кажа, че не страдам толкова за Робърт, колкото за смъртта на

някогашната любов между нас.

Мелани поръча да сервират напитки в салона и двете влязоха, разговаряйки весело за дългото пътуване по море от Вирджиния до Ню Орлиънс и след него за пътуването по реката. Като седнаха на канапето, Колийн попита:

— А къде е синът ми? Къде е този хлапак да ме поздрави?

— Той... той е в Котънууд — отговори Мелани.

— Я виж ти, как може просто така да изчезне и да работи, след като сигурно знае, че мога всеки миг да пристигна! Ще му кажа две думи по този въпрос. Предполагам, трябва да съм щастлива, че заварвам теб вкъщи, Мелани. Не знаех дали да дойда тук, или да отида направо в Котънууд, но се сетих, че в последното си писмо от миналия месец ми писа колко са лоши условията там.

Мелани пое дълбоко дъх.

— Може би все пак ще предпочетеш да продължиш към Котънууд. Роланд не само работи там. Той живее там.

Колийн я погледна критично и изпитателно.

— Така ли? Знаеш, че уважавам личния ти живот; мила моя, но сега все пак не мога да се задоволя с това. Трябва да ми разкажеш как се стигна до това решение.

Беше изключително трудно да се обясни. Оправданията ѝ за това, че живеят разделени, звучаха кухо дори в собствените ѝ уши.

Колийн търпеливо я изслуша. После каза със замислен израз в очите:

— Струва ми се, че трябва да поговоря с моя син. След като се настаня тук, ще го посетя още утре.

Мелани погледна надолу към ръцете си.

— Доколкото знам, междувременно в Котънууд е станало доста уютно. След завръщането си Роланд се зае с някои неща. Като привърши, къщата сигурно ще стане доста удобна и приятна, освен в най-горещите дни.

— Оценявам това, което се опитваш да изразиш по този начин — рече Колийн усмихната. — Но не вярвам, че бих могла някога да се чувствам добре там, все едно как е поправил къщата. Не, ако не искаш непременно да се отървеш от мен, предпочитам да остана тук.

— Надявах се да кажеш това — каза Мелани простишко. Когато вратата зад нея се отвори, тя се обърна: — Ето го и Цицерон. А докато

аз запарвам кана горещ чай, можеш да ми разкажеш какво си правила междуременно и какви са плановете ти.

Колийн посети Роланд, както беше решила какво се бе разиграло между тях, Мелани не знаеше, а и не попита, но актрисата се върна замислена и дори малко угрижена.

За Мелани беше съвсем естествено да вземе Колийн със себе си у Илайза Куитман. Когато разказваше на Колийн за отношенията си с Роланд, нямаше как да не заговори за сегашното си обществено положение и да не обясни пълната липса на посетители, които можеше да представи на Колийн въпреки траура ѝ. Радваше се, че може да я въведе в една къща, където беше сигурна, че ще бъде приета добре. Илайза, разбира се, познаваше Колийн, беше я виждала на сцената в Ню Орлиънс, а на последното злополучно галапредставление преди похода на Лопес двете бяха водили кратък разговор. Отначало и Илайза, и Колийн бяха напрегнати, но много скоро се разбъбриха като стари приятелки. Илайза, която не искаше да се вслуша в никакви предупредителни съвети, започна да крои планове за малка вечеря в чест на мадам Дюбоа, за да я представи на някои свои приятелки.

Заварили бяха Илайза в градината зад къщата и когато Колийн отиде да разгледа напъпилите магнолии край черния зид, Мелани използва възможността да зададе въпрос към домакинята.

— Илайза — започна тя, — съвсем сигурна ли сте, че имате това намерение? Искам да кажа, наистина ли искате да организирате тази вечеря? Никак не бих се учудила, ако в разговор с вашите приятелки установите, че много от тях ще предпочетат да не се отзоват на поканата, като знаят, че ще присъстват една артистка и една жена, която живее отделно от мъжа си. Освен това губернаторът кандидатства за Сената. Той може би ще сметне, че не е много полезно за предизборната му кампания да приеме две такива жени в къщата си.

— Мила моя, колко очерняш себе си и мадам Дюбоа! Това ми създава прекрасно бохемско чувство и само затвърдява решението ми да изпратя поканите, както съм намислила. Съжалявам само, че смъртта на свекъра ти ми пречи да дам по-разточителен прием, да организирам например соаре или бал. Освен това съм много доволна, че мога да помогна ти отново да бъдеш приета в обществото. Естествено ще поканя Роланд и вие двамата ще ми направите

удоволствието да се отнасяте така мило един към друг, както преди няколко дни на обяда след лова.

— Ще опитам — отговори Мелани.

Беше разказала на Илайза какво се бе случило онзи ден, когато отиде да ѝ благодари за поканата за лова, която тя ѝ бе осигурила. Но не беше споменала нито дума за по-късното посещение на Роланд и за скъсването с Дом. Въпреки това успя да създаде у Илайза чувството, че тя и Роланд може би ще се разберат.

— Да, и аз ще се постарая — продължи Илайза. — Редица хора одобриха, че той е дошъл при теб. Вярвам, че ако само малко ми помогнеш, ще видиш, че не съм съвсем без влияние в обществото. Не са много хората в Натчес, които биха дръзнали да противоречат на преценката ми кой трябва да се уважава и кой — не. Чаках само удобен случай и, признавам, някакви изгледи за одобряване между теб и мъжа ти, за да направя каквото мога. Що се отнася, до Джон, ако ти станеш причината да загуби изборите за сенатор, ще получиш благословията ми. Омръзна ми да делея мъжа си с обществения живот и ще бъда щастлива, ако той отново се превърне в обикновен човек.

След тези думи на Мелани не ѝ оставаше нищо друго, освен да благодари и заедно с Илайза да обсъди предстоящото събитие.

Вечерта, на която бяха поканени, настъпи по-бързо, отколкото очакваха. Колийн, която изглеждаше великолепно в черна дантела и смарагди, излезе от спалнята си в момента, в който Мелани напусна своята. Актрисата сбърчи нос, щом видя Мелани в копринената рокля с цвят на кайсия, една от роклите, които Колийн ѝ бе купила в Уайт Сълфър Спрингс. Не спомена нищо, но държанието ѝ показва, че някой, вероятно Роланд, позорно е пропуснал да ѝ купи нова рокля за този случай. Каретата чакаше пред вратата и те тръгнаха без придружител към Монмаут.

Голямата бяла къща бе ярко осветена. Когато влязоха в огромния вестибюл със странична стълба, Мелани отново неволно си спомни, че всичко започна в една вечер като тази, когато къщата бе украсена, а във въздуха се носеше бръмченето на гласове и смях. Не ѝ остана много време за тези мисли. Икономът едва беше поел пелерините им, когато Илайза забърза към тях. В очите ѝ се четеше загриженост, а в тона ѝ звучаха нотки на извинение:

— Съжалявам, Мелани, но не можех да направя нищо. Джон срещнал Дом и сестра му на улицата в Натчес. Той е прекалено независим, за да дава ухо на слухове, и заради това стои над тези неща. Нали помни, че в Ню Орлиънс ние всички се разбирахме, така че поканил двамата за тази вечер. Като узнах, реших, че е най-добре да покана повече гости, защото се надявам да се загубят сред тълпата.

Мелани скри раздразнението си зад усмивка.

— Не се тревожете. Всичко ще е наред — опита се тя да я успокои.

— На вечерята ще има четиридесет и осем гости, ангажирала съм и едно трио, което ще дойде по-късно и ще свири за танците. Искаше ми се да убия Джон, но след като ги е поканил, не ми оставаше нищо друго.

Колийн имаше подходящ отговор.

— Не се тревожете. Няма никакво значение. Отдавна вече искам да видя тези двамата по-отблизо. Не си спомням в Ню Орлиънс да са ни представяли един на друг. А що се отнася до броя на гостите, той никак не ме смущава. Големи групи хора, благосклонни към мен или не, са нещо, с което съм свикнала. Да влизаме ли?

Четиридесет и осем гости на вечеря не бяха малко, но не бяха и прекалено много. Доста домакини в Натчес можеха да се похвалят със сервиз от най-фин порцелан, с който да сервират маса за повече от сто души. В Монмаут около масата в трапезарията можеха най-спокойно да седнат осемнадесет души, а като се разтегнаше, на нея можеха да са настанят и над шестдесет гости. Храната беше обикновена, но обилна и вкусно приготвена. Джон Куитман пиеше вода и въпреки това виното се лееше като река, персоналът беше обучен и дискретен, полилеите блестяха, а парфюмът на дамите едва се долавяше през аромата на многото букети цветя.

Единственото, което търпеше критика, бяха гостите. Над масата сякаш бе прострян саван, разговорите секваха, а хората бяха потиснати и сковани. Само Джон Куитман и Колийн, изглежда, не забелязваха нищо. Роланд наблюдаваше съсредоточено как Колийн въвлича в разговор една стара мома, която седеше недалеч от нея. Дом седеше с мрачно лице на стола си и често посягаше към чашата с вино. Хлое се усмихваше крадешком на Роланд и непрекъснато се опитваше с поглед

да привлече вниманието му към себе си. Опитите ѝ оставаха без всякакъв успех, но тя не се предаваше.

На Мелани ѝ се стори най-разумно да се държи колкото е възможно по-естествено. С тази цел тя не избягваше погледите на мъжа си и говореше с него за различните блюда, които им поднасяха, и за други дреболии, както би направила всяка брачна двойка. Ако в даден момент не се сещаше нищо, обръщаше се към мъжа от другата ѝ страна. Трябваше да благодари на грижливостта на Илайза, че това беше Търнър, младият братовчед, който я бе придружавал на лова. Коне, кучета и лов бяха достатъчни, за да се прикове вниманието му, и с неговата умела и незаангажираща подкрепа Мелани завърши вечерята добре.

Оркестърът, който Илайза успя да ангажира в бързината, се състоеше от пиано, цигулка и валдхорна. Музикантите изпълняваха мелодии, подходящи за среда, в която има предимно възрастни двойки. Колийн естествено нямаше да танцува и Илайза, тактична както винаги, седна с нея в дъното на залата, а губернаторът застана зад стола на жена си. Хлое, чиито кафяви котешки очи блестяха, привдигна полите си и през танцовата площадка си проправи път към Роланд. Дори да я беше видял, той не го показва. Обърна ѝ демонстративно гръб и с ироничен поклон отведе Мелани на дансинга.

Танцуваха, докато останаха без дъх. Мелани се зарази от създалото се настроение. Бузите ѝ бяха зачервени, в очите ѝ имаше блясък, говорещ за смелост, и гледаше мъжа си с усмивка.

Светлата кожа на Търнър беше поруменяла, когато се осмели да изтанцува един валс с Мелани. Следващият валс тя танцува отново с Роланд. За полката я ангажира Джон Куитман. Той сам охотно признаваше, че не е най-добрият танцор, но полка танцуваше учудващо умело, може би заради германското си потекло. С неудоволствие предаде Мелани на мъжа, който бе организирал лова.

След това вече не ѝ липсваха кавалери. Дори жените се опитваха да разтеглят устни в подобие на усмивка. Накрая под предлог, че е останала без дъх, Мелани седна до домакинята.

— Мила моя — зарадва се Илайза, — мисля, че успяхме. Ти бе великолепна и показва точно толкова безгрижие, колкото трябва: Винаги съм твърдяла, че обществото се чувства привлечено от тези, които

показват, че не го зачитат, и изключва онези, които искат по всякакъв начин да му угодят.

Мелани импулсивно стисна ръката на по-възрастната жена.

— Благодаря, беше чудесна вечер — прошепна тя и се обърна към Роланд, когато той застана зад стола ѝ.

Един от малкото мъже, с които не танцува, беше Дом. Той многократно се опита да се приближи до нея, но тя винаги му се изплъзваше, приемаше поканите на други мъже, връщаше се при Роланд или се присъединяваше към Колийн, за да не скучае. Роланд невинаги можеше да избяга от Хлое, макар че Мелани не бе сигурна дали той полага истински усилия за това. За Мелани беше тежко изпитание да гледа двамата на танцовата площадка. Русото момиче по смешен начин се бе вкопчило в него, отпуснало се бе в ръцете му, трепкаше с мигли и издаваше устни напред, като че ли го предизвикваше да я целуне. Злобните погледи, които ѝ хвърляше, колчем минеше покрай нея, не ѝ помогнаха особено да си подобри настроението.

Оркестърът отново свиреше валс от Щраус. Илайза със смях направи някаква забележка. В момента, в който Мелани обърна глава да чуе думите ѝ, видя Дом да идва към нея. Очите му я гледаха мрачно и бяха напрегнато съсредоточени, а той леко залиташе. До него вървеше сестра му и се усмихваше като котка, която тъкмо се спуска върху мишка. Нямаше измъкване. Мелани можеше само да седи и да гледа как Хлое обвива малките си ръце с дълъг маникюр около ръката на мъжа ѝ, докато Дом се покланя пред нея.

— Ще имам ли удоволствието? — попита той официално.

Мелани се втренчи в него и едва разбра думите му, но ѝ беше ясно какво иска. Преди да му даде някакъв отговор, Роланд каза:

— Съжалявам. Току-що обещах на Мелани да я изведа на въздух. Може би друг път.

Мелани веднага скочи. Когато Роланд измъкна лакътя си от ноктите на Хлое, тя го хвана под ръка. Кимна на домакинята, погледна Колийн с едва прикрита усмивка и тръгна заедно с мъжа си към изхода.

Вървяха мълчаливо през балната зала. След благотворната свежест на хладния въздух ясно пролича колко задушно е там. Роланд сложи ръка на дръжката на някаква врата. Въведе Мелани в малък

неосветен салон, свързан с вестибюла. След като я дръпна вътре, затвори вратата зад себе си.

— Какво има? — попита Мелани, както стояха плътно един до друг в тъмнината. — Защо ме доведе тук?

Устата му намери устните ѝ и те останаха безкрайно дълго време здраво прегърнати, а устните им се търсеха и изследваха. Сърцата им биеха в едно. Гърдите на Мелани бяха притиснати към неговите, а ръцете му се плъзгаха по коприната, покриваща гърба и раменете ѝ.

Най-после той вдигна глава.

— Надявам се, че не искаше да танцуваш с Дом. Просто не можех да го понеса.

— Не — рече тя. — Не, изобщо не исках. И се радвам, че и ти не искаше пак да танцуваш с Хлое.

Пръстите му се склупиха по-здраво около нея. Обърна се и опипом затърси пътя към някакво канапе. Като стигна до него, седна и я привлече на скута си. Устата му отново потърси устните ѝ, а ръката му се премести от кръста на гърдите ѝ. Тя прокара пръсти по лицето му, по силния му врат и под ревера, раздвижи ги в ласка по финия лен на ризата му. Роланд плъзна ръка по хълбока ѝ. Натъкна се на гънките на полата ѝ. Когато ръката му потъна още по-дълбоко, намери нови поли и фусты, все повече и повече.

С въздишка се откъсна от нея.

— Мелани, искаш ли да се любим? — прошепна той.

— Да, Роланд, да! Нека да отидем у дома, в Гринлия. В големия ярко осветен вестибюл видяха, че устните на Мелани са вишневочервени от целувките му, а косата ѝ не е така изрядна, както преди. Усмивка разтегли устните ѝ, когато се извърна от огледалото в гардеробната.

— Мисля, че е по-добре да почакам в каретата, докато ти от името на двама ни се сбогуваш с Илайза и кажеш на Колийн, че си тръгваме. Предполагам, че майка ти с удоволствие ще дойде с нас. Тя се държа чудесно, но за нея вечерта не беше кой знае колко забавна.

— Да, добре. След малко идваме. — Тръгна, но отново се обърна към нея: — Нямаше ли и пелерина?

— Да, Колийн може да я донесе, ако това нея затруднява. В момента изобщо не ми е хладно.

Погледът, който му отправи изпод миглите си, пръскаше решителни искри.

Той не отговори нищо, но изразът на зелените му очи, преди отново да отиде в балната зала, беше достатъчно красноречив, за да я остави доволно усмихната.

Икономът не се виждаше никъде. Несъмнено беше изпратен в библиотеката да се грижи за напитките на господата там. Мелани се измъкна от къщата и по парадното стълбище се спусна към каретите, които чакаха край къщата. Каза си, че Джим сигурно спи на капрата. Ще трябва да го събуди, за да докара отпред каретата на Гринлия. Не беше необходимо Колийн да измине този път в тъмното. За нея лично това нямаше значение. Беше идвала толкова често в тази къща, че наистина не се нуждаеше от светлината на лампата под колонадата. Освен това тази вечер грееше луна. Пълна, златна луна, високо горе в небето.

Понеже гледаше към небето, не забеляза фигурата на един мъж, който се изпречи на пътя ѝ, и почти се блъсна в него. Шумно пое въздух и отстъпи назад.

— Дом! — извика тя.

— Да, аз съм — потвърди той и се засмя странно, многозначително и иронично. — Този път щастието е на моя страна. Когато излязохте с Роланд, аз ви последвах. Да, последвах ви, толкова много ревнувах. Отначало не разбрах къде отидохте. Ходих напред-назад във вестибюла, после излязох навън. Реших да погледна дали каретата ви не е тръгнала и какво виждам? Теб. Сама. Без прислуга, без приятели, без роднини, без съпруг. Само теб. — Изсмя се отново. — Е, Мелани, какво очакваше? Ти беше тази, която ми каза, че трябва да опитам още веднъж.

— Ти си пиян! — кресна му Мелани. Той унесено поклати глава.

— Този път не съм пиян, а само опиянен от твоята красота и от желанието ми към теб. Наистина е твърде жалко, че не знаех колко услужлива ще се окажеш, като напуснеш къщата сама. Тогава можех да свърша работата си, без да наемам помощници. Колко жалко, но предполагам, че ще си заслужат възнаграждението. Насам, момчета, ето я тук!

От тъмнината изникнаха три едри фигури. Мелани наблюдаваше, вцепенена от недоумение и учудване, как се спуснаха към нея.

Погледна Дом още веднъж, но той само се усмихваше и поглъщаше с алчен израз в очите стройните форми на тялото ѝ.

Тя рязко се обърна и побягна. Не бе направила и три крачки, когато я хванаха отзад. Изкрещя с пълно гърло от ярост и страх.

Дом я държеше. Мелани отскубна ръката си и замахна към лицето му. Той парира удара с ръка, след това обвини кръста ѝ и запуши с другата устата ѝ. Тя се извиваше и бранеше, опитвайки се да го ухапе по нежната кожа на дланта.

— Тук — чу го тя да пъшка, — хванете я за краката.

В следващия момент усети как я хващат здраво и грубо, как я вдигат и с провлачени стъпки я занасят до някаква затворена карета в сянката на дърветата. Един мъж отвори вратата и после скочи на капрата. Вдигнаха я и почти я хвърлиха в каретата. Ребрата ѝ се удариха в седалката, тя се оплете в полите си и падна на пода. Преди да може да се помръдне, един от мъжете се отпусна върху нея и ѝ изкара въздуха от дробовете, а друг сложи крак на хълбока ѝ. Врата се затръшна. С тласък каретата потегли.

Мелани остана да лежи неподвижно и отново се опита да поеме въздух. Насили се да мисли, докато в съзнанието ѝ се затвърдяваше ужасяващо откритие, от което ѝ стана лошо и я обзе неописуем страх. Хората с Дом ѝ бяха познати. Тя нямаше представа как се е добрал до тях, но животинските брадясали лица, лошият дъх и бруталните ръце бяха на мъжете, които смяташе, че много отдавна е оставила зад гърба си на Камино реал в една отдалечена странноприемница. Бяха братята Баскъм.

Каретата мина покрай къщата, зави и изтрополи по входната алея. На Мелани ѝ се стори, че чува вик, но не бе сигурна. Звуците на някакъв валс, подигравателно сладки, отслабнаха и заглъхнаха съвсем, обгръщаха я само нощта, клатенето и тръскането на каретата и ръцете на мъжете, които я държаха.

— Дом! — изпъшка тя и с усилие седна, като усети груби горещи пръсти под полата си върху крака си.

Притисна се към твърдия ръб на седалката и потръпвайки, придърпа полата около краката си. От тъмнината чу ехиден смях, някаква ръка се прокрадна по шията ѝ и се пхна в деколтето на роклята, за да сграбчи едната ѝ гърда.

Ръката рязко се дръпна.

— Достатъчно, момчета — сръза ги Дом. — Разполагаме с много време, а има и сума ти по-подходящи места — добави, когато колата зави от алеята по пътя и той залитна върху Мелани.

Изправи се отново, обви ръка около раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Чакахме достатъчно дълго — изръмжа единият от мъжете, който седеше на седалката до Мелани.

— Можете да почакате още малко — изфуча Дом.

— Само ако не е прекалено дълго — отвърна мъжът и тонът му беше заплашителен.

Когато очите ѝ свикнаха със слабата светлина, Мелани можа да различи братята Баскъм, които седяха един срещу друг. В свитата си поза напомняха на животни, които дебнат за скок. Бяха готови да се бият за нея като кучета за вкусен кокал. Трябваше да има някаква възможност да се използва това разногласие. Треперейки, пое дъх и сложи ръка върху ръкава на Дом.

— Къде... къде ме водиш? — попита.

— Има ли значение? — изсмя се той.

Горчивата ирония в думите му не ѝ даде много надежда. Въпреки това трябваше да продължи.

— Кои са другите мъже? Какво търсят тук?

— Не ги ли познаваш? Те бяха сигурни, че ще ги познаеш, защото си виновна за смъртта на брат им, но и заради майка си те гледат с лошо око. Изглежда, че се е удавила, и всичко това само заради теб. Ти въздействаш неблагоприятно върху живота на другите, Мелани, мила моя.

— Не — прошепна тя, — о, не!

— О, да! — отговори Дом и в гласа му прозвуча доволство. — Ако искаш да знаеш защо са тук — аз ги наех. Чух, че са долу в Натчес, в лошия квартал на града. Там питаха за теб и разказваха какво им се искало да ти направят, ако те хванат. Техните намерения отговаряха напълно на моите, затова си помислих, че сигурно самата съдба ни е събрала. Както вече казах, през ум не ми е минавало, че толкова лесно ще ми паднеш в ръцете. Смятах, че ще трябва да нападна из засада каретата ти и да се отърва от кочияша ти. Съществувахе дори вероятност да се справя с Роланд. Донякъде съжалявам, че не се стигна дотам. Това, което ще се случи с теб, ще ми

достави още по-голямо удоволствие, ако знам, че той няма да е в състояние никога вече да го прави.

— Искаш да кажеш...

— Да, точно така. Първо аз съм на ред, а като свърша с теб, могат да те имат братята Баскъм.

— Из... изглежда, че се задоволяваш с много малко — подметна тя и се опита да придаде меланхоличен тон на гласа си. — По-рано искаше цял живот да си с мен.

— Ти ме излекува от това.

— Щом ми се е удало, значи не си изпитвал кой знае какво към мен.

Усети възбудата, която го обзе, но не можеше да определи дали се дължи на гняв или на радостното очакване.

— Не, може би не — каза той с приглушен смях. — Във всеки случай няма вече да мисля за теб, когато свърша. Няма повече да съжалявам, че вече няма да те има. Дори няма да ми липсваш.

— Когато вече няма да ме има ли? — попита тя с треперещ глас.

— Братята Баскъм имат някои идеи. В нощния живот на Ню Орлиънс са изчезнали много жени. Но те мислят, че най-добрата цена за теб ще получат от един капитан, който плава по крайбрежието на Северна Африка.

— Ти не можеш да направиш това! Съвестта ти никога няма да те остави на мира.

Той се изсмя сподавено.

— Каква съвест? Аз нямам такава. Не го ли знаеше?

— Не ти вярвам. Каквото и да си направил, ти все пак си джентълмен.

Той пое дълбоко дъх и погледна в тъмното надолу към нея.

— Джентълмен, защитник на безпомощни жени ли? — попита той тихо. — Искаш да ме изкараш по-добър, отколкото съм, лукава Мелани. Нямам нищо, освен обвивката, името и празните обещания. Не, не съм джентълмен, макар че можех да бъда такъв, ако ти беше дама.

Мелани вирна брадичката си.

— Каквото и да съм в твоите очи, Дом, аз винаги съм се смятала за дама.

Братята започнаха да ругаят.

— Стига приказки! — изръмжа единият. — По-добре започвай, Клемънтс. Нямам намерение да чакам цяла нощ. На много по-неудобни места вече съм се качвал на жени. В момента съм настървен като пръч. Ако не я вземеш ти и не свършиш, ще ти я отнема.

— Няма да направиш това — отвърна Дом сериозно. Промени малко позата си и в тъмното извади нещо от джоба на жилетката си.

— Хайде де! — подигра се мъжът.

Протегна ръка и сграбчи рамото на Мелани. Коприната се скъса, тя извика тихо, а гърдите ѝ се оголиха. Пръстите на мъжа се забиха в нежната ѝ плът, когато с другата си ръка хвана рамото ѝ и я задърпа към себе си на седалката. Брат му на отсрещната седалка се изсмя гъгниво и взе да го насърчава.

Мелани вдигна ръце и заби нокти в лицето на мъжа, който я държеше, а отвратителната смрад на тялото му просто я задушаваше. Той мачкаше гърдата ѝ до болка, ръката му страшно силно стискаше кръста ѝ и тя имаше чувството, че ще го прекърши. Причерня ѝ пред очите, но тя се извиваше и опитваше всичко, за да се изплъзне от лепкавата мокрота на устните му, които докосваха врата и раменете ѝ.

Каретата се разклати, когато Дом стана, изправи се над мъжа, който държеше Мелани, и стовари юмрук върху черепа му. Мелани чу щракване, после изстрел, който проехтя толкова близо до нея, че почти я оглуши.

Другият се изправи и се сборичка с Дом, защото искаше да види какво става. Когато погледът му падна върху брат му, рухнал върху Мелани с голяма, кървяща дупка в главата, той нададе силен рев и сграбчи Дом за гърлото. Дом обърна револвера. Последва изстрел и вторият брат се свлече. Дом го остави да падне на седалката, после се обърна към Мелани. Дишаше на пресекулки и я гледаше как лежи, а кръвта на убития се процежда през роклята ѝ. После протегна ръка да я измъкне изпод трупа. Тя прие помощта му, но в очите ѝ се четеше ужас. В момента, в който я вдигна, тя пусна ръката му и падна на пода на каретата. Прикри се с треперещи пръсти, после вдигна края на полата си, за да избърше кръвта от раменете си, потръпвайки от погнуса.

Можеше да чуе как над главата ѝ третият брат Баскъм крещи на конете и усети, че каретата забави ход. Той извика на братята си и като не получи отговор, подкара още по-бавно.

Изведнъж каретата потегли пак, все по-бързо и по-бързо. Скоро след това Мелани чу бесния тропот на друга карета, която бързо се приближаваше. Чу го и Дом. Той измърмори беззвучно нещо под носа си, дръпна единия от умрелите настрана и се хвърли на седалката, за да погледне през задния прозорец.

Шумът, с който каретата се приближаваше, сега стана по-силен. В следващия миг един файтон мина покрай тях. На капрата седеше Роланд. Черната му коса се вееше, а конете гледаха диво с пяна около ноздрите. Умело и точно той блъсна едното колело на тежката затворена карета. Мъжът на капрата не беше опитен в управлението на такова трмаво возило. Каретата се отклони от пътя.

Предното колело затъна в канавката, каретата заора във високия банкет и се закачи за корена на някакво дърво. Едно от колелата се строши по средата и каретата се разтресе. Конете изцвилиха, а спиците се разлетяха на трески. Същевременно отекна пронизителен вик на мъж. Каретата се разтресе още няколко пъти, после спря.

Нощният въздух беше хладен и чист, върху Мелани падна ясна лунна светлина, когато вратата се отвори.

— Милостиви Боже — чу тя въздишката на Роланд. Погледна към облените в кръв трупове на пода между седалките.

— За щастие — изрече Дом провлачено — жена ти не е мъртва, само малко поразтърсена.

Надигна се от мястото си и слезе.

Мелани се надигна, придърпа отпред разкъсания корсаж на роклята си и протегна ръка на Роланд. Той я изправи на крака, а ръката му беше топла и силна, когато я извади от каретата.

— Всичко наред ли е с теб? — попита със спокоен глас и погледна лицето ѝ на лунната светлина.

Тя кимна. Преди да успее да каже нещо, Дом нададе сподавен вик. Иззад завоя към тях идваше друга карета, последвана от още една. Първата карета беше на Мелани. Джим седеше на капрата, а Колийн подаваше глава от прозореца. След нея спря Джон Куитман и скочи на земята. Губернаторът хвърли само бегъл поглед към Мелани, преди да се отправи към конете. Те все още се опитваха да измъкнат повредената кола от канавката. В следния миг той извика от изненада. Под копитата на подивелите от страх коне лежеше трупът на последния Баскъм.

— Мелани, мила моя! — извика Колийн и се спусна към нея. — Какво щеше да стане с теб, ако кочияшът Джим не беше видял как те отвличат тези мъже! Не ми се иска дори да си представя!

Тя винаги се сещаше за всичко и сега държеше пелерината на Мелани в ръце. Майката на Роланд обви с нея раменете ѝ и я прегърна с една ръка.

Роланд пусна Мелани.

— Върви с Колийн — помоли той тихо. — Идете у дома, в Гринлия.

Мелани се отправи към каретата, но още веднъж се обърна.

— А ти?

— Тук има още много работа — отговори той и хвърли поглед на Дом, който стоеше малко настрана и бе обърнал гръб на всички. — Една част от нея е задача на шерифа. Но има и още нещо за уреждане, което много отдавна трябваше да се уреди.

Мелани премести поглед от единия мъж към другия и усети, че я обзема ужасен страх. Искаше ѝ се да каже нещо, да задава въпроси, да моли, но думите просто не искаха да излязат от гърлото ѝ. Колийн я дърпаше към каретата. Тя пое дълбоко дъх, повдигна изцапаните си с кръв поли и тръгна по прашния път към каретата на Гринлия. На капрата Джим чакаше с вдигнат камшик.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Колийн се разтревожи, след като по пътя Мелани ѝ разказа за събитията от вечерта. Щом се върнаха в Гринлия, се погрижи да се изкъпе и да изпие нещо силно. Поседяха още известно време по пеньоари и разговаряха. След като най-сетне се увери, че за Мелани няма последици от това, което ѝ бяха сторили Дом и братята Баскъм, тя даде да се разбере, че иска да се оттегли в спалнята си. На вратата на салона се обърна още веднъж и погледна Мелани. Зелените очи на Колийн гледаха мъдро, докато разглеждаше косата ѝ, обвила раменете ѝ в червеникав блясък. Те не бяха споменали наистина нито дума, но все пак за Колийн беше абсолютно ясно, че Мелани се надява Роланд да дойде в Гринлия още преди да е преминала нощта. С усмивка и окуражаващ жест актрисата напусна стаята и тихо затвори вратата зад себе си.

Когато остана сама, Мелани се запъти към спалнята, за да чака там Роланд. После промени решението си. Имаше толкова много неща, които искаше да му каже, толкова много неща, които трябваше да сподели. Нямахше да се унижи дотам, че да възбуди сетивата му, за да може да си спести неприятната истина.

Стана ѝ хладно и запали огън. Въглищата вече пламтяха в червено, когато каретата изтрополи по площадката отпред. Беше изпратила Цицерон да си легне. За да не го събуди звънецът, изтича сама до входната врата и я отвори.

От колата не слезе Роланд, а Хлое Клемънтс. Още носеше роклята, с която беше облечена на приема у Куитманови, но когато се качи на верандата и влезе в осветения кръг, Мелани забеляза, че лицето ѝ беше бледо, около очите имаше червени кръгове от плач и тя кършеше ръце пред гърдите си. Видя Мелани, спря и широко отвори очи, после се приближи.

— Мелани, аз... аз, извини ме, че идвам толкова късно, но трябва да говоря с теб. Става дума за Дом. И за Роланд.

— Е, добре — рече Мелани и отстъпи. — Влез.

Махна с ръка към салона, преди да затвори външната врата, и да я последва.

— Мелани... — започна Хлое.

— Ела и седни до огъня — покани я Мелани. — След дългото пътуване трябва да си замръзнала.

— Предпочитам да остана права — отвърна Хлое, но междувременно разсеяно се приближи до огъня и протегна ръце да се стопли. — Трябваше да те видя, Мелани, заради случилото се тази вечер. Разбираш ли... Роланд извика Дом на дуел. Уговориха се на разсъмване да се срещнат на островчето.

Мелани се извърна и протегна ръка да се подпре на перваза на камината.

— Не бях сигурна — отговори тя, — но си мислех, че ще се стигне дотам.

— Не бива да го допускаш! — извика Хлое. — Трябва да ги разубедиш!

— Аз? — Мелани обърна лице към Хлое. — Как бих могла да ги разубедя? Те няма да ме послушат.

— А защо не? — попита Хлое предизвикателно и се изправи. — В края на краищата ще се дуелират заради теб.

— Не е вярно. Не се бият за мен. Става въпрос за поведението на Дом към мен, а това е нещо друго.

— О, да, зная, че не се държа добре. Но зная също, че ти го тласна към това. Откакто се омъжи за Роланд, той вече не е същият. От този ден трябваше да гледам как брат ми бавно се отдава на пиянство и на дивото си увлечение по теб и пропада — той чезнеше по жената, която всъщност трябваше да бъде негова. Вече не спи, не яде почти нищо, само седи, пие и гледа пред себе си. Най-лошото е, че вижда какво става с него. Понякога обвинява теб, понякога Роланд, но преди всичко — себе си.

— Мъчително е, зная — отговори Мелани. — Но въпреки това се питам защо дойде при мен. Защо не говориш с Дом?

— Той не ме слуша, напълно е обезумял. След тази вечер само една мисъл се върти в главата му: да убие Роланд или да бъде убит. За него съществува само едното или другото, няма средна възможност, и аз не съм сигурна дал и изобщо го интересува кое от двете ще се случи. И не ме съветвай да говоря с Роланд. Тъкмо от него идвам.

— Разбирам — рече Мелани.

— Не, нищо не разбираш, както и аз не разбирах нищо. О, да, бях толкова глупава да си помисля, че е станало недоразумение, защото флиртувах тази вечер с Роланд. Не знаех, че си била отвличена. Мислех, че Дом е извикал Роланд на дуел, а не обратното. В Монмаут никой нямаше и най-малката представа какво се е случило, макар на всички да бе ясно, че нещо не е наред. Повечето гости само от благоприличие излязоха и се разотидоха. Тъкмо се канех и аз да тръгна, когато мъжете се върнаха — Дом, Роланд и губернатора Куитман. Оттеглиха се веднага в библиотеката и извикаха малкото господа, които все още бяха там. Естествено уговаряли са подробностите около дуела, но дамите не трябваше да знаят какво става. Все пак беше невъзможно напълно да скрият работата от нас. Ние разбрахме кои ще се дуелират и кои са секундантите. Джон Куитман се съгласи да бъде на разположение на Роланд. Сметнаха, че е най-добре през нощта Роланд да остане у Куитманови, за да се дуелират при еднакви условия, да не трябва след тази тежка нощ Роланд да изминава дългия път до Котънууд и обратно. Когато Роланд напусна библиотеката, не се присъедини повече към гостите, а отиде направо в гостната. Последвах го.

Мелани отиде до канапето и седна. Седеше със скръстени ръце и чакаше Хлое да продължи разказа си.

Хлое погледна към нея, устните ѝ се разтеглиха в жална усмивка.

— Роланд изобщо не се зарадва, като ме видя. Дори се ядоса. Когато се опитах да говоря с него за Дом, той ми обясни, че спорът му с брат ми няма нищо общо с мен. Извини се, задето ми е създавал впечатлението, че проявява интерес към мен. Без да го изрази с думи, ме накара да разбера, че ми е оказвал внимание, първо, за да те накара да ревнуваш, и второ — за да накара Дом да го извика на дуел. Това, което Дом искал да направи с теб, най-после му дало повод самият той да му хвърли ръкавицата.

Мелани я зяпна и попита:

— Да не искаш да кажеш, че през цялото време, откакто се върна от Куба, Роланд съзнателно се е стремил да принуди Дом да се дуелират?

— Да, точно така излиза. Разбираш ли, ако той застреля Дом, това ще е убийство. Трябва да го предотвратиш. Ти си единствената,

която е способна да го стори.

Мелани направи безпомощен жест.

— Защо мислиш, че Роланд ще се съобрази с това, което ще му кажа?

— Как защо? Той сигурно безкрайно много те обича, иначе не би направил всичко това.

Наистина ли Роланд я обичаше? Той изпитваше нещо към нея и тя знаеше това, поне можеше да каже дали беше просто желание, което съществуваше от доста време, или нежни чувства. Все пак беше сигурна в едно: зад дуела между двамата мъже се криеше нещо повече от това, което бе казала Хлое. През онзи ден в Котънууд, когато Роланд се завърна, той беше казал, че подозира Дом да има пръст в поражението на похода. Сестрата на Дом наистина ли не знаеше нищо, или само се преструваше, за да накара Мелани да направи това, което искаше от нея.

— Дори и да ме обича — рече Мелани най-сетне, — няма гаранция, че ще ме послуша.

— Може би си права, но трябва да опиташ! — извика Хлое. — Дом е всичко, което имам. Ако му се случи нещо, не зная какво ще правя.

Мелани прокара ръка по очите си.

— Все някак ще го понесеш.

— Не бъди безсърдечна — упрекна я Хлое. — Може би няма Дом да е убитият. Все едно ли ти е какво ще стане с Роланд?

— Не... не, разбира се, че не ми е все едно.

— Тогава направи нещо! Не можеш просто така със скръстени ръце да гледаш как двамата се опитват да се унищожат взаимно. Освен ако не искаш Роланд да убие Дом. Почвам да вярвам, че си му толкова сърдита за това, което се случи тази вечер, и задето преди месеци не пожела да се ожени за теб, че сега ти се иска да го видиш мъртъв!

— Не е вярно!

— Така ли? Тогава го докажи. Признай нещо, което знаеш отдавна — че ти си виновна за това, което стана с Дом, като отидеш при Роланд и му го кажеш. Зная, че може би няма да помогне, че въпреки това ще се дуелират, но поне би могла да склониш Роланд само да го рани, а не да го убие.

Този аргумент беше разумен и убедителен. Мелани прехапа долната си устна. Вдигна поглед и във виолетово-сините ѝ очи, вторачени в кафявите очи на Хлое, имаше израз на дълбоко съмнение.

— А Дом? — попита тя. — Ако обещаю да говоря с Роланд, ще говориш ли и ти тогава с Дом? Ще го убедиш ли и той да не се стреми към убийство?

— О, да, Мелани, ще го направя, наистина ще го направя!

Мелани стигна до входната алея на Монмаут. Тъй като не искаше да разбуди цялата къща, продължи по поляната, а тревата заглушаваше ударите на копитата, когато заобиколи масивната сграда с колони, блестяща в сребърнобяло на лунната светлина.

Павилионът за гости, предназначен за ергени, бе традиционен за Юга, тъй като прекомерното гостоприемство водеше понякога до празненства, траещи цели месеци. Ако младите господа бяха настанени по-настрана, нямаше да смущават по-възрастните хора със своето влизане и излизане по най-странните часове на деня и нощта, а майките и компаньонките на младите момичета на възраст за женене можеха нощем да отслабят бдителността си. Павилионът за гости в Монмаут се намирал в малка горичка срещу централната сграда. Беше просторна постройка с капандури, горе имаше две, а долу — три спални, освен това салон и трапезария.

Мелани скочи от коня си и го завърза пред къщата. Като се имаше предвид празненството, което Куитманови бяха организирали тази вечер, не беше сигурна, че ще завари Роланд сам, но в цялата къща светеше само една лампа. Светлината проникваше през прозорците на стаята, която според разположението ѝ Мелани прие за салона. Метна широките гънки на полата за езда през ръка, изкачи стълбите, прекоси дългата веранда пред къщата и почука.

Вратата се отвори широко. Роланд стоеше в рамката ѝ като силует, очертан от лампата зад него с ивица златна светлина. Мелани не можеше да види лицето му, нито дори да разпознае чертите му, но знаеше, че стои пред него, несигурна дали ще бъде приета радушно.

— Не си дойде у дома — започна тя тихо.

— Стана късно. Мислех, че след всичко, което се случи, се нуждаеш от спокойствие и не исках да те смущавам.

Звучеше убедително.

— Както виждаш, нямам толкова голяма нужда от спокойствие.

Той наклони глава, като с ироничен поглед ѝ даде да разбере, че го вижда.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

Вместо отговор той ѝ направи място да мине. Светлината на лампата попадна върху лицето му, подобно на опъната спокойна маска. Той затвори тихо вратата и се извърна към нея, когато тя влезе в салона. Тъй като ясно усещаше изпитателния му поглед, Мелани не се обърна към него, а се спря и се огледа. Видя тежките, солидни мебели, практичните кафеникавочервени тонове на килима и писалището с чекмеджетата в ъгъла. Лампата стоеше в единия му край, светлината ѝ падаше върху листата, пръснати до отворена мастилница и перо върху плота. Тъй като се чувстваше скована под втренчения му поглед, тя пристъпи към писалището. Думите върху най-горния лист я шибнаха като камшик в лицето:

„Аз, Роланд Донован, заявявам в пълно съзнание...“

Тя замръзна. Завещанието му. Той пишеше завещанието си. Бавно се обърна към него.

— Значи Хлое все пак е била права. Извикал си Дом на дуел.

— Да — отговори той с твърд, ясен глас:

— Защо? Заради мен? Заради случилото се снощи?

— Да.

— Не — възрази му тя. — Хлое се кълне, че ти вече от доста време го търсиш, и аз съм склонна да мисля, че казва истината.

— И ако е така? — попита той.

— Ако е така, бих искала да знам причината.

— Мисля, че знаеш причината.

— Искаш да кажеш, защото се съмняваш, че той може да има нещо общо с предателството на похода в Куба? Ако е така, тогава трябва да знаеш още нещо за събитията, които доведоха до това.

Тя не спести нищо и му разказа съвсем точно как се бе стигнало дотам, как испанският посланик се бе обърнал към нея, как, без да иска, бе чула кога отрядите ще тръгнат на поход и как по-късно го предала на Дом, как разбрала за предателството му и накрая — за опитите си да предотврати отплаването на „Памперо“.

Докато говореше, чертите му ставаха все по-твърди. Когато се запъна и спря, той я погледна с мрачно лице.

— Това всичко ли е?

— Дали това е всичко? Не виждаш ли, че аз съм виновна? Ако не бях аз, Дом нямаше да получи информацията и нямаше да знае какво да прави с нея.

— Не бъди толкова сигурна. Имам причини да смятам, че ти не си била единствената, към която се е обърнал испанският посланик. Освен това информацията, която си дала на Дом, може наистина да е послужила като указание за отплаването, но бъди сигурна, че испанските чиновници в Ню Орлиънс не са се осланяли на сведенията на едно-единствено лице. Капаните бяха заложени внимателно. Дълго време е поставяна стръв, пуснати бяха слухове за революционни събития в Куба, имаше доклади за слабостта на кубинското правителство и на разположените там испански части, разпространяваха се лъжи за това, с каква готовност кубинците щели да посрещнат Лопес като светец и спасител. След като хитрият генерал-губернатор на Куба е пуснал такива примки, никой чиновник от испанското консулство не би посмял да заложи на карта цялата изпитана и задълбочена подготовка, като предаде информации, които не са старателно проверени. Страхувам се, че ако си хвърляла вината за поражението на Лопес върху себе си, много си се надценила.

Мелани пристъпи бързо крачка напред.

— Наистина ли го вярваш? — попита тя и в очите ѝ се бореха надежда и съмнение.

— Знам го — отговори той.

— Но, Роланд — проплака тя и опря коляно на канапето, на което той се бе облегнал, преди да се наведе към него, — щом снемаш от мен тази вина, тогава...

— Защо тогава не и Дом? Защото с това, което си направила, не си искала да причиниш зло. Може един-два пъти да ти е минавало през ума, че за мен това ще е справедливо изкупление, че за всичко, което съм ти сторил, би трябвало да ме хвърлиш на испанците. Но нищо повече. А Дом не е имал такива скрупули. Той не само е предал информацията, но и с всички сили се е погрижил ти да отговаряш за евентуалните последици. Да, зная, любовта му към теб го е подтикнала. Това беше и тази вечер оправданието му, задето те е нападнал. Но аз виждам само едно — че той направи това, което искаше. То обаче не е всичко, което се изправя между Дом и мен, далеч не е всичко.

— Така е. Често съм си мислила, че има и нещо друго каза Мелани, като седна на канапето и сложи ръка на облегалката. — Има нещо общо с дядо ми, нали? И с Мексико? Не искаш ли да ми кажеш какво е то? Толкова пъти съм искала да те попитам какво е станало там. Мисля, че ще се побъркам, ако не го узная.

Ядна усмивка изкриви устата му.

— И си мислиш, че сега е последният ти шанс да научиш истината?

— Не — прошепна тя и енергично поклати глава. — Не съм казала такова нещо.

— Няма значение. Може да стане точно така. Тъй като събра смелост да ми разкажеш какво си сторила, мога, струва ми се, да се надявам, че ще повярваш на това, което имам да ти кажа. Повярвай ми, това е истината.

Очите му имаха замислен, вгълбен израз. Мелани не каза нищо, защото се страхуваше, че може да скъса тънката нишка, която се бе появила между тях. Облегна се в единия край на канапето и загледа Роланд. Той ходеше напред-назад, сякаш дълбоко разтърсен от мислите, които му минаваха през главата.

Беше с гръб към нея, когато започна да говори.

— Дългият път по суша до Мексико беше за полковник Джонстън голямо натоварване. На тази възраст той вече не можеше да понася горещината, праха и дългите часове на седлото. Годиците бяха с ковал и мисленето му и той не бе в състояние да направи компромис или да се нагоди към дадено положение. Възмутено отхвърляше предложенията на подчинените си относно ежедневието. Що се отнася до стратегията на похода, той не беше съгласен с целите на нападението и със средствата, които генерал Закария Тейлър смяташе да използва. Искаше да се устреми в бърз галоп и да прегази уж отслабналите мексикански части, да завземе столицата и да приключи с цялата история. След шест седмици сме щели да бъдем отново в Натчес, твърдеше той, стига само правителствените чиновници във Вашингтон да го послушали. — Той спря, а като се обърна към нея, лицето му имаше замислен израз. Клатейки глава, продължи: — В много отношения полковникът и генерал Лопес си приличаха. И двамата вярваха в масирания фронтален удар и бяха толкова убедени в собственото си превъзходство, че винаги подценяваха враговете си. Но

за едно нещо полковникът имаше право. На генерал Тейлър му липсваше въодушевление. А средствата, които дядо ти използва, за да компенсира това, бяха погрешни. Беше след Буена Виста. Всички бяхме разочаровани, че не ни заповядаха да напреднем във вътрешността на Мексико. Вместо това влизахме в множество дребни схватки и всеки път се оттегляхме, вместо да преследваме врага. Накрая на полковник Джонстън му омръзна. Вярваше, че ако се впусне със своя отряд след бягащите мексиканци, останалите отряди ще го последват от чисто въодушевление, дори това да противоречи на заповедите. Заблуждаваше се.

— Да — рече Мелани, чиито очи имаха замечтан израз, — мога да си представя, че би действал точно така.

Роланд кимна.

— Нашият отряд беше сам, когато мексиканците се обърнаха, отрязаха пътя и изклаха много хора. Тези от нас, които оцеляха, когато знамето падна, бяха закарани във вътрешността на страната. Както знаеш, пленниците бяхме полковникът, Дом, аз и още трима души. Някои от конете бяха застреляни в битката, другите ни бяха иззети. Трябваше много мили да извървим пеша. Даваха ни малко вода и още по-малко храна. Като стигнахме до пленническия лагер, той не представляваше нищо повече от заградена кирпичена колиба. В нея бяха натъпкани близо петдесет мъже, пленени през предишните месеци на войната. Нямаше хигиенни удобства, колибата беше развъдник на бълхи и плъхове, а през деня беше гореща като пещ. Всичко това вземаше своята дан. Когато пристигнахме, бяха оцелели много малко от пленниците.

Роланд погледна Мелани, тя кимна с разбиране, защото ѝ бе ясно, че простите думи, които подбираще, можеха да изразят само частица от ужасите, които пленниците бяха преживели в този ад.

— Полковникът рухна веднага след пристигането ни. След ден-два напълно изгуби съзнание и започна да бълнува. Лесно можеше да се предвиди, че няма да издържи дълго. По време на целия поход дядо ти не искаше да признае, че носи, макар и малка, отговорност за смъртта на своите хора, а си беше втълпил, че ние всички сме на същото мнение. До известна степен това беше вярно, защото и ние някак си се възхищавахме от начинанието, което беше предприел, и от това колко сърцат и решителен трябва да е, за да издаде такава заповед.

Всеки от хората, който последваха полковника, можеше с чест да се обърне назад, ако просто се беше подчинил на тръбата, която свиреше отбой. Във всеки случай ние, петимата оцелели от отряда, виждахме, че трябва да се направи нещо. Решихме да загатнем на мексиканците за влиянието на полковника върху доста членове на Конгреса. Твърдахме, че той е благосклонен към мексиканската кауза, макар че естествено трябвало да се прави, че не е. Дадохме ясно да се разбере, че е в интерес на Мексико не само да окажат на полковник Джонстън медицинска помощ, но и че би било добра идея колкото е възможно по-бързо да го освободят.

— О — прошепна Мелани, — струва ми се, че започвам да разбирам.

Роланд прокара ръка по косата си, а после я притисна към тила.

— Да. Така и стана. Полковникът беше настанен в по-хубава квартира и чухме, че здравето му се подобрява. Скоро след това бе освободен и изпратен в Съединените щати. Подобно привилегировано положение беше толкова необичайно, че другите пленници не можеха да не го забележат. Те си съчиниха единствено възможното обяснение. Но ако бяхме казали на другите какво сме направили, можеше да стигне до коменданта на военния затвор. Отначало трябваше да мислим за сигурността и благополучието на полковника. По-късно, когато той вече не беше там, ние с Дом все още бяхме достатъчно силни да издържим всяко наказание, което можеха да ни наложат, но другите двама от пленените заедно с нас нямаше да го преживеят. Бяха заболели от инфекциозна треска и се намираха на прага на смъртта, но ние още не знаехме това.

Третият беше вече мъртъв, разстрелян при опит за бягство. След известно време като че ли вече нищо нямаше значение. Струваше ни се, че всички ще измрем.

Да, помисли Мелани, която наблюдаваше променливите чувства, пробягващи по загорялото лице на Роланд. Не беше трудно да разбере как са могли да забравят такова нещо в онази мръсотия, мизерия и безнадеждност.

— След падането на Мексико сити ни освободиха. Само Дом и аз бяхме все още живи. Военната ни служба беше свършила и изглеждаше, че в близките дни ще бъде подписан мирният договор. Нищо не ме привличаше в Натчес, а една група ветерани от

мексиканския поход тръгна за Калифорния. Реших да отида с тях. Дом потегли за Натчес. Имах късмет и направих малко пари, когато открих злато, а после, след две години странстване, се върнах вкъщи.

— Върна се вкъщи — рече Мелани, а очите ѝ бяха потъмнели от болка — и трябваше да установиш, че с връщането на другите пленници, предимно хора от Луизиана и Мисисипи, слуховете са се стоварили обратно върху техния автор.

— Правилно — призна той, — а моят добър приятел, с когото бяхме заедно в плен, Доминик Клемънтс, не бе предприел нищо, за да изясни нещата. Той просто си беше държал устата затворена и бе оставил полковника да се оправя сам. Обяснението, до което беше достигнал дядо ти, беше логично. По време на службата не се разбирахме твърде, аз много го уважавах, но имаше някои неща, които виждахме по различен начин. Не зная, може би Дом вече те е познавал и е гледал да не намали шансовете си пред теб, а може би просто го е било страх, че полковникът ще му поиска сметка. Възможно е дори Дом да е сметнал, че съм си го заслужил, защото първоначално идеята да очерним полковника, за да му спасим живота, беше моя. Каквито и да са били причините, във всеки случай той ме превърна в изкупителна жертва и тази роля ми бе отредена още преди да се върна от Калифорния.

— Когато в Монмаут дядо ми те обвини, ти не каза нищо в своя защита — спомни си Мелани.

— Тогава чух за пръв път тази история. Бях твърде изненадан, за да я обмисля трезво в малкото секунди, но ми се стори изключено да изкрещя истината пред всички тези хора. Нямах да помогне на полковника, само щеше да го унижи, ако пред цялото общество узнаеше, че животът му е бил откупен на такава висока цена. Мислех да си поговоря с него на четири очи, докато се уреждаха подробностите около дуела, но той не се съгласи.

— Затова прие да се дуелираш с него и не стреля.

— Един път вече бях несправедлив към него и му бях причинил страданията, които ти онази нощ в Монмаут така ясно описа. Как можех да се дуелирам с него? Но полковникът не искаше да се задоволи с това, трябваше да се пролее кръв.

— Не мисля — каза Мелани, — че през последните си дни знаеше какво говори или прави. Беше обладан от мисълта да те види

мъртъв. А с това се обяснява всичко останало.

— Да, така се обяснява всичко. Съжалявам, че допринесох да се опетни името на полковника, но едва ли се разкайвам за всичко друго, което стана.

Мелани го погледна с виолетово-сините си очи. В погледа му гореше такава смарагдова жарава, че тя усети как сърцето ѝ заби в гърлото. Прокара език по устните си.

— В края на краищата дуелът между теб и дядо ми не оправя нищо. Вярваш ли наистина, че като се дуелираш с Дом, ще изчезнат всички лъжи между вас? И достатъчно ли ще ти бъде да видиш кръв? Ти му взе годеницата и осуети ясните планове, които беше начертал за своя живот. Не ти ли стига това?

— Взех му годеницата и я направих своя жена, поне телом — отговори Роланд с яден тон. — Никога не съм искал да стане така, но тъй като стана, бях готов да сметна, че сме квит. Но Дом не беше. Не искаше да спре дотук. Направи всичко, което можа, за да загина в Куба, опита се да ми вземе жената. Трябва ли да допусна да продължава това опасно и брутално отмъщение? Или може би предпочиташ да не се бях върнал от Куба? Макар гой да искаше така подло и долно да те използва, нямаше ли все пак да ти е по-приятно, ако тази вечер не бях дошъл да те спася?

— Не, съвсем не! — извика Мелани и скочи.

— Така ли? Защо тогава си тук и се застъпваш за него?

— Не се застъпвам за него — възмути се тя раздразнена, — застъпвам се за теб. Ти си този, който искам да живее. — Пристъпи до него и сложи ръка върху неговата. — Трябва да ми вярваш.

Той сложи длан върху ръката ѝ, плъзна я леко по раменете ѝ и ги сграбчи.

— Много бих искал да ти вярвам.

— О, Роланд! — простена тя и изпитателно погледна слабото му лице. Силна болка я стисна за гърлото и спря думите, които сигурно щяха да докажат, че говори истината.

— Ако можех да ти вярвам, това щеше да ми е по-скъпо от живота — промърмори той и зеленият му поглед спря върху ясните очертания на треперещите ѝ устни. — Мисля, че е възможно да ме убедиш, ако опиташ. Ще се опиташ ли да ме убедиш, моя сладка Мелани, макар и само за тази нощ?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Със сълзи на очи Мелани се отпусна в обятията му. Сложи ръце на врата му и вдигна меките си разтворени устни. Той я сграбчи със силата на мъж, който стиска нещо от страх да не му го отнемат. Устата му смаза устните ѝ с пламенна жар, когато целувката му стана по-дълбока. Езикът му докосна нейния, а тя го посрещна първо плахо, а после все по-смело. Ръцете ѝ се сключиха по-здраво около врата му, надигна се на пръсти и се притисна към него, без да обръща внимание, че ребрата я боляха, а гърдите ѝ се сплескаха в неговите.

Съскането на пламъка, чийто фитил догоря, ги накара да се опомнят. Роланд въздъхна, пусна Мелани, сложи ръка на кръста ѝ и тръгна с нея към вратата.

Тъмнината на спалнята се разпръскваше само от светлика на пълната луна, която грееше в прозореца. Простата мебелировка на стаята, светлината, която идваше отвън, късният час и фактът, че носеше облекло за езда, предизвикаха у Мелани чувството, че вече е била тук и преди. Като че ли по много странен начин още веднъж им се даваше шанс, на нея и на Роланд. Същевременно усети задушавания товар на лека тъга, сякаш в тишината на есенната нощ витаеше духът на края и на сбогуването.

Внезапен страх обзе Мелани, когато се обърна към Роланд. Той я погледна сериозно и започна леко и умело да разкопчава костюма ѝ. Съблече я с бавната предпазливост на мъж, изпълняващ някакъв ритуал, нещо, за което да си спомня цяла вечност, ако се наложи. Измъкна фуркетите от косата ѝ, остави я да падне на бляскави вълни върху ръцете му, а после отметна тази копринена завеса от лицето на гърба ѝ.

— Моя красива Мелани — прошепна той и положи ръце на бузите ѝ. Топлите му устни допряха челото ѝ, очите ѝ, опитаха ъглите на устата ѝ и после вкусиха сладкия нектар на устните ѝ. Вдигна глава, вдъхна дълбоко аромата на жълти рози, който му бе така добре познат, отпусна ръце, свали с няколко бързи движения дрехите си и я отведе в леглото.

Когато я притисна плътно към тялото си, без да се движи, Мелани почувства болка в областта на сърцето. Сложи ръка на косата му и плъзна пръсти по изпъкналите му скули, после по брадичката. Погали го по рамото и от това гальовно опипване се изпълни с дълбоко и необяснимо приятно чувство. Докосваше гъвкавите му мускули и спускаше ръката си все по-надолу. Дишането му се учести и тя не можеше да не забележи, че е разпалила жарта му. Той се отмести малко от нея и също започна да я гали нежно. Топлият дъх на двамата се смеси, когато устните им се намериха и вече не се отделиха. В кадифената натежала нощ нямаше защо да бързат. По-скоро им се искаше да удължат момента, да разтеглят екстаза до границата на непоносимото. Мелани усети как се събужда страстта ѝ. От цялото си сърце, без всякакви задръжки тя му се отдаде, не го лиши от нищо. Когато вече мислеше, че просто няма да издържи повече, без да изпадне в лудост, Роланд легна върху нея. Тя го отведе в себе си и усети чувствената наслада, която пресече дъха ѝ, когато тялото ѝ пое в себе си жаркия пулсиращ натиск на неговото тяло. Той спря, останаха така в това почти мистично единение, докато тя издаде гърлен звук и се помръдна. Тогава той започна да се движи. Вълни на наслада я заливаха и преминаваха с тръпка по кожата ѝ, когато той ускори ритъма. Сетивата ѝ се изостриха и тя потъна в топлия мъжки аромат на тялото му и в горчивата миризма на карамфилово масло. Реагираше сладостно на тласъците му и мятеше глава от една страна на друга. В общия им полет към висините, в които се издигаха, им се струваше, че могат да бъдат господари на света и на идващото утро, че могат да преобразят заплашващата смърт, като се държат един за друг. Толкова по-болезнено бе, когато екстазът стигна до експлозивния си край и страстта заглъхна. Въпреки това не се пуснаха, докато ги победи сънят.

Мелани се събуди, когато Роланд се освободи от ръцете ѝ и стана. Луната беше залязла и стаята тънеше в мрак, но лекото просветляване, което проникваше през прозореца, показваше, че най-много след час ще съмне. Вдигна леко клепки и започна да го наблюдава как събира дрехите си, как взема фрака и папийонката от облегалката на стола и напуска спалнята.

Той тръгна. Нищо от това, което беше казала, не можа да го възпре. Не се учудваше. От самото начало знаеше колко невероятно е да се остави тя да му повлияе. Когато чу пълното изброяване на

греховете, в които обвиняваше Дом, се убеди, че не е постигнала нищо. Въпреки неуспеха си бе довольна, че дойде тук. Не съжаляваше, защото намери сили да му разкаже каква роля е изиграла за неуспеха на похода на Лопес, а със сериозните си доводи той я бе освободил от всякаква вина. Научи горчиво-сладката истина за дядо си и за слуховете, които помрачиха последните му дни, и макар да не бе сигурна дали той ѝ повярва, все пак каза на Роланд, че означава нещо за нея. Освен това не го остави да си отиде, без да се сбогува с него. Вярно, сбогуване без думи, изпълнено със страстна тъга, но въпреки това те ясно съзнаваха значението на това сбогуване. Нямаше нужда от последна дълга целувка, преди той да си отиде от нея. Вместо да я събуди и да удължи времето на ужасната ѝ тревога, той тръгна, убеден, че тя спи, убеден, че всичко ще е минало, когато тя се събуди. Това беше благороден, великодушен жест. И той не бе виновен, че този жест се оказа напразен.

Мелани почака, докато чу как външната врата се захлопна зад него, докато стъпките му отшумяха по верандата и тревата ги приглуши. После стана и бързо се облече. С вдигнати поли изтича от спалнята. В салона се спусна към прозореца. В голямата бяла къща светеше лампа, а един коняр бавно извеждаше иззад къщата два коня на предната площадка. Собственият ѝ кон все още беше вързан пред павилиона за гости.

Тя не можеше да тръгне. Трябваше да почака. Не я беше грижа дали е прилично. Целта ѝ бе да стигне до уговореното място на срещата, без да я спрат. Ако Роланд и губернатор Куитман я видеха, без съмнение щяха да ѝ забранят да отиде. Трябваше да се държи на разстояние от тях, за да не я забележат.

Мелани така набързо прибра косата си, че тя отново се разпиля по гърба ѝ. Измъкна пак фуркетите и ги сложи на писалището. Тогава забеляза, че Роланд е довършил текста, върху който беше работил миналата вечер. Листът беше прилежно сгънат и затиснат с мастилницата. На него се виждаше името на Джексън Търнбъл, адвоката на бащата на Роланд и на нейния дядо. Докато свиваше косата си на кок на тила, тя втренчено гледаше листа. Когато мушна и последния фуркет, протегна бавно ръка към мастилницата и я отмести. Взе сгънатия лист и се поколеба за миг, преди да го разгърне. Беше ясен, прегледен документ. Освен частта от имуществото му, която се

полагаше на майка му, Роланд беше завещал своята част от Котънууд и всичко друго, което притежаваше, на нея. На любимата си жена Мелани Джонстън Донован.

Островчето на Мисисипи край Натчес беше любимо място за дуели, и то вече години наред. И за двете страни беше неутрална земя, недалеч от града, което беше практично, и все пак бе достатъчно отдалечено, за да държи настрана любопитните. Уединеното място, заобиколено отвсякъде с вода, ставаше още по-привлекателно поради факта, че не бе под властта на шерифа, който би могъл да се намеси, защото дуелите бяха забранени със закон. Върби и млади кипариси, обрасли с мъх, растяха по края в богатата речна тиня, но в средата имаше полянка, на която се полюшваше висока трева и където мъжете можеха да извършат смъртоносното си дело.

До островчето можеше да се стигне само с лодка. На брега на реката имаше лодкари, които печелеха добри пари, като превозваха хората дотам и обратно. Това бяха същите мъже, които излизаха с лодките си и търсеха труповете, от които всяка нощ се отървяваше кварталът на Натчес под хълма. Понякога някой ранен участник в дуел не се завръщаше, макар и да беше тръгнал обратно към града. Или когато стигнеше брега, раненият не беше вече жив и по тайнствени причини липсваха най-ценните му вещи. Между лодкарите имаше наистина и честни хора, но беше трудно да се открият.

Вместо да разчита на късмета си, Мелани предпочете да вземе мнението на салджията. Той я изпрати при един стар човек, който имаше сърдитото лице на шотландец. Без да проговори, старецът я изслуша, изгледа я от главата до петите, плю на пода и кимна бавно, когато тя му каза, че ще му плати едва когато стигне пак в Натчес.

Имаше солидна лодка с олющена боя, но шарнирите бяха смазани и не влизаше никаква вода. Мъжът не проговори нито дума, ала изглеждаше почтен. Мелани и без това нямаше настроение да разговаря.

Водата беше сива като небето на зазоряване. Въздухът беше хладен и влажен, а реката миришеше на риба, тиня и гниеща растителност. Скоро времето щеше да се промени, но днес все още беше хубаво. Още отсега небето на източния хоризонт се оцветяваше в червено.

Когато наближиха островчето, обвито в мъгла, Мелани видя там повече лодки, отколкото бе очаквала. Изглежда, че все пак бяха дошли и любопитни, макар да не можеше да ги види през гъстите върби.

Мъжът скочи от лодката, издърпа носа на пясъка и помогна на Мелани да слезе. Лицето ѝ бе сериозно и бледо, когато го погледна.

— Нали ще ме чакате? — попита тя.

— Да — отвърна той и плю, — но може и да изчезна за малко да видя какво води насам дама като вас.

Мелани кимна и двамата тръгнаха по размекнатата пътека, която се виеше между върбите.

Три групи мъже стояха на поляната, която служеше за поле на честта. Отстрани стояха зрителите. Дом и секундантът му бяха от отсамната страна на обраслата с трева поляна. Роланд и губернаторът Куитман стояха на другия край. С черна чанта в краката и скръстени ръце малко по-нататък чакаше лекарят.

Роланд разговаряше тихо с Джон Куитман. На другия край на поляната Дом високо се оплакваше от пистолета, който му бяха дали. Гласът му беше пронизителен и рязък и ясно показваше, че е прибягнал до бутилката, за да се подготви за дуела.

Мелани се спря нерешително под върбите. След като стигна дотук, не знаеше какво да прави по-нататък. Роланд не я беше послушал, когато разговаряха двамата сами, много по-малко вероятно беше да я послуша сега пред всички. Можеше да склони Дом, но той беше предизвиканият. Нямаше как да откаже дуела, без да бъде заклеймен като подлец. Тя знаеше всичко това още като тръгваше от павилиона за гости в Монмаут, и всъщност изобщо не очакваше, че може да повлияе по някакъв начин на изхода на дуела. Просто се чувстваше длъжна да присъства, да види всичко със собствените си очи. Трябваше да знае какво става тук. Непоносима ѝ беше мисълта да чака, докато някой дойде и ѝ каже, че Роланд е мъртъв или жив. И все пак сега почувства непреодолимо желание да се обърне и да побегне. Вече не беше сигурна дали ще издържи гледката и се питаше дали не е по-добре да отложи колкото е възможно повече вестта за крайния изход.

Внезапно Дом обърна глава и я погледна право в лицето.

— Мелани! — извика той и в гласа му звучеше учудване.

— Мелани!

Тя стоеше като закована, когато всички погледи се насочиха към нея. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да избяга или смело да издържи и да остане. С високо вдигната глава пристъпи напред.

— Да не си дошла да видиш как ще те направя вдовица? — извика Дом и безгрижният му смях сякаш издаваше невъздържаността на умопомрачението му. — Крайно време е пак да бъдеш свободна. Време е да престанеш да делиш леглото и трапезата с мъжа, който уби дядо ти с коварните си лъжи. Нали знаеш, че снощи не исках да ти сторя нищо лошо. Знаеш, че те обичам. Подари ми благоразположението си и аз ще стана твойт рицар. Ще убия звяра, който те държи в плен, ще те освободя от него и през остатъка от живота си ние ще бъдем щастливи.

Мелани отговори едва когато дойде толкова близо, че да не е нужно да крещи. Като заговори, гласът ѝ бе твърд и ясен:

— Не мога да ти подаря благосклонността си, Дом, защото всичките ми чувства принадлежат на моя мъж. Ти си този, който лъже, защото знаеш, че историите, разпространени сред мексиканските власти, историите, които вие сте разпространили — ти, Роланд и другите мъже от доброволческия отряд на Джонстън, са били благородни лъжи, за да спасите живота на един застаряващ болен човек. Никой от вас не е виновен, че тези истории се разчуха и отровиха последните дни на дядо ми. Но ти носиш голяма вина, Дом, защото не си дал никакви обяснения, когато му е дошло времето, и си допуснал слуховете да отстъпят място на все по-долни клевети, които като рана са разяли сърцето на дядо ми, а ти си се погрижил вината за тази чудовищна история, родена от състрадание, да падне върху Роланд.

— Значи Роланд ти го е разказал по този начин, така ли? И сега в твоите очи той е герой, благороден и справедлив герой, който ми отне жената, за която трябваше да се оженя.

Мелани не обърна внимание на раздвижването сред зрителите, не обърна внимание и на Роланд, който стоеше с побеляло лице в края на поляната.

— Няма нужда, струва ми се, да ти напомням, че ти можеше да се ожениш за мен и не го направи. Но това, което явно не разбираш, е, че аз няма да се омъжа за теб, дори днес да ме направиш вдовица. Никога през живота си няма да стана твоя жена. Разбра ли ме? —

Обърна се към Роланд и продължи: — Разбрахте ли ме и двамата? Ясно ми е, че между вас не стоя само аз, а много неща, но ако някой от вас изпитва поне нещичко към мен, тогава спрете на часа с тази глупост. Не искам да се пролее кръв.

Настъпи тишина, двамата мъже впиха поглед в нея, после губернаторът Куитман пристъпи и я хвана за раменете.

— Хайде ела, Мелани. Иди настрана. Стигна се много далеч и не може нищо да се предотврати, а така само разсейваш Роланд.

— О, губернаторе — умолително рече тя и сълзи бликнаха от очите ѝ, — спрете ги!

— Не мога. Предполагам, че никой не може. Неприятна история, но вече нищо не може да се промени.

Двамата мъже застанаха с гръб един към друг. След десет крачки трябваше да се обърнат и да стрелят. Броенето вече започна: „пет, шест, седем, осем...“

Дом рязко се обърна.

— Щом аз не мога да я имам, ще се погрижа и ти да не я получиш! — изкрещя той.

Веднага след тези думи стреля.

Мелани нададе вик. Сред мъжете около нея настъпи смут. Още не бяха изброили до десет. Роланд все още беше обърнат с гръб към Дом. Когато Дом изкрещя, понечи да се обърне и куршумът проникна дълбоко в хълбока му, а ризата му се обагри в яркочервено. Залитна и падна на тревата.

Секундантът на Дом беше смаян, макар че беше негова задача при тези обстоятелства да спре дуелиращия се. Преди който и да е от мъжете да може да се помръдне, Дом изтича до жакета си, измъкна своя револвер и се спусна към падналия мъж.

— Ще те убия! — изкрещя той. — Този път искам да съм сигурен. Този път няма да е като с Куба. Този път ще бъдеш мъртъв!

Мелани се бе завтекла към Роланд, когато той падна, също както и лекарят, и Джон Куитман. Сцената придоби тягостен, кошмарен характер, защото изглеждаше, че никой няма да успее да стигне навреме Роланд и да го защити. Роланд се раздвижи и лицето му се изкриви от болка, но едва ли бе в състояние да насочи пистолета към Дом, да се прицели и да стреля.

— Не — викна Мелани, — не!

При вика ѝ Дом се поколеба и на лицето му се появи мъчително изражение, преди чертите му отново да се ожесточат.

Мелани не спря. Беше оставила другите далеч зад себе си. Сега измина последните крачки и се хвърли на земята върху мъжа си. Кръвта изтичаше от раната му и оцветяваше тревата. Дулото на пистолета трепна, когато ръката му потрепери от напрежение. На нея не ѝ оставаше време да му грабне оръжието. Сложи ръка на рамото на Роланд, за да го подкрепи, а е другата обхвана обветрената му китка, задържа я здраво и се прицели.

— Сега — прошепна тя, хлипайки, и изстрелът проехтя оглушително.

Дом, който стоеше едва ли не над тях, отметна ръце във въздуха и падна назад. Остана да лежи неподвижно. На гърдите му зееше голяма дупка, от която бликаше кръв и попиваше в земята. Кафявите му очи бяха отворени и се взираха в небето, а на слабото му лице изведнъж се появи спокоен израз. Ветреца разроши русата му коса и отвя синкавия лютив барутен дим към реката.

Мелани преглътна тежко и погледна Роланд. Пистолетът беше паднал от ръката му, а той се бе свлякъл напред със затворени очи.

— Почакайте да видя — помоли докторът.

— Той... той... — Мелани не можеше да произнесе думата.

— Не, просто е в безсъзнание, но много бързо губи кръв. На първо време само ще го позакърпя, но после трябва да го отнесем у дома. Много лошо, че Котънууд е толкова далеч.

— Ще го взема в Гринлия — рече Мелани решително.

— Напълно ли сте сигурна? Той дълго време ще боледува. Ще се нуждае от много грижи.

— Напълно съм сигурна — отговори Мелани и положи закрилнически ръка върху рамото на мъжа си.

Услужливи ръце вдигнаха Роланд и го отнесоха до пристана. Докторът остана още миг да провери дали Дом дава признаци на живот. Не му беше нужно много време, за да установи, че е мъртъв. Преди да прехвърлят Роланд в лодката, която Мелани беше наела, защото тя беше най-голямата, докторът отново се присъедини към тях и се погрижи пациентът да бъде положен колкото е възможно по-внимателно. После седна до Роланд.

Едрият навъсен лодкар плю през борда, преди да се хване за греблата.

В този момент първата дневна светлина се открии над дърветата. Стана по-светло, когато тя проникна през мъглата над реката и накара водата да заблести. Те се връщаха в Натчес.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Лампата светеше слабо, островче от светлина в тъмнината на спалнята. Мелани седеше до нея, наведена над бродерията си. Светлината падаше върху косата ѝ и тя припламваше като ореол. От време на време оставяше ръкоделието си, вдигаше глава и загриженият ѝ поглед се насочваше към мъжа, който лежеше тихо в леглото в другия край на стаята. Сигурна беше, че Роланд не е буден, но въпреки това той беше неспокоен. Струваше ѝ се, че температурата му се покачва. Това не я учуди. Докторът я беше предупредил, че най-вероятно ще стане така. Но тя се тревожеше, защото се чувстваше безпомощна.

Докторът си отиде преди часове. Извади куршума и победоносно обясни, че не е засегнал никакви жизненоважни органи. Роланд е здрав и силен, каза той. От това може да се заключи, че ще оздравее, ако не се стигне до усложнения, но, разбира се, тази нощ не може да се очаква подобрене. Няма нищо необикновено в това пациентът да вдигне висока температура, когато тъканите започнат бързо да растат. Много лекари препоръчваха все още кръвопускане за сваляне на температурата и в много случаи това имаше добър ефект, но нейният лекар беше на мнение, че така пациентът ненужно се изтощава. Най-доброто е да го оставят на спокойствие. Трябва да му се дават бульони и течности и лауданум срещу болките, а ако поиска — и твърда храна. Иначе не можела да направи за него нищо друго, освен да чака оздравяването му.

Думите на лекаря я зарадваха и ѝ подействаха успокоително, докато той беше в къщата. Но когато си отиде и наближи полунощ, а кожата на Роланд започна да пари и той се замята в леглото, те вече никак не ѝ помагаха.

— Мелани?

Като чу името си, вдигна глава. Роланд я викаше, а очите му блестяха от температурата. Тя скочи чевръсто и бързо отиде до леглото.

— Да, Роланд? — попита и сложи хладните си пръсти върху ръката му. Тя гореше.

— Мелани? — повика той още веднъж и тихият му глас изразяваше такова учудване, че тя усети как сълзи напират в гърлото ѝ.

— Да, тук съм.

Той обви пръсти около ръката ѝ. Тъмнозелените му очи се плъзнаха по чистия овал на лицето ѝ, спряха на устата ѝ и се върнаха на виолетово-синьото на очите ѝ.

— Остани при мен — прошепна той.

— Ще остана — отговори Мелани.

— Искам винаги да си при мен.

— Винаги ще съм при теб — рече тя с нежен, сигурен глас.

Край устата му пробягна усмивка. Клепачите му се затвориха, а пръстите около ръката ѝ се отпуснаха. Въпреки това едва след много време Мелани пусна полека ръката му и се отдалечи от леглото.

Когато седна отново и взе иглата, усети слабост, подобна на болка някъде вътре в себе си. Роланд винаги беше така недостижимо силен, а сега беше толкова отслабнал, че тя седеше и го наблюдаваше със сухи горещи очи, изпълнени със страх.

Треската вилня повече от три дни. Колийн, Елен и Цицерон се сменяха край него и внимаваха и за най-малката промяна. Но само Мелани можеше с докосванията си да го успокои, с тихия си глас да проникне до съзнанието му през болката, която го мъчеше. Тя беше при него, когато тялото му започна да се облива в пот, измокри косата и навлажни чаршафите и нощницата. След като се погрижи да го преоблече, той се почувства по-добре и потъна в спокоен сън.

Бяха извикали Колийн да ѝ помогне при смяната на чаршафите и нощницата. Когато гърдите му започнаха равномерно да се вдигат и спускат, тя положи ръка на хладното му влажно чело.

— Слава Богу! — промълви по-възрастната жена.

— Да — прошепна Мелани и сълзи на изтощение и благодарност бликнаха от очите ѝ и се застичаха бавно по бузите ѝ.

— Сега ще оздравее — увери я Колийн.

— Зная — отговори Мелани, но не можеше да престане да плаче.

— Започвам да се тревожа за теб. Изтощена си. Легни си сега и си почини. Аз ще остана при него.

— Няма да съм спокойна.

— О, не, сега ще си починеш — настоя Колийн. — Хайде, върви. Обещавам да те извикам, ако има нещо.

— Наистина ли обещавааш? — попита Мелани загрижено.

— Честна дума!

Не стана нужда да я викат. Роланд спа много дълго. Мелани се събуди още по-късно.

След това пациентът видимо започна да се възстановява. Отначало през повечето време спеше, подпомогнат от лауданума, който му даваха срещу болките. После лежеше и наблюдаваше как слънцето минава по стената, докато дните отлитаха. Погледът му се впиваше в лицето на Мелани, когато тя му четеше новините или се навеждаше над него да поднесе към устните му чаша вода. Не бяха минали обаче много дни и той започна да става неспокоен. Често беше замислен или в лошо настроение. Отказваше да вземе капките лауданум, а една сутрин изпадна в такава ярост, че замери с порцелановата чаша Цицерон, когато той се опитваше да му даде пилешки бульон, и заплаши, че ще запрати през стаята и канчето с вода, ако икономът не му даде бръснача да се обръсне сам.

Колийн чу суматохата и влезе навреме в стаята, за да хване нощницата, която Роланд беше хвърлил. При нейната поява Цицерон въздъхна облекчено, взе дрехата от ръцете ѝ и напусна с благодарен вид стаята.

Какво точно беше казала Колийн на сина си, не можа да се разбере, но той се извини на Цицерон и този случай вече не се повтори. Въпреки това унинието му не го изоставяше. Изяждаше, каквото му даваха, но като че ли нямаше апетит. Отхвърляше рязко предложенията да се разсее с игра на карти или да му прочетат нещо и вместо това часове наред се взираше в тавана. Състоянието му непрекъснато се подобряваше. Отначало започна да сяда сам в леглото, после се загръщаше в халата на полковник Джонстън и отиваше вдървено до стола край прозореца. А една сутрин поиска дрехите си.

Мелани и Колийн седяха в салона, когато Цицерон им съобщи за това му желание. Напрегната усмивка се появи по лицето на Мелани, тя хвърли поглед към Колийн, преди отново да се обърне към икономата.

— Мислиш ли, че е достатъчно закрепнал, Цицерон? — попита тя.

— Той мисли така, мис Мелани.

— Знам, но това не е същото, нали? — рече тя. — Питам се дали не знаеш защо му трябват дрехите.

— Не съм сигурен, мис Мелани, но мисля, че иска да се върне в Котънууд. Попита за конете в обора, искаше да знае кой се грижи за тях. Каза, че иска да си отиде оттук.

Мелани премести поглед, за да не гледа неизреченото съчувствие, което прочете в добрите очи на иконома.

— Знаех си, че може да е затова. Кажу му... кажи му, че утре сутринта ще си получи дрехите. Аз ще му ги занеса.

— Сигурна ли сте, мис Мелани? Ще му кажа, но ми се иска, ако можеше, да не съм аз. Никак няма да му е приятно, че ще трябва да чака толкова дълго.

Колийн стана.

— Не си прави труда, Цицерон — предложи му тя. — Аз ще се заема с това. Време е вече самата аз да си тръгвам и ще видя дали не мога да го отклоня, като отида да се сбогувам.

След като икономът благодари и се оттегли с поклон, Мелани се обърна към актрисата.

— Не е вярно, нали? Искам да кажа това, че заминаваш.

— Напротив, мила моя. Наистина за нищо на света не бих се лишила от времето, което прекарахме заедно през последните седмици и те опознах по-отблизо, но имам чувството, че е дошъл моментът отново да заживея собствения си живот. Лицето ми заздравя толкова добре, колкото изобщо е възможно, и освен червенината, която ще избледнее, не може да се очаква вече някакво друго подобрение. Време е да се покажа в светлините на сцената, защото се опасявам, че ако не го направя скоро, страховете ми ще надделеят и аз ще отстъпя пред това тежко изпитание завинаги.

— Мислех, че може би ще останеш при нас, при мен, и ще се настаниш като у дома си. Толкова ми се иска да си при мен, а съм сигурна, че и Роланд ще се радва.

Актрисата поклати глава.

— Много любезно от твоя страна, но мястото ми е в театъра. Ако нямах този отдушник за енергията си, щях да стана така неспокойна и необщителна, какъвто е Роланд сега.

— Съвсем сигурна ли си, че не мога да те склоня да вземеш друго решение?

— Съвсем сигурна. Дори собствените ми чувства да не ми го бяха казали вече достатъчно ясно, щях без съмнение да го усетя от писмото на Жан-Клод. Пристигна вчера. Открил е една пиеса, която иска да бъде поставена, съвременна версия на „Укротяване на опърничавата“. Много е мил и ми пише, че съм щяла да бъда идеалната Катерина. Много съм любопитна и горя от нетърпение да видя Жан-Клод. Понякога мошениците все пак са най-добрите приятели. Тъй като много ясно съзнават собствените си грешки, винаги са готови да затворят очи за грешките на другите.

— Тогава се радвам за теб, щом това е, което искаш, макар че съжалявам, задето си тръгваш. Предполагам, че ще вземеш и Елен със себе си.

— Предложих ѝ мястото на камериерка и гардеробиерка, но тя отказа. Искане да се върне в Ню Орлиънс, в манастир за цветнокожи жени. Посветили са се на гледането на болни, а Елен е открила, че това ѝ доставя удоволствие. Обещах ѝ преди заминаването си да уредя пътуването ѝ с парахода.

Мелани кимна.

— Може би е разумно решение. Монашеските дрехи ще я защитят достатъчно, за да не бъде обвинена в убийството на Хенри.

— А тя ще намери покой, като помага на болни и ранени и така се покае — съгласи се Колийн с нея.

Мелани стана и отиде до прозореца.

— Нека поговорим за Роланд. Мислиш ли, че напоследък е така недружелюбен и зле настроен само защото трябва да лежи?

— Не, не вярвам — отговори майка му и израз на облекчение се появи на лицето ѝ. — Толкова съм доволна, че попита за това, защото отдавна се чудя как да подхвана разговора с теб, без да излезе, че се меса в неща, които не са моя работа.

Мелани се усмихна, като усети притеснения тон на другата жена.

— За какво става дума? — попита тя. — С какво съм го разсърдила? Когато беше толкова болен, ми се доверяваше и аз си мислех, че ме обича. Откакто е по-добре, едва ме понася в стаята си. Рядко говори с мен и почти не ме поглежда. Сега иска да се махне и да се върне в Котънууд. Като че ли няма нужда от мен и не ме иска.

— Не е така, съвсем не — увери я Колийн. — Любовете му към теб е дълбока и безгранична, но той не може да повярва, че и ти

изпитваш същото към него. Ако е вярно онова, което ми разказа в Уайт Сълфър Спрингс, не е трудно да се проумеят причините. Дори се учудвам, че вие двамата не се мразите.

— Но аз не го мразя. Аз го обичам.

— Казала ли си му го? — попита Колийн.

— Е, не с тези думи, но се постарях да му го покажа.

— Опасявам се, че той поставя под съмнение мотивите, заради които го допускаш до себе си, и изнамира какви ли не причини, само не и чувствата ти към него.

Мелани сведе очи.

— Струва ми се, че не мога да го упреквам за това.

— Мисля, че скептицизмът и стремежът му да избяга от теб са доказателство за дълбочината на чувствата му. Ако не те обичаше, нямаше да можеш да го нараниш. Той щеше да остане при теб и да взема това, което можеш да му дадеш, без сам да се излагана опасност, без да пита дали си с него, защото се чувстваш виновна, че си го преценила погрешно в историята е дядо ти и Доминик Клемънтс, или защото си зависима от него, понеже нямаш пари.

— Разбира се, че не е.

— Мисля, че трябва да вземеш решителни мерки, за да ти повярва. Но ако успееш, според мен ще установиш, че си обичана така, както малко жени са били обичани някога.

— А ако не успея? — прошепна Мелани.

— Тогава ще бъде много жалко — за Роланд и за теб.

Пратеникът до пристана се върна с информацията, че един пощенски кораб ще спре следобед в Натчес и ще продължи нагоре по реката. С присъщата си решителност Колийн си постави за цел да хване този кораб. За нея не беше проблем да опакова нещата си в последния момент. По обед куфарите ѝ бяха натоварени на каретата.

Веднага след като обядваха, Колийн отиде при Роланд да се сбогува окончателно с него. Когато слезе отново долу, очите ѝ бяха забулени от сълзи, но тя се усмихваше. Мелани я придружи до верандата.

— Знаеш, че винаги си добре дошла — подчерта Мелани.

— Зная, и няма защо да ти казвам, че трябва само да ми съобщиш, ако някога имаш нужда от мен. На куриера ще му трябва

известно време, докато ме открие, но ти обещавам, че ще тръгна в момента, в който той пристигне при мен.

— Ще го запомня — рече Мелани.

Колийн кимна и си сложи ръкавиците.

— Искан ми се да ти пожелаая щастие — каза тя, — но съм твърдо убедена, че ти си интелигентна и имаш достатъчно идеи как сама да се погрижиш за това.

Мелани отвърна усмихнато:

— Поне ще се опитам.

Двете жени се прегърнаха и когато каретата тръгна, си махаха. После Мелани вирна брадичка и се прибра в къщата.

През остатъка от следобеда не влезе в стаята на Роланд. Дръпна Цицерон настрана и му даде точни нареждания. Когато се убеди, че ги е разбрал, се оттегли в стаята си и поръча да ѝ приготвят ваната. Стоя дълго в топлата ароматна вода, а очите ѝ бяха замислени. Тъй като денят беше хладен, седна по пенъоар пред камината да си срещи косата. Сбърчи чело и позвъни още веднъж за камериерката, за да се увери, че в стаята на Роланд е запален огън. Същевременно съобщи в кухнята вечерята за двама да се донесе горе, пред камината в спалнята му.

Ранният есенен здрач вече падаше, когато Мелани извади от гардероба си светлолилав сатенен пенъоар, прощален подарък от Колийн. Съблече своя и за момент застана гола. После пое дълбоко дъх и облече копринената дреха.

Тежкия сатен прилепна към нея като втора кожа и подчерта гордата закръгленост на гърдите ѝ, която изпъкваше под дълбокото деколте. Камбановидните ръкави покриваха лактите ѝ и придаваха на долната част на ръцете ѝ прелестно изящество. Широк колан обвиваше тънката ѝ талия. Остави косата си да пада меко по раменете и се погледна за последен път в огледалото, след като надяна хубавите си пантофки.

Беше доста бледа, но това съвсем не беше лошо, правеше очите ѝ огромни и ѝ придаваше очарователна уязвимост. Извърна се и излезе.

Голямата къща беше тиха и празна. Прислугата, с изключение на Цицерон, се бе оттеглила в своите помещения. Мелани видя икономата да седи на една пейка на долната стълбищна площадка. Погледна я и

кимна. Тя вдигна ръка, отдръпна се от парапета и продължи по коридора.

Пред вратата на Роланд не си позволи да се колебае, а влезе веднага. Той беше сключил ръце на тила си и се взираше в огъня. Чертите на лицето му имаха отчужден израз. Зелените му очи се спряха за миг на лицето ѝ, преди да се плъзнат по косата и пенъоара, който напълно прилягаше към идеалната закръгленост на тялото ѝ. Бледото ѝ лице порумения, когато видя циничния израз в очите му. Това обаче не я уплаши. С високо вдигната глава пристъпи към долния край на леглото и сложи ръце на колоната.

— Значи си решила да ме посетиш? — попита той.

Мелани се насили да се усмихне:

— Да. Липсвах ли ти?

Не ѝ отговори, но погледът му не се отместваше от нея.

— Да не би случайно да си донесла и дрехите ми?

— Не — отговори тя с твърд глас. — Реших, че не ти трябват.

— Какво? — попита той и вдигна вежди.

— Реших, че няма за какво да ги използваш. Ако съм разбрала правилно, искаш да се облечеш и да напуснеш Гринлия. Не мога да допусна това. Нямам намерение да те оставя да си идеш, когато и да било.

Не смееше да изчака неговата реакция. Затова дръпна шнура на звънеца. Почти в същия миг ключалката изщрака. Тя въздъхна с облекчение. Решителната крачка беше сторена, независимо до какво щеше да доведе.

— Какво означава това? — попита Роланд, който се бе подпрял на лакът и с подозрение се взираше в лицето ѝ.

Мелани го погледна, пристъпи към леглото и седна до краката му. Пенъоарът ѝ се разтвори и откри едното ѝ коляно и бедрото, но тя не направи нищо, за да ги покрие. Като се облегна на колоната на леглото, тя беше достатъчно близо до него, за да може да говори с нормален тон, но все пак беше извън обсега му.

— Какво означава това ли? — повтори тя тихо. — Това, което казах. Предприех стъпки, за да се погрижа да не си отидеш оттук. Цицерон ни заключи, наредила съм му да отвори вратата само ако аз му заповядам. О, знаей, ти вече си ми казвал, че всичко, което е било мое, сега е и твое, защото сме мъж и жена. Но Цицерон, опасявам се,

не признава това положение. Той се смята за мой прислужник и ще прави това, което аз му кажа. Би могъл да се опиташ да разбиеш вратата, но в такъв случай той ще извика помощ от конюшните. Не вярвам — продължи тя с добре обмислени думи, — че през следващите дни ще можеш да събереш толкова много сила, но за всеки случай взех тази предпазна мярка.

— Може би не съм достатъчно силен да разбия вратата — възрази той със спокоен глас, — но съм сигурен, че няма да ми е трудно да стисна с ръце хубавия ти врат и да те удуша.

Тя повдигна едната си вежда.

— Възможно е, но за тази цел ще трябва да ме хванеш, а преди това ще се наложи да ме изслушаш.

Той я погледна и видя как огънят блестеше в косата ѝ, а пеньоарът ѝ се разтваряше все повече. Голата кожа ясно показваше, че под дрехата от лъскав сатен тя не носи нищо.

— Е, добре — произнесе той провлачено и се отпусна отново на възглавниците. — Ще се включа в играта ти. Разказвай ми каквото искаш.

Мелани не беше много окуражена от израза в очите му. Но вероятно нямаше да ѝ се предложи по-добра изходна позиция. Без да обръща внимание на това, че пеньоарът ѝ се разтвори още малко, тя сви едното си коляно и го обгърна с ръце. Преглътна тежко и отклони поглед, насочвайки го към настъпващата тъмнина навън през прозореца.

— Нашият брак никога не е бил обикновен — подхвана тя. — Нямаше изобщо да се стигне до него, ако обществените представи за морал не изискваха един мъж и една жена, които са се опознали телом, да скрепят тази връзка с брак. Предполагам, че това е ясно и на двамата ни. Но имаше и друга причина за решението ми да се омъжа за теб. Исках да отмъстя за това, което стори на дядо ми и на мен. С две думи: мразех те ѝ се чувствах като в клопка. Исках да те накарам да платиш за положението, в което ме постави. Един-два пъти имах впечатлението, че си напълно наясно с моите чувства.

Докато тя говореше, той остана мълчалив. Погледът му се впи в лицето ѝ, когато каза:

— Така си мислех още от самото начало.

Тя кимна.

— Да, но има едно нещо, което не забеляза, че всичко това вече не така. Лесно е да мразиш човек, когато не го познаваш, но когато започнеш да го разбираш, да прекарваш една част от живота си с него, тогава постепенно се променят чувствата, които си изпитвал преди, и отмъщението се превръща в дреболия. Вярвам... вярвам, че ако беше възможно да останем заедно, ако не беше походът на Лопес и свързаните с него раздели, всичко щеше да бъде иначе. Но на теб ти се наложи отново да тръгнеш на война и отново да ме изоставиш, преди да разбера, че те обичам. Искях да ти го кажа в нощта, преди да заминеш за Куба, но тогава ти не дойде при мен, а на сутринта вече те нямаше.

— Мелани — прекъсна я той и седна, — какво каза?

Тя обърна глава към него и не се опита да избегне погледа на суровите му зелени очи.

— Казах, че те обичам. Съжалявам, че пропиляхме толкова много време, че направихме такива ужасни грешки, че трябваше да извървим такъв дълъг път, за да се намерим един друг. Може би, ако този път останеш при мен, ще намерим не само любов, но и споделено щастие.

— Да остана при теб? Никога нямаше да си отида, ако не беше толкова мъчително да съм заедно с теб. Аз те обичах, Мелани, от момента, в който те видях да слизаш по стълбата онази вечер в Монмаут, когато се срещнахме за първи път. Тогава ти ме помоли да си отида. Спомняш ли си?

— О, Роланд! — извика Мелани, пусна коляното си, опъна крака и се подпря на една ръка, когато се наведе към него.

— Включих се в похода на Лопес, защото след една седмица брак ми стана ясно, че това, което изпитвах към теб, ще се засилва непрекъснато, ако останем заедно, и ще ми бъде още по-тежко да те загубя, когато най-после разбереш — а не можеше да не се стигне дотам, — че отмъщението не си заслужава цената, която трябваше да платиш, като живееш с мъж, когото ненавиждаш. Нищо не помогна. Никога ли не си се запитвала защо се появих толкова бързо, когато тръгна за Ню Орлиънс? Защо го вече си бях опаковал нещата и бях получил разрешение от генерал Лопес да замина за Натчес и да доведа жена си, когато Джон Куитман ми каза, че ти си тръгнала. Известно време мислех, че съм те спечелил, че започваш да чувстваш нещо към

мен, а после ми стана ясно, че просто си възприела нова тактика. Втълпих си, че това не ме засяга, но когато дойде историята с Колийн и ти отново изстина към мен, разбрах, че ме засяга, че щеше да ми остави неприятен привкус, ако те вземех против волята ти.

— И заради това замина с губернатора Куитман за Тексас, а после и за Мобайл.

— А когато се върнах, те намерих с Дом. Като видях, че има опасност да те загубя заради друг мъж, разбрах, че перспективата да остана завинаги без теб е хиляди пъти по-лоша, отколкото да си пробия със сила път до твоето легло.

— Дом никога не е означавал нищо за мен — рече Мелани натъртено.

— Как можех да го повярвам, когато той непрекъснато бе около теб?

— Вече ти обясних защо.

— Да, знай. По-рано чух веднъж същото и от Колийн. И въпреки това не можах да превъзможна себе си и да повярвам до момента, когато на дуела ти вдигна ръката ми и ми помогна да го застрелям.

— Струва ми се, че никога през живота си не съм се страхувала така, както тогава.

— Колийн ми разказа как си й спасила живота и колко много си плакала, като си загубила нашето дете, и как непрестанно си викала името ми, когато си била болна. Толкова пъти съм си пожелавал да не те бях оставял тогава сама! Ако бях останал при теб, това никога нямаше да се случи.

Мелани поклати глава:

— Не бива да разсъждаваш по този начин. Ако онази сутрин и аз не бях дошла на островчето, Дом може би нямаше да добие кураж да стреля предварително и нямаше да те рани. Разбираш ли? Но аз трябваше да дойда. До гуша ми беше дошло да спиш с мен, а после да ме оставяш сама.

Той поклати глава и отговори с приглушен глас:

— Никога не съм искал да те оставям сама, но като че ли това беше единственото, което можех да правя, докато се уредеше историята с Дом. При всяка раздяла ми се струваше, че умирам, и всеки път съм се питал дали няма да е за последен път.

— На островчето наистина можеше да дойде краят ти, но изобщо не ми се мисли за това. Сега те предупреждавам: смъртта беше последният ти шанс да ми избягаш. Независимо от тази заключена врата, Роланд Донован, аз вече никога няма да те пусна да си идеш.

Тогава той протегна ръка към глезена ѝ и пръстите му бяха горещи, когато се сключиха около него и погалиха с палец нежната кожа на крака ѝ.

— С удоволствие ще повярвам в това, което казваш — отвърна той, — но у мен има някакъв инат, който ме кара да изяснявам нещата докрай, за да няма никакво съмнение. Съвсем сигурна ли си, че не казваш тези неща само за да поправиш несправедливото си убеждение, че съм причинил зло на дядо ти?

— Не, заклевам ти се, че не е така — увери го тя.

— Или може би внезапният ти изблик на чувства има нещо общо с обстоятелството, че се храниш и обличаш с моите пари?

Мелани беше много благодарна на Колийн, че я бе предупредила тъкмо по този въпрос. Отметна коса и му се усмихна открито.

— Не е ли угризението, че сърцето на дядо ми нямаше да спре, ако не беше се дуелирал с теб, единствената причина, поради която се ожени за мен?

— Разбира се, че не — отговори той.

— Не ме ли храни и облича през всичките тези месеци само защото се стремеше да ме обвържеш и да можеш, когато си искаш, да спиш с мен?

— Не — изръмжа той мрачно.

— Но аз не съм сигурна, че казваш истината, също както и ти не си сигурен дали можеш да ми повярваш.

— Не, наистина — рече той бавно, — но винаги можем да проверим.

Преди тя да отгатне намеренията му, пръстите му се сключиха около глезена ѝ и той я притегли към себе си. Пеньоарът ѝ се вдигна до кръста и откри хълбоците ѝ, които бяха бели като порцелан. Ръката му галеше тяхната извивка, когато я привлече върху скута си и намери устните ѝ, за да я целуне дълго и страстно. Тя отвърна на целувката му с всичката жар, насъбрала се през дългите тревожни дни. Когато усети, че коланът около кръста ѝ се развързва и ръцете му се плъзгат по тялото ѝ, галят я и я възбуждат, тя почувства, че някакъв страх, стаен

дълбоко в нея, се стапя и изчезва, и се отдаде на докосванията му, трептяща от щастие.

Най-после Роланд вдигна глава и я погледна.

— Мелани, сладка моя любов — прошепна той. — Ако посмея да ти повярвам, не ми казвай никога, че съм се излъгал.

— Никога — отговори тя, — ако и ти ми обещаеш същото.

Устата му докосна нежно клепките ѝ, плъзна се по бузата ѝ към шията и се насочи бавно, изпълнена с жар, към розовия връх на гърдта ѝ. Внезапно Мелани пое дъх.

— Роланд, раната ти... не трябва да се напрягаш.

— Откакто влезе в тази стая, раната ме мъчи много по-малко, отколкото една друга част на тялото ми. Да те гледам как се облягаш назад като някаква прелъстителка от древността, толкова близка и все пак толкова далечна — това беше повече, отколкото можех да понеса. Но няма защо да се съпротивлявам, нали?

Усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ.

— Надявах се да не се съпротивляваш — отвърна тя нежно. Отново устата му страстно се впи в устните ѝ. Тя се вкопчи в него, освободи се от диплите на пенъора си и се намести по-близо, за да не се напряга той и да може по-лесно да я привлече към себе си.

На заключената врата се почука силно.

— Таблата с вечерята, която поръчахте, мис Мелани — извика Цицерон.

Роланд тихо изруга.

— Щях да му кажа да изчезва — прошепна той, — но нали не се подчинява на моите заповеди.

Мелани му се усмихна с виолетово-сините си очи.

— Цицерон — извика тя през рамо, — върни таблата и я донеси пак по-късно... много по-късно.

През вратата се чу как икономът тихичко се засмя, после засвири с уста весела мелодия, докато стъпките му заглъхваха по коридора на Гринлия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.